

Beznadežni

Kolin Huver

nezaboravna priča
o ljubavi, strasti
i mračnim
tajnama

DERETA

Colleen Hoover

Beznadežni

Za Vensa.

Neki očevi vam podare život. Neki vam pokažu kako da ga živite.

Hvala ti što si mi pokazao kako da živim svoj.

Nedelja, 28. oktobar 2012.

19:29

Ustajem i gledam u krevet, zadržavam dah zbog straha od sve jačih zvukova koji nastaju duboko u mom grlu. Neću da plačem. Neću da plačem.

Polako padam na kolena, spuštam ruke na ivicu kreveta i prstima prelazim preko žutih zvezda rasutih po tamnoplavoj podlozi prekrivača. Zurim u njih sve dok ne počnu da se mute od suza koje mi zamagljuje vid.

Zažmurim i zagnjurim glavu u krevet, grabeći rukama ćebe. Ramena počinju da mi se tresu dok iz mene provaljuju jecaji koje sam pokušavala da ugušim. Hitro ustajem, vrištim, stržem ćebe s kreveta i bacam ga na drugi kraj sobe.

Stežem pesnice i pomamno gledam okolo tražeći još nešto što bih bacila. Grabim jastuke s kreveta i bacam ih ka ogledalu, na odraz devojke koju više ne poznajem. Gledam kako ona blene u mene, patetično jecajući. Nemoć u njenim suzama me razbesni. Trčimo jedna prema drugoj dok nam se pesnice ne sudare sa staklom i razbiju

ogledalo. Gledam je kako pada u milion svetlucavih komadića na tepih.

Hvatam ivicu toaletnog stočića i rušim ga, ispuštajući još jedan predugo sputavan krik. Kad se stočić zaustavi, besno vadim fioke i njihov sadržaj razbacujem po sobi, vrtim, bacam i šutiram sve što mi se nade na putu. Grabim svetlo-plave trakaste zavese i cimam ih sve dok šipka ne pukne i zavese ne popadaju oko mene. Stižem do visoko naslaganih kutija u ćošku i, ne znajući čak ni šta je u njima, uzimam gornju i treskam je o zid onoliko jako koliko moje telo od sto šezdeset centimetara to može.

„Mrzim te!“ vičem. „Mrzim te, mrzim te, mrzim te!“

Bacam sve što nađem pred sobom na sve što još nađem pred sobom. Svaki put kad otvorim usta da vrisnem, osetim so od suza koje mi se u potocima slivaju niz lice.

Holderove ruke me iznenada obujme otpozadi i stežu toliko da postajem nepokretna. Trzam se i cimam i vrištim još malo, sve dok to više nisu promišljene akcije. To su samo reakcije.

„Prestani“, kaže mi mirno na uvo, bez namere da me pusti. Čujem ga, ali se pretvaram da ne čujem. Ili me prosto nije briga. Nastavljam da se otimam iz njegovog stiska, ali stisak postaje samo još jači.

„Ne diraj me!“, dernjam se iz sveg glasa, zarivam nokte u njegove ruke. Ipak, ni to ga ne remeti.

Ne diraj me. Molim te, molim te, molim te.

Glasić odjekuje u mom umu i istog časa klonem u njegovom naručju. Sve sam slabija kako suze postaju jače i savladuju me. Pretvaram se u posudu za suze koje ne prestaju da liju.

Slaba sam i puštam ga da pobedi.

Holder popušta stisak i spušta mi ruke na ramena, a zatim me okreće prema sebi. Ne mogu ni da ga pogledam. Topim se uz njegove grudi od iscrpljenosti i poraza, stežem mu majicu dok jecam, obraz pritiskam uz njegovo srce. Stavlja ruku na moj potiljak i spušta usta do mog uva.

„Skaj.“ Glas mu je miran i neusiljen. „Treba da odeš. Odmah.“

Subota, 25. avgust 2012.

11:50

Dva meseca ranije...

Volela bih da mislim da većinu odluka koje sam donela tokom svojih sedamnaest godina čine one pametne. Nadajmo se da se inteligencija meri po težini, pa bi nad onih nekoliko glupavih odluka koje sam donela prevagnule one inteligentne. Ako je tako, sutra treba da donesem kamion pametnih odluka, pošto je uvlačenje Grejsona kroz prozor moje sobe treći put ovog meseca poprilično opteretilo glupu stranu terazija. Pa ipak, jedini precizan instrument za nivo gluposti pojedine odluke je vreme... pa ću valjda sačekati da vidim da li će me uhvatiti pre nego što me proglase krivom.

Ma kako ovo izgledalo, nisam fuksa. Naravno, osim ako se definicija fukse zasniva na činjenici da se privatavam s mnogima, bez obzira što me ne privlače. U tom slučaju bi postojala osnova za raspravu.

„Požuri“, Grejson mi nemo govori iza zatvorenog prozora, očigledno iznerviran time što se meni ne žuri.

Povlačim ručicu i podižem prozor što tiše mogu. Karen je možda nekonvencionalni roditelj, ali kada je reč o momcima koji se šunjaju kroz prozor u ponoć, to joj smeta kao i svakoj drugoj majci.

„Tiho“, šapućem. Grejson se diže na mišiće i prebacuje jednu nogu preko ivice, a zatim ulazi u moju sobu. Zgodna je okolnost da su prozori s ove strane kuće jedva metar iznad zemlje; to mu dođe skoro kao da imam sopstvena vrata. U stvari, Siks i ja smo za odlaske jedna kod druge verovatno više koristile prozore nego vrata. Karen se na to toliko navikla da i ne pita zašto mi je prozor uglavnom otvoren.

Pre nego što navučem zavese, bacam pogled na prozor Siksine sobe. Ona mi maše jednom rukom dok drugom vuče Džeksona koji se penetra u njenu sobu. Čim je Džekson na sigurnom, okreće se i protura glavu kroz prozor. „Nađemo se u pikapu za jedan sat“, glasno šapuće Grejsonu. Zatim zatvara Siksina prozor i navlači zavese.

Siks i ja smo nerazdvojne otkad je došla u komšiluk pre četiri godine. Prozori naših soba su jedan do drugog i to se pokazalo kao izuzetno zgodno. Sve je počelo prilično nevino. Kada smo imale četrnaest godina, ja bih se uvukla noću u njenu sobu, pa bismo ukrale sladoled iz zamrzivača i gledale filmove. Kada nam je bilo petnaest, počele smo unutra da švercujemo momke da bi jeli sladoled i gledali filmove sa nama. Kada smo stigle do šesnaest, momci su potisnuli sladoled i filmove. Sada, sa sedamnaest, i ne mrdamo iz svojih soba dok momci ne odu kućama. Tek tada sladoled i filmovi opet dolaze na prvo mesto.

Siks menja momke kao ja različite ukuse sladoleda. Upravo sada njen ukus meseca je Džekson. Moj je kranč čokolada. Grejson i Džekson

su najbolji drugovi, pa smo se tako Grejson i ja i zatekli zajedno. Kada Siksina ukus meseca ima seksi najboljeg druga, ona ga prepušta meni na milost i nemilost. Grejson je nesporno seksi. Ima nesumnjivo super telo, savršeno neurednu frizuru, prodorne tamne oči... sve živo. Većina devojaka koje poznajem smatrala bi privilegijom čak i da se nade u istoj prostoriji s njim. Prava je šteta što ja ne mislim tako.

Navlačim zavese i okrećem se, zatičem Grejsona nekoliko centimetara od mog lica, spremnog za početak predstave. Spušta ruke na moje obraze i sevne svoj kez za skidanje gaćica. „Hej, lepotice.“ Ne pruža mi priliku da odgovorim, jer se njegove usne spuštaju na moje u traljivom pokušaju zavodenja. Nastavlja da me ljubi dok izuva cipele. Otresa ih spretno dok idemo prema krevetu, ne razdvajajući usne. Lakoća s kojom radi obe stvari istovremeno impresionira i zabrinjava. Polako me gura na krevet. „Da li su vrata zaključana?“

„Idi i proveriti“, kažem. Na brzinu me cokane još jednom u usta, a zatim skače ne bi li se uverio da su vrata zaključana. Uspela sam da za trinaest godina sa Karen nikad ne zaradim zabranu izlazaka; ne želim da joj dam nikakav razlog da s tim počne sada. Za nekoliko nedelja ću napuniti osamnaest i sumnjam da će i tada promeniti svoj roditeljski stil dok god sam pod njenim krovom.

Mada, njen roditeljski stil nije negativan. Samo je... vrlo kontradiktoran. Bila je stroga celog života. Nikada nismo imale internet, mobilne telefone, pa čak ni televizor, jer veruje da je tehnologija koren sveg zla na svetu. Pa ipak, krajnje je popustljiva po drugim pitanjima. Pušta me da izlazim sa Siks kad god poželim i sve dok zna gde sam, nemam ograničeno do kad moram da se vratim. Istina, nikad nisam s tim preterala pa možda za mene i postoji fajront, samo to ne uvidam. Ne smeta joj ako psujem, mada to retko radim. Pušta me i da ponekad

popijem vino uz večeru. Sa mnom razgovara više kao s drugaricom nego kao sa ćerkom (mada me je usvojila pre trinaest godina) i nekako me je deformisala da budem (gotovo) potpuno iskrena s njom o svemu što mi se dešava u životu.

S njom nema sredine. Ili je krajnje popustljiva ili krajnje stroga. Ona je kao neki konzervativni liberal. Ili liberalni konzervativac. Šta god da je, teško ju je provaliti, pa sam prestala i da pokušavam pre mnogo godina.

Jedina stvar oko koje smo se zaista pokačile je pitanje državne škole. Podučavala me je kod kuće sve vreme mog školovanja (državna škola je još jedan koren zla) i molila sam je da se upišem u školu otkad mi je Siks usadila tu ideju u glavu. Prijavljivala sam se na koledže i osećala sam da bi mi šanse za upis u željene škole porasle ako bih u prijavu dodala nekoliko dopunskih aktivnosti. Posle nekoliko meseci Siksinog i mog preklinjanja, Karen je konačno popustila i dozvolila da upišem završnu godinu. Mogla sam da skupim dovoljno poena za maturu iz programa kućnog školovanja već za nekoliko meseci, ali je delić mene oduvek želeo da iskusim život normalne tinejdžerke.

Naravno, da sam tada znala da će Siks otići na međunarodnu razmenu učenika istog dana koji je trebalo da bude naš prvi zajednički dan u završnoj godini, nikada ne bih ni razmišljala o državnoj školi. Ipak, neoprostivo sam tvrdoglava i radije bih se izbola viljuškom u mesnati deo šake, nego da priznam Karen da sam se predomisli.

Pokušala sam da ne razmišljam o tome da Siks neće biti sa mnom ove godine. Znam koliko se nadala da će uspeti da ude u razmenu, ali se sebični deo mene nadao da neće. Užasava me pomisao da treba da prođem kroz ona vrata bez nje. Mada, uvidam da je naše razdvajanje

neizbežno i da ću kad-tad biti prinudena da zakoračim u stvarni svet gde pored Siks i Karen žive i drugi ljudi.

Nedostatak pristupa stvarnom svetu u potpunosti su mi zamenile knjige, a živeti u svetu maštarija sa hepiendom ne može da bude zdravo. Čitanje me je uvelo (možda dramtizujem) u užase srednje škole i prvih dana i klika i zlobnih devojaka. Ne pomaže ni to što, sudeći prema onome što kaže Siks, već imam nekakvu reputaciju samim tim što me povezuju s njom. Siks nije baš prvak u celibatu, a očigledno ni neki od momaka s kojima sam se vaćarila nisu prvaci u čuvanju tajne. Ta kombinacija obećava prilično zanimljiv prvi dan u školi.

Ma baš me briga. Nisam se upisala da sklapam prijateljstva ili nekog impresioniram, pa sve dok mi neopravdana reputacija ne ometa postizanje krajnjeg cilja, istrpeću je bez po muke.

Nadam se.

Nakon što je proverio da li su vrata zaključana, Grejson ponovo prilazi krevetu i zavodnički se osmehuje.,,Šta misliš o malo striptiza?“ Njiše kukovima i polako povlači majicu naviše, otkrivajući s mukom stečene trbušnjake. Počinjem da primećujem kako se razbacuje njima kad god mu se ukaže prilika. U velikoj meri on je tipičan loš momak zaljubljen u sebe.

Smejem se kad zavitla majicom iznad glave i baci mi je, a zatim klizne preko mene. Zavlači ruku pod moj vrat, povlačeći moja usta nazad u položaj.

Grejson se u ovu sobu ušunjao prvi put pre malo više od jednog meseca i od početka mi je dao do znanja da ga ne zanima nikakva veza. Ja sam mu stavila do znanja da ni on mene ne zanima, pa smo se

iz prve fino uklopili. Naravno, on će biti jedan od malobrojnih koje poznajem u školi, pa me brine da će to pokvariti ono dobro što se među nama dešava - a to znači apsolutno ništa.

Ovde je manje od tri minuta, a ruka mu je već krenula uz moju majicu. Prilično je sigurno da nije tu zbog mog podsticajnog razgovora. Njegove usne napuštaju moje i prelaze na vrat, pa koristim trenutak predaha da duboko udahnem i pokušam ponovo da osetim nešto.

Bilo šta.

Fiksiram pogled na plastične zvezdice koje sijaju u mraku zalepljene na tavanicu iznad kreveta, jedva svesna usana koje su mic po mic stigle do mojih grudi. Ima ih sedamdeset šest. Zvezda, hoću da kažem. To znam pošto sam poslednjih nekoliko nedelja imala obilje vremena da ih brojim iz istog ovog neprijatnog položaja. Ležim i nije upadljivo da uopšte ne reagujem, a Grejson istražuje moje lice i vrat, a ponekad i grudi, svojim radoznalim, previše uzbuđenim usnama.

Ako već ne učestvujem u tome, zašto mu dozvoljavam da to radi?

Nikad nisam imala emotivnu vezu s momcima s kojima sam se privatavala. Ili tačnije, s momcima koji su privatavali mene. Nažalost, to je uglavnom jednostrano. Imala sam samo jednog tipa koji je bio blizu da pobudi fizičku ili emotivnu reakciju kod mene, ali se ispostavilo da je to samoindukovana obmana. Ime mu je bilo Mat i izlazili smo više od mesec dana kada me je njegova preosetljivost na neke stvari dotukla. Recimo, što je odbijao da pije flaširanu vodu ako to ne radi na slamku. Ili kako su mu se nozdrve širile baš pre nego što se nagne da me poljubi. Ili način na koji je izgovorio „volim te“, samo tri nedelje nakon što smo se smuvali.

Aha. Taj poslednji je bio prava sirovina. Baj-baj, Mati boj.

Siks i ja smo analizirale moju ravnodušnost na momke mnogo puta u prošlosti. Neko vreme je pomišljala da sam možda gej. Posle vrlo kratkog i neugodnog „poljupca za proveru teorije“ između nas kada nam je bilo šesnaest, obe smo zaključile da nije to u pitanju. Nije da ne uživam da se mazim s momcima. Uživam u tome - u suprotnom to ne bih radila. Prosto ne uživam u tome iz istih razloga kao druge devojke. Nikad me niko nije oborio s nogu. Ne osećam leptiriće.

Tačnije, strana mi je cela ideja da se pada u nesvest zbog nekoga. Pravi razlog uživanja u privatavanju s momcima je prosto taj što me to dovodi u potpunu i prijatnu obamrlost. To su situacije poput ove u kojoj sam baš sada s Grejsonom, kada je mom umu lepo da se isključi. On se potpuno zaustavlja i ja volim taj osećaj.

Pogled mi je fokusiran na sedamnaest zvezda u gornjem desnom kvadratu one grupe na mom plafonu, kada se iznenada vraćam u stvarnost. Grejsonove ruke odlutale su dalje nego što sam mu ranije dozvoljavala i ubrzo postajem svesna činjenice da mi je otkopčao farmerke i da njegovi prsti traže put pored pamučnog ruba mojih gaćica.

„Ne, Grejstone“, šapućem i sklanjam mu ruku.

Povlači ruku i stenje, a zatim pritiska čelo na jastuk. „Ma daj, Skaj.“ Teško dahće pored mog vrata. Oslanja se na desnu ruku i gleda u mene, pokušava da me izigra osmehom.

Da li sam pomenula da sam imuna na njegov osmeh za skidanje gaćica?

„Koliko još misliš da se držiš ovoga?“ Klizi rukom preko mog stomaka i opet primiče prste farmerkama.

Ježim se. „Čega da se držim?“ Pokušavam da se izmigoljim pod njim.

Izdize se rukama i gleda u mene kao da ništa ne kapiram. „Tog glumatanja 'dobre devojčice' koju pokušavaš da izigravaš. Skaj, to sam prevazišao. Hajde da već jednom obavimo ovo.“

To me vraća na činjenicu da, nasuprot opštem uverenju, nisam fuksa. Nisam imala odnose ni sa jednim momkom s kojim sam se vaćarila, uključujući i Grejsona koji se duri u ovom času. Svesna sam da bi moje odsustvo seksualne reakcije verovatno emotivno olakšalo seks sa nasumice odabranim ljudima. Svesna sam, međutim, da bi to mogao da bude i onaj pravi razlog zašto da se ne upuštam u seks. Znam da kada jednom pređem tu crtu, govorkanja o meni više neće biti govorkanja. Postaće činjenice. A poslednje što želim je da ono što ljudi govore o meni bude potvrđeno. Pretpostavljam da svojih skoro osamnaest godina devičanstva mogu da pripišem čistoj tvrdoglavosti.

Prvi put za deset minuta njegovog boravka u ovoj sobi osećam da bazdi na alkohol. „Pijan si.“ Guram ga u grudi. „Rekla sam ti da ne dolaziš ovde ponovo pijan.“ On se skotrlja sa mene, a ja ustajem da zakopčam pantalone i povučem majicu na mesto. Laknulo mi je što je pijan. Više sam nego spremna za njegov odlazak.

Seda na ivicu kreveta, hvata me oko struka i privlači k sebi. Grli me i spušta glavu na moj stomak.

„Izvini“, kaže. „Samo te toliko želim da mislim da neću podneti da opet dođem ovde ako me ne pustiš da te imam.“ Spušta ruke i hvata me za dupe, a zatim pritiska usne na kožu gde mi se spajaju majica i farmerke.

„Onda nemoj da dolaziš ovamo.“ Kolutam očima i udaljavam se od njega, a zatim krećem ka prozoru. Dok sklanjam zavesu, Džekson već

izlazi kroz Siksina prozor. Nekako smo obe uspele da jednosatnu posetu sabijemo u deset minuta. Gledam u Siks, a ona mi upućuje sveznajući pogled tipa „vreme je za novi ukus“.

Ona izlazi kroz prozor za Džeksonom i dolazi do mene. „I Grejson je pijan?“

Klimam glavom. „Peta lična.“ Okrećem se i gledam u Grejsona koji leži, nesvestan činjenice da više nije poželjan. Odlazim do kreveta i podižem njegovu majicu, bacam mu je u lice.

„Odlazi“, kažem. On me gleda i podiže obrvu, a zatim nevoljno silazi s kreveta kada shvati da se ne šalim. Obuva se, naduren kao četvorogodišnjak. Sklanjam se da izađe.

Siks čeka da Grejson oslobodi prozor, a zatim se penje unutra, baš kada jedan od momaka promumla reč „kurve“. Kada ude, Siks zakoluta očima i okreće se da proturi glavu kroz prozor.

„Čudno je da ispadamo kurve jer vam nismo dale. Seronje.“ Zatvara prozor i prilazi krevetu, svaljuje se na njega i prekršta ruke iza glave. „Još jedan ga je popužio.“

Smejem se, ali mi smeh prekida bučno lupanje na vrata sobe. Istog časa odlazim da ih otključam, a zatim stajem u stranu očekujući da Karen uleti. Njen majčinski instinkt me nije razočarao. Pomamno gleda po sobi dok ne spazi Siks na krevetu.

„Boga mu“, kaže i okreće se ka meni. Spušta ruke na kukove i mršti se. „Mogla sam da se zakunem da sam čula momke ovde.“

Odlazim do kreveta i pokušavam da prikrijem paniku koja mi preplavljuje telo. „I izgledaš razočarano jer...“ Ponekad uopšte ne razumem njene reakcije. Kao što sam već rekla... kontradiktorna.

„Napunićeš osamnaest za mesec dana. Imam sve manje vremena da ti po prvi put zabranim izlaske. Dete, treba da počneš malo ozbiljnije da se zezaš.“

Odahnem kada vidim da se samo šali. Gotovo da se osećam krivom što zapravo ne pomišlja da joj se ćerka privatavala pre pet minuta u istoj ovoj sobi. Srce mi tako jako udara da strahujem da bi ga mogla čuti.

„Karen?“ progovara Siks iza naših leđa. „Ako ćeš se bolje osećati, dva opako seksi momka su se upravo vaćarila s nama, ali smo ih išutirale baš pre nego što si ušla jer su bili pijani.“

Zinem od čuda i okrećem se da Siks prostrelim takvim pogledom od kojeg bi shvatila da sarkazam uopšte nije zabavan kada je istina.

Karen se smeje. „Pa, možda ćete sutra uveće naći neke zgodne trezne momke.“

Više ne moram da brinem da će Karen čuti lupanje mog srca, jer se ono potpuno zaustavilo.

„Trezne momke, kažeš? Mislim da mogu to da sredim“, kaže Siks i namiguje mi.

„Hoćeš da prespavaš ovde?“, Karen pita Siks dok se vraća prema vratima.

Siks sleže ramenima. „Mislim da ćemo noćas da prespavamo kod mene. Ovo mi je poslednja nedelja u mom krevetu za narednih šest meseci. Sem toga, imam Čeninga Tejtuma na ravnom ekranu.“

Gledam na trenutak Karen i vidim da će početi.

„Nemoj, mama.“ Krećem ka njoj, ali vidim izmaglicu koja se stvara u

njenim očima. „Ne, ne, ne.“ Dok stignem do nje, već je kasno. Ona cmizdri. Ako nešto ne mogu da podnesem, to je plakanje. Ne zato što postajem emotivna, već što mi strašno ide na živce. I neprijatno je.

„Samo još jednom“, kaže ona i hita ka Siks. Već ju je zagrlila bar deset puta danas. Gotovo da pomišljam da je tužnija od mene što će Siks otići za koji dan. Siks prihvata njen jedanaesti zagrljaj i namiguje mi preko Kareninog ramena. Praktično moram na silu da ih razdvojim, samo da bi Karen izašla iz sobe.

Ona odlazi do vrata i okreće se još jednom. „Nadam se da ćeš upoznati nekog seksi Italijančića“, kaže mojoj drugarici.

„Bolje da upoznam više njih“, bezizražajno odgovara Siks.

Kada se vrata zatvore iza Karen, zavrtim se i skačem na krevet, pa udaram Siks u ruku.

„Stvarno si kučka“, kažem. „Ono nije bilo smešno. Mislila sam da me je uhvatila.“

Ona se smeje i hvata me za ruku, a onda ustaje. „Hajde. Imam kranč čokoladu.“ Ne mora dvaput da mi kaže.

Ponedjeljak, 27. avgust 2012.

07:15

Premišljala sam se da li da trčim jutros, ali sam na kraju ipak odspavala duže. Trčim svakog dana sem nedeljom, ali danas izgleda nekako pogrešno da ustanem ekstremno rano. Prvi dan škole je sam po sebi mučenje, pa sam resila da odložim trčanje za posle škole.

Na sreću, skoro godinu dana imam svoj auto pa ne moram da zavisim ni od koga drugog da stignem u školu na vreme. I ne samo da stižem na vreme, stižem četrdeset pet minuta ranije. Moj auto je treći na parking, pa bar nalazim dobro mesto.

Koristim višak vremena da pogledam atletske terene pored parkinga. Ako budem htela da pokušam da uđem u trkački tim, treba bar da znam kuda da idem. Osim toga, ne mogu samo da sedim u kolima narednih pola sata i odbrojavam minute.

Stižem do staze i vidim nekog tipa na drugoj strani koji vrti krugove, pa skrećem desno i penjem se na tribine. Sedam na sam vrh i upijam novo okruženje. Odavde, sa visine, vidim celu školu kao na dlanu. Nije onako velika i zastrašujuća kako sam zamišljala. Siks mi je

nacrtala mapu i čak napisala nekoliko saveta, pa izvlačim papir iz ranca i po prvi put ga gledam. Mislim da se oseća neprijatno jer me ostavlja, pa je preterala pokušavajući to da nadoknadi.

Gledam školski teren, a zatim nazad u mapu. Deluje jednostavno. Učionice su u zgradi desno. Trpezarija je levo. Staza za trčanje i teren su iza sale. Spisak njenih saveta je dugačak, pa počinjem da ga čitam.

- Nikad ne koristi klonju pored laboratorije. Nikad. Ni slučajno.
- Ranac uvek nosi preko jednog ramena. Nikad preko oba, to je tupavo.
- Uvek proveravaj datum na mleku.
- Spajtaj se sa Stjuartom, domarom. Dobro je da je na tvojoj strani.
- Kantina. Izbegavaj je po svaku cenu, ali ako je vreme loše, samo se pretvaraj da znaš šta radiš dok ulaziš. Oni mogu da namirišu strah.
- Ako dobiješ g. Diklera za matiš, sedi pozadi i ne gledaj ga u oči. Obožava srednjoškolke, ako znaš šta hoću da kažem. Ili, još bolje, sedi napred. Laka čista petica.

Spisak se nastavlja, ali sad ne mogu više da ga čitam. Zaglavila sam se kod onog „oni mogu da namirišu strah“. U ovakvim prilikama poželim da imam mobilni, jer bih istog časa pozvala Siks i zahtevala objašnjenje. Presavijam papir i vraćam ga u ranac, a onda usredsređujem pažnju na usamljenog trkača. Sedi na stazi ledima okrenut prema meni i isteže se. Ne znam da li je učenik ili trener, ali da je Grejson video ovog tipa bez majice, verovatno bi postao mnogo skromniji u pokazivanju svojih trbušnjaka.

Tip ustaje i ide prema tribinama, nijednom me ne pogledavši. Izlazi kroz kapiju i odlazi do jednog auta na parkingu. Otvara vrata i uzima

majicu s prednjeg sedišta, zatim je navlači preko glave. Uskače u auto i odlazi, baš kada parking počinje da se puni. A puni se brzo.

O, bože.

Uzimam ranac i namerno provlačim obe ruke, a zatim se spuštam stepeništem koje vodi pravo u pakao.

*

Da li sam rekla pakao? To je blago rečeno. Državna škola ispunila je sva moja strahovanja, i nadmašila ih. Časovi nisu tako loši, ali sam morala (iz čiste nužde i neupućenosti) da koristim klonju pored laboratorije i, mada sam preživela, ožiljci će mi ostati do kraja života. Dovoljno bi bilo da mi je Siks dopisala običnu napomenu da se on češće koristi kao bordel nego kao pravi toalet.

Sad će četvrti čas i već sam čula skoro svaku devojkicu pored koje sam prošla u hodniku kako ne baš suptilno šapuće reči „fuksa“ i „kurva“. A kad već govorimo o ne baš suptilnom, hrpa novčanica od po dolar koja je upravo ispala iz mog ormarića, zajedno s porukom, bila je dobar pokazatelj da možda nisam dobrodošla. Poruku je potpisao direktor škole, ali mi je teško da u to poverujem zbog činjenice da je „ormarić“ napisano „ormaćić“, a poruka je glasila: „Fukso, niko ne može da ugura u ormačić koliko ti možeš da primiš.“

Zurim u novčanice u ruci i kiselo se smeškam, sa stidom prihvatam sudbinu koju sam sama odabrala za naredna dva polugodišta. Stvarno sam mislila da se ljudi ovako ponašaju samo u knjigama, ali sad iz prve ruke uvidam da takvi idioti zaista postoje. A nadam se i da će većina glupih šala na moj račun ličiti na ovu neslanu asocijaciju na novac za striperku koju upravo doživljavam. Koji idiot baca pare na

uvredu? Pretpostavljam neki bogat. Ili više bogatih idiota. Sigurna sam da klika kikutavih devojaka iza mene, oskudno ali ipak skupo obučeni, očekuje da ispustim svoje stvari i plaćući otrčim u najbližu klonju. Što se tiče njihovih očekivanja, postoje samo tri problema:

1. Ne plaćem. Nikad.
2. Bila sam u klonji i tamo više nikad neću otići.
3. Volim novac. Ko još beži od njega?

Spuštam ranac na pod i skupljam novac. Na podu je razbacano bar dvadeset novčanica od jednog dolara, a preko deset je i dalje u mom ormariću. Skupljam i njih i sve ih guram u ranac. Zamenjujem knjige i zatvaram ormarić, stavljam ranac preko oba ramena i smeškam se.

„Prenesite taticama da im zahvaljujem.“ Prolazim pored klike devojaka (koje se više ne kikoću) i ignorišem besne poglede.

*

Vreme je za ručak i, sudeći po količini kiše koja plavi dvorište, očigledno je da je karma uzvratila usranim vremenom. A kome je uzvratila, ostaje da se vidi.

Mogu ja to.

Spuštam ruke na vrata kantine i otvaram ih, delimično očekujem da će me dočekati paljba i vatromet.

Prolazim kroz vrata i ne dočekuju me ni paljba ni vatromet, već decibeli buke kakvu moje uši nikada nisu čule. Kao da svaka osoba u celoj kantini pokušava da govori glasnije od svake druge. Upravo sam se upisala u školu u kojoj svako boluje da nadmaši sve oko sebe.

Trudim se iz sve snage da odglumim samopouzdanje, ne želim da privučem ničiju pažnju. Ni pažnju momaka, ni klika, ni otpadnika, ni Grejsona. Prelazim pola puta do reda za hranu kad me neko hvata pod ruku i povlači sa sobom.

„Čekao sam te“, kaže. Ne uspevam dobro ni da mu vidim lice, a on me već vodi preko kantine, vijuga između stolova.

Prigovorila bih ovom iznenadnom ometanju, ali to je nešto najuzbudljivije što mi se desilo u celom danu. On izvlači ruku i hvata moju, vukući me za sobom. Prestajem da se opirem i prepuštam se.

Prema onome što vidim s leđa, ima stila, ma koliko taj stil bio čudan. Nosi flanelsku košulju koja je opšivena istom nijansom ružičaste kao i njegove patike. Pantalone su mu crne i tesne, a sama figura za pohvalu... da je žensko. Ovako, pantalone samo naglašavaju krhkost njegovog tela. Tamnosmeđa kosa mu je kratko ošišana sa strane, a malo duža na vrhu. Oči su mu... upiljene u mene. Primećujem da smo stali i da me više ne drži za ruku.

„Evo kurve vavilonske.“ Ceri mi se. Uprkos rečima koje su upravo izašle iz njegovih usta, izraz lica mu je nežan. Seda za sto i mlati rukom kao da želi da učinim isto. Ispred njega su dva poslužavnika, ali je samo jedan on. Gura jedan poslužavnik s hranom prema praznom mestu ispred mene. „Sedi. Treba da porazgovaramo o savezu.“

Ne sedam. Ne radim ništa nekoliko sekundi dok razmatram situaciju u kojoj se nalazim. Nemam pojma ko je ovaj klinac, a on se ipak ponaša kao da me je očekivao. Ne zaboravimo i činjenicu da me je upravo nazvao kurvom. A kako izgleda, platio mi je... ručak? Gledam ga iskosa, pokušavam da ga provalim, kada mi pogled pada na ranac

pored njega.

„Voliš da čitaš?“, pitam pokazujući na knjigu koja mu viri iz ranca. Nije udžbenik. To je prava pravcijata knjiga. Nešto za šta sam mislila da je nepoznato ovoj generaciji internet demona. Pružam ruku i izvlačim knjigu iz ranca dok sedam naspram njega. „Koji je žanr? I molim te, nemoj da mi kažeš da je naučna fantastika.“

On se zavaljuje u stolicu i ceri se kao da je u nečemu pobedio. Jebiga, možda i jeste. Sedim ovde, je l' tako?

„Da li je važno kog je žanra ako je dobra?“, kaže on.

Prelistavam knjigu, ne mogu da vidim da li je ljubavni roman ili nije. Otkidam na ljubice, a sudeći po izrazu lica tipa preko puta, moguće je da otkida i on.

„Da li je?“ pitam dok je listam. „Dobra?“

„Da. Zadrži je. Upravo sam je završio za vreme vežbi iz računara.“

Gledam u njega, a on i dalje blista kao pobednik. Stavljam knjigu u ranac, pa se naginjem napred da ispitam svoj poslužavnik. Prvo proveravam datum na mleku. Dobro je.

„Šta bi bilo da sam vegetarijanka?“, pitam gledajući u pileće belo u salati.

„Onda ga zaobiđi“, odgovara.

Uzimam viljušku i nabadam komadić piletine, pa ga prinosim ustima. „Imaš sreće, jer nisam.“ On se smeška, a zatim i sam uzima viljušku i počinje da jede.

„Protiv koga pravimo savez?“, radoznala sam zašto je odabrao baš mene.

On zagleda oko sebe i podiže ruku uvis, mlati njom na sve strane. „Idiota. Nabedenih sportista. Zatucanih. Kučki.“ Spušta ruku i primećujem da su mu nokti lakirani u crno. Vidi da posmatram njegove nokte, gleda u njih i duri se. „Stavio sam crnu jer najbolje opisuje moje današnje raspoloženje. Ako pristaneš da mi se pridružiš u mom poduhvatu, možda ću je promeniti u nešto življe. Možda u žutu.“

Odmahujem glavom. „Mrzim žutu. Drži se crne, slaže ti se uz srce.“

On se smeje. To je pravi, čist smeh koji me tera da se osmehnem. Dopada mi se... ovaj klinac kojem ni ime ne znam. „Kako se zoveš?“, pitam.

„Brekin. A ti si Skaj. Bar se nadam da jesi. Valjda je trebalo da proverim tvoj identitet pre nego što sam ti prosuo detalje mog pokvarenog, sadističkog plana za prevrat u školi od strane našeg dvočlanog saveza.“

„Ja sam Skaj. I stvarno nema razloga da brineš, pošto mi zapravo još nisi rekao nijedan detalj tvog prljavog plana. Ipak me zanima kako znaš ko sam. Znam četiri ili pet tipova u ovoj školi i sa svima njima sam se privatavala. Ti nisi jedan od njih, pa šta me je odalo?“

U deliću sekunde vidim u njegovim očima blesak koji liči na sažaljenje. Sreća njegova da je bio samo blesak.

Brekin sleže ramenima. „Ja sam novi ovde. I ako nisi zaključila na osnovu mog besprekornog osećaja za modu, valjda je bezbedno reći da sam...“, naginje se napred i da bi sve ostalo u strogoj tajnosti stavlja ruke oko usta. „Mormon“, šapuće.

Smejem se. „A ja taman pomislila da ćeš reći gej.“

„I to“, kaže i odmahuje rukom. Stavlja ruke ispod brade i naginje se nekoliko centimetara napred.

„Skaj, a sad ozbiljno. Primetio sam te danas na času i očigledno je da si i ti nova ovde. A kada je lova za striperke ispala iz tvog ormarića pre četvrtog časa i kada sam video kako uopšte ne reaguješ, znao sam da smo stvoreni jedno za drugo. Sem toga, zaključio sam da ako se udružimo, možemo da sprečimo bar dva nepotrebna samoubistva tinejdžera ove godine. Pa, šta kažeš na to? Hoćeš li da budeš moja najnajbolja drugarica na celom celcijatom svetu?“

Smejem se. Kako da se ne nasmejem tome? „Svakako. Ali ako je knjiga truba, prijateljstvo mora na ponovnu procenu.“

Ponedjeljak, 27. avgust 2012.

15:55

Ispostavlja se da mi je Brekin spasao čast danas... i da je zaista mormon. Imamo mnogo toga zajedničkog, a još više onog što nam nije zajedničko, što ga čini još privlačnijim. I on je usvojen, ali je u bliskim odnosima sa biološkom porodicom. Brekin ima dva brata koji nisu usvojeni i nisu gej, pa roditelji smatraju da njegovo gejstvo (njegova reč, ne moja) ima veze s činjenicom da nije u krvnom srodstvu s njima. Kaže da se nadaju da će ono izbledeti uz pomoć molitvi i maturiranjem, ali on insistira da će samo još više da buja.

San mu je da jednog dana postane čuvena zvezda Brodveja, ali kaže da nema talenta ni za pevanje ni za glumu, pa je snove sveo na prijavljivanje za studije poslovanja. Rekla sam mu da želim da se usavršavam za kreativno pisanje i da sedim u joga pantalonama i ne radim ništa, sem da pišem knjige i jedem sladoled svakog dana. Pitao me je koji žanr želim da pišem, a ja sam odgovorila:

„Nije važno, samo nek je dobro, je l'tako?“. Mislim da je taj komentar zapečatio našu sudbinu.

Sada sam na putu ka kući, smišljam se da li da odem i referišem Siks gorkoslatka zbivanja prvog dana ili da svratim do prodavnice i ubacim u sebe dozu kofeina pre trčanja.

Kofein pobeđuje uprkos činjenici da malo više volim Siks.

Moj minimalni doprinos porodici čini sedmična kupovina namirnica. Zbog Kareninog nekonvencionalnog veganskog načina života, u našoj kući je sve bez šećera, bez ugljenih hidrata i bez ukusa, pa zapravo više volim da ja obavim kupovinu. Uzimam pakovanje od šest konzervi sode i najveću kesu snikersa koju uspem da nađem i ubacujem ih u kolica. Imam divno skrovište u svojoj sobi gde krijem tajne zalihe. Većina tinejdžera krije cigarete i travu - ja krijem šećer.

Kada stignem na kasu, prepoznajem da je devojka koja kuca moj račun bila sa mnom na drugom času, na engleskom. Prilično sam sigurna da se zove Šajna, ali na pločici na njenim grudima piše Šajla. Šajna/Šajla je sve što bih volela da jesam. Visoka, raskošna, preplanula plavuša. Ja možda dobacujem do sto šezdeset kad mi je dobar dan, a mojoj pravoj smedoj kosi dobro bi došlo šišanje i možda poneki pramen. Mada bi bili davolski teški za održavanje ako se uzme u obzir količina kose koju imam. Pada mi petnaestak centimetara ispod ramena, ali je uglavnom nosim podignutu zbog južnjačke vlage.

„Zar ti nisi sa mnom na prirodnim naukama?“, pita Šajna/Šajla.

„Na engleskom“, ispravljam je.

Prostreli me nadmenim pogledom. „Govorila sam na engleskom“, brani se ona. „Rekla sam 'zar ti nisi sa mnom na prirodnim naukama?'“,

O, pobogu. Možda ne želim da budem baš toliko plava.

„Ne“, kažem. „Kada sam rekla 'na engleskom', htela sam da kažem 'nisam s tobom na prirodnim naukama, već na časovima engleskog.“

Ona me bledo gleda na trenutak, a onda se smeje. „O.“ Na licu joj se vidi da je skapirala. Gleda u ekran pred sobom i čita koliki mi je račun. Zavlačim ruku u zadnji džep i vadim kreditnu karticu, u nadi da ću požuriti, izviniti se i izbeći razgovor koji ne obećava.

„Jao“, kaže ona tiho. „Vidi ko se vratio.“

Skrećem pogled ka njoj, a ona zuri u nekog iza mene u redu za drugu kasu. Ne, dozvolite da se ispravim. Ona pušta bale zbog nekog iza mene u redu.

„Hej, Holdere“, kaže mu zavodljivo, blistavo se osmehujući svojim punim usnama.

Da li je to upravo mlatila trepavicama? Aha. Prilično sam sigurna da je mlatila trepavicama. Stvarno sam bila ubeđena da se to radi samo u crtaćima.

Okrećem se da vidim ko je taj lik Holder kome je nekako pošlo za rukom da zbriše privid samopoštovanja koji je Šajna/ Šajla možda imala. Tip podiže pogled ka njoj i klima glavom da ju je video, naizgled nezainteresovan.

„Hej...“ čkilji u njenu pločicu sa imenom. „Šajla.“ Pažnju vraća na svoju kasirku.

Da li je on to ignoriše? Jedna od najlepših devojaka u školi praktično mu upućuje otvoren poziv, a on se ponaša kao da je to neprijatnost? Da li je on uopšte ljudsko biće?. Od momaka koje ja poznajem ne očekuje se da tako reaguju.

Ona se ljuti. „Zovem se Šajna“, kaže besna što joj ni ime ne zna.

Okrećem se nazad ka Šajni i provlačim karticu kroz uređaj.

„Izvini“, kaže joj on. „Ali sigurno znaš da ti na pločici piše Šajla, zar ne?“

Ona gleda u svoje grudi i naginje pločicu da bi pročitala šta piše. „Uh“, kaže ona i skuplja obrve kao da se duboko zamislila. Mada sumnjam da je baš duboko.

„Kad si se vratio?“, pita Holdera, a mene potpuno ignoriše. Upravo sam provukla karticu i gotovo sam sigurna da bi i ona trebalo nešto da uradi sa svoje strane, ali je suviše zauzeta planiranjem svog venčanja s ovim tipom da bi se setila da ima mušteriju.

„Prošle nedelje.“ Škrto odgovara.

„Pa, oće li te pustiti da se vratiš u školu?“ pita ona. Čujem ga kako uzdiše.

„Nije važno“, kaže odlučno. „Ne vraćam se.“

Od njegove poslednje izjave Šajna/Šajla se prestravljuje. Koluta očima i vraća pažnju na mene.

„Prava šteta što uz takvo telo ne ide ni trunka mozga“, šapuće. Ne promiče mi ironija u njenom glasu.

Kada konačno počne da unosi brojeve u kasu da završi transakciju, koristim njenu ometenost kao priliku da se ponovo osvrnem. Radoznala sam da još jednom vidim momka kojeg kao da iritira ova dugonoga plavuša. On gleda u svoj novčanik, smeje se nečemu što je kasirka rekla. Čim mi se pogled zaustavio na njemu, odmah primećujem tri stvari:

1. Njegove čudesno savršene bele zube skrivene iza onog zavodničkog osmeha.

2. Rupice koje se stvaraju u udubljenjima između usana i obraza kada se osmehuje.
3. Prilično sam sigurna da imam napad vrućine. Ili imam leptiriće. Ili me možda stiže stomačni virus.

Osećaj je tako stran; nisam sigurna šta je to. Ne mogu da odredim šta je na njemu toliko drugačije da istog trena izazove moj apsolutno prvi biološki odgovor na drugu osobu. Pa ipak, nisam sigurna da sam ikad ranije videla nekog nalik njemu. Predivan je. Ne predivan u smislu lep dečko. Čak ni u smislu grub momak. Samo savršena mešavina ta dva. Ne prevelik, ali nikako mali. Ne previše grub, ne previše savršen. Na sebi ima farmerke i belu majicu, ništa posebno. Kosa mu izgleda kao da je danas uopšte nije očešljao, a verovatno bi joj dobro došlo i šišanje, baš kao i mojoj. Napred je duga taman toliko da mora da je skloni sa očiju dok podiže pogled i zatiče me kako zurim. Sranje.

Obično bih skrenula pogled čim me neko pogleda u oči, ali ima nešto čudno u tome kako reaguje kada me pogleda i zbog čega i dalje ne skidam pogled s njega. Njegov osmeh bleedi istog časa i on naginje glavu u stranu. U očima mu se vidi upitan pogled i polako odmahuje glavom, ili zbog neverice ili... gadenja? Ne mogu tačno da odredim, ali to sigurno nije prijatna reakcija. Osvrćem se okolo u nadi da njegovo nezadovoljstvo nije upućeno meni. Kada se ponovo okrenem ka njemu, on i dalje pilji.

U mene.

Uznemirena sam, blago rečeno, pa se brzo okrećem opet ka Šajli. Ili Šajni. Kako god se zvala. Treba da se opasuljim. Nekako, u svega šezdeset sekundi, ovaj tip je uspeo da me obori s nogu, a zatim da me na smrt prestravi. Pomešana osećanja nisu dobra za moje telo kome je

uskraćen kofein. Mnogo bi mi bilo draže da se prema meni ponaša isto tako ravnodušno kao prema Šajni/Šajli, nego da me opet onako pogleda. Uzimam račun od kako-li-se-zvaše i guram ga u džep.

„Hej.“ Glas mu je dubok i zapovednički i istog časa mi zaustavlja dah. Ne znam da li se obraća kako-li-se-zvaše ili meni, pa hvatam kese s namirnicama u nadi da ću stići do auta pre nego što on završi na kasi.

„Mislim da se tebi obraća“, kaže ona. Uzimam i poslednju kesu i ne obraćam pažnju na nju, hodam prema izlazu što brže mogu.

Stižem do auta i snažno huknem dok otvaram zadnja vrata da smestim namirnice. Koji mi je davu? Zgodan tip pokušava da privuče moju pažnju, a ja bežim? Ne osećam se neprijatno u društvu momaka. Čak sam i preterano sigurna u sebe. A jedini put u životu kada sam mogla zaista da osetim ono što može da bude privlačnost prema nekome, ja bežim.

Siks će me ubiti.

Ali onaj pogled. Bilo je nečeg tako uznemiravajućeg u tome kako me je pogledao. Bilo je istovremeno i nelagodno i blamirajuće i nekako laskavo. Nisam uopšte navikla na ovakve reakcije, a kamoli na tri odjednom.

„Hej.“

Stajem. Ovog puta nema sumnje da se obraća meni.

Još ne mogu da razlikujem da li su leptirići ili stomačni virus, ali u svakom slučaju ne volim kako mi ovaj glas prodiro pravo u središte stomaka. Ukočeno i polako se okrenem, iznenada svesna da nisam ni približno samouverena kako me je prošlost navela da poverujem.

On drži dve kese u jednoj ruci dok drugom trlja vrat. Zapravo bih

volela da je vreme i dalje usrano i kišovito, pa da trenutno ne stojimo ovde. Pogledi nam se sreću, a onaj njegov prezrivi pogled iz prodavnice sada smenjuje pokvareni osmeh koji deluje malo usiljeno u ovoj neprijatnoj situaciji. A pošto sad mogu bolje da ga pogledam, očigledno je da stomačni virus nije uzrok mojih iznenadnih stomačnih tegoba.

Već jednostavno on.

Sve u vezi s njim, od razbarušene tamne kose do skroz plavih očiju, do one... rupice, do onih snažnih ruku koje želim da dotaknem.

Dotaknem? Stvarno, Skaj? Saberi se malo!

Zbog svega u vezi s njim otkazuju mi pluća, a srce mi tuče kao ludo. Imam osećaj da će, ako mi se nasmeši onako kako Grejson pokušava, moje gaćice biti na zemlji u rekordnom roku.

Čim nateram oči da se odlepe od njegovog tela dovoljno dugo da ga pogledam u oči, on pušta svoj vrat i prebacuje kese u levu ruku.

„Ja sam Holder“, kaže i pruža mi ruku.

Ja je gledam, pa se odmičem za korak ne prihvatajući je. Cela situacija je isuviše šašava da bih poverovala u ovo nevino upoznavanje. Da me nije prostrelio onim pogledom u prodavnici, možda bih bila osetljivija na njegovu fizičku savršenost.

„Šta hoćeš?“ Trudim se da ga gledam sumnjičavo, ne zadivljeno.

Rupica se ponovo pojavljuje s naglim smehom, a on odmahuje glavom i skreće pogled. „Hm“, kaže, uz nervozno mucanje koje mu se nimalo ne uklapa sa samouverenom ličnošću. Pogledom šara po parkingu kao da traži kako da se izvuče, pa hukće pre nego što opet pogleda pravo u mene. Te silne reakcije me načisto sluduju. U jednom

trenutku kao da mu se gadi moje prisustvo, u narednom praktično juri za mnom. Obično dobro procenjujem ljude, ali ako treba nešto da pretpostavim o Holderu samo na osnovu poslednja dva minuta, morala bih da kažem da pati od poremećaja višestruke ličnosti. Njegovi nagli prelazi između neformalnog i napetog kidaju mi živce.

„Ovo stvarno zvuči ofucano“, kaže. „Ali mi zaista deluješ poznato. Nećeš zameriti ako te pitam kako se zoveš?“

Razočaranje nastupa čim izgovori ovu frazu za probijanje leda. On je jedan od onih tipova. Znae već. Neverovatno zgodni tipovi koji mogu da imaju bilo koju, bilo kada, bilo gde, i to znaju?

Tipovi koji samo treba da sevu kvaran osmeh ili pokažu jamicu i pitaju žensku za ime, i ona se topi i pada na kolena pred njim? Tipovi koji se subotom uveče penju kroz nečije prozore?

Strašno sam razočarana. Kolutam očima i pružam ruku iza leđa, povlačim bravu na autu.

„Imam dečka“, lažem. Brzo se okrećem i otvaram vrata, ulazim. Kada krenem da zatvaram vrata, nailazim na otpor i ona neće ni da mrdnu. Dižem pogled i vidim njegovu ruku kako drži vrata odozgo, ne da im da se zatvore. U očima mu se vidi izraziti očaj od čega mi ruke zadrhte.

On me pogleda, a ja zadrhtim? Ko sam ja, jebote?

„Tvoje ime. Samo to hoću.“

Lomim se da li da mu objašnjavam da mu moje ime neće pomoći u pokušaju da me uhodi. Verovatno sam jedina sedamnaestogodišnjakinja u Americi koja nije prisutna na netu. I dalje držim ručicu vrata i ispaljujem hitac upozorenja besnim pogledom. „Može

li?“ oštro kažem, a pogled skrećem na ruku koja me sprečava da zatvorim vrata. Pogled sa njegove šake prelazi na tetovažu ispisanu malim slovima preko podlaktice.

Ne mogu da se ne nasmejem u sebi. Očigledno je da sam danas meta karmine osvete. Konačno sam upoznala jedinog tipa kojeg smatram privlačnim, a on je napustio srednju školu i ima istetovirano beznade na sebi.

Sada sam se ja iznervirala. Povlačim vrata još jednom, ali on ne pušta.

„Tvoje ime. Molim te.“

Očajanje u njegovom pogledu kada izgovori molim te odjednom izaziva iznenadujuće saosećajnu reakciju u meni.

„Skaj“, kažem naglo, odjednom je tu saosećanje s bolom koji je jasno prikriven iza onih njegovih plavih očiju.

Razočarala sam samu sebe kako sam lako popustila na osnovu jednog pogleda. Puštam vrata i palim auto.

„Skaj“, ponavlja za sebe. Razmišlja o tome na tren, a onda odmahuje glavom kao da sam pogrešno odgovorila na njegovo pitanje. „Jesi li sigurna?“ Krivi glavu prema meni.

Jesam li sigurna? Zar on misli da sam Šajna/Šajla pa ne znam ni kako se zovem? Kolutam očima i vrtim se u sedištu, vadim ličnu kartu iz džepa. Dižem je do njegovog lica.

„Prilično sam sigurna da znam svoje ime.“ Krećem da vratim ličnu kartu, a on pušta vrata i otima mi ličnu kartu iz moje ruke, prinosi je bliže da je ispita. Merka je nekoliko sekundi, zatim je prevrće prstima i vraća mi je.

„Izvini.“ Odmiče se korak od mojih kola.„Pogrešio sam.“

Izraz njegovog lica sada je maskiran krutošću i on me gleda dok vraćam ličnu kartu u džep. Zurim u njega nekoliko trenutaka, čekam još nešto, ali on samo uvlači i istura bradu dok vezujem pojas. Tako lako odustaje da me pita za izlazak? Stvarno? Krećem da zatvorim vrata, očekujući da ih ponovo zadrži i lansira još neku otrcanu frazu za probijanje leda. Kada se to ne desi, već se on još više odmakne od auta dok zatvaram vrata, obuzima me jeza. Ako me nije stvarno pratio dovde da me pita za izlazak, o čemu je onda ovde reč, jebote?

On prolazi prstima kroz kosu i mrmlija nešto za sebe, ali ne čujem šta govori kroz zatvoren prozor. Ubacujem u rikverc i ne ispuštam ga iz vida dok vozim unazad. On se ne pomera, zuri u mene sve vreme dok odlazim. Kada krenem u suprotnom pravcu, podešavam retrovizor da bacim još jedan pogled na njega pre izlaska s parkinga. Gledam ga dok se okreće da pode i treska pesnicom u haubu nekog auta.

Pravi potez, Skaj. Ima gadnu narav.

Ponedjeljak, 27. avgust 2012.

16:47

Raspremila sam namirnice, pa uzimam punu šaku čokoladica iz šteka i guram ih u džep, a zatim ispuzim kroz prozor. Otvaram Siksina prozor i uvlačim se. Skoro je pet popodne i ona još spava, pa na vrhovima prstiju prilazim do njene strane kreveta da kleknem. Ima masku na licu, a prljava plava kosa joj je slepljena za obraz zahvaljujući obilnom balavljenju u snu. Primaknem se što bliže mogu njenom licu pa zaurlam njeno ime.

„SIKS! BUDI SE!“

Trza se tako naglo da nemam vremena da joj se sklonim s puta. Udara me u zamahu laktom u oko i ja padam unazad. Istog časa se hvatam za oko koje bolno pulsira i prostrem se po podu. Gledam u nju dobrim okom, sedi na krevetu i drži se za glavu, smrknuto me gleda. „Stvarno si kučka“, stenje. Baca pokrivače u stranu i ustaje, a onda odlazi pravo u kupatilo.

„Mislim da si mi napravila šljivu na oku“, kukam.

Ostavlja otvorena vrata od kupatila i seda na šolju. „Super. Zaslu-žila si.“ Dohvata toalet papir i šutira vrata da se zatvore. „Bolje bi ti bilo da imaš nešto lepo da mi kažeš kad si me probudila. Celu noć sam bila budna i pakovala se.“

Siks nikad nije bila ona prava ujutru, a kako sad izgleda ni popodne. Ako ćemo iskreno, nije ni noću. Ako bih morala da pogađam kada joj je najprijetnije tokom dana, onda je to verovatno kad spava, pa možda zato ovoliko mrzi da je bude.

Siksin smisao za humor i njena otvorenost bitno utiču na to da se nas dve dobro slažemo. Živahne devojke i folirantkinje me izluduju. A živahnost verovatno i ne postoji u Siksinom rečniku. Ona je na korak od one tipične potištene tinejdžerke. A foliranje? Reći će vam sve tako otvoreno da otvorenije ne može biti, dopadalo se to vama ili ne. Nema ničeg isfoliranog u vezi sa Siks, osim njenog imena.

Kada je imala četrnaest godina, roditelji su joj rekli da se sele iz Mejna u Teksas, a ona se pobunila tako što je prestala da se odaziva na svoje ime. Pravo ime joj je Sevn Mari, ali se odazivala samo na Siks tek da nervira roditelje što je teraju da se seli. Oni je i dalje zovu Sevn, ali je za sve ostale Siks. To samo dokazuje da je tvrdoglava koliko i ja, što je jedan od mnogih razloga zašto smo najbolje drugarice.

„Mislim da će ti biti drago što sam te probudila.“ Dižem se s poda na krevet. „Danas se dogodilo nešto mnogo važno.“

Siks otvara vrata od kupatila i vraća se do kreveta. Leže pored mene i navlači pokrivače preko glave. Kotrlja se dalje od mene, namešta jastuk dok se ne smesti udobno. „Čekaj da pogodim... Karen je dobila telegram?“

Prevrćem se na bok i primičem joj se, prebacujem ruku preko nje. Spuštam glavu na jastuk i pribijam se uz njena leđa. „Pokušaj ponovo.“

„Upoznala si nekog danas u školi i sad si trudna i udaješ se, a ja ne mogu da ti budem kuma jer ću biti na drugoj strani jebenog sveta?“

„Blizu, al' nije.“ Dobujem prstima po njenom ramenu.

„Pa šta je onda?“, kaže iznervirano.

Prevrćem se na leđa i duboko uzdišem. „Videla sam nekog tipa u prodavnici posle škole. Siks, predivan je, jebote. Zastrašujući, ali predivan.“

Siks se okreće istog „časa i uspeva da mi spakuje lakat u isto oko koje je pretrpelo napad pre samo nekoliko minuta. „Molim!?“, kaže glasno, ne obraćajući pažnju na to što se opet držim za oko i ječim. Diže se i sklanja mi ruku s lica. „Molim!?“, više ponovo. „Ozbiljno?“

Ostajem na ledima i pokušavam da potisnem bol iz pulsirajućeg oka negde u podsvest. „Znam. Čim sam ga pogledala, kao da mi se celo telo rastopilo u baricu. On je... strava.“

„Da li si pričala s njim? Jesi li mu uzela broj? Je l' te pitao da izađete?“

Nikad nisam videla Siks tako uzbuđenu. Možda malo preteruje i nisam sigurna da mi se to sviđa.

„Pobogu, Siks. O'ladi malo.“

Gleda u mene i mršti se. „Skaj, brinula sam zbog tebe četiri godine, mislila sam da se to nikad neće desiti. Bila bih mirna da si gej. Bila bih mirna da voliš samo mršave, niske čudake. Bila bih mirna čak i da

te privlače stvarno matori, izborani muškarci sa još izboranijim penisima. Ali nisam mogla da se smirim jer sam se plašila da nikad nećeš iskusiti požudu.“ Ponovo leže i smeška se.

„Požuda je najbolji od svih smrtnih grehova.“

Smejem se i odmahujem glavom. „Imam drugačije mišljenje. Požuda je truba. Mislim da si je preuveličavala svih ovih godina. Moj glas i dalje ide prežderavanju.“ Na to vadim komadić čokolade iz džepa i ubacujem ga u usta.

„Moram da čujem detalje“, kaže ona.

Vučem se po krevetu dok mi leđa ne dodirnu dasku na uzglavlju. „Ne znam kako to da opišem. Kad sam ga pogledala, nisam želela da prestanem. Mogla sam da blenem u njega ceo dan. Ali kada me je pogledao, kontuzovala sam se. Pogledao me je kao da je popizdeo što sam ga uopšte primetila. A kada me je pratio do auta i navaljivao da sazna moje ime, kao da je bio besan na mene zbog toga. Kao da ga dovodim u neprijatan položaj. A ja sam čas htela da liznem one njegove rupice, a čas da zbrišem što dalje od njega.“

„Pratio te? Do tvog auta?“, pita skeptično. Klimam glavom i opisujem do tančina moj odlazak u prodavnicu, sve do onog dela kada je pesnicom tresnuo u najbliži auto.

„Bože, to je tako uvrnuto“, kaže kada sam završila. Pridiže se i zauzima isti položaj kao i ja.

„Jesi li sigurna da ti se nije nabacivao? Pokušao da ti uzme broj? Hoću da kažem, videla sam te s momcima, Skaj. Dobro se foliraš, čak i ako ne osećaš ništa prema njima. Znam da znaš da provališ momke, ali ti je možda činjenica da te ovaj privlači pomutila intuiciju? Šta kažeš?“

Sležem ramenima. Možda je u pravu. Možda sam ga loše pročitala, pa me zbog moje negativne reakcije nije pitao za izlazak. „Moguće je. Ali šta god da je bilo, upropašćeno je isto tako brzo. Napustio je školu, čudljiv je i prgav i... on je... on je beznadežan. Ne znam kakav tip muškarca volim, ali znam da ne želim da to bude Holder.“

Siks me hvata za obraze gužvujući mi lice, a onda ga okreće ka njenom. „Da li si to rekla Holder?“, pita, a njena lepo oblikovana obrva izvija se u luk od radoznalosti. Usne su mi stisnute jer mi gnjavi obraze, pa samo klimam glavom u odgovor.

„Din Holder? Neuredna smeđa kosa? Plave oči u kojima se vidi obuzdani bes? Temperament za ring?“

Sležem ramenima. „Rkkla buh dd je toj“, kažem, a reči su mi jedva čujne jer me i dalje drži za obraze. Pušta ih, a ja ponavljam razgovetnije. „Rekla bih da je taj.“ Trljam obraze. „Znaš ga?“ Ustaje i besno diže ruke. „Zašto od svih tipova koji bi mogli da ti se dopadnu, zašto to, jebote, mora da bude Din Holder?“

Izgleda da je razočarana. Ali zašto je takva? Nikad je ranije nisam čula da pominje Holdera, pa ne bih rekla da je izlazila s njim. Zašto, jebote, izgleda da se ovo pretvorilo iz nečeg uzbudljivog... u nešto vrlo, vrlo loše?

„Moram da čujem detalje“, kažem.

Ona koluta očima i spušta noge s kreveta. Odlazi do ormana i vadi farmerke iz kutije, oblači ih.

„Skaj, on je drkadžija. Išao je nekad u našu školu, ali su ga spakovali u popravni dom čim je počela prošla godina. Ne znam ga baš dobro, ali znam da nije pravi materijal za momka.“

Njen opis Holdera me ne iznenađuje. Volela bih da kažem da me to nije razočaralo, ali ne mogu.

„A otkad je bilo ko materijal za momka?“ Mislim da Siks nikad u životu nije imala momka duže od jedne noći.

Gleda me, pa sleže ramenima. „Touche.“ Navlači majicu preko glave i odlazi do lavaboa. Uzima četkicu i cedi pastu na nju, pa se vraća u sobu perući zube.

„Zašto su ga poslali u popravni dom?“ pitam, mada nisam sigurna da želim da znam odgovor. Vadi četkicu iz usta. „Sredili su ga zbog zločina iz mržnje... prebio je nekog gej klinca iz škole. Prilično je sigurno da je zbog toga izbačen.“ Vraća četkicu u usta i odlazi do lavaboa da ispljune. Zločin iz mržnje? Stvarno? Stomak mi se prevrće, ali ovog puta ne na prijatan način.

Siks se vraća u sobu nakon što je kosu vezala u rep. „To je stvarno truba“, kaže dok prebira po nakitu. „Šta ako je ovo jedini put da si se napalila na nekog tipa i to više nikad ne osetiš?“

Zbog njenog izbora reči pravim grimasu. „Siks, nisam se napalila na njega.“

Ona odmahuje rukom. „Napalila se. Dopao ti se. Sve je to isto“, kaže nemarno vraćajući se na krevet. Jednu mindušu spušta u krilo, a drugu prinosi do uva. „Sad bi valjda trebalo da nam bude lakše kada znamo da nisi sasvim prsla.“ Siks začkilji i nagne se prema meni. Hvata me za bradu i okreće mi lice ulevo. „Šta ti se desilo sa okom, bre?“

Smejem se kotrljajući se sa kreveta, što dalje od opasnosti. „Ti si mi se desila.“ Idem ka prozoru. „Treba da razbistrim glavu. Oдох na trčanje. Hoćeš i ti?“

Siks mršti nos. „Aha... ne. Ti uživaj.“

Već sam zakoračila kroz prozor kada mi dobacuje: „Hoću posle da saznam sve o tvom prvom danu u školi. A imam i poklon za tebe. Doći ću večeras.“

Ponedjeljak, 27 avgust 2012.

17:25

Pluća me bole; telo mi je obamrlo još tamo u ulici Aspen. Disanje mi je iz kontrolisanih udaha i izdaha prešlo u nekontrolisano dahtanje. To je trenutak kada najviše volim da trčim. Kada je svaki gram mog tela unet u to da me gura napred, kada sam usredsređena samo na naredni korak i ništa drugo.

Moj naredni korak. Ništa drugo.

Nikad nisam otrčala ovako daleko. Obično stanem nekoliko blokova ranije kad znam da sam prešla dva i po kilometra, ali ovog puta nisam. Uprkos poznatom stanju očaja u kojem se moje telo trenutno nalazi, kao da ne uspevam da isključim mozak. Nastavljam da trčim u nadi da ću dostići tu tačku, ali je za to potrebno mnogo više nego obično. Jedino što me tera da prekinem je činjenica da mi ostaje još toliko do kuće, a potrošila sam skoro svu vodu.

Stajem na prilazu nekoj kući i oslanjam se na poštansko sanduče, otvaram flašicu s vodom.

Nadlanicom brišem znoj sa čela, prinosim flašicu ustima i uspevam da iscedim oko četiri kapi pre nego što uvidim da je prazna. Već sam sručila jednu celu po ovoj teksaškoj vrućini. Čutke psujem sebe što sam jutros odlučila da preskočim trčanje. Po vrućini nemam snage ni za šta.

Plašim se da ne dehidriram pa odlučujem da ostatak puta prepešačim umesto da ga pretrčim. Mislim da to što silim sebe do potpune iznemoglosti ne bi obradovalo Karen. Ona je nervozna već i zbog toga što trčim sama.

Počinjem da hodam, a onda čujem poznati glas iza leđa.

„Hej, ti.“

Kao da mi srce već nije brzo kucalo, polako se okrećem i vidim Holdera kako pilji u mene, nasmejan, s rupicama u uglovima usta. Kosa mu je mokra od znoja i očigledno je da je i on trčao. Trepćem dvaput, napola uverena da je ovo fatamorgana izazvana mojom iscrpljenošću. Nagon mi govori da bežim i vrištim, ali moje telo želi da se nade u njegovim sjajnim, znojanim rukama.

Moje telo je prokleti izdajnik.

Na sreću, nisam stigla da se oporavim od upravo završenog trčanja, pa neće primetiti da je moje disanje haotično uglavnom zato što ga ponovo vidim.

„Hej“, uzvraćam bez daha. Svojski se trudim da ga gledam u lice, ali ne mogu da sprečim oči da gledaju ispod njegovog vrata. Zato zurim u svoje noge da bih izbegla činjenicu da na sebi nema ništa sem šortsa i patika. To kako mu šorts visi na kukovima dovoljan je razlog da zaboravim sve ono negativno što sam o njemu danas saznala. Koliko

mogu da se setim, nikad nisam bila tip devojke koja pada na izgled momka. Osećam se plitko. Patetično. Čak bedno. Pomalo sam i besna na sebe što mu dozvoljavam da ovako utiče na mene.

„Trčiš?“ pita i naslanja lakat na poštansko sanduče.

Klimam glavom. „Obično ujutru. Zaboravila sam kako je vrelo popodne.“ Pokušavam da pogledam u njega, zaklanjam oči rukom da se zaštitim od sunca koje blešti iza njegove glave kao oreol.

Baš ironično.

Pruž a ruku, a ja se štreknem pre nego što shvatim da mi samo pruža njegovu flašicu s vodom. Način na koji steže usta dok se trudi da se ne nasmeje očigledno pokazuje da vidi kako sam nervozna u njegovom prisustvu.

„Popij ovo.“ Gurka mi polupraznu flašicu. „Izgledaš iscrpljeno.“

Obično ne bih uzela vodu od nepoznate osobe. Naročito ne bih uzela vodu od problematičnih tipova, ali sam žedna. Užasno žedna.

Uzimam flašicu iz njegove ruke i zabacujem glavu, sručujem tri velika gutljaja. Crkavam od želje da popijem ostatak, ali ne mogu ni njemu da ispraznim zalihe. „Hvala“, kažem i vraćam flašicu. Rukom brišem usta i gledam iza sebe na trotoar. „Ostalo mi je još dva i po kilometra za povratak, pa bolje da krenem.“

„Skoro četiri“, kaže i gleda u moj stomak. Prisanja usne na flašicu bez brisanja, ne skida pogled s mene dok zabacuje glavu i ispija ostatak vode. Ne mogu da ne gledam njegove usne koje obuhvataju otvor na flašici gde su upravo bile moje usne. Praktično se ljubimo.

Protresem glavu. „Molim?“ Nisam sigurna da li je rekao nešto naglas ili nije. Malo sam zaokupljena posmatranjem znoja koji mu kaplje niz

grudi.

„Rekao sam da imaš još četiri kilometra. Ti živiš tamo u ulici Konro, a to je više od tri kilometra odavde. Do tamo i nazad ima skoro osam kilometara.“ Govori to kao da je impresioniran. Radoznalo ga odmeravam. „Znaš u kojoj ulici stanujem?“ „Aha.“

Ne objašnjava dalje. Ne sklanjam pogled i ćutim, čekam nekakvo objašnjenje.

On vidi da nisam zadovoljna onim „aha“, pa uzdiše. „Linden Skaj Dejvis, rođena 29. septembra. Ulica Konro, broj 1455. Sto šezdeset centimetara. Davalac.“

Odmičem se jedan korak, iznenada vidim svoje skorašnje ubistvo kako mi se odigrava pred očima, a ubica je nejasni progonitelj. Pitam se da li treba da prestanem da se štitim od sunca i bolje ga pogledam za slučaj da mu pobegnem? Možda ću morati da ga opisujem policijskom crtaču.

„Tvoja lična karta“, objašnjava videći mešavinu straha i zbunjenosti na mom licu. „Pokazala si mi ličnu kartu. Kod prodavnice.“

To objašnjenje nekako ne razbija moj strah. „Video si je na dve sekunde.“ Sleže ramenima. „Imam dobro pamćenje.“

„Proganjaš me“, kažem bezizražajno.

Smeje se. „Ja proganjam tebe? Stojiš ispred moje kuće.“ Pokazuje preko ramena na najbližu kuću. Njegova kuća? Majku mu, kolike su šanse za tako nešto?

On se uspravlja i lupka prstima po natpisu na poštanskom sandučetu. Holderovi

Osećam kako mi krv juri u obraze, ali nema veze. Sigurna sam da sam se cela zacrvenela posle trčanja usred popodneva po teksaškoj vrućini i bez dovoljno vode. Pokušavam da ne pogledam njegovu kuću, ali je radoznalost jača od mene. To je skromna kuća, ne mnogo napadna. Lepo se uklapa u deo grada za srednju klasu u kojem se nalazi. Kao i auto na prilaznom putu. Pitam se da li je to njegov auto? Iz razgovora sa onom kako-li-se-zvaše kasirkom u prodavnici zaključujem da smo vršnjaci, pa znam da sigurno živi s roditeljima. Ipak, kako ga ranije nisam videla? Kako sam mogla da ne primetim da živim na manje od pet kilometara od jedinog momka koji može da me pretvori u frustriranu grozničavu masu?

Nakašljem se. „Pa, hvala ti za vodu.“ Ne mogu da smislim ništa što želim više od toga da zbrišem iz ove neprijatne situacije. Brzo mu mahnem i krećem da koračam žustro.

„Čekaj malo“, viče za mnom. Ne usporavam, pa me on pretiče i okreće se, trčkara unazad, okrenut od sunca. „Daj da ti napunim flašicu.“ Uzima je iz moje leve ruke i pritom mi dodiruje stomak. Opet se ukopam u mestu.

„Odmah se vraćam“, kaže i trči prema kući.

Zapanjena sam. Ovo je potpuno kontradiktoran čin ljubaznosti. Možda još jedna propratna reakcija zbog poremećaja višestruke ličnosti? Verovatno je mutant, kao Hulk. Ili je kao Džekil i Hajd. Pitam se da li je Din ona prijatna ličnost, a Holder ona zastrašujuća. Holder je nesporno onaj kojeg sam videla ranije u prodavnici. Mislim da mi se Din mnogo više sviđa.

Neprijatno mi je da čekam pa krećem prema njegovom prilaznom putu, i svakih nekoliko sekundi zastajem da pogledam put ka mojoj

kući. Nemam pojma šta da radim. Šta god da odlučim, imam osećaj da će to otići na stranu terazija s glupim odlukama.

Da ostanem? Da pobegnem?

Da se sakrijem u grmlje pre nego što se vrati s lisicama i nožem?

Nisam stigla da zbrišem jer se ulazna vrata otvaraju i on se vraća s flašicom punom vode. Ovog puta sunce je iza mene, pa ne moram da se mučim da bih ga videla. Ni to nije dobro, jer bih samo blenula u njega.

Uh! Prosto mrzim požudu. Mrzim je.

Svaki delić mog tela zna da on nije dobra osoba, ali izgleda da moje telo zaboje uvo za to. Pruža mi flašicu i brzo otpijam još. Mrzim i samu teksašku vrućinu, ali u spoju sa Dinom Holderom osećam se kao u utrobi pakla.

„Pa... ono ranije? Kod prodavnice?“, kaže i nervozno zastaje. „Izvini, ako sam te uznemirio.“ Pluća me preklinju za malo vazduha, ali nekako nalazim način da odgovorim. „Nisi me uznemirio.“

Pre će biti da si me na smrt prestravio.

Holder čkilji nekoliko trenutaka, proučava me. Danas sam otkrila da ne volim kada me neko proučava... više volim da prođem nezapaženo. „A nisam pokušavao ni da ti se nabacujem“, kaže.

„Samo sam mislio da si neko drugi.“

„U redu je.“ Smešim se na silu, ali nije u redu. Zašto sam odjednom razočarana što nije pokušavao da mi se nabacuje? Trebalo bi da sam srećna zbog toga.

„Neću da kažem da ti se ne bih nabacivao“, dodaje uz osmeh. „Samo

to nisam radio u tom trenutku.“

O, bože, hvala ti. Njegovo objašnjenje me tera da se osmehnem, iako se trudim da to ne radim.

„Hoćeš da trčim s tobom?“ pita i pokazuje glavom ka putu koji me čeka. Da, molim te.

„Ne, nema potrebe.“

Klima glavom. „Pa, ionako idem na tu stranu. Trčim dvaput dnevno i ostalo mi je još par...“ Prekida usred rečenice i brzo mi prilazi. Hvata me za bradu i zabacuje mi glavu. „Ko ti je ovo uradio?“ Ispod mrkog pogleda počinje da izbija ista ona čvrstina koju sam videla u njegovim očima ispred prodavnice. „Oko ti nije bilo ovakvo ranije.“

Otrgnem bradu iz njegove ruke i smejem se. „To je bila mala nezgoda. Nikad ne prekidaj dremku tinejdžerki.“

On se ne osmehuje. Prilazi mi jedan korak i oštro me gleda, a zatim prevlači prstom ispod mog oka.

„Rekla bi nekome, zar ne? Da ti je ovo neko namerno uradio?“

Hoću da odgovorim. Stvarno hoću. Samo ne mogu. On mi dodiruje lice. Njegova ruka mi je na obrazu. Ne mogu da mislim, ne mogu da govorim, ne mogu da dišem. Samo njegovo prisustvo kao da zrači nešto što mi isisava vazduh iz pluća i snagu iz kolena. Neuverljivo klimam glavom dok se on mršti, pa sklanja ruku.

„Trčim s tobom“, kaže, i ne pitajući. Spušta ruke na moja ramena, okreće me na suprotnu stranu i blago me gurne. Hvata korak sa mnom i trčimo ćuteći.

Hoću da razgovaram s njim. Hoću da ga pitam za godinu koju je

proveo u popravnom, zašto je napustio školu, zašto ima onu tetovažu... ali suviše se plašim odgovora. Da i ne pominjem da nikako ne mogu da dođem do daha. Zato trčimo tako bez reči celim putem do moje kuće.

Na prilazu kući oboje prelazimo u hod. Nemam pojma kako ovo da završim. Niko nikad ne trči sa mnom, pa ne znam koja su pravila ponašanja kada se dva trkača rastaju. Okrećem se i kratko mu mahnem. „Valjda ćemo se videti kasnije?“

„Apsolutno“, kaže i pilji pravo u mene.

Nelagodno mu se osmehnem i okrećem se. Apsolutno? Prevrćem tu reč u mislima dok idem prilaznom stazom do kuće. Šta je time hteo da kaže? Nije pokušao da mi uzme broj, mada ne zna da nemam telefon. Nije pitao hoću li da trčim ponovo s njim. Ali je rekao apsolutno kao da je siguran; na neki način se nadam da jeste.

„Skaj, sačekaj.“ Način na koji se njegov glas obavija oko mog imena tera me da poželim da mu je jedina reč u celom rečniku Skaj. Okrećem se u mestu i molim se da povadi još neku petparačku frazu za muvanje. Sad bih pala na nju.

„Hoćeš da mi učiniš nešto?“

Bilo šta. Učiniću sve što tražiš od mene, sve dok si bez majice.

„Aha?“

Baca mi njegovu flašicu za vodu. Hvatam je i vidim da je prazna, osećam krivicu što se sama nisam setila da mu je napunim. Zatresem je i klimnem glavom, pa otrčim uz stepenike u kuću. Karen puni mašinu za sudove dok utrčavam u kuhinju. Čim se ulazna vrata zatvore za mnom, počinjem da se borim za vazduh za koji me pluća

preklinju.

„Pobogu, Skaj. Izgledaš kao da ćeš se onesvestiti. Sedi.“ Uzima flašicu iz mojih ruku i gura me na stolicu. Puštam je da je napuni dok udišem na nos i izdišem na usta. Ona se okreće i pruža mi je, a ja je zatvaram i trčim nazad do njega.

„Hvala“, kaže. Stojim i posmatram dok prinosi iste one pune usne na grlic flašice. Praktično se opet ljubimo.

Ne mogu da odredim koliko na mene utiče skoro osam pretrčanih kilometara, a koliko Holder. I od jednog i od drugog se osećam kao da ću se onesvestiti zbog nedostatka kiseonika. Holder zatvara flašicu i pogled mu luta po mom telu, zadržava se na golom stomaku trenutak duže pre nego što se opet pogledamo u oči. „Da li trčiš na stazi?“

Pokrivam stomak levom rukom i spajam ruke na struku. „Ne. Mada razmišljam da pokušam.“

„Trebalo bi. Jedva da si ostala bez daha, a upravo si pretrčala skoro osam kilometara“, kaže.

„Jesi li na poslednjoj godini?“

On nema pojma koliko napora ulažem da se ne sručim na pločnik i ne zakrkljam zbog manjka vazduha. Nikad u životu nisam ovoliko pretrčala odjednom, pa se svim silama trudim da izgleda kao da to i nije nešto. Očigledno uspevam.

„Zar ne bi trebalo da već znaš na kojoj sam godini? Veština uhodjenja ti je nešto popustila.“ Hoću da čestitam sebi kada mu se na licu pojave rupice.

„Pa, tebe je malo teže uhoditi“, kaže. „Nisam mogao da te nađem ni na fejsu.“

Upravo je priznao da me je tražio na fejsbuku. Srela sam ga pre manje od dva sata, pa mi laska što je otišao pravo kući i potražio me na fejsu. Spontani osmeh mi se iskrada na licu i poželim da zviznem ovu patetičnu jadnicu koja je oterala obično ravnodušnu osobu, kakva sam inače.

„Nema me na fejsu. Nemam internet“, objašnjavam.

Ošine me pogledom i usiljeno se smeška kao da ne veruje nijednu reč od onoga što sam upravo rekla. Sklanja kosu sa čela., A šta ti je s telefonom? Ne možeš na internet s telefona?“

„Nemam telefon. Moja majka nije ljubitelj savremene tehnologije. Nemam ni televizor.“

„Jebote“, smeje se. „Ti to ozbiljno? Kako se zabavljaš?“ Uzvracam osmehom i sležem ramenima.

„Trčim.“

Holder me ponovo proučava, nakratko skreće pažnju na moj stomak. Odsad ću dobro da razmislim pre nego što izađem napolje u sportskom grudnjaku.

„Pa, da li bi slučajno znala u koje vreme određena osoba ustaje za jutarnje trčanje?“ Ponovo me gleda i uopšte ne vidim onu osobu koju mi je Siks opisala. Vidim samo momka koji flertuje s devojkom, s jedva primetnom nervozom u očima, što deluje simpatično.

„Ne znam želiš li da ustaneš tako rano“, kažem. Od njegovog pogleda i teksaške vrućine povrh toga vid mi se zamagljuje, pa udišem duboko jer ne želim da sad izgledam iscrpljeno i uzrujano.

On nagne glavu prema meni i začkilji. „Nemaš pojma koliko želim da ustanem tako rano.“ Upućuje mi onaj osmeh s rupicama i ja padam u

nesvest.

Ali... bukvalno. Pala sam u nesvest.

Sudeći po bolu u ramenima i po zemlji i šljunku koji su mi se zabili u obraz, to nije bio lep, graciozan pad. Smračilo mi se i tresnula sam na pločnik pre nego što je imao priliku da me uhvati. Ni nalik herojima iz knjiga.

Ležim na kauču, verovatno tamo gde me je spustio kada me je uneo. Karen stoji iznad mene s čašom vode, a Holder je iza nje, gleda šta se dešava posle najveće bruke u mom životu.

„Skaj, popij malo vode“, kaže Karen, podiže mi glavu i gura solju. Otpijam gutljaj, a zatim se zavaljujem na jastuk i sklapam oči, nadajući se da ću opet izgubiti svest.

„Doneću ti hladnu oblogu“, kaže Karen. Otvaram oči u nadi da se Holder iskrao čim je Karen izašla iz sobe, ali on je i dalje tu. Sada mi je još bliže. Kleči na podu pored mene i pruža ruku ka mojoj kosi, izvlači neku zemlju ili šljunak iz nje.

„Jesi li sigurna da ti je dobro? Ono je bio prilično gadan pad.“ Oči su mu pune brige, a palcem briše nešto s mog obraza, pa spušta ruku na kauč pored mene.

„O, bože“, kažem i pokrivam oči rukom. „Izvini. Ovo je velika blamaža.“

Holder me hvata za ruku i sklanja je s mog lica. „Ššš.“ Zabrinutost u njegovim očima se gubi, a pojačava se spadalacki osmeh. „Na neki način uživam u ovome.“

Karen se vraća u dnevnu sobu. „Dušo, evo ti obloga. Hoćeš li nešto protiv bolova? Da li ti je muka?“ Umesto da mi pruži oblogu, ona je

daje Holderu i opet odlazi u kuhinju. „Možda imam negde neven ili koren čička.“

Super. Kao da već nisam dovoljno izblamirana, ona će to još pogoršati kad me natera da pred njim popijem domaću tinkturu.

„Mama, dobro mi je. Ništa me ne boli.“

Holder nežno spušta krpu na moj obraz i briše ga. „Možda te ne boli sada, ali boleće“, kaže vrlo tiho da ga Karen ne bi čula. Prestaje da ispituje obraz i gleda me u oči. „Treba nešto da uzmeš za svaki slučaj.“

Ne znam zašto taj predlog zvuči privlačnije iz njegovih usta nego iz Kareninih, ali klimam glavom. I gutam. I ne dišem. I skupljam butine. I pokušavam da sednem, jer ću od ležanja na kauču, dok je on iznad mene, opet da se onesvestim.

Kada vidi da se mučim da sednem, hvata me za lakat i pomaže mi. Karen se vraća u dnevnu sobu i pruža mi malu čašu soka od pomorandže. Njene tinkture su toliko gorke da moram da ih popijem sa sokom da ih ne bih odmah ispljunula. Uzimam ga iz njene ruke i ispijam brže nego ikad, a zatim joj odmah vraćam čašu. Želim samo da se vrati u kuhinju.

„Izvini“, kaže ona i pruža ruku Holderu. „Ja sam Karen Dejvis.“ Holder ustaje i rukuje se. „Din Holder. Prijatelji me zovu Holder.“

Ljubomorna sam što mu ona dodiruje ruku. Hoću da uzmem broj i stanem u red. „Kako ste se Skaj i ti upoznali?“, pita ona.

On pogleda dole, u mene, a ja istovremeno gore, u njega. Usna mu se jedva izvija u osmeh, ali ja to primećujem. „Zapravo i nismo“, kaže on gledajući u nju. „Valjda sam se zatekao na pravom mestu u pravom

trenutku.“

„Pa, hvala ti što si joj pomogao. Ne znam zašto se onesvestila. Nikad joj se to ranije nije desilo.“ Gleda u mene. „Jesi li pojela nešto danas?“

„Malo piletine za ručak“, kažem, ne priznajem joj snikerse koje sam smazala pre trčanja.

„Klopa u menzi je živo sranje.“

Ona koluta očima i mlati rukama. „Zašto si trčala, a da nisi prvo nešto pojela?“ Sležem ramenima.

„Zaboravila sam. Obično ne trčim uveče.“

Odlazi sa čašom prema kuhinji i teško uzdiše. „Skaj, ne želim da trčiš više. Šta bi se desilo da si bila sama? I, uzgred, previše trčiš.“

Sigurno me zeza. Nema šanse da prekinem da trčim.

„Slušajte“, kaže Holder gledajući kako ostatak boje nestaje sa mog lica. „Živim odmah tu u Rikeru i trčim ovuda svakog popodneva.“ (Laže. Primetila bih.) „Ako ćete se bolje osećati, rado ću trčati s njom naredne sedmice izjutra. Obično trčim na atletskoj stazi u školi, ali nema veze. Znae, tek da se uverimo da se to neće ponoviti.“

Hej. Sinulo mi je. Nije ni čudo što su mi ti trbušnjaci delovali poznato.

Karen se vraća u dnevnu sobu i gleda u mene, pa opet u njega. Ona zna koliko uživam u trkačkim begovima u samoću, ali vidim joj u očima da će se osećati prijatnije ako imam partnera za trčanje.

„U redu je što se mene tiče“, kaže i ponovo me gleda. „Ako Skaj misli da je to dobra ideja.“ Da. Mislim. Ali samo ako moj partner bude trčao bez majice.

„Važi“, kažem. Ustajem i tada opet osetim vrtoglavicu. Pretpostavljam da sam prebledela, jer se Holderova ruka našla na mom ramenu u istom trenu i vraća me na krevet.

„Polako“, kaže. Gleda u Karen. „Imate li da joj date neke grickalice da pojede? To bi možda pomoglo.“

Karen odlazi u kuhinju i Holder me ponovo gleda, oči su mu opet brižne. „Sigurna si da ti je dobro?“ Prelazi palcem preko mog obraza.

Drhtim.

Spadalački osmeh širi mu se preko lica kad vidi da pokušavam da sakrijem ruke na kojima mi se naježila koža. Na trenutak gleda Karen u kuhinji, pa ponovo u mene.

„U koje vreme da dođem sutra da te uhodim?“ šapuće.

„Polu sedam?“ Tiho kažem i bespomoćno gledam u njega.

„Polu sedam zvuči dobro.“

„Holdere, ne moraš to da radiš.“

Njegove očaravajuće plave oči proučavaju moje lice u tišini nekoliko trenutaka, a ja piljim u njegova podjednako očaravajuća usta dok govori. „Skaj, znam da ne moram. Radim ono što želim.“ Naginje se prema mom uvu i utišava glas do šapata. „A želim da trčim s tobom.“ Odmiče se i proučava me. Ne uspevam da odgovorim zbog haosa koji mi se dešava u glavi i stomaku.

Karen se vraća s grickalicama. „Jedi“, kaže i spušta ih u moju ruku.

Holder ustaje i pozdravlja se sa Karen, a onda se okreće ka meni. „Čuvaj se. Vidimo se ujutru?“

Klimam glavom i gledam kako odlazi. Ne mogu da odvojim pogled od vrata nakon što su se zatvorila za njim. Odlepila sam. Potpuno sam izgubila svaki vid samokontrole. Ovo je ono što Siks voli? Ovo je požuda?

Mrzim to. Apsolutno, sasvim sigurno mrzim ovo divno, čarobno osećanje.

„Tako je fin“, kaže Karen. „I zgodan.“ Okreće se da me pogleda. „Ne poznaješ ga?“

Sležem ramenima. „Znam za njega“, kažem. I to je sve što kažem. Kad bi samo znala kakvog mi je beznadežnog momka upravo dodelila za „partnera u trčanju“, dobila bi napad. Što manje zna o Dinu Holderu, to bolje za obe.

Ponedjeljak, 27. avgust 2012.

19:10

„Šta ti se, pobogu, desilo s licem?“ Džek pušta moju bradu i odlazi do frižidera.

Džek je sastavni deo Kareninog života već godinu i po. Večera s nama nekoliko puta nedeljno, a pošto je večeras Siksina oproštajna večera, udostojava nas svojim prisustvom. Bez obzira koliko voleo da kinji Siks, znam i da će mu nedostajati.

„Šutnula sam put u dupe danas“, odgovaram. Smeje se. „Znači to se putu danas desilo.“

Siks uzima parče hleba i otvara teglu nutele. Punim tanjir Kareninim najnovijim veganskim bučkurišem. Karenino kuvanje je nešto na šta se treba navići, a Siks se nije navikla za četiri godine. Džek je, međutim, inkarnacija Kareninog blizanca, pa mu takva hrana ne smeta. Večerašnji jelovnik sastoji se od nečeg što ne umem ni da izgovorim, ali kao i uvek nema ničeg životinjskog porekla. Karen me ne tera da se hranim kao vegan, pa kad nisam kod kuće, obično jedem šta hoću.

Sve što Siks jede samo je prilog nuteli, koja joj je glavno jelo. Večeras jede sendvič sa sirom i nutelom. Ne znam da li bih se ikad navikla na takvu hranu.

„Pa, kad se useljavaš?“ pitam Džeka. On i Karen su razgovarali o narednom koraku, ali izgleda nikako da prevazidu njeno antitehnološko pravilo. Tačnije, Džek ne može da ga prevazide. Karen mu tu nikad neće popustiti.

„Čim tvoja mama pristane da uvede sportske kanale“, kaže Džek.

Oni se ne svađaju oko toga. Mislim da njihov aranžman odgovara i jednom i drugom, pa nijedno ne žuri da žrtvuje sopstveni stav o modernoj tehnologiji.

„Skaj se onesvestila danas na ulici“, kaže Karen da bi promenila temu. „Uneo ju je neki božanstveni muškarac-dečak.“

Smejem se. „Momak, mama. Molim te, kaži samo momak.“

Siks me besno gleda s druge strane stola i shvatam da joj nisam referisala o popodnevnom trčanju. A nisam joj referisala ni o prvom danu u školi. Ovaj dan je bio sadržajan. Pitam se kome ću referisati kad ona sutra otputuje? Sama pomisao da će za dva dana biti na drugom kraju sveta ispunjava me zebnjom. Nadam se da će Brekin zauzeti njeno mesto. Pa, on bi verovatno voleo da bude moja najbolja drugarica. Bukvalno. Ali se nadam da će to biti samo u figurativnom smislu.

„Dobro si?“, pita Džek. „Mora da si dobro tresnula kada si zaradila tu šljivu na oku.“

Opipavam oko i pravim grimasu. Potpuno sam zaboravila na modricu oko oka. „To nije od padanja u nesvest. Ona mi je uvalila lakat.“

Dvaput.“

Očekujem da neko bar pita Siks zašto me je napala, ali svi prelaze preko toga. Tako se samo vidi koliko je vole. Ne bi joj zamerili ni da me je pretukla, rekli bi da sam verovatno zaslužila.

„Zar te ne nervira to što ti je ime broj?“, pita je Džek. „Nikad to nisam razumeo. To mu dođe kao da roditelji daju imena deci po danima u nedelji.“ Zastaje s podignutom viljuškom i gleda u Karen.

„Kada budemo imali bebu, nećemo joj to raditi. Ne dolazi u obzir ništa što piše na kalendaru.“

Karen pilji u njega sa skamenjenim izrazom lica. Ako treba da pogađam po njenoj reakciji, ovo je prvi put da Džek pominje bebe. Ako treba da pogađam na osnovu njenog izraza lica, bebe nisu nešto što predviđa u svojoj budućnosti. Bilo kada.

Džek vraća pažnju na Siks. „Zar ti nije pravo ime Sevn ili Ejt ili nešto takvo? Ne shvatam zašto si izabrala Siks. To je verovatno najgori broj koji si mogla da odabereš.“

„Shvatiću tvoje uvrede kao ono što jesu“, kaže Siks. „Kao tvoj način da prikriješ koliko si skrhan zbog mog predstojećeg odsustva.“

Džek se smeje. „Radi s mojim uvredama šta god hoćeš. Biće ih još kad se vratiš za šest meseci.“

*

Kada su Džek i Siks otišli, pomažem Karen u kuhinji oko sudova. Od trenutka kad je Džek pomenuo bebe, ona je neuobičajeno tiha.

„Zašto si toliko odlepila?“, pitam je i dodajem joj tanjir da ga ispere.

„Molim?“

„Pričam o onom njegovom komentaru da imate bebu. Ti si u tridesetim. Ljudi u tvojim godinama svakog dana dobijaju bebe.“

„Zar je bilo toliko vidljivo?“

„Meni jeste.“

Uzima još jedan tanjir da ga ispere, pa uzdiše. „Volim Džeka. Samo volim i sebe i tebe. Sviđa mi se naš aranžman i ne znam da li sam spremna da ga menjam, a još manje da li sam spremna da u tu sliku ubacim još i jednu bebu. Ipak, Džek je naumio da krenemo dalje.“

Zatvaram vodu i brišem ruke o krpu. „Mama, za nekoliko nedelja napuniću osamnaest. Ma koliko ti želela da naš aranžman ostane isti... to se neće desiti. Otići ću na koledž posle sledećeg semestra, a ti ćeš ovde živeti sama. Neće boleti da razmisliš o ideji da mu bar dopustiš da se useli kod tebe.“ Ona mi se smeši, ali to je bolan osmeh, kao i uvek kada pomenem koledž. „Skaj, razmišljala sam o toj ideji. Veruj mi. Samo što je to krupan korak, a kada se on napravi, nema nazad.“

„A šta ako je to korak posle kojeg ne želiš nazad? Šta ako te taj korak tera na naredni, pa na još jedan, sve dok ne sprintaš punom brzinom?“

Ona se smeje. „To je upravo ono čega se plašim.“

Brišem sudoperu i ispiram krpu. „Ponekad te stvarno ne razumem.“

„Ne razumem ni ja tebe“, kaže i gurka mi rame. „Nikad neću razumeti zašto si tako očajnički želela da ideš u državnu školu. Znam da si rekla da je zabavno, ali reci mi kako se stvarno osećaš.“

Sležem ramenima. „Bilo je dobro“, lažem. Moja tvrdoglavost uvek pobeđuje. Nema teorije da joj kažem koliko sam danas mrzela školu, i

pored toga što ona nikad ne bi kazala Jesam li ti rekla?

Briše ruke i smeška mi se. „Drago mi je da to čujem. Možda ćeš mi sutra, kada te ponovo pitam, reći istinu.“

Uzimam iz ranca knjigu koju mi je Brekin dao i bacam je na krevet. Pročitala sam cele dve strane kada se Siks uvlači kroz moj prozor.

„Prvo škola, zatim sadašnjica“, kaže. Upada u krevet pored mene i ja spuštam knjigu na noćni stočić.

„Škola je živo sranje. Zahvaljujući tebi i tvojoj nesposobnosti da odbiješ momke, nasledila sam tvoju užasnu reputaciju. Ali božanskim providenjem, spasio me je Brekin, usvojeni tip mormon koji ne ume ni da peva ni da glumi, ali voli da čita i sada je moj najnajbolji drug na celom celcijatom svetu.“

Siks se duri. „Nisam stigla ni do vrata, a ti si mi već našla zamenu? Kvarno. Tek da se zna, nisam nesposobna da odbijem momke. Nesposobna sam da shvatim moralne posledice predbračnog seksa. Predbračnog seksa u velikim količinama.“

Spušta mi neku kutiju u krilo. Neupakovanu kutiju.

„Znam šta misliš“, kaže. „Trebalo bi već da znaš da to što nije upakovana ne odražava ono što osećam prema tebi. Samo sam lenja.“

Uzimam kutiju i protresam je. „Znaš, ti si ta koja odlazi. Trebalo bi da ja tebi dam poklon.“

„Da, tako bi trebalo. Ali si užasna u davanju poklona i ne očekujem da se zbog mene promeniš.“

U pravu je. Užasna sam u davanju poklona, najviše zato što toliko mrzim da ih primam. To je bezvezno kao i kad ljudi plaču. Okrećem

kutiju, nalazim gde se otvara i otvaram je. Izvlačim zaštitni papir i mobilni telefon mi pada u ruku.

„Siks“, kažem. „Znaš da ne mogu...“

„Ćuti bre. Nema šanse da odem na drugu stranu sveta, a da ne mogu da komuniciram s tobom. Nemaš čak ni elektronsku adresu.“

„Znam, ali ne mogu... ne radim. Ne mogu da plaćam ovo. A Karen...“

„Opusti se. To je pripejd telefon. Uplatila sam dovoljno da možemo da pišemo poruke jedna drugoj jednom dnevno dok sam tamo. Ne mogu da plaćam međunarodne telefonske pozive, pa s tim nemaš sreće. A tek da udovoljimo okrutnim,

uvrnutim roditeljskim principima tvoje majke, prokleta stvar nema ni internet. Samo poruke.“ Uzima telefon i uključuje ga, a zatim unosi njene kontakt podatke. „Ako završiš s nekim seksi momkom dok nisam ovde, uvek možeš da dokupiš još kredita. Ali, ako on iskoristi nešto od mojih, otkinuću mu jaja.“

Vraća mi telefon i ja pritiskam početno dugme. Njeni kontaktni podaci pojavlju se kao Tvoja naj, NAJ najnajbolja drugarica ikada na celom celcijatom svetu.

Užasna sam u primanju poklona, a stvarno užasna kada treba da se oprostim. Vraćam telefon u kutiju i saginjem se da dohvatim ranac. Izvlačim knjige i spuštam ih na pod, a onda se okrećem i istresam ranac preko nje gledajući kako joj dolari padaju u krilo.

„Ovde je trideset sedam dolara“, kažem. „Treba da ti izdrže dok se ne vratiš. Srećan ti dan deviza.“

Uzima pregršt dolara i baca ih uvis, pa se sruči nazad na krevet. „Samo jedan dan u državnoj školi i kučke su ti već zasule ormarić?“

smeje se. „Impresivno.“

Spustim joj na grudi oproštajnu čestitku koju sam joj napisala, pa naslonim glavu na njeno rame.

„Misliš da je to impresivno? Trebalo je da vidiš moj nastup u trpezariji.“

Dohvata čestitku i prelazi prstima preko nje smeškajući se. Ne otvara je jer zna da ne volim kad stvari postanu nelagodno emotivne. Vraća čestitku na grudi i spušta glavu na moje rame.

„Prava si fuksa“, tiho kaže pokušavajući da zadrži suze koje bismo obe pustile da nismo tako tvrdoglave. „To sam i ja čula.“

Utorak, 28. avgust 2012.

06:15

Budilnik se oglašava i istog časa pomišljam da preskočim današnje trčanje, a onda se setim ko me čeka napolju. Oblačim se brže nego ikada, od prvog dana kada sam počela da se oblačim, pa krećem prema prozoru. Na unutrašnjoj strani prozora je zalepljena čestitka na kojoj Siksinim rukopisom piše „fuksa“. Smeškam se i skidam čestitku s prozora, bacam je na krevet i izlazim.

On sedi na ivičnjaku i isteže se. Okrenut mi je leđima, što je dobro. Inače bi primetio da se mrštim čim sam videla da na sebi ima majicu. Čuje da prilazim i okreće se ka meni.

„Hej, ti.“ Smeška se i ustaje. Dok to radi, primećujem da mu je majica već mokra od znoja. Dotrčao je ovamo. Pretrčao je više od tri kilometra dođe, sad će da pretrči još pet sa mnom, pa će da otrči još tri do kuće. Zaista ne razumem zašto se toliko muči. Ni zašto to dozvoljavam. „Da li prvo treba da se razgibaš?“, pita.

„To sam već obavila.“

Pruž a ruku i palcem mi dodiruje obraz. „Ne izgleda strašno“, kaže. „Boli te?“

Odmahujem glavom. Da li stvarno očekuje da ispustim neki glas dok mi prstima dodiruje lice? Prilično je teško istovremeno govoriti i zadržavati dah.

Povlači ruku i osmehne se. „Dobro. Spremna?“ Odahnem. „Aha.“

Trčimo. Neko vreme trčimo jedno pored drugog, a onda se staza suzi i on drži korak iza mene, zbog čega se osećam strašno samosvesno. Obično se potpuno izgubim dok trčim, ali sam ovog puta izrazito svesna svakog detalja, od svoje kose, dužine šortsa, do svake kapljice znoja koja mi se sliva niz vrat. Lakne mi kada staza postane šira i on opet trči pored mene.

„Bolje da pokušaš na stazi.“ Glas mu je postojan i ništa ne otkriva da je jutros već pretrčao šest kilometara. „Izdržljivija si od većine momaka koji su prošle godine bili u timu.“

„Ne znam želim li to“, kažem zadihano, što uopšte ne zvuči privlačno. „Zapravo ne znam nikog u školi. Planirala sam da to pokušam, ali je većina ljudi u školi za sada nekako... zla. Zapravo ne želim da se izlažem takvim ljudima na duže vreme pod formom tima.“

„U državnu školu ideš tek jedan dan. Sačekaj malo. Ne možeš očekivati da celog života učiš školu od kuće, a onda ušetaš prvi dan i stekneš brdo novih prijatelja.“

Ukopavam se u mestu. On odmiče još nekoliko koraka i tada primeti da nisam pored njega. Kada se okrene i vidi da mirno stojim na pločniku, žurno kreće prema meni i hvata me za ramena.

„Jesi li dobro? Da li ti se vrti u glavi?“

Odmahujem glavom i guram njegove ruke s ramena. „Dobro mi je“, kažem, a u glasu mi se oseća da sam iznervirana.

Naginje glavu u stranu. „Da li sam rekao nešto pogrešno?

Krećem hodom u pravcu kuće, a on me prati. „Malčice“, kažem i besno ga gledam. „Juče sam napola u šali pomenula uhodjenje, ali si priznao da si me potražio na fejsbuku odmah pošto što si me sreo. Zatim insistiraš da trčiš sa mnom, iako ti to nije usput. Sad nekako znaš koliko dugo idem u državnu školu? I da sam školu učila od kuće? Neću da te lažem, to je pomalo neprijatno i uznemirujuće.“

Čekam objašnjenje, ali on samo čkilji i posmatra me. Hodamo i dalje, a on me ćutke posmatra dok ne skrenemo iza narednog ćoška. Kada konačno progovori, tome prethodi težak uzdah.

„Raspitao sam se okolo“, kaže konačno. „Ovde živim od desete godine, pa imam mnogo drugova. Bio sam radoznao da saznam nešto o tebi.“

Odmeravam ga nekoliko koraka, pa obaram pogled prema pločniku. Odjednom ne mogu da pogledam u njega, pitam se šta li su mu još njegovi „drugovi“ ispričali o meni. Znam da okolo kolaju traćevi otkad smo Siks i ja postale najbolje drugarice, ali ovo je prvi put da osećam potrebu da se branim i da me je pomalo blam zbog njih. Činjenica da se potrudio da trči sa mnom iako mu nije usput može da znači samo jedno. Čuo je govorkanja i verovatno se nada da su istinita.

Jasno mu je da mi je neprijatno, pa me hvata za lakat i zaustavlja me. „Skaj.“ Okrećemo se licem jedno prema drugom, ali mi je pogled prikovan za beton. Danas zapravo nosim još nešto osim sportskog grudnjaka, ali ipak prekrštam ruke na grudima. Ne vidi se ništa što bi

trebalo da se pokrije, ali se trenutno osećam nekako golo.

„Mislim da smo loše počeli juče kod prodavnice“, kaže. „A što se tiče uhodenja, bila je to šala, kunem ti se. Ne želim da ti bude neprijatno pored mene. Da li bi se bolje osećala da znaš više o meni? Pitaj me nešto i reći ću ti. Bilo šta.“

Zaista se nadam da je ovo iskreno jer već vidim da nije od onih momaka u koje se devojka samo zaljubi. On je od onih u koje se gadno zatreskaš, a pomisao na to me užasava. U stvari, ne želim da se gadno zatreskam ni u koga, a naročito ne u nekoga ko se trudi samo zato što misli da sam laka. A ne želim ni da se zatreskam u nekoga ko je sebe već proglasio beznadežnim. Ipak, radoznala sam. Veoma radoznala.

„Ako te pitam nešto, bićeš iskren?“

Naginje glavu prema meni. „Samo ću takav uvek i biti.“

Na sekund mi se zavrti u glavi od toga kako utiša glas kada govori, pa se plašim da ću, ako nastavi tako da priča, opet da se onesvestim. Na sreću, odmiče se za korak i čeka moj odgovor. Želim da ga pitam o njegovoj prošlosti. Hoću da znam zašto su ga proterali i zašto je uradio šta je uradio i zašto mu Siks ne veruje. Ipak, nisam sigurna da već sad želim da saznam istinu.

„Zašto si napustio školu?“

Uzdiše kao da je to jedno od onih pitanja koje se nadao da će izbeći. Opet korača napred i ovog puta ja sam ta koja prati.

„Formalno, još nisam napustio školu.“

„Pa, očigledno je da te nije bilo u školi više od godine. Rekla bih da je to napuštanje.“

On se okreće ka meni i izgleda kao da se lomi, kao da želi nešto da mi kaže. Otvara usta, ali ih zatvara posle kratkog oklevanja. Mrzim što ne mogu da ga provalim. Većinu ljudi je lako provaliti. Jednostavni su. Holder je veoma komplikovan i zbunjuje me.

„Upravo sam se vratio kući pre neki dan“, kaže. „Prošla godina je za mene i moju majku bila prilično usrana, pa sam se na neko vreme preselio kod čaleta u Ostin. Tamo sam išao u školu, ali sam osećao da je vreme da se vratim kući. I eto me ovde.“

Činjenica da je izbegao pominjanje boravka u popravnom domu tera me da se zapitam koliko će ubuduće biti otvoren. Razumem da je to nešto o čemu verovatno ne želi da priča, ali ne može da tvrdi da će uvek biti iskren kada to nije.

„To uopšte ne objašnjava zašto si odlučio da napustiš školu, umesto da se samo prebaciš.“ Sleže ramenima. „Ne znam. Iskreno rečeno, još uvek pokušavam da odlučim šta bih želeo da radim. Bila je to prilično sjebana godina. Da ne pominjem koliko mrzim ovu školu. Umoran sam od sranja i ponekad mislim da bi bilo lakše da samo polažem test i ne idem na nastavu.“ Stajem i okrećem se ka njemu. „To je sranje od izgovora.“

Podiže jednu obrvu. „Sranje je što mrzim srednju školu?“

„Ne. Sranje je što puštaš da ti jedna bedna godina odredi sudbinu za ceo život. Imaš još devet meseci do mature, a ti ćeš da napustiš školu? To je prosto... glupo je.“

Smeje se. „Pa, jeste kada to izneseš tako elokventno.“

„Smej se koliko hoćeš. Ako napustiš školu, znači da si se predao. Time samo dokazuješ svima koji su sumnjali u tebe da su u pravu.“

Obaram pogled i zagledam tetovažu na njegovoj ruci.

„Napustićeš školu i pokazati svetu koliko si zaista beznadežan? Baš dobar način da im zavučеш.“ Prati moj pogled i stiže do tetovaže, zuri kratko u nju mrđajući vilicom napred-nazad. Stvarno nisam nameravala da zastranjujem, ali je oskudno obrazovanje za mene osetljiva tema. Karen je kriva što mi sve ove godine utuvljuje u glavu da sam samo ja odgovorna za to kako će izgledati moj život.

Holder skreće pogled sa tetovaže u koju oboje zurimo, gleda me i glavom pokazuje prema mojoj kući. „Stigla si“, kaže ravnodušno. Okreće se bez osmeha ili mahanja.

Stojim na trotoaru i gledam ga kako nestaje iza ćoška, a da se nijednom ne okrene.

A ja mislila da ću danas razgovarati samo s jednom od njegovih ličnosti. Toliko o tome.

Utorak, 28. avgust. 2012.

07:55

Ulazim na prvi čas, a Brekin sedi u zadnjem delu učionice sav u drečavoružičastom sjaju. Zapanjuje me kako juče pre ručka nisam primetila te drečavoružičaste cipele i momka koji ih nosi.

„Hej, lepotane“, kažem zavladeći se na prazno mesto pored njega. Uzimam mu čašu iz ruke i otpijam gutljaj kafe. Pušta me jer me još ne zna dovoljno dobro da bi prigovorio. Ili me možda pušta jer zna kakve bi to posledice ostavilo na samozvanog zavisnika od kofeina.

„Sinoć sam saznao mnogo toga o tebi“, kaže. „Prava je šteta što ti majka ne dozvoljava internet. To je neverovatno mesto za otkivanje činjenica o tebi koje ni ti sama ne znaš.“

Smejem se. „A želim li da ih znam?“ Zabacujem glavu i završavam njegovu kafu, pa mu pružam čašu. On gleda praznu čašu i vraća je na moju klupu.

„Pa“, kaže, „prema nekim pretraživanjima na fejsu, u petak uveče posetio te je neko ko se zove Danijel Vesli i zbog toga si se uplašila da

si trudna. U subotu si imala seks s nekim ko se zove Grejson, a onda si ga išutirala napolje. Juče...“ Lupka prstima po bradi. „Juče si viđena kako trčiš posle škole s tipom koji se zove Din Holder. To me pomalo brine, jer glasine kažu da... on ne voli mormone.“

Ponekad mi je drago što nemam internet kao svi drugi.

„Da vidimo“, kažem i prelazim spisak glasina. „Čak i ne znam ko je Danijel Vesli. Grejson jeste došao u subotu, ali je jedva stigao da me malo izvata pre nego što sam izbacila njegovo pijano dupe. I da, juče sam trčala s tipom koji se zove Holder, ali nemam pojma ko je on. Samo se desilo da smo trčali u isto vreme, a on ne živi daleko od mene, pa...“

Istog časa osećam krivicu što sam toliko umanjila značaj trčanja s Holderom. Samo, nisam ga još provalila i nisam još sigurna da je došlo vreme da se neko infiltrira u dvadeset četiri sata star savez između Brekina i mene.

„Ako ćeš se bolje osećati, otkrio sam od neke ribe koja se zove Šajna da sam proizvod nasledenog novca i truli bogataš“, kaže.

Smejem se. „Dobro. Onda ti neće biti problem da mi donosiš kafu svakog jutra.“

Vrata učionice se otvaraju i oboje podižemo pogled baš kada ude Holder u običnoj beloj majici i tamnim farmerkama, sveže oprane kose posle našeg jutrošnjeg trčanja. Čim ga ugledam, vraćaju se napadi vrućine/leptirići/stomačni virus.

„Sranje“, mrmljam. Holder prilazi stolu g. Maligana i spušta neki obrazac, pa odlazi na kraj učionice, igrajući se telefonom sve vreme. Seda u klupu odmah ispred Brekina, a mene uopšte ne primećuje.

Utišava telefon, pa ga stavlja u džep.

U tolikom sam šoku što se pojavio da ne mogu ni da mu se obratim. Da li sam ga nekako navela da se predomisli i ponovo upiše? Da li sam srećna zato što sam ga možda ubedila da promeni mišljenje? Nekako ne osećam ništa osim kajanja.

G. Maligan ulazi i spušta stvari na sto, zatim se okreće prema tabli i ispisiuje svoje ime, pa datum. Nisam sigurna da li zaista misli da smo od juče zaboravili ko je on ili samo hoće da nas podseti kako misli da smo neznalice.

„Dine“, kaže i dalje okrenut prema tabli. Okreće se i merka Holdera. „Dobrodošao nazad, makar i s danom zakašnjenja. Pretpostavljam da nam nećeš praviti probleme u ovom semestru?“ Zinem od čuda zbog ove direktne omalovažavajuće primedbe. Ako je ovo vrsta sranja koju Holder treba da podnosi dok je ovde, nije ni čudo što nije želeo da se vrati. Ako ništa drugo, meni sranja prave samo drugi učenici. A bez obzira o kojem je učeniku reč, nastavnici nikad ne treba da ga ponižavaju. To treba da bude prvo pravilo ponašanja za nastavnike. Drugo pravilo treba da bude da se nastavnicima zabranjuje da pišu na tabli svoje ime iznad trećeg razreda osnovne.

Holder se mrda na stolici i podjednako zajedljivo odgovara na komentar g. Maligana. „G. Maligan, pretpostavljam da nećete reći ništa čime biste me izazvali da pravim probleme u ovom semestru.“

Okej, ovo „podjebavanje“ je očigledno obostrano. Možda moja naredna lekcija, posle ubedivanja da se vrati u školu, treba da ga nauči šta znači poštovanje autoriteta.

G. Maligan uvlači bradu i besno gleda Holdera preko ruba naočara.

„Dine, zašto ne dođeš napred i ne predstaviš se svojim kolegama. Siguran sam da ima nekih novih lica otkad si nas napustio prošle godine.“

Holder ne prigovara, mada sam sigurna da je g. Maligan baš to očekivao. Umesto toga, on gotovo skače sa stolice i brzo izlazi pred tablu. Njegov nagli izliv energije tera g. Maligana da brzo uzmakne jedan korak. Holder se okreće prema odeljenju, bez najmanjeg traga nesigurnosti i sumnje u sebe.

„Vrlo rado“, kaže Holder i ošine pogledom g. Maligana. „Ja sam Din Holder. Zovu me Holder.“ Skreće pogled sa g. Maligana prema razredu. „Učenik sam ove škole od prve godine, sa izuzetkom pauze od godinu i po. Prema g. Maliganu, volim da pravim probleme, pa bi u ovom odeljenju trebalo da bude zabavno.“

Nekoliko učenika smeje se ovom komentaru, ali ne vidim ništa smešno u tome. Već sam bila nepoverljiva prema njemu na osnovu svega što sam čula, a on sad svojim ponašanjem pokazuje kakav je zaista. Holder otvori usta da nastavi s predstavljanjem, ali se iznenada osmehne kada me primeti na kraju učionice. Namiguje mi i istog časa poželim da se zavučem pod klupu i sakrijem. Brzo mu se osmehnem stisnutih usana, a zatim oborim pogled na klupu čim ostali učenici počnu da se okreću gledajući u koga se zapiljio.

Pre sat i po otišao je od mene ko popisao. Sada mi se smeška kao da je video najboljeg prijatelja prvi put posle mnogo godina.

Da. On ima problema.

Brekin se naginje preko klupe. „Šta je ovo bilo, jebote?“ šapuće.

„Ispričaću ti za ručkom.“

„Da li je to sva mudrost koju želiš da поделиš s nama danas?“, g. Maligan pita Holdera.

Holder klima glavom i vraća se na mesto ne skidajući pogled sa mene. Seda i isteže vrat, okreće se prema meni. G. Maligan počinje predavanje i svi skreću pažnju na prednji deo učionice. Svi osim Holdera. Bacam pogled na udžbenik i prelistavam stranice do aktuelnog poglavlja u nadi da će on učiniti isto. Kada podignem glavu i pogledam, on i dalje pilji u mene.

„Šta je?“, nemo pitam i dižem ruke.

On začkilji i ćutke me gleda na trenutak. „Ništa“, konačno odgovara. Okreće se na stolici i otvara udžbenik.

Brekin me lupne olovkom po prstima i gleda me radoznalo, pa usmerava pažnju na svoj udžbenik. Ako očekuje objašnjenje za ovo što se upravo dogodilo, biće razočaran jer neću znati šta da mu kažem. Pošto ni ja ne znam šta se upravo desilo.

Nekoliko puta tokom predavanja pogledam krišom u pravcu Holdera, ali se on tokom celog časa više ne osvrće. Na zvuk zvona Brekin skače sa stolice i lupka prstima po mojoj klupi.

„Ja. Ti. Ručak“, kaže i podiže jednu obrvu. Odlazi iz učionice, a ja ponovo gledam Holdera. On gleda nekakvim teškim pogledom u vrata kroz koja je Brekin upravo izašao. Skupljam svoje stvari i idem prema vratima pre nego što Holder dođe u priliku da započne razgovor. Stvarno mi je drago što je odlučio da se ponovo upiše, ali sam uznemirena zbog onog pogleda kao da smo najbolji drugovi. Zaista ne želim da Brekin, ili bilo ko drugi, pomisli da odobravam ono što Holder radi. Više bih volela da se ne dovodim u vezu s njim, ali imam osećaj da će to za njega predstavljati problem.

Odlazim do ormarića i zamenjujem knjige, uzimam šta mi treba za engleski. Pitam se da li će Šajna/Šajla pokazati danas da je svesna mog prisustva u razredu. Verovatno neće, to je bilo pre dvadeset četiri sata. Sumnjam da ima dovoljno moždanih ćelija da prizove informaciju posle toliko vremena.

„Hej, ti.“

Prestravljeno zažmurim, ne želim da se okrenem i vidim ga kako stoji tamo u svom punom sjaju.

„Došao si.“ Sređujem knjige u ormariću, a zatim se okrećem prema njemu. On se osmehne, pa se nasloni na susedni ormarić.

„Lepo si se sredila“, kaže odmeravajući me od glave do pete. „Mada ni tvoje znojavo izdanje nije loše.“

I on se lepo sredio, ali neću to da mu kažem.

„Da li si ovde da me uhodiš ili si se stvarno ponovo upisao?“ Spadalački se smeška i lupka prstima po ormariću. „I jedno i drugo.“

Stvarno moram da prestanem sa šalama na temu uhodenja. Bilo bi smešnije kad ne bih stvarno mislila da je sposoban za tako nešto.

Osvrćem se po hodniku koji se prazni. „Pa, treba da krenem na čas“, kažem. „Dobrodošao nazad.“

Čkilji prema meni, gotovo kao da oseća da mi je neprijatno. „Nešto si čudna.“

Zakolutam očima zbog njegove procene. Otkud može da zna kako mi je? Ne poznaje me. Gledam u ormarić i pokušavam da zamaskiram prave misli o tome zašto sam „čudna“. Kao na primer, zašto me njegova prošlost više ne plaši? Zašto je toliko naprasit da uradi ono što

je uradio nekom jadnom klincu prošle godine? Zašto se toliko trudi da trči sa mnom? Zašto se raspitivao o meni? Umesto da izgovorim pitanja koja mi se motaju po glavi, samo sležem ramenima i odlazim uz: „Samo sam iznenađena što te vidim ovde“.

Naslanja se ramenom na susedni ormarić i odmahuje glavom. „Nije to. Nešto drugo je u pitanju. Šta ne valja?“

Uzdišem i oslanjam se na svoj ormarić. „Hoćeš da budem iskrena?“

„Hoću da uvek budeš samo takva.“

Stežem usne i klimam glavom. „Dobro“, kažem. Okrećem se kako bih gledala pravo u njega. „Ne želim da stekneš pogrešnu predstavu. Flertuješ i govoriš kao da nameravaš nešto sa mnom, a ja nisam voljna da uzvratim na isti način. A ti si...“ Zastajem, tražim pravu reč.

„Kakav sam ja?“, pita i gleda me napeto.

„Ti si... žestok. Suviše žestok. I ćudljiv. I pomalo me plašiš. A tu je i nešto drugo“, kažem i prećutkujem nastavak. „Samo ne želim da stekneš pogrešan utisak.“

„Šta drugo?“ Kaže to kao da tačno zna na šta se odnosi, ali me izaziva da to izgovorim.

Hukćem i oslanjam se ledima na ormarić, gledam u svoje noge. „Znaš ti“, kažem jer ne želim da prizivam njegovu prošlost ništa više od njega.

Holder staje ispred mene i naslanja se rukom na ormarić pored moje glave, a zatim se naginje ka meni. Gledam gore u njega a on zuri dole u mene, manje od petnaest centimetara od mog lica.

„Ne znam, jer obilaziš oko toga što ti predstavlja problem kod mene

kao da se suviše plašiš da to izgovoriš. Samo reci.“

Dok ovako gledam u njega i osećam se kao u klopci, u grudima mi se vraća ista panika koju je ostavio tamo pri našem prvom susretu.

„Čula sam šta si uradio“, iznenada kažem. „Znam za tipa kojeg si pretukao. Znam da su te poslali u popravni dom. Znam da si me u dva dana otkad sam te srela na smrt prestravio bar tri puta. A kad smo već iskreni, takode znam da ako si se već raspitivao o meni, onda si verovatno čuo za moju reputaciju, a to je gotovo sigurno jedini razlog zašto se uopšte trudiš oko mene. Žao mi je što ću te razočarati, ali neću da se tucam s tobom. Ne želim da pomisliš da će se između nas desiti nešto više od onog što se već dešava. Trčimo zajedno. To je sve.“

Vilice mu se stežu, ali mu se izraz lica ne menja. Spušta ruku i odmiče se za korak, daje mi prostora da opet dišem. Ne shvatam zašto svaki put kada mi priđe nadohvat ruke, to isisa sav dah iz mene. A naročito ne razumem zašto mi se taj osećaj sviđa.

Stavljam knjige na grudi i krećem da se proguram pored njega, kada me nečija ruka hvata oko struka i odvlači od Holdera. Gledam pored sebe i vidim Grejsona kako odmerava Holdera dok mi sve jače steže struk.

„Holdere“, hladno kaže Grejson. „Nisam znao da se vraćaš.“

Holder čak i ne udostojava Grejsona odgovorom. Nastavlja da zuri u mene nekoliko sekundi, to prekida samo nakratko da pogleda Grejsonovu ruku koja steže moj struk. Blago klima glavom i smeši se kao da je nešto upravo shvatio, a onda me ponovo gleda.

„Pa, vratio sam se“, kaže nabusito, a pritom i ne gleda pravo u

Grejsona.

Šta je ovo, jebote? Otkud se Grejson stvorio i zašto me je obgrlio kao da ističe da sam njegovo vlasništvo?

Holder odvaja pogled od mene i hoće da ode, ali se naglo zaustavlja. Okreće se i gleda me.

„Treninzi na atletskoj stazi su četvrtkom posle škole“, kaže. „Idi.“
Zatim odlazi.

Šteta što to nije uradio Grejson. „Jesi li zauzeta u subotu?“, kaže mi Grejson na uvo i privlači me sebi.

Guram ga u grudi i sklanjam vrat od njega. „Prekini“, kažem iznervirano. „Mislim da sam bila prilično jasna prošlog vikenda.“

Zalupim vrata ormarića i odlazim, pitajući se kako sam, jebote, izbegavala drame celog svog života, a samo u poslednja dva dana desilo ih se dovoljno za čitav roman.

*

Brekin seda preko puta mene i gura mi nešto gazirano. „Nisu imali kafu, ali sam našao kofein.“

Smeškam se. „Hvala ti, najnajbolji družo na celom celcijatom svetu.“

„Nemoj da mi zahvaljuješ, kupio sam ga sa zlim namerama. Koristim to kao mito da bih čuo sve prljavštine iz tvog ljubavnog života.“

Smejem se i otvaram gazirani napitak. „Pa, bićeš razočaran, pošto moj ljubavni život ne postoji.“

Otvora svoju konzervu i ceri se. „E pa, sumnjam. Teško mi je da poverujem u to kad vidim kako te loš momak merka odande.“ Pomer

glavu malo udesno.

Holder je tri stola dalje i gleda me netremice. Sedi sa nekoliko momaka iz tima za američki fudbal koji deluju uzbuđeno što im se vratio. Pljeskaju ga po ledima i pričaju oko njega, i ne primećuju da se isključio iz razgovora. Pije vodu i ne skida pogled sa mene. Spušta čašu na sto malo snažnije nego što bi trebalo, a zatim sasvim malo nakrivi glavu udesno dok ustaje. Gledam na tu stranu i vidim izlaz iz trpezarije. Ide prema njemu, očekuje da ga pratim.

„Uh“, kažem više za sebe nego Brekinu.

„Aha. Uh. Idi vidi šta hoće, pa mi referiši šta je bilo.“

Otpijam još malo, pa spuštam konzervu na sto. „Razumem, gospodine.“

Moje telo ustaje da prati Holdera, ali mi srce ostaje za stolom. Prilično sam sigurna da je iskočilo iz grudi čim mi je pokazao da krenem za njim. Mogu dobro da se foliram pred Brekinom, ali ne uspevam, jebote, da kontrolišem sopstvene organe.

Holder je par metara ispred mene i kada otvori vrata da prođe, ona se zatvaraju za njim. Stavljam ruku na vrata i oklevam na trenutak pre nego što ih gurnem da uđem u hodnik. Čini mi se da bih u ovom času radije u zatvor za maloletnike nego na razgovor s njim. Želudac mi se vezao u toliko čvorova da bi mi i izvidači pozavideli.

Gledam na obe strane, ali ga ne vidim. Pravim nekoliko koraka do ivice ormarića, pa onda iza čoška. Stoji naslonjen ledima na ormarić, jedno koleno je savio. Prekrštenih ruku gleda pravo u mene. Svetloplava boja njegovih očiju nije dovoljno jaka da prikrije bes u njima.

„Da li se zabavljaš s Grejsonom?“

Kolutam očima i odlazim do ormarića preko puta njega i naslanjam se. Stvarno me zamaraju njegove promene raspoloženja, a tek sam ga upoznala. „Da li je to bitno?“ Zanima me kakve to ima veze s njim. Sledi ona pauza ispunjena ćutanjem za koju sam primetila da dolazi gotovo uvek pre nego što bilo šta kaže.

„On je seronja.“

„Ponekad si i ti“, brzo izgovaram, ne treba mi ni približno onoliko vremena kao njemu za odgovor. „Nije dobar za tebe.“

Ozlojedeno se smejem. „A ti jesi?“, pitam i uzvraćam istom merom. Da pratimo rezultat, rekla bih da je 2:0 za mene.

Spušta ruke i okreće se prema ormarićima, lupa u jedan dlanom. Zvuk metala odjekuje hodnikom i kao da me pogađa pravo u stomak.

„Ne mešaj mene u to“, kaže i okreće se. „Pričam o Grejsonu, ne o sebi. Ne treba da budeš s njim. Nemaš pojma kakav je on.“

Smejem se. Ne zato što je smešan... već zato što je ozbiljan. Ovaj tip kojeg i ne poznajem pokušava ozbiljno da mi kaže s kim treba da izlazim, a s kim ne? Kotrljam glavom po ormariću obuzeta rušilačkim naletom.

„Dva dana, Holdere. Znam te cela dva dana.“ Odgurnem se nogom od ormarića iza sebe i prilazim mu. „U ta dva dana videla sam tvojih pet različitih lica, a samo jedno od njih me privlači. To što misliš da imaš prava čak i da izneseš svoje mišljenje o mojim odlukama je apsurdno. Smešno je.“

Holder drži čvrsto prekrštene ruke na grudima i mrda vilicom napred-nazad gledajući me. Izazivački mi prilazi za korak. Oči su mu tako

strobe i hladne da pomišljam da je to njegovo šesto lice koje vidim. Jedno još besnije i posesivnije.

„On mi se ne sviđa. A kad vidim nešto ovakvo...?“ Prinosi ruku mom licu i nežno prelazi prstom preko modrice ispod mog oka. „I onda ga vidim s rukom oko tvog struka? Oprosti mi ako postanem pomalo smešan.“

Njegovi prsti koje je nežno prevlačio preko moje jagodice ostavili su me bez daha. Teško mi je da držim otvorene oči i da se ne oslonim na njegov dlan, ali se čvrsto držim svoje odluke. Stvaram imunitet prema ovom momku. Ili... bar pokušavam. U svakom slučaju, to mi je novi cilj.

Odmičem se jedan korak, tako da mi njegova ruka više ne dodiruje lice. On skuplja prste u pesnicu i pušta da mu ruka padne.

„Misliš da treba da se klonim Grejsona jer se plašiš da je nasilan?“ Naginjem glavu u stranu i gledam ga čkiljeći. „Pomalo licemerno, zar ne?“

Proučava me još nekoliko sekundi, a zatim kratko uzdiše i jedva primetno zakoluta očima. Gleda u stranu i odmahuje glavom, hvata se za vrat. Ostaje u tom položaju nekoliko sekundi. Kada se polako okrene ka meni, ne gleda me u oči. Ponovo prekršta ruke na grudima i gleda u pod.

„Da li te je udario?“, kaže bez ikakvog podizanja glasa. Drži i dalje oborenu glavu, ali me gleda kroz trepavice. „Da li te je ikad udario?“

Evo ga opet, dovodi me u podređen položaj prostom pramenom ponašanja. „Ne“, kažem tiho. „I ne. Rekla sam ti... bila je to slučajna nezgoda.“

Gledamo se netremice u potpunoj tišini dok ne zazvoni zvono za drugi ručak i hodnik se ne ispuni učenicima. Prva skrećem pogled. Vraćam se u trpezariju i ne osvrćem se da ga pogledam.

Subota, 29. avgust 2012.

06:15

Trčala sam skoro tri godine. Ne pamtim šta je pokrenulo tu potrebu niti zbog čega sam počela toliko da uživam da sam postala veoma disciplinovana u tome. Mislim da je to u velikoj meri povezano s tim kako sam frustrirajuće zaštićena. Pokušavam da zadržim pozitivan stav prema tome, ali teško je gledati sve one međusobne uticaje i odnose među učenicima u školi u kojima ne učestvujem. Nemati pristup internetu kao srednjoškolac ne bi bila velika stvar pre par godina, ali sada poprilično liči na društveno samoubistvo. Mada me je baš briga šta bilo ko misli. Moram priznati, neodoljivo me privlači pomisao da potražim na netu nešto o Holderu. Kada sam ranije imala takve porive da saznam nešto o nekome, Siks i ja bismo to potražile kod nje. Ali, Siks je u ovom času na prekookeanskom letu iznad Atlantika i ne mogu nju da pitam. Umesto toga, samo sedim na krevetu i pitam se. Pitam se da li je zaista tako loš koliko ga bije glas. Pitam se da li na druge devojkje deluje isto kao na mene. Pitam se ko su mu roditelji, ima li braću i sestre, vida li se s nekom. Pitam se zašto deluje kao da je sve vreme rešen da bude besan na mene, mada smo se

tek upoznali. Da li je uvek tako ljut? Da li je uvek tako šarmantan kad nije ljut? Mrzim što je uvek ovakav ili onakav, a nikad nešto između. Lepo bi bilo videti ga kada je opušten, smiren. Pitam se da li kod njega uopšte postoji sredina. Pitam se... jer jedino to mogu. Da se nemo pitam o beznadežnom momku koji mi se nekako zavukao u misli i neće ni da mrdne odatle.

Trzam se iz transa i završavam obuvanje patika. Dobro je da naš nesporazum juče u hodniku nije razjašnjen. Zbog toga danas neće trčati sa mnom i laknulo mi je što je tako. Danas su mi potrebni, više nego ma kog drugog dana, mir i tišina. Mada i ne znam zašto. Provešću ga pitajući se.

O njemu.

Otvaram prozor i izvlačim se. Mračnije je nego inače u ovo doba. Pogledam u nebo i vidim da je oblačno, savršen pokazatelj mog raspoloženja. Gledam u kom se pravcu kreću oblaci, pa onda u nebo na levoj strani, radoznala da vidim imam li vremena da istrčim svoje pre nego što krene provala.

„Da li uvek izlaziš kroz prozor ili si samo htela da me izbegneš?“

Okrećem se u trenu na zvuk njegovog glasa. Stoji na ivici trotoara, u šortsu i patikama. Danas nema majicu. Dođavola.

„Da sam htela da te izbegnem, samo bih ostala u krevetu.“ Prilazim mu samouvereno i nadam se da ću sakriti činjenicu da mi se od pogleda na njega celo telo načisto sludi. Delić mene je razočaran što se pojavio danas, ali je veći deo glupo, patetično srećan. Prolazim pored njega i spuštam se na ivičnjak da se razgibam. Širim noge ispred sebe i nagingem se napred, hvatam patike i guram glavu prema kolenima - delom da bih istegla mišiće, ali uglavnom da ne bih gledala

u njega.

„Nisam bio siguran da ćeš se pojaviti.“ Spušta se i zauzima mesto na ivičnjaku ispred mene. Ustajem i gledam ga. „A što ne bih? Nisam ja ta koja ima problema. Sem toga, nijedno od nas ne poseduje ulicu.“ Praktično se brecam na njega. Nisam sigurna zašto.

Opet kreće s onim svojim piljenjem i razmišljanjem kada sam zbog njegovog intenzivnog pogleda nemoćna da bilo šta odgovorim. To mu u tolikoj meri postaje navika da gotovo hoću da joj smislim ime. Kao da me drži pogledom dok ćuteći razmišlja, a namerno ništa ne odaje izrazom lica.

Nikad nisam srela nekog ko toliko razmišlja o svojim odgovorima. Način na koji pušta da se stvari slegnu dok sprema odgovor - dođe mu kao da ima ograničen broj reči pa hoće da upotrebi samo one koje su zaista nužne.

Prekidam razgibavanje i okrećem se ka njemu, ne želim da se povučem iz ove vizuelne pat pozicije. Neću da mu dozvolim da izvodi na meni svoje male džedajske trikove uma, bez obzira koliko bih volela da ih ja izvodim na njemu. Ne mogu uopšte da ga provalim, a i skroz je nepredvidljiv. Pizdim zbog toga.

On isteže noge ispred mene. „Pruži mi ruke. I meni treba istežanje.“

Sedi s rukama okrenutim prema meni kao da ćemo da igramo taši-taši-tanana. Mogu da zamislim kakvi bi se tračevi ispredali kad bi neko sada prošao pored nas. Sama pomisao na to tera me na smeh. Hvatamo se za ruke i on nekoliko sekundi vuče prema sebi. Zatim popušta, a ja vučem nazad dok se on isteže napred, s tim što on ne obara pogled. Gleda pravo u mene onim iscrpljujućim pogledom dok se razgibava.

„Tek da se zna“, kaže, „ja juče nisam bio onaj koji ima problem.“

Povlačim ga jače, više iz zlobe nego iz želje da mu pomognem da se istegne.

„Hoćeš da kažeš da sam ja ta koja ima problem?“ „Zar nisi?“

„Budi jasan“, kažem. „Ne volim neodređenost.“

On se smeje, ali je taj smeh osoran. „Skaj, ako postoji jedna stvar koju treba da znaš o meni, onda je to da kod mene ne postoji neodređenost. Rekao sam ti da ću uvek biti iskren prema tebi, a za mene je neodređeno isto što i neiskreno.“ Povlači mi ruke i naginje se unazad.

„To što si mi rekao je prilično neodređen odgovor“, ukazujem mu.

„Nije mi ni postavljeno pitanje. Rekao sam ti već, ako hoćeš nešto da saznaš, samo pitaj. Izgleda da misliš da me poznaješ, a ipak me ti sama nisi ništa pitala.“

„Ne poznajem te.“

Ponovo se smeje i odmahuje glavom, pa mi pušta ruke. „Zaboravi.“ Ustaje i odlazi.

„Sačekaj.“ Dižem se sa betona i polazim za njim. Ako ovde neko ima pravo da se ljuti, to sam ja.

„Šta sam rekla? Ne poznajem te. Što si opet popizdeo na mene?“

Prestaje da hoda i okreće se, a onda pravi nekoliko koraka prema meni. „Valjda zato što sam posle provedenog vremena s tobom u poslednja dva dana očekivao malo drugačiju reakciju od tebe u školi. Pružio sam ti mnogo prilika da me pitaš šta god hoćeš, ali ti iz nekog razloga hoćeš da veruješ u sve što čuješ, uprkos činjenici da ništa od toga nisi čula od mene. A pošto je reč o nekome o kome se takode

priča dosta tračeva, pomislio sam da nećeš požuriti s donošenjem suda.“

O meni se priča dosta tračeva? Ako misli da će zaraditi poene time što ima nešto zajedničko sa mnom, gadno se vara.

„Znači o tome je reč? Pomislio si da će fuksasta nova devojka imati razumevanja za seronju koji je olešio pedera?“

On ječi i frustrirano provlači prste kroz kosu. „Skaj, nemoj to da radiš.“

„Šta da ne radim? Da te ne zovem seronjom koji je olešio pedera? Važi. Hajde da primenimo onu tvoju strategiju iskrenosti. Jesi li ili nisi prošle godine pretukao tog učenika tako gadno da si proveo godinu dana u popravnom domu?“

On spušta ruke na kukove i odmahuje glavom, a onda me gleda, naizgled, razočarano.

„Kada sam rekao nemoj to da radiš, nije se odnosilo na vređanje mene. Mislio sam da ne vrediš sebe.“ Prilazi jedan korak, smanjuje rastojanje između nas. „I da. Skoro sam ga na smrt olešio, i da dubre sad stoji ispred mene, ponovo bih to uradio.“

Oči su mu ispunjene čistim besom i suviše sam uplašena da ga čak i pitam zašto ili o čemu je tu reč. Jeste rekao da će biti iskren... ali me njegovi odgovori plaše više nego postavljanje pitanja. Odmičem se za korak istovremeno kada i on. Oboje ćutimo i pitam se kako smo uopšte stigli dovde.

„Ne želim da trčim danas s tobom“, kažem.

„I ja, u stvari, nisam raspoložen da trčim s tobom.“

Na to se oboje okrećemo na suprotne strane. On prema svojoj kući, ja prema svom prozoru. Danas nisam čak raspoložena ni da trčim sama.

Uvlačim se kroz prozor taman kad kiša počne da lije i na tren mi ga bude žao jer ga čeka trčanje do kuće. Ali samo na tren, jer karma je kučka, a Holder je definitivno onaj na koga upravo iskaljuje svoj bes. Zatvaram prozor i odlazim do kreveta. Srce mi tuče kao da sam upravo pretrčala pet kilometara. Osim što sada lupa jer sam neverovatno ljuta.

Srela sam ovog momka pre dva dana, a u životu se ni sa kim nisam više svađala. Mogu da izbrojim sve prepirke koje smo Siks i ja imale u poslednje četiri godine i ne bi ih bilo ni približno koliko u četrdeset osam sati sa Holderom. Nije mi jasno ni zašto se uopšte trudi. Nagadam da posle ovog jutra najverovatnije više i neće.

Uzimam koverat sa noćnog stočića i otvaram ga. Vadim Siksino pismo, naslanjam se na jastuk i čitam ga, sve se nadajući da ću pobeći od haosa u svojoj glavi.

Skaj, nadam se da ću kad ti ovo budeš čitala (pošto znam da ga nećeš pročitati odmah) biti ludo zaljubljena u svog seksi italijanskog dečka i da neću uopšte misliti na tebe.

Ipak, znam da ne može biti tako, jer ću stalno misliti na tebe.

Razmišljaću o svim onim noćima koje smo probdele sa sladoledima i filmovima i momcima. Ali ću uglavnom misliti o tebi i svim razlozima zašto te volim.

Da navedem samo neke: Volim kako se sva skenjaš kada su u pitanju opraštanja i emocije, jer sam i ja ista. Volim kako uvek biraš onu stranu sladoleda s jagodom i vanilom, jer znaš koliko volim čokoladu, iako je i ti voliš. Volim kako nisi čudna i smotana, uprkos činjenici da

si do te mere odsečena od socijalizacije da u poredenju s tobom i Amiši izgledaju pomodno.

Ali, najviše od svega volim što me ne osuđuješ. Volim što me u protekle četiri godine ni jedan jedini put nisi prozivala u vezi sa mojim odlukama (ma koliko nekad bile loše), niti oko momaka s kojima sam bila, niti zbog toga što ne verujem u obavezivanje. Rekla bih da ti je lako da me ne osuđuješ, jer si i ti prljava fuksa. Iako obe znamo da nisi. Zato ti hvala što si bila drugarica koja ne osuđuje. Hvala ti što me nikad nisi omalovažavala niti se ponašala kao da si bolja od mene (mada obe znamo da jesi). Ma koliko mogla da se smejem onome što ljudi pričaju iza naših leđa, ubija me što to govore i o tebi. Žao mi je zbog toga. Ali ne previše, jer znam kada bi morala da biraš da li ćeš da budeš moja najbolja fuksasta drugarica ili devojka na dobrom glasu, da bi pojebala svakog tipa na svetu. Jer me toliko voliš. A ja bih ti dopustila, jer te toliko volim.

Samo još nešto što volim kod tebe, pa ću da umuknem jer sam samo dva metra dalje dok ovo pišem i stvarno mi je teško da se ne provučem kroz prozor i dođem da te stisnem.

Volim tvoju ravnodušnost. Volim što te stvarno zabole uvo šta ljudi misle. Volim kako si usredsređena na svoju budućnost i svi ostali mogu da te poljube u dupe. Volim kako si se samo nasmešila i slegla ramenima kada sam ti rekla da idem u Italiju nakon što sam te nagovorila da se upišeš u moju školu, iako bi to napravilo potpuni razdor među većinom najboljih drugarica. Ostavila sam te na cedilu da bih sledila svoj san, a ti nisi dozvolila da te to izjeda. Nisi mi to čak ni nabijala na nos.

Volim kako si (poslednje, obećavam), kada smo gledale „Sile prirode“ i kada je Sandra Bulok otišla na kraju, a ja vrištala na televizor zbog tako ružnog završetka, samo slegla ramenima i rekla:

„To je realno, Siks. Ne možeš da budeš besna na realan kraj. Neki su zaista ružni. Zbog lažnih hepiendova treba da pobesniš“.

Nikada to neću zaboraviti, jer si bila u pravu. I znam da nisi htela da mi održiš lekciju, ali si mi održala. Neće sve biti po mom i neće se svakome desiti hepiend. Život je stvaran i ponekad je ružan i treba samo da naučiš kako da se nosiš s tim. Prihvaćiću to sa dozom tvoje ravnodušnosti i nastaviću dalje.

Pa, u svakom slučaju, dosta o tome. Samo hoću da znaš da ćeš mi nedostajati, a taj novi vrlo najnajbolji drug ikada na celom celcijatom svetu u školi bolje da se povuče kad se vratim kući za šest meseci. Nadam se da shvataš koliko si neverovatna, a za slučaj da to ne vidiš, slaću ti poruke svakog dana da tepodsetim. Spremi se da narednih šest meseci budeš bombardovana beskrajnim dosadnim porukama koje će biti samo pozitivne afirmacije o Skaj.

Volim te.

Presavijam pismo i smeškam se, ali ne plačem. Ona ne bi očekivala da plačem nad njim, bez obzira koliko me je upravo navela da to poželim. Pružam ruku ka noćnom stočiću i vadim iz fioke mobilni koji mi je dala. Već me čekaju dve nepročitane poruke.

Jesam li ti rekla skorije da si strava? Nedostaješ mi.

Drugi je dan, bolje mi odgovori na poruku. Moram da ti ispričam za Lorenca. Sem toga, pametna si do bola.

Smeškam se i odgovaram na poruku. Treba mi jedno pet pokušaja da provalim kako to ide. Skoro mi je osamnaest godina, a ovo je prva poruka koju sam poslala? To mora da je za Ginisovu knjigu. Mogla bih da se naviknem na te svakodnevne pozitivne afirmacije. Pobrini se da me podsetiš kako sam lepa, i kako imam besprekoran ukus za

muziku, i kako sam najbrži trkač na svetu. (Tek nekoliko ideja da imaš od čega da počneš.). Nedostaješ i ti meni. I jedva čekam da čujem o Lorencu, fukso jedna.

Petak, 31. avgust 2012.

11:20

Nekoliko narednih dana u školi isti su kao i prva dva. Prepuni drame. Izgleda da je moj ormarić postao ključno mesto za lepljenje poruka i nepristojna pisma, a ništa od toga ne vidim kada se stavlja na ormarić ili u njega. Stvarno ne kapiram šta ljudi dobijaju radeći takve stvari ukoliko i ne priznaju da su to uradili. Kao poruka koju sam jutros našla zakačenu za ormarić. Pisalo je samo: Kurva.

Stvarno? Gde je tu kreativnost? Nisu to mogli da potkrepe nekom zanimljivom pričom? Možda sa nekoliko detalja o mojoj ludoriji? Ako već moram svakog dana da čitam ta sranja, mogli bi bar da ih naprave malo zanimljivijim. Ako bih pala tako nisko da ostavim neosnovanu poruku nekom na ormariću, bar bih se potrudila da usput zabavim one koji to čitaju. Napisala bih nešto interesantno, kao recimo: Videla sam te sinoć u krevetu s mojim dečkom. Uopšte ne uživam u tome što ulje za masažu ostaje na mojim krastavcima. Kurvo.

Smejem se i čudno se osećam, jer se smejem naglas svojim mislima. Osvrćem se, ali u hodniku nema nikog osim mene. Umesto da strgnem

zalepljene poruke sa ormarića, kao što bi verovatno trebalo da uradim, vadim olovku i pravim ih kreativnijim. Dobrodošli, prolaznici.

*

Brekin spušta svoj poslužavnik preko puta mog. Sad svako ima svoj poslužavnik, jer on izgleda misli da ja ne želim ništa sem salate. Smeška mi se kao da ima neku tajnu za koju zna da jedva čekam da je čujem. Ako je to još jedan trač, nema potrebe.

„Kako je prošao atletski trening juče?“, pita. Sležem ramenima. „Nisam otišla.“

„Aha, znam.“

„Pa što onda pitaš?“

Smeje se. „Zato što hoću da razjasnim stvari s tobom pre nego što u njih poverujem. Zašto nisi otišla?“ Opet sležem ramenima.

„Šta ti je s tim sleganjem ramenima? Imaš neki tik?“

Sležem ramenima. „Prosto nisam raspoložena da budem u timu sa bilo kim ovde. Više me ne privlači.“

On se mršti. „Kao prvo, atletika je jedan od najindividualnijih sportova u koji možeš da se uključiš. Kao drugo, mislio sam da si ovde zbog dopunskih aktivnosti.“

„Ne znam zašto sam ovde“, kažem. „Možda smatram da treba da se uverim u dobru dozu ljudske prirode u najgorem izdanju pre nego što zakoračim u stvarni svet. Šok će biti manji.“

On upire štapićem celera u mene i podiže obrvu. „To je tačno. Postupno uvođenje u opasnosti društva ublažiće udarac. Ne možemo

da te pustimo samu u divljinu kada ti je celog života tetošeno u zoološkom vrtu.“

„Lepa analogija.“

Namiguje mi i gricka svoj celer. „Kad smo kod analogija, šta se dešava s tvojim ormarićem? Danas je bio prekriven seksualnim analogijama i metaforama.“

Smejem se. „Dopalo ti se? Potrajalo je, ali sam se osećala kreativno.“

Klima glavom. „Naročito mi se svidela ona koja glasi: Takva si fuksa, pojebala si mormona Brekina.“

Odmahujem glavom. „E sad, na tu ne polažem prava. Ta je originalna. Ali su zabavne, zar ne? Sad kada sam ih začinila prostaklucima?“

„Pa“, kaže. „Bile su zabavne. Više nisu. Malopre sam video Holdera kako ih čepa s tvog ormarića.“

Vraćam pogled na njega, a on se opet kvarno smeška. Nagadam da je to tajna koju je jedva čekao da ispriča.

„Baš čudno.“ Radoznala sam zašto se Holder potrudio da uradi nešto takvo. Nismo trčali zajedno od poslednjeg razgovora. U stvari, nismo ni u kakvoj vezi. On sedi na drugom kraju učionice na prvom času, a ostatak dana ga i ne vidam, ako se izuzme ručak. Čak i tada sedi na drugom kraju trpezarije sa svojim drugovima. Nakon što smo dospeli u ćorsokak, mislila sam da smo uspešno prešli na obostrano izbegavanje, ali sam izgleda pogrešila.

„Mogu li nešto da te pitam“, kaže Brekin.

Ponovo sležem ramenima, najviše da bih ga iznervirala.

„Da li su govorkanja o njemu tačna? O njegovoj naprasitosti? I

njegovoj sestri?“

Pokušavam da sakrijem da sam zatečena njegovim komentarom, ali ovo je prvi put da bilo šta čujem o njegovoj sestri. „Ne znam. Znam samo da sam s njim provela dovoljno vremena i shvatila da me toliko plaši da ne želim više da provodim vreme s njim.“

Stvarno želim da ga pitam za onaj komentar o sestri, ali sam nemoćna u situacijama kada moja tvrdoglavost ispliva na površinu. Iz nekog razloga, čačkanje informacija o Dinu Holderu je jedna od tih situacija.

„Hej“, kaže neki glas iza mene. Istog časa znam da to nije Holder, pošto me ovaj glas ostavlja ravnodušnom. U trenutku dok se okrećem, Grejson prebacuje nogu preko klupe pored mene i seda. „Je l' si zauzeta posle škole?“

Umačem štapić celera u grudvicu preлива i odgrizem komadić. „Verovatno.“

Grejson odmahuje glavom. „To nije dovoljno dobar odgovor. Sačekaću te kod auta posle časova.“

Ustaje i odlazi pre nego što bilo šta prigovorim. Brekin mi se kiselo smeška. Samo sležem ramenima.

Nemam pojma o čemu Grejson hoće da razgovara, ali ako misli da dođe sutra uveče, treba mu lobotomija. Zrela sam da se odreknem momaka do kraja godine. Naročito ako to znači da nema Siks da jedemo sladoled kada oni odu kućama. Sladoled je bio jedini primamljivi deo vaćarenja s momcima.

Bar je onakav kakav se očekuje da bude. Kada stignem na parking, čeka me kod mog auta oslonjen na vrata sa vozačke strane. „Ćao, princezo“, kaže. Ne znam da li od njegovog glasa ili zbog činjenice da

mi je upravo smislio nadimak, žacnem se od njegovih reči. Prilazim i oslanjam se na auto pored njega.

„Da me više nisi zvao princezo. Nikada.“

On se smeje i staje ispred mene, hvata me za struk. „Dobro. A može li lepotice?“

„A možeš li da me zoveš samo Skaj?“

„Zašto moraš stalno da se ljutiš?“ Diže ruke do mog lica, hvata me za obraze i ljubi me. Nažalost, puštam ga. Najviše zato jer mi se čini da je zaslužio pošto me je trpeo ceo mesec. Ipak, ne zasluhuje da budem baš toliko blagonaklona, pa odmičem lice posle svega nekoliko sekundi.

„Šta hoćeš?“

Obavija ruke oko mog struka i privlači me. „Tebe.“ Počinje da mi ljubi vrat, pa ga guram i on se odmiče. „Šta je?“

„Zar ne možeš da naslutiš? Grejsone, rekla sam ti da neću da spavam s tobom. Ne igram nikakve igre niti te teram da juriš za mnom kao što to rade druge bolesne, uvrnute devojke. Ti hoćeš više, a ja ne, pa samo treba da prihvatimo da smo dospeli u ćorsokak i krenemo dalje.“ Netremice me gleda, a onda uzdahne, privuče me i zagrli. „Skaj, ne treba mi više. Dobro je ovako kako je. Neću više da navaljujem. Samo mi se dopada da dolazim kod tebe i hoću da dođem sutra uveče.“ Pokušava da mi se osmehne onim osmehom za skidanje gaćica. „A sad prekini da se ljutiš na mene i dodi ovamo.“ Privlači moje lice svom i opet me ljubi.

Ma koliko iznervirana i besna, osećam se lakše čim nam se usne dodirnu, iznerviranost slabi jer me hvata obamrlost. Samo iz tog

razloga puštam ga da me ljubi i dalje. Pritiska me uz auto i mrsi mi kosu, pa me ljubi po bradi i vratu. Naslanjam glavu na auto i mrdam ruku iza njegovih leđa da pogledam koliko je sati. Karen ide van grada zbog posla, pa treba da odem do prodavnice i nabavim dovoljno šećera da mi potraje preko vikenda. Ne znam koliko dugo planira da me miluje, ali upravo sada sladoled počinje da zvuči zaista izazovno. Kolutam očima i spuštam ruku. Odjednom, srce mi lupa triput brže, a stomak mi treperi i javljaju mi se sva ona osećanja koja devojka treba da ima kada su usne seksi momka svud po njoj. Samo što to nije reakcija na seksi momka čije su usne svuda po meni. Reagujem na seksi momka koji me besno gleda s druge strane parkinga.

Holder stoji pored svog auta nalakćen na vrata i posmatra nas. Istog časa guram Grejsona od sebe i okrećem se da uđem u auto.

„Znači, dogovoreno za sutra uveče?“ pita.

Ulazim u auto i palim ga, pa gledam u njega. „Ne. Završili smo.“

Zatvaram vrata i izlazim unazad s parkinga, i nisam sigurna da li sam besna, izblamirana ili zaljubljena. Kako mu to uspeva? Kako, pobogu, budi u meni takva osećanja s drugog kraja parkinga? Mislim da mi je potrebna neka intervencija.

Petak, 31. avgust 2012.

16:50

„Da li Džek ide s tobom?“ Otvaram vrata auta da Karen ubaci ostatak prtljaga na zadnje sedišta.

„Aha, ide. Vrat ćemo se kući... Vrat ću se kući u nedelju“, kaže ispravljajući se. Bolno joj je kada treba Džeka da uračuna u mi. Mrzim što se tako oseća jer mi se Džek zaista dopada i znam da voli Karen, pa ne shvatam šta je to što je muči. Imala je nekoliko momaka u prethodnih dvanaest godina, ali čim se momak ozbiljno zagreje za nju, ona beži.

Karen zatvara zadnja vrata i okreće se prema meni. „Znaš da imam poverenja u tebe, ali molim te...“

„Nemoj da zatrudniš“, upadam. „Znam, znam. Govoriš to svaki put kad odlaziš u poslednje dve godine. Mama, neću da zatrudnim. Samo ću dobro da se uradim i da budem haj.“

Ona se smeje i grli me. „Tako treba. I razvaljena. Ne zaboravi da se načisto razvališ.“

„Neću zaboraviti, obećavam. Iznajmiću i TV preko vikenda pa ću da sedim i jedem sladoled i gledam đubre na kablovskoj.“

Ona se odmiče i prekorno me gleda. „E, to nije smešno.“

Smejem se i opet je grlim. „Lepo se provedi. Nadam se da ćeš prodati mnogo biljnih drangulija i sapuna i tinktura i šta god još da imaš.“

„Volim te. Ako ti zatrebam, znaš da možeš da upotrebiš Siksini kućni telefon.“

Kolutam očima zbog istih instrukcija koje mi daje svaki put kad odlazi. „Vidimo se“, kažem. Seda u auto, odlazi i ostavlja me ceo vikend bez roditeljskog nadzora. Za većinu tinejdžera to bi bio trenutak kada vade telefone i šalju poziv za najludu žurku godine. Ne i za mene. Ma kakvi. Umesto loga, ulazim u kuću i odlučujem da ispečem kolače, jer je to najveće buntovništvo koje mi pada na pamet.

Volim nešto da pečem, ali ne tvrdim da mi to dobro ide. Obično završim sa više brašna i čokolade na licu i kosi nego u samom krajnjem proizvodu. Ovo večer nije izuzetak. Već sam napravila pleh kolača sa lomljenom čokoladom, turu kolača sa kakaom i nešto za šta nisam sigurna šta je. Zauzeta sam sipanjem brašna u smesu za domaći kolač sa nemačkom čokoladom kad se začuje zvono na vratima.

Prilično sam sigurna da bi trebalo da znam šta da radim u ovakvim situacijama. Zvona na vratima zvone u svako doba, zar ne? Ne i moje. Zurim u vrata, nesigurna šta očekujem od njih. Kada zazvoni i drugi put, spuštam posudu za merenje, sklanjam kosu iz očiju i odlazim do vrata. Kada ih otvorim, nisam čak ni iznenađena kad ugledam Holdera. Okej, iznenađena sam. Ali, u stvari, i nisam.

„Hej“, kažem. Ne mogu da smislim ništa pametnije. Čak i da smislim

nešto drugo što bih rekla, verovatno ne bih mogla to da izgovorim jer ne mogu da dišem, jebote! Stoji pred mojim ulazom, ruke drži opuštenu u džepovima farmerki. Njegova kosa vapi za šišanjem, ali kad podigne ruku i skloni je iz očiju, pomisao da ošiša tu kosu iznenada je najgora ideja na svetu.

„Zdravo.“ Smeška se kao da mu je neprijatno, izgleda nervozno i zbog toga užasno privlačno. Dobro je raspoložen. Bar za sada. Ko zna kad će da popizdi i opet počne da se raspravlja.

„Hm“, kažem s nelagodom. Znam da je naredni korak da ga pozovem da ude, ali to je tako samo ako zaista želim da mi se nade u kući, a ako ćemo iskreno, odluka o tome još nije pala.

„U gužvi si?“ pita.

Bacam pogled na kuhinju i nezamislivi nered koji sam napravila. „Tako nešto.“ To nije laž. Na neki način sam u neverovatnoj gužvi.

On skreće pogled i klima glavom, a onda pokazuje na svoj auto. „Aha. Valjda ću... da odem.“ Povlači se za korak.

„Ne“, kažem prebrzo i malo preglasno. To je gotovo očajničko ne i žacnem se od blama. Mada ne znam zašto je ovde i zašto se i dalje trudi, radoznalost je jača od mene. Sklanjam se u stranu i šire otvaram vrata. „Možeš da udeš, ali ću te možda uposliti.“

Okleva, zatim prilazi. Ulazi, a ja zatvaram vrata za nama. Odlazim u kuhinju pre nego što postane još neugodnije, uzimam posudu za merenje i bacam se pravo na posao, kao da mi u kući ne stoji neki nenajavljen, temperamentan, seksi momak.

„Spremaš se za prodaju kolača?“ Obilazi oko šanka i odmerava obilje kolača na pultu.

„Mama mi je van grada za vikend. Potivnik je šećera, pa nekako otkačim kada ona nije tu.“ Smeje se i uzima kolač, ali prvo pogledom zatraži pristanak.

„Posluži se“, kažem. „Ali da te upozorim, to što volim da pravim kolače ne znači da mi dobro i ide.“ Prosejavam ostatak brašna i sipam ga u činiju za mešanje.

„Znači imaš kuću za sebe i petak večer provodiš u pečenju kolača? Tipična tinejdžerka“, zadirkuje me.

„Šta da kažem?“, sležem ramenima. „Pravi sam butnovnik.“

Okreće se i otvara kuhinjski ormarić, zagleda čega sve ima, pa ga zatvara. Odlazi levo i otvara još jedan, pa vadi čašu. „Imaš li mleka?“, pita dok ide prema frižideru. Prekidam mešanje i gledam kako vadi mleko i puni sebi čašu kao da je kod kuće. Uzima ga i vidi kako piljim u njega, pa se ceri. „Ne bi trebalo da nudiš kolače bez mleka. Prilično si loša domaćica.“ Uzima još jedan kolač i odlazi s mlekom do bara da sedne.

„Pokušavam da sačuvam gostoprimstvo za zvane goste“, kažem sarkastično i okrećem se ka pultu.

„Joj“, smeje se.

Uključujem mikser kao izgovor da ne pričam s njim tri minuta pri srednjoj do velikoj brzini. Pokušavam da se setim kako izgledam, trudim se da neprimetno nađem neku površinu na kojoj mogu da se ogledam. Prilično sam sigurna da imam brašno svud po sebi. Znam da mi je kosa zakačena olovkom i da donji deo trenerke nosim četvrto veče zaredom. Neokupana. Pokušavam nonšalantno da obrišem vidljive tragove brašna, ali sam svesna da je to zaludan posao. Pa

dobro, nema šanse da sad izgledam gore nego kad me je spustio na kauč sa šljunkom zabijenim u obraz.

Isključujem mikser i pritiskam dugme da oslobodim nastavke. Jedan prinosim ustima i ližem ga, a drugi nosim njemu. „Hoćeš? To je nemačka čokolada.“

Uzima ga iz moje ruke i smeška se. „Vrlo gostoljubivo s tvoje strane.“

„Zaveži i liži to, inače ću ga sačuvati za sebe.“ Odlazim do kuhinjskog ormarića i uzimam šolju, ali sebi sipam vodu. „Hoćeš li vodu ili ćeš nastaviti da se pretvaraš da možeš da svariš to vegansko sranje?“

Smeje se i mršti nos, pa gura šolju prema meni. „Pokušavao sam da budem fin, ali ne mogu da popijem više ni gutljaj ovoga, šta god da je. Da, vodu. Molim te.“

Smejem se i ispiram njegovu šolju, pa mu gurnem čašu vode. Sedam na stolicu naspram njega i posmatram ga dok jedem kolač. Čekam da objasni zašto je ovde, ali on to ne radi. Samo sedi preko puta mene i gleda kako jedem. Ne pitam ga zašto je došao jer mi se nekako dopada kad ćutimo. Bolje nam ide kad oboje začepimo, pošto se svi naši razgovori završavaju svađom.

Holder ustaje i bez objašnjenja odlazi u dnevnu sobu. Radoznalo razgleda okolo, pažnju mu zaokupljaju fotografije na zidovima. Prilazi im i polako zagleda svaku sliku. Zavaljujem se u stolicu i gledam kako radoznalo njuška.

Uopšte ne žuri i svaki njegov pokret deluje vrlo sigurno. Kao da je sve misli i akcije pedantno isplanirao nekoliko dana unapred. Mogu da ga zamislim u njegovoj sobi kako zapisuje reči koje planira da upotrebi narednog dana, jer ih tako izbirljivo koristi.

„Tvoja mama izgleda stvarno mlado“, kaže.

„I jeste mlada.“

„Ne ličiš na nju. Da li ličiš na tatu?“ Okreće se ka meni. Sležem ramenima. „Ne znam. Ne sećam se kako je izgledao.“

Okreće se fotografijama i prelazi prstom preko jedne.

„Da li ti je tata mrtav?“ Pita to tako grubo da sam gotovo sigurna da zna da mi tata nije mrtav, inače ne bi tako pitao. Tako nemarno.

„Ne znam. Nisam ga videla od svoje treće godine.“

Vraća se u kuhinju i opet seda ispred mene. „To je sve što imaš da mi kažeš? Nema nikakve priče?“

„Oh, priča postoji. Samo ne želim da je pričam.“ Sigurna sam da priča postoji... Samo je ja ne znam. Karen ne zna ništa o mom životu pre nego što su me dali u hraniteljsku porodicu, a ja nikad nisam videla razlog da po tome kopam. Šta znači par zaboravljenih godina kada imam trinaest divnih?

Opet mi se smeška, ali to je obazriv osmeh, jer ga prati upitan izraz njegovih očiju. „Keksići su bili dobri“, kaže, vešto menjajući temu. „Ne treba da potcenjuješ svoje kuvarske sposobnosti.“

Nešto zapišti, skačem sa stolice i trčim do rerne. Otvaram je, ali kolač nije ni približno gotov. Kada se okrenem, Holder drži moj mobilni. „Dobila si poruku“, smeje se. „Kolač je u redu.“

Bacam kuhinjsku rukavicu na pult pa se vraćam na svoju stolicu. On prelistava poruke u mom telefonu bez trunke poštovanja privatnosti. Zapravo me i nije briga, pa ga puštam da to radi.

„Mislio sam da ti nije dozvoljeno da imaš telefon“, kaže. „Ili je to bio

stvarno patetičan izgovor da mi ne daš broj?“

„Nije mi dozvoljeno. Dobila sam ga od najbolje drugarice pre neki dan. Služi samo za pisanje poruka.“

Okreće ekran prema meni. „Kakve su, pobogu, ovo poruke?“ Okreće telefon ponovo ka sebi i čita jednu.

Skaj, divna si. Ti si možda najprefinjeniji stvor u svemiru i ako ti neko kaže drugačije, razbiću kučku. Podiže obrvu i gleda u mene, pa opet u telefon. „Ne mogu da verujem. Sve su takve. Molim te, reci mi da ih ne šalješ sama sebi kao svakodnevnu motivaciju.“

Smejem se, pružam ruku preko bara i otimam mu telefon. „Prestani. Kvariš zabavu.“ Zabacuje glavu i smeje se. „O, bože, radiš to? Sve si ih sama poslala?“

„Ne“ branim se. „Šalje ih Siks. Ona je moja najbolja drugarica i sada je na drugom kraju sveta i nedostajem joj. Ne želi da budem tužna, pa mi svakog dana šalje lepe poruke. Mislim da je to lepo.“

„A ne, ne misliš. Misliš da su dosadne i verovatno ih uopšte ne čitaš.“
Otkud on to zna?

Spuštam telefon i prekrštam ruke na grudima. „Ima najbolje namere“, kažem i još uvek ne priznajem da me te poruke načisto izluduju.

„Upropastiće te. Ove poruke će ti toliko naduvati ego da ćeš eksplodirati.“ Uzima mi telefon, a iz džepa vadi svoj. Gleda ekrane oba telefona i unosi neke brojeve u svoj. »Moramo da ispravimo situaciju pre nego što počneš da patiš od kompleksa više vrednosti.“
Vraća mi telefon, a na svom piše nešto, pa ga stavlja u džep. Moj telefon se oglašava, javlja da imam novu poruku. Gledam u ekran i smejem se.

Kolači su ti živo sranje. A nisi nešto naročito ni lepa.

„Je l' bolje?“, pita zadirkujući me. „Da li ti se ego dovoljno izduvao?“

Smejem se i spuštam telefon na pult, pa ustajem. „Znaš da kažeš prave stvari devojci.“ Odlazim do dnevne sobe i okrećem se. „Želiš li turu po kući?“

Ustaje i prati me dok mu ukazujem na dosadne činjenice i kojekakve drangulije i prostorije i slike, ali on, naravno, sve polako upija, bez ikakve žurbe. Mora da zastane i ispita svaku stvarčicu, a sve vreme ne progovara ni reč.

Kada konačno stignemo do moje sobe, otvaram vrata. „Moja soba“, kažem i zauzimam pozu televizijske voditeljke.

„Slobodno razgledaj okolo, ali pošto ovde nema nikog od osamnaest godina ili više, drži se dalje od kreveta. Nije mi dozvoljeno da zatrudnim ovog vikenda.“

Zastaje prolazeći kroz vrata i naginje glavu prema meni. „Samo ovog vikenda? Inače planiraš da budeš povaljena sledećeg?“

Ulazim za njim u svoju sobu. „Ma kakvi. Verovatno ću sačekati još koju nedelju.“ Ispituje sobu i polako se okreće sve dok ponovo ne gleda u mene. „Ja imam osamnaest.“ Nagnjem glavu u stranu, zbunjena zašto li je to pomenuo. „Ura za tebe?“

Gleda u krevet, pa opet u mene. „Rekla si da se držim dalje od kreveta jer još nemam osamnaest. Upravo sam ti rekao da imam.“

Ne dopada mi se kako su mi se pluća samo skvrčila kada je pogledao moj krevet. „O. Dobro onda, mislila sam na devetnaest.“

Okreće se, pa polako odlazi da otvori prozor. Saginje se i protura

glavu napolje, zatim je vraća.

„Znači to je taj ozloglašeni prozor, hm?“

Ne gleda u mene i to je verovatno dobro, jer da pogled može da ubije, on bi bio mrtav. Što je, kog đavola, morao da se istakne i kaže nešto takvo? Za promenu sam stvarno uživala u njegovom društvu. Okreće se prema meni, a ono njegovo šaljivo raspoloženje je nestalo, smenilo ga je neko izazivačko koje sam videla previše puta do sada.

Uzdišem. „Holdere, šta hoćeš?“ Moraće ili da se izjasni zašto je ovde ili da ode. Prekršta ruke i čkilji u mene.

„Skaj, da li sam rekao nešto pogrešno? Ili neistinito? Možda neosnovano?“ Po ovim zadirkujućim komentarima je očigledno da tačno zna na šta je aludirao svojim komentarom o prozoru. Nisam raspoložena da igram njegove igre; moram da pečem kolače. I da ih jedem.

Odlazim do vrata i držim ih otvorena. „Tačno znaš šta si rekao i postigao si željenu reakciju. Zadovoljan? Sad možeš da ideš.“

Ne odlazi. Spušta ruke i okreće se, a zatim prilazi mom noćnom stočiću. Podiže knjigu koju mi je Brekin dao i ispituje je kao da se poslednjih trideset sekundi nikada nije desilo.

„Holdere, najljubaznije te molim. Idi.“

Nežno spušta knjigu, zatim odlazi da legne na moj krevet. On bukvalno leže na moj krevet. On je na mom prokletom krevetu.

Kolutam očima i odlazim do njega, saginjem se i povlačim mu noge s kreveta. Ako treba fizički da ga isteram iz kuće, uradiću to. Kada ga uhvatim za ruku i podignem je, on me povuče ka sebi pokretom koji je brži nego što moj um može da shvati. Prevrće me na leđa i drži mi

ruke na dušek. To se dešava tako neočekivano; nemam vremena ni da mu se suprotstavim. A sad kad gledam u njega, polovina mene i ne želi da mu se suprotstavi. Ne znam treba li da vičem upomoć ili da strgnem odeću.

Pušta mi ruke i prinosi svoju ruku mom licu. Briše mi palcem nos i smeje se. „Brašno“, kaže i sklanja ga. „Smetalo mi je.“ Naslanja se na dasku kod uzglavlja i vraća noge na krevet. Opružena sam i dalje na dušek, zurim gore u zvezde i po prvi put u životu otkad gledam u njih zaista osećam nešto.

Ne mogu čak ni da se pomerim, jer se nekako plašim da je lud. Mislim bukvalno, klinički duševno poremećen. To je jedino logično objašnjenje za njegovu ličnost. Činjenica da ja i pored toga smatram da je neverovatno privlačan može značiti samo jedno. I ja sam duševno poremećena.

„Nisam znao da je gej.“ Aha, lud je.

Okrećem glavu ka njemu, ali ćutim. Šta, pobogu, reći ludaku koji bukvalno odbija da napusti tvoju kuću, a onda počne da trabunja nešto bezveze?

„Pretukao sam ga jer je seronja. Nisam imao pojma da je gej.“

Laktove je oslonio na kolena i gleda pravo u mene, čeka reakciju. Ili odgovor. Mada nijedno neće dobiti u narednih nekoliko sekundi, jer mi treba vremena da to obradim.

Gledam ponovo u zvezde i dajem sebi vremena da prostudiram situaciju. Ako nije lud, onda sigurno pokušava da skrene pažnju na nešto. Ali na šta? Dolazi ovamo, nepozvan, da brani svoju reputaciju i vreda moju? Kakva je svrha da se uopšte trudi oko toga? Ja sam samo

pojedinaac, zašto bi moje mišljenje bilo važno?

Osim, naravno, ako mu se sviđam. Pomisao na to tera me da se osmehnem i osećam se prljavo i pokvareno što se nadam da se dopadam ludaku. Mada sam to i zaslužila. Nisam uopšte smela da ga pustim u kuću kad znam da sam sama. Tako sada on zna da ću celog vikenda biti sama kod kuće. Kad bih morala da izmerim večerašnje odluke, verovatno bi bile toliko teške da bi polomile glupu stranu terazija. Predviđam dva moguća završetka. Ili ćemo postići uzajamno razumevanje ili će me ubiti, iseckati na komadiće i napraviti kolače od mene. U svakom slučaju, žalim za svim kolačićima koji sada nisu pojedeni.

„Kolač!“, vičem i skačem s kreveta. Utrčavam u kuhinju baš na vreme da namirišem svoju najnoviju katastrofu. Grabim rukavicu i izvlačim pleh, pa ga razočarano bacam na pult.

Nije strašno zagoreo. Verovatno može da se spase ako ga prelijem šećernom glazurom. Zatvaram rernu i odlučujem da pređem na neki novi hobi. Možda ću praviti bižuteriju. Nije valjda mnogo teško? Uzimam još dva kolača i odlazim u svoju sobu, jedan pružam Holderu i ležem na krevet pored njega.

„Onda je moja primedba o seronji koji je olešio pedera bila stvarno lakomisljena, je l'tako? Ti, zapravo, nisi neuki homofob koji je poslednju godinu proveo u popravnom domu?“

Smeje se, brzo leže na krevet pored mene i zagleda se gore u zvezde. „Ne. Nisam. Celu prošlu godinu proveo sam sa ocem u Ostinu. Uopšte ne znam otkud se pojavila ta priča da sam poslat u popravni.“

„Zašto se ne braniš od govorkanja ako nisu tačna?“ Okreće glavu na jastuku. „A zašto se ti ne braniš?“ Pućim usne i klimam glavom.

„Touche.“

Sedimo ćutke na krevetu i jedemo kolače. Neke stvari koje je rekao prethodnih dana počinju da imaju smisla i osećam da sve više ličim na ljude koje prezirem. Rekao mi je otvoreno da će odgovoriti na sve što ga pitam, a odabrala sam da verujem govorkanjima umesto njemu. Nije ni čudo što sam ga toliko iritirala. Ponašala sam se prema njemu baš kao što se svi ostali ponašaju prema meni.

„Onaj komentar za prozor malopre?“ kažem. „Odnosio se samo na govorkanja? Nisi, u stvari, hteo da budeš zao?“

„Skaj, nisam zao.“

„Naprasit si. Ako ništa drugo, oko toga sam u pravu.“

„Možda sam naprasit, ali nisam zao.“

„Pa, ja nisam fuksa.“

„Ja nisam seronja koji leži pedere.“

„Znači, sve smo raščistili?“ Smeje se. „Aha, valjda.“

Duboko udahnem, zatim izdahnem, spremam se da uradim nešto što ne radim često. Da se izvinim. Da nisam ovako tvrdoglava, možda bih čak i priznala da je moje lakomisleno ponašanje bilo načisto ponižavajuće i da ima sva prava da bude ljut na mene što sam bila tako neupućena. Umesto toga, moje izvinjenje je kratko i slatko.

„Holdere, žao mi je“, kažem tiho.

On teško uzdiše. „Znam, Skaj. Znam.“

Sedimo tako u potpunoj tišini neko vreme, deluje kao večnost, a istovremeno i kao nedovoljno dugo. Već je kasno i plašim se da će

reći da mora da ode jer nema više ništa da se kaže, ali ne želim to. Lep je osećaj dok sam ovde s njim. Ne znam zašto, ali tako je.

„Moram nešto da te pitam“, kaže, konačno razbijajući tišinu. Ne odgovaram, jer imam osećaj da njegova izjava ne zahteva odgovor. Samo po običaju razvlači da bi se pripremio za to što hoće da me pita. Duboko udiše pa se prevrće na bok kako bi gledao u mene. Namešta lakat pod glavu i osećam da me gleda, ali nastavljam da zurim u zvezde. Preblizu mi je da bih ga sada pogledala, a po tome kako mi srce već lupa u grudima, plašim se da bi me dalje primicanje fizički ubilo. Nije moguće da požuda može da natera srce da tako brzo kuca. Gora je od trčanja.

„Zašto si pustila Grejsona da radi ono što ti je radio na parkingu?“

Hoću da se zavučem pod pokrivač i sakrijem. Nadala sam se da neće doći do ovoga. „Već sam ti rekla. Nije mi dečko i nije mi on napravio šljivu na oku.“

„Ne pitam zbog tih stvari. Pitam jer sam video kako si reagovala. Nervirao te je. Čak je izgledalo i da se pomalo dosaduješ. Samo hoću da znam zašto mu dozvoljavaš da to radi kad očigledno ne želiš da te dodiruje.“

Njegove reči me toliko uznemire da se odjednom osećam klaustrofobično i znojavo. Mučno mi je da pričam o tome. Neprijatno mi je zato što me tako dobro čita, a ja njega ne mogu uopšte da provalim.

„Bilo je toliko očigledno da sam nezainteresovana?“ , pitam.

„Aha. I sa pedeset metara. Samo sam iznenađen što on nije ništa primetio.“

Ovog puta se okrećem prema njemu bez razmišljanja i namestim lakat pod glavu. „Znam to, u redu? Ne mogu da ti objasnim koliko puta sam ga odbila, ali on jednostavno ne prestaje. To je stvarno jadno. I uopšte nije privlačno.“

„Pa što ga onda puštaš da to radi?“ kaže i oštro me odmerava. Sada smo u kompromitujućoj pozi, licem u lice na istom krevetu. Način na koji zuri u mene i spušta pogled na moje usne tera me da se opet prevrnem na leđa. Ne znam da li se oseća isto, ali se i on prevrće na leđa.

„To je komplikovano.“

„Ne moraš da objašnjavaš“, kaže. „Samo sam bio rado znao. To stvarno nije moj problem.“ Stavljam ruke iza glave i gledam u zvezde koje sam prebrajala više puta nego što mogu da izbrojim. Provela sam u ovom krevetu s Holderom više vremena nego što sam verovatno provela s bilo kojim drugim momkom i uvidam da nisam osetila potrebu da izbrojim nijednu zvezdu.

„Da li si ikada imao ozbiljnu vezu s nekom devojkom?“

„Aha“, kaže. „Ali se nadam da nećeš pitati za detalje, jer u to ne zalazim.“

Odmahujem glavom. „Ne pitam zato.“ Zastajem na nekoliko sekundi želeći da pronađem prave reči.

„Kada si je ljubio, šta si osećao?“

Ne odgovara odmah jer verovatno misli da je to trik pitanje. „Hoćeš iskreno, je 1' tako?“, pita.

„Samo to uvek i hoću.“

Krajičkom oka vidim da se smeška. „Dobro onda. Valjda sam se osećao... napaljeno.“

Pokušam da sakrijem kako je na mene delovala ta reč koja je izašla iz njegovih usta, ali... ludilo. Prekrštam noge u nadi da će to obuzdati napade vrućine koji me obuzimaju. „Znači osetiš leptiriće i znoje ti se ruke i srce ti tuče ko ludo i sve to?“

Sleže ramenima. „Aha. Ne sa svakom devojkom s kojom sam bio, ali sa većinom.“

Naginjem glavu prema njemu i pokušavam da ne analiziram kako je ispala ta rečenica. Okreće glavu prema meni i ceri se.

„Nije ih bilo baš toliko.“ Smeška se, a njegova rupica izgleda još primamljivije izbliza. Na tren se gubim u njoj. „Zašto pitaš?“

Gledam ga nakratko ponovo u oči, pa opet u plafon. „Pitam zato što ja to ne osećam. Ništa od toga. Kada se privatavam s momcima, ne osećam baš ništa. Samo obamrlost. Zato ponekad puštam Grejsona da mi radi ono što radi, ne zato što uživam u tome, već zato što mi se sviđa da ne osećam baš ništa.“ On ne progovara i njegovo ćutanje mi je neprijatno. Pitam se da li sada u glavi označava da sam ja luda. „Znam da to nema smisla i ne, nisam lezbejka. Samo me pre tebe niko nikada nije privlačio, a ne znam zašto.“

Čim sam to rekla, naglo okreće glavu prema meni, a ja zažmurim i pokrijem lice rukom. Ne mogu da poverujem da sam upravo priznala, naglas, da me on privlači. Mogla bih da umrem istog časa i to ne bi bilo dovoljno brzo.

Osećam kako se krevet pomera dok me hvata za ruku i sklanja je sa mojih očiju. Nevoljno ih otvaram, oslonjen je na jednu ruku i smeška

mi se. „Sviđam ti se?“

„O, bože“, ječim. „To je poslednje što treba tvom egu.“

„To je verovatno tačno“, smeje se. „Bolje požuri i izvredaj me pre nego što mi ego postane veliki kao tvoj.“

„Trebalo ti šišanje“, izletim se. „Pod hitno. Kosa ti pada u oči, zrikiš i stalno je sklanjaš u stranu kao da si Džastin Biber, što stvarno odvlači pažnju.“

Pipka kosu i mršti se, pa pada nazad na krevet. „Čoveče. To stvarno boli. Izgleda da si to smišljala neko vreme.“

„Samo od ponedeljka“, priznajem.

„Srela si me u ponedeljak. Faktički, mislila si o tome koliko mrziš moju kosu od trenutka kada smo se sreli?“

„Ne u svakom trenutku.“

Ćuti neko vreme, pa se opet nasmeje. „Ne mogu da poverujem da misliš da sam seksi.“

„Zaveži.“

„Verovatno si isfolirala padanje u nesvest pre neki dan, samo da bih te nosio u mojim seksi, znojnim, muževnim rukama.“

„Zaveži.“

„Kladim se da maštaš o meni noću, baš ovde u ovom krevetu.“

„Holdere, zaveži.“ „Verovatno čak...“

Pružam ruku i poklapam mu usta. „Mnogo si više seksi kad ćutiš.“

Kada konačno zatvori usta, sklanjam ruku i vraćam je pod glavu. Opet

neko vreme provodimo ćuteći. Sigurno u tišini likuje što sam priznala da me privlači, dok se ja u sebi žderem što on sad to zna.

„Dosadno mi je“, kaže. „Pa idi kući.“

„Ne želim. Šta radiš kad ti je dosadno? Nemaš ni internet ni TV. Da li po ceo dan samo sediš i razmišljaš koliko sam seksi?“

Kolutam očima. „Čitam“, kažem. „Mnogo. Ponekad pravim kolače. Ponekad trčim.“

„Čitaš, pečeš i trčiš. I maštaš o meni. Kako je tvoj život sadržajan.“

„Sviđa mi se moj život.“

„I meni na neki način“, kaže. Prevrće se i dohvata knjigu sa noćnog stočića. „Evo, čitaj ovo.“ Uzimam knjigu iz njegove ruke i otvaram je na drugoj strani, gde stoji obeleživač. Dotle sam stigla. „Hoćeš da čitam naglas? Toliko ti je dosadno?“

„Bogami, prilično dosadno.“

„Ovo je ljubavni roman“, upozoravam ga.

„Kao što sam rekao. Prilično mi je dosadno. Čitaj.“

Naslanjam jastuk na dasku i udobno se smeštam, pa počinjem da čitam.

Da ste mi jutros rekli da ću večeras čitati ljubavni roman Dinu Holderu u mom krevetu, rekla bih da ste ludi. S druge strane, očigledno ne umem dobro da procenim ko je lud.

*

Istog časa kad otvorim oči opipavam drugu stranu kreveta, ali je ona prazna. Sednem i gledam okolo. Svetlo je ugašeno, a pokrivači su

prebačeni preko mene. Zatvorena knjiga je na noćnom stočiću, pa je uzimam. Obeleživač je na tri četvrtine knjige.

Čitala sam dok nisam zaspala? O, ne, zaspala sam. Zbacim pokrivače i odem u kuhinju, palim svetlo i zaprepašćeno gledam okolo. Cela kuhinja je čista, a svi kolačići umotani u plastičnu foliju. Gledam u svoj telefon na pultu, uzimam ga i nalazim novu poruku.

Zaspala si baš kada se spremala da sazna majčinu tajnu. Kako si smela. Vратиću se sutra uveče da mi pročitaš do kraja. I usput, bazdi ti iz usta i mnogo glasno hrčeš.

Smejem se. Cerim se kao idiot, na sreću nema nikoga da me vidi. Bacam pogled na sat na šporetu i vidim da je tek prošlo dva ujutru, pa se vraćam u sobu i zavlačim u krevet, nadajući se da će se stvarno pojaviti sutra uveče. Ne znam kako se ovaj beznadežni momak umigoljio u moj život ove nedelje, ali sasvim sigurno znam da nisam spremna da iz njega ode.

Subota, 1. septembar 2012.

17:05

Naučila sam dragocenu lekciju o požudi. Traži duplo više posla. Danas sam se dvaput tuširala umesto jednom. Presvukla sam se četiri puta umesto uobičajena dva. Očistila sam kuću jednom (jednom više nego obično) i proverila sam vreme na satu ne manje od hiljadu puta. Verovatno sam isto toliko puta proveravala i poruke u telefonu.

Na nesreću, u poruci od sinoć nije precizirao u koje će vreme doći, pa u pet već sedim i čekam. Nema mnogo šta da se uradi, pošto sam već ispekla dovoljno slatkiša za celu godinu i pretrčala ne manje od šest kilometara danas. Pomislila sam da nam skuvam večeru, ali nemam pojma u koje vreme dolazi, pa ne znam za kad da je spremim. Sedim na kauču i dobujem prstima po sofi kada mi od njega stiže poruka.

U koje vreme mogu da dođem? Mada se tome i ne radujem, niti bilo šta slično. Ti si stvarno, stvarno dosadna.

Poslao mi je poruku. Zašto se ja nisam toga setila? Trebalo je da mu pošaljem poruku pre nekoliko sati i pitam kada će doći. To bi mi uštedelo nepotrebno, patetično sekiranje.

Budi ovde u sedam. I donesi mi nešto za jelo. Neću da ti kuvam.

Spuštam telefon i zurim u njega. Još sat i četrdeset pet minuta. Šta sad? Zagledam po praznoj dnevnoj sobi i, po prvi put, dosada negativno utiče na mene. Do ove sedmice bila sam prilično zadovoljna svojim nezanimljivim životom. Pitam se da li me je izloženost dražima tehnologije navela da želim više, ili izloženost Holderovim dražima. Verovatno oboje.

Pružam noge na stočić ispred mene. Danas nosim farmerke i majicu, pošto sam konačno rešila da o'ladim s trenerkom. I kosu sam pustila, ali samo zato jer me je Holder vidao samo s konjskim repom. Ne da bih ga impresionirala.

Već da bih ga potpuno impresionirala.

Uzimam neki časopis i prelistavam ga, ali mi se noga trese i toliko se vrpoljim da ne mogu da se usredsredim. Istu stranu čitam triput zaredom, pa bacam časopis na stočić i naslanjam glavu na kauč. Blenem u plafon. Zatim blenem u zid. Onda blenem u nožne prste i pitam se da li da ponovo namažem nokte.

Šizim.

Na kraju zastenjem i uzimam telefon, šaljem mu novu poruku.

Odmah. Dolazi odmah. Hoću da svisnem od dosade i ako smesta ne dođeš, završiću knjigu pre tvog dolaska.

Držim telefon u rukama i gledam ekran dok mi poskakuje na kolenu. Odgovor stiže odmah. Lol. Donosim ti klop, dobre zapovedničko. Stižem za dvadeset.

Lol? Šta to znači, pobogu? Ludo obožavam ludaču? O, bože, bolje da nije to. Izleteće na vrata brže od Mati boja. Ali stvarno, šta to, pobogu,

znači?

Prestajem da mislim na to i fokusiram se na poslednju reč. Dvadeset. Dvadeset minuta. Uh, sranje, odjednom deluje prebrzo. Trčim u kupatilo i proveravam kosu, odeću, dah.

Pravim brzu turu po kući, čistim je drugi put danas. Kada se konačno začuje zvono, ovog puta stvarno znam šta da radim. Otvaram vrata.

Stoji s rukama prepunim namirnicama, izgleda vrlo domaćinski. Sumnjičavo zagledam namirnice. Podiže kese i sleže ramenima. „Jedno od nas treba da bude gostoljubivo.“ Prolazi pored mene pravo u kuhinju i spušta kese na pult. „Nadam se da voliš špagete i ćuftice, jer ćeš to dobiti.“ Počinje da vadi stvari iz kesa i kuhinjski pribor iz ormarića.

Zatvaram ulazna vrata i odlazim do bara. „Kuvaš mi večeru?

„U stvari, kuvam za sebe, ali slobodno možeš da pojedješ deo ako hoćeš.“ Gleda me preko ramena i smeška se. „Da li si uvek tako sarkastičan?“, pitam. Sleže ramenima. „A ti?“ „Da li na pitanje uvek odgovaraš pitanjem?“ „A ti?“

Dohvatam kuhinjsku krpu sa bara i bacam je na njega. On se izmiče, pa odlazi do frižidera.

„Hoćeš nešto da popiješ?“ pita.

Spuštam laktove na bar, a bradu na ruke i posmatram ga. „Nudiš da mi spremiš nešto za piće u mojoj kući?“

Pretražuje police frižidera. „Hoćeš li mleko sa ukusom sranja ili ćeš nešto gazirano?“

„Imamo li uopšte nešto gazirano?“ Skoro sam sigurna da sam popila

zalihe od juče.

On se oslanja o frižider i podiže obrvu. „Može li ijedno od nas da kaže bilo šta što nije pitanje?“ Smejem se. „Ne znam, možemo li?“

„Dokle misliš ovako?“ Nalazi sodu i uzima dve čaše. „Hoćeš leda?“

„Hoćeš li ga trt“ Neću da prestanem s pitanjima pre njega. Imam veoma razvijen takmičarski duh.

Prilazi mi i spušta čaše na pult. „Misliš li da bi trebalo da uzmem led?“ kaže i izazivački se ceri.

„Voliš li led?“, uzvraćam na izazov.

Klima glavom, impresioniran što mogu da se nosim sa njim. „Da li tvoj led išta valja?“

„Pa, da li više voliš usitnjeni ili led u kockama?“

Čkilji u mene, svestan da sam ga saterala u ćošak. Na to ne može da odgovori pitanjem. Otvara konzervu i počinje da mi sipa sodu u čašu. „Za tebe nema leda.“

„Ha!“ kažem. „Pobedila sam.“

Smeje se i vraća se do šporeta. „Pustio sam te da pobediš, jer sam se sažalio na tebe. Svako ko onako užasno hrče, zaslužuje povremeno predah.“

Mrštim se. „Znaš šta, uvrede su stvarno smešne samo kada su u vidu poruka.“ Podižem čašu i otpijam. Definitivno je potreban led. Odlazim do zamrzivača, vadim nekoliko kockica leda i ubacujem ih u čašu.

Kada se okrenem, on stoji ispred mene i netremice me gleda. Pogled mu je pomalo vragolast, ali dovoljno ozbiljan da mi srce zatreperi.

Prilazi mi za korak dok ledima ne stignem do frižidera. Nemarno podiže ruku i spušta je na frižider pored moje glave.

Ne znam kako to da već ne padam na pod. Osećam kao da će mi kolena popustiti.

„Znaš da se šalim, zar ne?“, tiho kaže. Prelazi pogledom preko mog lica i smeška se taman dovoljno da se pokažu rupice.

Klimam glavom i nadam se da će se odmaći u bestraga, daleko od mene, jer će me uhvatiti napad astme, iako nemam astmu.

„Dobro“, kaže i primiče se još nekoliko centimetara. „Jer ne hrčeš. Zapravo si prilično zanosna kad spavaš.“

Stvarno ne treba da govori takve stvari. Naročito kada se ovako nadnosi nad mene. Ruka mu se savija u laktu i iznenada mi je još bliže. Naginje se prema mom uvu i ja oštro hvatam dah.

„Skaj“, zavodnički mi šapuće na uvo. „Želim da mi... se skloniš s puta. Treba mi nešto iz frižidera.“ Polako se odmiče, a pogled zadržava na meni, gleda kako reagujem. Usne mu se izvijaju u osmeh i on pokušava da ga obuzda, ali praska u smeh.

Guram njegove grudi i provlačim mu se ispod ruke. „Stvarno si gad!“

Otvora frižider još uvek se smejući. „Izvini, al'jebiga. Tako si se očigledno zatreskala u mene, teško mi je da te ne zadirkujem.“

Znam da se šali, ali me je i pored toga užasno blam. Sedam za bar i guram glavu u ruke. Počinjem da mrzim tu devojkicu u koju me pretvara. Ne bi bilo ni približno ovako teško u njegovoj blizini da se nisam izletela i rekla da me privlači. A ne bi bilo toliko teško i da nije ovako zabavan. I drag, kad hoće da bude takav. I seksi. Valjda je to ono što požudu čini gorko-slatkom. Osećaj je divan, ali treba puno

truda da se to porekne.

„Hoćeš da ti kažem nešto?“ pita. Gledam ga, a on je zagledan u šerpu pred sobom, meša.

„Verovatno ne.“

Gleda me nekoliko trenutaka, pa se okreće šerpi. „Od toga ćeš se možda osećati bolje.“

„Sumnjam.“

Opet skreće pogled na mene, a onaj spadalački osmeh je potpuno nestao. Vadi još jednu šerpu, odlazi do sudopere i puni je vodom. Vraća se do šporeta i nastavlja sa mešanjem. „Možda se i ti meni malo dopadaš“, kaže.

Neprimetno udahnem, pa polako i kontrolisano izdahnem, jer pokušavam da prikrijem koliko me je ovaj komentar iznenadio.

„Samo malo?“, pitam, pošto mi doza sarkazma pomaže da prebrodim neugodan trenutak.

Opet se smeška, ali pogled ne skida sa šerpe. U prostoriji nekoliko minuta vlada tišina. On je udubljen u kuvanje, a ja u njega. Gledam ga kako se s lakoćom kreće po kuhinji i divim se kako se lagodno oseća. Ovo je moja kuća, a ja sam nervoznija od njega. Ne prestajem da se vrpoljim i želim da opet razgovaramo. Njemu izgleda ne smeta tišina koja se pomalja svuda oko mene i moram da je se otremem.

„Šta znači lol?“

Smeje se. „Ozbiljno?“

„Da, ozbiljno. Napisao si to ranije u poruci.“ „To je umesto 'smejem se glasno'. To koristiš kad misliš da je nešto smešno.“

Ne poričem da mi je laknulo što nije ludak obožava ludaču. „Uh“, kažem. „To je glupo.“

„Aha, prilično je glupo. Mada je to samo stvar navike, skraćenicе omogućavaju da znatno brže kucaš tekst kad se jednom uhodaš u to. Kao one OMG, WTF, pa IDK i...“

„Ma daj, prekini“, kažem i sasečem ga pre nego što izdeklamuje još neke skraćenicе. „Uopšte nije lepo kad govoriš te skraćenicе.“

Okreće se ka meni i namiguje, pa odlazi do šporeta. „Onda to nikad više neću raditi.“

I ponovo... tišina. Juče je bio sasvim lep osećaj dok smo ćutali, ali je iz nekog razloga večeras neverovatno neugodno. Bar meni. Počinjem da mislim da sam samo nervozna jer se pitam šta donosi ostatak večeri. Sa ovom hernijom među nama očigledno je da ćemo kad-tad završiti ljubeći se. Samo što mi je stvarno teško da se usredsredim na ovde i sada i vodim razgovor dok mi je samo to u mislima. Ne mogu da podnesem što ne znam kad će to uraditi. Da li će sačekati da prođe večera i da moj dah poprimi miris belog i crnog luka? Da li će sačekati sve do trenutka kada treba da ode? Da li će me iznenaditi kada to najmanje očekujem? Gotovo da želim odmah to da pregrmim. Da smesta pređemo na stvar i rešimo se neizbežnog, pa da nastavimo veče.

„Jesi li dobro?“ pita me. Gledam ga, a on stoji s druge strane bara. „Kud si odlutala? Nestala si na neko vreme.“

Odmahujem glavom i ponovo se uključujem u razgovor. „Dobro sam.“

Dohvata nož i počinje da secka paradajz. Čak i paradajz secka s

lakoćom. Ima li nešto u čemu je ovaj momak loš? Nož mu se zaustavlja na dasci i ja dižem pogled ka njemu. Gleda me ozbiljno.

„Skaj, gde si odlutala?“ Posmatra me nekoliko trenutaka, čekajući odgovor. Kada ga ne dobije, vraća pogled na dasku za sečenje.

„Obećaj da se nećeš smeјati“, kažem.

Čkilji i razmišlja o mom pitanju, pa odmahuje glavom. „Rekao sam ti da ću prema tebi uvek biti iskren, dakle neću se smeјati. Ne mogu da obećam jer si nekako zabavna i neću sebe da dovedem u situaciju da te izneverim.“

„Da li si uvek tako naporan?“

Smeška mi se, ali ne odgovara. Nastavlja da me gleda izazivajući me da kažem šta mi je na umu. Nažalost, ne bežim od izazova.

„Dobro, važi.“ Uspravljam se na stolici, duboko udišem i istresam sve svoje misli odjednom.

„Stvarno sam loša sa svim ovim u vezi sa izlascima, a čak ne znam ni da li je ovo izlazak, ali šta god da je, znam da je malo više od prijateljskog ubijanja vremena, a to me tera da razmišljam o onom kasnije večeras kada bude vreme da odeš i da li planiraš da me poljubiš ili ne, a pošto sam osoba koja mrzi iznenađenja, ne mogu da prestanem da mislim o tome jer zaista želim da me poljubiš i možda je drsko s moje strane, ali mislim da i ti to želiš, pa sam mislila koliko bi bilo lakše da smo krenuli s tim i već se poljubili da bi ti mogao da nastaviš spremanje večere, a ja da prestanem s mozganjem o tome kako će se ovo večer odvijati.“ Hvatam neverovatno veliku količinu vazduha, kao da su mi pluća ostala potpuno prazna.

Prestao je sa seckanjem negde na pola te govorancije, ali nisam

sigurna tačno na kom mestu. Gleda me, malo otvorenih usta. Duboko udišem i polako izdišem, pomišljam da sam ga možda zauvek oterala. Nažalost, ne bih mogla da ga krivim ako zбриše.

Nežno spušta nož na dasku i oslanja ruke na pult, ne skidajući pogled sa mene. Skupljam ruke u krilu i čekam reakciju. To je sve što mogu.

„To je“, kaže zajedljivo, „bila najduža neprekidna rečenica koju sam ikad čuo.“

Zakolutam očima i otromboljim se na stolici, pa prekrstim ruke na grudima. Upravo sam ga praktično preklinjala da me poljubi, a on kritikuje moju konstrukciju rečenice?

„Opusti se“, kaže i ceri se. Sipa paradajz sa daske u šerpu, pa je stavlja na šporet. Podešava temperaturu ringle i stavlja testeninu u ključalu vodu. Kada je sve to obavio, briše ruke o krpu i dolazi do mene.

„Ustani“, naređuje.

Oprezno ga gledam, ali radim šta mi je rekao. Polako. Kada ustanem okrenuta ka njemu, spušta ruke na moja ramena i osvrće se po prostoriji. „Hmm“, kaže razmišljajući naglas. Baca pogled na kuhinju, pa me hvata za ruke. „Nekako mi se više dopada frižider kao pozadina.“ Odvodi me u kuhinju, pa me kao marionetu postavlja da se ledima naslonim na frižider. Spušta obe ruke na frižider pored moje glave i gleda me.

Nije najromantičniji način na koji sam zamišljala da će me poljubiti, ali valjda će poslužiti. Želim samo da završim s tim. Naročito sada kada od toga pravi celu predstavu. Polako se saginje ka meni, pa duboko udahnem i zažmurim.

Čekam.

I čekam.

Ništa se ne dešava.

Otvaram oči, a on mi je tako blizu da se štreknem, što njega samo zasmeje. Ipak se ne odmiče, golicajući mi usne dahom kao prstima. Miriše na listove nane i sodu, zapravo nikad nisam pomislila da te dve stvari mogu da daju dobru kombinaciju, ali tako je.

„Skaj?“, tiho kaže. „Ne pokušavam da te mučim niti nešto slično, ali sam odlučio pre nego što sam došao ovde. Neću te poljubiti večeras.“

Na te reči stomak mi potone od težine razočaranja. Samopouzdanje mi je upravo odletelo kroz prozor i trenutno mi je potrebna neka Siksina poruka za jačanje ega.

„Zašto nećeš?“

Polako spušta ruku i prinosi je mom licu, zatim prstima nežno prelazi preko mog obraza. Pokušavam da ne zadrhtim od njegovog dodira, ali potreban mi je svaki delić rešenosti da ne izgledam krajnje usplahireno u ovom času. Pogled mu prati ruku koja se polako spušta na moju bradu, pa na vrat i zaustavlja se na ramenu. Gleda me pravo u oči, a u njegovom pogledu je neporeciva količina požude. To što vidim u njegovim očima malčice mi ublažava razočaranje.

„Želim da te poljubim“, kaže. „Veruj mi da želim.“ Gleda moje usne i rukom obuhvata moj obraz. Ovog puta se voljno oslanjam na njegov dlan. U priličnoj meri sam mu prepustila kontrolu onog časa kada je ušao u kuću. Sada sam samo glina u njegovim rukama.

„Ako zaista želiš, zašto to ne uradiš?“ Užasavam se od pomisli da će me gnjaviti nekim izgovorom koji u sebi ima reč drugarica.

Obuhvata mi lice obema rukama i naginje ga prema svom. Prelazi

palčevima preko mojih jagodica i osećam kako mu se grudi ubrzano podižu i spuštaju uz moje. „Jer se plašim“, šapuće.

„Da nećeš osetiti.“

Brzo udahnem i zadržim dah. Razgovor koji smo sinoć vodili na mom krevetu ponovo mi se odvija u glavi i uviđam da nikako nisam smela da mu kažem ništa od toga. Nisam smela da kažem da ne osećam ništa sem obamrlosti kada se ljubim, jer je on apsolutni izuzetak od tog pravila. Spuštam ruku preko njegove na mom obrazu.

Osetiću, Holdere. Već osećam. Hoću da mu kažem te reči naglas, ali ne mogu. Umesto toga, samo klimam glavom.

On zažmuri i udahne, povlači me od frižidera sebi na grudi. Jednom rukom mi obavija leđa, a drugom mi nežno drži glavu. Moje ruke i dalje nezgrapno vise sa strane, pa ih neodlučno podižem da ga obujmim oko struka. Čim sam to uradila, ostajem bez daha zbog mira koji me obuzima jer me on ovako grli. Oboje se u istom času primičemo jedno drugom i on me ljubi u teme. Nije to poljubac kakav sam očekivala, ali sam prilično sigurna da mi se isto toliko sviđa.

Stojimo u istom položaju kada zazvoni tajmer na šporetu. Ne pušta me odmah, pa se zbog toga smeškam. Dok spušta ruke, gledam u pod, nisam u stanju da ga pogledam. Nekako je to što sam pokušala da raščistim stvari oko ljubljenja celu situaciju učinilo još neugodnijom za mene.

Kao da oseća da se stidim, hvata me za obe ruke i prepliće prste sa mojima. „Pogledaj me.“ Dižem pogled ka njegovim očima, pokušavam da sakrijem razočaranje što je naše međusobno dopadanje na različitim nivoima. „Skaj, neću da te ljubim večeras, ali mi veruj kad ti kažem da nikad nisam više želeo da poljubim neku devojkicu.“

Zato prekini da misliš da mi se ne sviđaš jer nemaš pojma koliko mi se stvarno dopadaš. Možeš da me držiš za ruku, možeš da me maziš po kosi, možeš da mi sedneš u krilo dok te hranim špagetima, ali se nećeš ljubiti sa mnom večeras. A verovatno ni sutra. Treba mi ovo. Moram da budem siguran da ćeš osetiti baš sve ono što ja osećam onog časa kada moje usne dodirnu tvoje. Jer želim da tvoj prvi poljubac bude najbolji poljubac u istoriji prvih poljubaca.“ Podiže moju ruku do svojih usta i ljubi je. „A sad prekini sa durenjem i pomози mi da dovršim ćufte.“

Cerim se, jer to je bio ozbiljno najbolji izgovor svih vremena za odbijanje. Može da me odbija svakog dana do kraja života, samo ako sledi ovakav izgovor.

Držimo se za ruke i prodorno me gleda. „Važi?“, kaže. „Da li je ovo dovoljno da izdržiš još par izlazaka?“

Klimam glavom. „Aha. Mada grešiš po jednom pitanju.“

„A to je?“

„Rekao si da želiš da moj prvi poljubac bude najbolji prvi poljubac, ali to mi neće biti prvi. Znaš to.“

Začkilji i izvuče ruke iz mojih, a onda mi opet obuhvati lice. Gura me prema frižideru i prinosi usne opasno blizu mojima. Iz očiju mu je nestao smešak, zamenio ga je vrlo ozbiljan izraz. Toliko intenzivan da prestajem da dišem.

Naginje se bolno polako dok mu se usne ne nadu jedva iznad mojih, a već samo iščekivanje dovoljno je da me paralizuje. On ne žmuri, pa to ne radim ni ja. Drži me na trenutak u tom položaju, puštajući da nam se dahovi mešaju. Nikada se nisam osećala tako bespomoćno i bez

ikakve kontrole, pa ako ne preduzme nešto u naredne tri sekunde, verovatno ću se baciti na njega.

Gleda u moje usne i to me tera da donju usnu uvučem između zuba. Inače bih mogla da ga ujedem.

„Dozvoli mi da se obavestim“, kaže tiho. „Onog časa kada moje usne dotaknu tvoje, to će biti tvoj prvi poljubac. Jer ako nisi osetila ništa kada te je neko poljubio, onda te zapravo niko i nije poljubio. Ne onako kako ja planiram da te poljubim.“

Spušta ruke i gleda me u oči vraćajući se do šporeta. Okreće se da pogleda testeninu kao da me nije upravo uništio za sve druge momke za ceo život.

Ne osećam noge, pa radim jedino što mi preostaje. Klizim niz frižider dok zadnjicom ne dodirnem pod, a onda udahnem.

Subota, 1. septembar 2012.

19:15

„Špageti su ti katastrofa.“ Uzimam još jedan zalogaj i zažmurim, uživam u verovatno najboljoj testenini koja mi je prešla preko usana.

„Dopadaju ti se i to dobro znaš“, kaže. Ustaje od stola i dohvata dve salvete, pa ih donosi i pruža mi jednu. „A sada obrisi bradu, imaš sos od katastrofa špageta svud po njoj.“

Posle događaja pored frižidera, veče se uglavnom vraća u normalu. Dao mi je čašu vode i pomogao mi da ustanem, a onda me šljepnuo po dupetu i zaposlio me. Samo to mi je bilo potrebno da oteram neugodnost. Dobro šljepkanje po dupetu.

„Da li si ikada igrao Potragu za večerom?“ pitam ga. Polako odmahuje glavom. „Da li to želim?“ Klimam glavom. „To je dobar način za međusobno upoznavanje. Posle našeg narednog izlaska većinu vremena provodićemo u privatavanju, pa sva sporna pitanja treba da raščistimo sada.“

Smeje se. „Pošteno. Kako se igra?“

„Postavim ti zaista lično, neprijatno pitanje, a ti ne smeš da jedeš i piješ dok ne odgovoriš iskreno. I obrnuto.“

„Zvuči lako“, kaže. „Šta ako ne odgovorim na pitanje?“

„Crkneš od gladi.“

Lupka prstima po stolu, pa spušta viljušku. „Prihvatam.“

Verovatno je trebalo da smislim pitanja unapred, ali pošto sam ovu igru izmislila tek pre trideset sekundi, to je bilo teško izvodljivo. Gucnem svoju razvodnjenu sodu i razmišljam. Malo se plašim da ne zadem preduboko jer izgleda da se kod nas to uvek loše završi.

„U redu, imam jedno.“ Spuštam čašu i zavaljujem se u stolicu. „Zašto si me pratio do kola ispred prodavnice?“ „Kao što sam rekao, mislio sam da si neko drugi.“ „Znam, ali ko?“

Vrpolji se s nelagodnom na stolici i nakašlja. Naravno, hvata se za čašu, ali ga zaustavljam.

„Ne možeš da piješ. Prvo odgovori na pitanje.“

Uzdiše, ali popušta. „Nisam siguran na koga si me podsetila, samo si me podsetila na nekoga. Tek sam kasnije shvatio da si me podsetila na moju sestru.“

Mršt看 nos. „Podsetila sam te na tvoju sestru?“ Štreknem se. „Holdere, to je nekako ogavno.“ Smeje se, pa pravi grimasu. „Ne, ne tako. Ne na taj način, čak uopšte ne izgledaš kao što je ona izgledala. Samo, kad sam te video, nešto me je navelo da pomislim na nju. Čak i ne znam zašto sam te pratio. Sve je bilo tako nestvarno. Cela situacija bila je pomalo uvrnuta, a kada sam kasnije naleteo na tebe pred mojoj kućom...“ Staje usred rečenice i gleda dole u ruke dok prstima prati obod tanjira. „Kao da je bilo sudeno“, tiho kaže.

Duboko udišem i upijam njegov odgovor, pažljivo obilazim poslednju rečenicu. Gleda me nervozno i shvatam da mu prolazi kroz glavu da me je njegov odgovor možda upravo uplašio. Smeškam se da ga razuverim i pokazujem na njegovu sodu. „Sad možeš da piješ“, kažem. „Tvoj red da me pitaš.“

„Oh, to je lako“, kaže. „Hoću da znam kome stajem na žulj. Danas sam od nekog primio tajanstvenu poruku. Glasila je samo: 'Moronu, ako izlaziš s mojom devojkom, sam plati svoje minute i prekini da trošiš moje'.“

Smejem se. „To je Siks. Autor svakodnevnih doza za moje pozitivno raspoloženje.“

Klima glavom. „Nadao sam se da ćeš to reći.“ Naginj se napred i začkilji se u mene. „Ne volim konkurenciju, pa da je stigla od nekog momka, moj odgovor ne bi bio tako lep.“

„Odgovorio si? Šta si napisao?“

„Da li je to tvoje pitanje? Jer ako nije, uzimam još jedan zalogaj.“

„Strpi se malo i odgovori na pitanje“, kažem.

„Da, odgovorio sam joj na poruku. Napisao sam: 'Kako da dokupim minute?' „

Srce mi se rastapa u kašu i pokušavam da se ne nasrnejem. Stvarno je patetično i tužno. Odmahujem glavom. „Samo sam se šalila, to nije bilo moje pitanje. Još uvek sam ja na redu.“

Spušta viljušku i koluta očima. „Hladi mi se jelo.“

Nalaktim se na sto i podbočim bradu. „Hoću da čujem nešto o tvojoj sestri. I zašto je pominješ u prošlom vremenu.“

Zabacuje glavu i gleda naviše, trlja lice. „Uh. Postavljaš stvarno ozbiljna pitanja, zar ne?“

„Tako se igra ova igra. Nisam ja izmislila pravila.“

Uzdiše i osmehuje mi se, ali mu je u osmehu prisutan tračak tuge, tako da istog časa poželim da povučem pitanje.

„Sećaš se kad sam ti rekao da je mojoj porodici prošla godina bila prilično sjebana?“ Klimam glavom.

Nakašljava se i ponovo vrti prstima po obodu tanjira. „Umrla je pre trinaest meseci. Ubila se, mada moja majka više voli da koristimo izraz 'namerno se predozirala'.“

Ne skida pogled sa mene dok govori, pa mu ukazujem podjednako poštovanje, iako mi je trenutno teško da ga gledam u oči. Nemam pojma šta da mu odgovorim, ali sama sam kriva što sam načela tu temu.

„Kako se zvala?“ „Lesli. Zvao sam je Les.“

Pominjanje nadimka budi u meni tugu i odjednom mi se više ne jede. „Da li je bila starija od tebe?“ Naginje se napred i uzima viljušku, pa vrti njom po činiji. Prinosi ustima puno testenine. „Bili smo blizanci“, kaže ravnim glasom, baš pre zalogaja.

Isuse. Krećem po svoju čašu, ali mi je on uzima iz ruku i odmahuje. „Moj red“, kaže punim ustima. Završava žvakanje i otpija gutljaj, pa salvetom briše usta. „Hoću da čujem priču o tvom ćaletu.“ Sada ja stenjem. Spuštam ruke na sto i prihvatam posledicu mog pitanja. „Kao što sam rekla, nisam ga videla od svoje treće godine. Uopšte ga ne pantim. Bar mislim da je tako. Ne znam ni kako izgleda.“

„Tvoja mama nema nijednu njegovu sliku?“

Nakon što je to pitao shvatim da on ni ne zna da sam usvojena. „Sećaš se kad si rekao da moja mama izgleda stvarno mlado. Pa, tako je jer je zaista mlada. Usvojila me je.“

To što sam usvojena nije ljaga koju nikad nisam uspela da prebolim. Nije me sramota niti se stidim, niti osećam potrebu da to krijem. Ali po tome kako me Holder trenutno gleda, pomislili biste da sam mu upravo rekla da sam se rodila s penisom. Zuri s nelagodom u mene, pa se vrpoljim. „Šta je? Nikad nisi upoznao nekog ko je usvojen?“

Treba mu još nekoliko sekundi da se oporavi, ali zbunjeni izraz nestaje s njegovog lica i osmehuje se. „Usvojena si sa tri godine? Karen te je usvojila?“

Odmahujem glavom. „Dali su me u hraniteljsku porodicu sa tri godine, kada mi je majka umrla. Moj tata nije mogao da me odgaja sam. Ili nije hteo da me sam odgaja. U svakom slučaju, meni to ne smeta. Posrećilo mi se sa Karen i uopšte ne osećam potrebu da sve to razumem. Da je hteo da sazna gde sam, našao bi me.“

Vidim po njegovom pogledu da nije završio s pitanjima, ali stvarno hoću zalogaj i sad je red na mene.

Viljuškom pokazujem njegovu ruku. „Šta znači tvoja tetovaža?“

Pruž a ruku i prstima prelazi preko nje. „To je podsetnik. Uradio sam ga nakon što je Les umrla.“ „Podsetnik na šta?“

Uzima čašu i skreće pogled. To je jedino pitanje na koje nije mogao da odgovori dok me gleda u oči. „To je podsetnik na ljude koje sam izneverio u životu.“ Otpija gutljaj i spušta čašu na sto, i dalje ne može da me pogleda u oči.

„Ova igra baš i nije zabavna, šta misliš?“

Tiho se smeje. „I nije. Sranje živo.“ Opet me gleda i smeška se. „Ali moramo da nastavimo pošto imam još pitanja. Sećaš li se bilo čega pre nego što si usvojena?“

Odmahujem glavom. „Zapravo ne. Pomalo tu i tamo, ali je stvar u tome da kad nemaš nikoga da potvrdi tvoje uspomene ti ih, u stvari, sve gubiš. Jedino što imam iz vremena pre nego što me je Karen usvojila je neki nakit, a pojma nemam čiji je. Sad više ne razlikujem šta se desilo, šta su snovi, a šta sam videla na televiziji.“

„Sećaš li se majke?“

Zastajem na trenutak i razmišljam o njegovom pitanju. Ne sećam se majke. Uopšte. To je jedino u vezi s mojom prošlošću što me rastužuje. „Karen je moja majka“, kažem otvoreno. „Moj red. Poslednje pitanje, pa prelazimo na poslasticu.“

„Misliš li da uopšte imamo dovoljno poslastica?“ zadirkuje me.

Besno ga pogledam, a zatim postavljam svoje poslednje pitanje. „Zašto si ga pretukao?“

Po promeni njegovog raspoloženja mi je jasno da ne treba dodatno da objašnjavam pitanje. Odmahuje glavom i gura činiju od sebe. „Skaj, ne želiš da znaš odgovor. Prihvatiću kaznu.“

„Ali želim da znam.“

Naginje glavu u stranu i gura rukom bradu nameštajući vrat. Zadržava ruku na bradi i spušta laktove na sto. „Kao što sam već rekao, pretukao sam ga jer je bio seronja.“

Čkiljim u njega. „To je neodređeno. A kod tebe ne postoji neodređeno.“

Izraz lica mu ostaje isti, i dalje me gleda u oči. „To je bilo prve nedelje kada sam se vratio u školu nakon što je Les umrla“, kaže. „I ona je išla u tu školu, pa su svi znali šta se desilo. Slučajno sam čuo da taj tip govori nešto o Les dok sam prolazio pored njega u hodniku. Nisam se složio s tim i dao sam mu to do znanja. Preterao sam i došlo je dotle da sam ležao na njemu i više me ni za šta nije bilo briga. Mlatio sam ga i mlatio, i nisam mario. Stvarno zajebani deo jeste da će taj klinac verovatno biti gluv na levo uvo do kraja života, a meni je i dalje svejedno.“

Netremice gleda u mene, a zapravo me ne vidi. To je onaj težak, hladan pogled koji sam videla ranije u njegovim očima. Nije mi se dopao, a ne dopada mi se ni sada... ali ga makar bolje razumem.

„Šta je rekao o njoj?“

Skljoka se na stolicu i obara pogled na praznu tačku na stolu između nas. „Čuo sam ga kako se smeje, priča drugovima da je Les izabrala sebičan, lak izlaz. Rekao je da bi se izborila s tim da nije bila tolika kukavica.“

„Izborila sa čim?“

Sleže ramenima. „Sa životom“, odgovara ravnodušno.

„Ne misliš da je izabrala lak izlaz?“, kažem to više kao zaključak nego kao pitanje.

Holder se naginje napred i pruža ruke preko stola da dohvati moju. Mazi palčevima moj dlan, duboko udiše i pažljivo ispušta dah. „Les je bila najhrabrije stvorenje koje sam znao. Stvarno treba imati petlju za to što je uradila. Da jednostavno dokrajčiš sve, ne znajući šta je dalje? Ne znajući da li uopšte postoji dalje? Lakše je živeti i kad u životu nije

ostalo nimalo života, nego samo reći

'jebiga' i otići. Ona je bila jedna od malobrojnih koji su samo rekli 'jebiga'. A ja ću joj se zahvaljivati svakog dana što sam još uvek živ, previše uplašen da uradim isto.“

Smiruje moju ruku među svojimima i tek kada to uradi, primećujem da se tresem. Gledam ga, a on pilji u mene. Ne postoje reči koje mogu da se kažu posle ovoga, pa i ne pokušavam. On ustaje i naginje se preko stola, zavlači ruke iza mog vrata. Ljubi me u teme, pa me pušta i odlazi u kuhinju.

„Hoćeš li kolač ili keksiće?“, pita preko ramena, kao da me nije upravo zapanjio toliko da mogu samo da ćutim.

Ponovo me gleda, a ja i dalje piljim u njega. Ne znam šta da kažem. Da li je upravo priznao da razmišlja o samoubistvu? Ili je bio metaforičan? Da li je melodramatičan? Nemam pojma šta da radim s bombom koju mi je upravo stavio u krilo.

Donosi na sto tanjir sa obe vrste kolača, a zatim klekne ispred mene.

„Hej“, kaže utešno i rukama mi dodiruje lice. Izgleda spokojno. „Nisam hteo da te uplašim. Nisam sklon samoubistvu, ako je to ono što te je prestravilo. Nisam sjeban u glavu. Nisam poremećen. Ne patim od posttraumatskog poremećaja. Samo sam brat koji je voleo svoju sestru više nego sam život, pa sam malo žestok kad mislim na nju. A ako se bolje borim s tim tako što sebe ubedujem da je ono što je učinila nešto plemenito, iako nije, onda radim samo to. Borim se.“ Čvrsto mi steže lice i gleda me očajnički, želi da razumem zašto je tako nešto rekao. „Skaj, ludački sam voleo tu devojkicu. Treba mi da verujem da joj je to što je učinila bilo jedino preostalo rešenje, jer ako nije tako, onda nikad neću oprostiti sebi što joj nisam pomogao da

nade neko drugo.“ Naslanja čelo na moje. „U redu?“

Klimam glavom, pa sklanjam njegove ruke s lica. Ne sme da me vidi da ovo radim. „Moram u klonju.“ Sklanja se i ja žurno odlazim u kupatilo, zatvaram vrata za sobom, a onda radim nešto što nisam radila od pete godine. Plačem.

Ne plačem ružno. Ne jecam i čak ne pravim ni buku. Jedna jedina suza kotrlja mi se niz obraz, a i ta jedna je previše, pa je brzo brišem. Uzimam maramicu i brišem oči pokušavajući da sprečim nastanak drugih suza.

I dalje ne znam šta da mu kažem, ali imam osećaj da je završio s tom temom, pa odlučujem da je za sada ne potežem. Otresam ruke i duboko udišem, pa otvaram vrata. Stoji s druge strane hodnika, ukrstio je noge, a ruke drži u džepovima. Ispravlja se i prilazi mi jedan korak.

„Dobro smo?“, pita.

Upućujem mu svoj najblistaviji osmeh i klimam glavom, pa duboko udahnem. „Rekla sam ti da mislim da si žestok. Ovo samo dokazuje šta sam htela da kažem.“

Smeška se i gurka me ka mojoj sobi. Dok idemo prema sobi, grli me otpozadi i spušta bradu na moje teme. „Da li ti je sad dozvoljeno da zatrudniš?“

Smejem se. »Nije. Ne ovog vikenda. Osim toga, devojku moraš prvo da poljubiš pre nego što je povališ.“

„Da li je to neko propustio seksualno obrazovanje dok se školovao od kuće?“, kaže. „Jer ladno mogu da te povalim, a da te uopšte ne poljubim. Hoćeš da ti pokažem?“

Skačem na krevet i uzimam knjigu, otvaram je tamo gde smo stali

prethodne večeri. „Verovaću ti na reč. Sem toga, nadam se da ćemo dobiti pozamašnu dozu seksualnog obrazovanja dok stignemo do poslednje strane.“

Holder se spušta na krevet, a ja ležem pored njega. Zagrli me jednom rukom i privuče uz sebe, pa spuštam glavu na njegove grudi i počnem da čitam.

*

Znam da to ne radi namerno, ali sve vreme dok čitam potpuno mi odvlači pažnju. Gleda me, posmatra mi usta dok čitam, uvrće mi kosu prstima. Svaki put kad okrenem list, pogledam ga i svaki put mu na licu vidim isti usredsređen izraz. Izraz takve koncentrisanosti na moja usta koji mi govori da uopšte ne obraća pažnju na reči koje izgovaram. Zatvaram knjigu i spuštam je na stomak. Mislim da nije ni primetio šta sam upravo uradila.

„Zašto si prestala da pričaš“, kaže i ne menja izraz lica niti skida pogled s mojih usta.

„Da pričam?“, pitam znatiželjno. „Holdere, čitam. Postoji razlika. A kako mi se čini, nisi obraćao ni trunku pažnje na to.“

Gleda me u oči i smeje se. „A ne, obraćao sam pažnju“, kaže. „Na tvoja usta. Možda ne na reči koje izlaze iz njih, ali sasvim sigurno na usta jesam.“

Sklanja me sa svojih grudi, tako da završim na ledima, pa sklizne pored mene i privuče me uz sebe. Njegov izraz lica je i dalje isti i gleda me netremice kao da hoće da me pojede. Nekako se nadam da će to i uraditi.

Prinosi prste svojim usnama i počinja polako da ih miluje. Osećaj je neverovatan; plašim se da dišem iz straha da će prestati. Kunem se da izgleda kao da njegovi prsti imaju direktnu vezu sa svakom osetljivom tačkom na mom telu.

„Imaš lepa usta“, kaže. „Ne mogu da prestanem da ih gledam.“

„Trebalo da ih probaš“, kažem. „Prilično je lepo.“

Sklapa oči i ječi, pa se nagnje i pritiska glavu uz moj vrat. „Prestani s tim, raskalašna curo.“ Smejem se i odmahujem glavom. „Nema teorije. To je tvoje glupo pravilo, zašto bih ga ja sprovodila?“

„Jer znaš da sam u pravu. Ne mogu da te poljubim večeras, jer ljubljenje vodi narednoj stvari, koja vodi narednoj stvari, i prema tempu kojim odmičemo sve prvo bismo obavili do sledećeg vikenda. Zar ne želiš još malo da odugovlačiš s našim premijerama?“ Odmiče glavu od mog vrata i gleda me.

„Premijere?“, pitam. „Koliko ih ima?“

„Nema ih tako mnogo, zato i treba da odugovlačimo s njima. Već smo ih previše prešli od prvog susreta.“

Nagnjem glavu u stranu da bih gledala pravo u njega. „Koje smo premijere već završili?“

„One lake. Prvi zagrljaj, prvi sastanak, prvu svadu, prvi put smo prespavali zajedno, mada ja i nisam spavao. Jedva da nam je neka preostala. Prvi poljubac. Prvi put da spavamo zajedno dok smo zapravo oboje budni. Prvi brak. Prvo dete. Posle toga smo gotovi. Naši životi će postati rutinski i dosadni i moraću da se razvedem od tebe i oženim se ženom koja je dvadeset godina mlada od mene da bih imao mnogo više premijera, a ti ćeš se zaglaviti sa odgajanjem dece.“

Obuhvata rukom moj obraz i smeška mi se. „Dakle, mala, vidiš? Ovo radim samo zbog tebe. Što duže čekam da te poljubim, to će proći više vremena pre nego što budem morao da te ostavim na cedilu.“

Smejem se. „Tvoja logika me užasava. Nekako me više ne privlačiš.“

Premešta se na mene, a svoju težinu drži na rukama. „Ja ti se nekako ne dopadam? To takode znači da ti se nekako i dopadam.“

Odmahujem glavom. „Uopšte mi se ne dopadaš. Odvratan si mi. Kad bolje razmislim, bolje bi bilo da me i ne poljubiš jer sam prilično sigurna da sam upravo povratila sebi u usta.“

On se smeje, pa spušta težinu na jednu ruku, i dalje lebdi iznad mene. Spušta se i pritiska mi usne na uvo. „Ti si lažljivica“, šapuće. „Mnogo ti se više dopadam i sad ću to da dokažem.“

Žmurim i ostajem bez daha onog časa kada spusti usne na moj vrat. Ljubi me nežno, odmah ispod uva i osećam kao da mi se cela soba pretvara u ringišpil. Polako vraća usne do mog uva i šapuće:

„Da li si osetila?“

Odmahujem glavom, ali jedva.

„Hoćeš da ponovim?“

Odmahujem glavom iz čiste tvrdoglavosti, nadajući se da ima telepatske sposobnosti i da čuje šta vrištim u svojoj glavi, jer da, dopalo mi se. Dođavola, da, želim da to ponovo uradi.

Smeje se kad odmahnem glavom, pa primiče usne bliže mojim ustima. Ljubi me u obraz pa nastavlja da reda nežne poljupčiče do mog uva, gde staje i ponovo šapuće. „A ovo?“

O, bože, nikada mi u životu nije bilo tako ne dosadno. Čak me i ne

ljubi, a to je već najbolji poljubac koji sam doživela. Opet odmahujem glavom i žmurim, jer mi se sviđa da ne znam šta sledi. Kao ta ruka što se upravo spustila na spoljnu stranu moje butine i napreduje prema struku. Zavlači ruku pod moju majicu dok njegovi prsti ne dotaknu ivicu mojih gaćica, pa ruku samo i dalje drži tamo, polako pomerajući palac napred i nazad po mom stomaku. U ovom trenutku sam tako silno svesna svega o njemu da sam skoro sigurna da bih prepoznala otisak njegovog prsta u mnoštvu drugih.

Prelazi nosom duž moje brade, a činjenica da i on diše isto tako teško kao i ja uverava me da neće više čekati s poljupcem. Bar se tome očajnički nadam.

Opet prilazi mom uvu, ali ovog puta ne progovara. Ljubi ga i u mom telu ne postoji nijedan nervni završetak koji to ne oseća. Od glave do nožnih prstiju, celo telo mi vrišti za njegovim ustima. Spuštam ruku na njegov vrat i kada to uradim, koža mu se naježi. Očigledno, taj jedan jednostavan pokret u trenu rastapa njegovu rešenost i on na sekund jezikom dodiruje moj vrat. Zaječim i taj zvuk u njemu budi pomamu.

Premešta ruku sa struka na moju glavu i privlači vrat svojim ustima, bez ikakvog obuzdavanja. Otvaram oči, zapanjena brzom promenom njegovog ponašanja. Ljubi i liže i golica svaki delić mog vrata, hvata dah samo kada to postane apsolutno nužno. Vidim zvezde iznad svoje glave, ali nemam vremena da izbrojim nijednu pre nego što zakovrnem oči i obuzdam zvuke koje me je sramota da ispuštim.

Pomera usne sa vrata bliže mojim grudima. Da spisak premijera nije tako ograničen, strgla bih majicu i naterala ga da produži. Ovako, ne ostavlja mi nikakav izbor. Ponovo mi ljubi vrat i bradu i zasipa me

nežnim poljupcima svuda oko usta, pazeći da ne dotakne usne. Žmurim, ali osećam njegov dah na ustima i znam da se bori da me ne poljubi. Otvaram oči da ga pogledam, a on je opet zagledan u moje usne.

„Tako su savršene“, kaže, bez daha. „Kao srca. Bukvalno bih mogao da zurim u tvoje usne danima i da mi ne bude dosadno.“

„Ne. Ne radi to. Ako ćeš samo da zuriš ja ću se dosadivati.“

Pravi grimasu i očigledno je da mu je stvarno, stvarno teško da me ne poljubi. Ne znam šta mu znači to njegovo piljenje u moje usne, ali je to definitivno nešto najsenzualnije u celoj ovoj situaciji. Radim nešto što verovatno ne bih smela. Oblizujem usne. Polako.

Ponovo zasteenje i pritiska čelo na moje. Ruka pod njim popušta i celom težinom se spuša na mene, stiska se uz mene. Svuda. Bez izuzetka. Oboje zasteenjemo u istom času kad naša tela nadu onaj savršeni spoj i igra iznenada počinje. Stržem majicu sa njega, a on je na kolenima, pomaže mi da je svučem preko glave. Kada završimo s tim, obavijam noge oko njegovog struka i vezujem ga za sebe, jer ne postoji ništa pogubnije nego da se sada razdvojimo.

Spušta čelo na moje i tela nam se spajaju i sjedinjuju kao poslednja dva delića slagalice. Polako se ljulja na meni i svaki put su mu usne sve bliže i bliže, dok se lako ne očešu o moje. Ne smanjuje razmak između naših usana, iako apsolutno želim da to učini. Naše se usne samo dodiruju, ne ljube se. Svaki put kada mi se primakne, ispušta dah koji prodire u moja usta i pokušavam da svaki uhvatim, jer imam osećaj da su mi potrebni da bih preživela ovaj trenutak. Ostajemo u tom ritmu nekoliko minuta, nijedno od nas ne želi da započne poljubac. Očigledno je da oboje želimo, ali je očigledno i da sam

upravo našla sebi ravnog kada je reč o tvrdoglavosti.

Drži mi glavu, a čelo mu je oslonjeno o moje, ali odmiče usne tek toliko da bi ih ovlažio. Kada ih vrati tamo gde su prethodno bile, vlažnost njegovih usana koje klize preko mojih odvlači me u veliku dubinu i pitam se da li ću ikada moći da izronim i udahnem.

Pomera se na meni i ne znam šta se pritom desi, ali me to nekako natera da zabacim glavu i da mi se reči „O, bože“ otrgnu sa usana. Nisam nameravala da odmaknem usne od njegovih kada sam zabacila glavu jer mi se dopadalo da budu tamo, ali ovo drugo mi se dopada još više. Obavijam ruke oko njegovih leđa i naslanjam glavu na njegov vrat zbog nekog privida stabilnosti, jer imam osećaj da se ceo svet izmestio iz svoje ose, a Holder je u njegovom središtu.

Uvidam šta se sprema i počinjem da paničim u sebi. Potpuno smo obučeni, osim što on nema majicu, čak se i ne ljubimo... a soba ipak počinje da mi se vrti od efekta koji njegovi ritmični pokreti ostavljaju na mom telu. Ako ne prekine s tim, raspašću se i istopiti baš tu, pod njim, i to će verovatno biti najveći blam mog života. Ako ga zamolim da prekine, on će stati i to će verovatno biti najveće razočaranje mog života.

Pokušavam da smirim dah i da svedem na najmanju meru zvuke koje ispuštam, ali sam izgubila svaki vid samo-kontrole. Očigledno je da moje telo uživa u ovom trljanju bez ljubljenja malo previše i ne mogu da nateram sebe da to zaustavim. Pokušaću s drugim rešenjem. Tražiću od njega da prekine.

„Holdere“, kažem bez daha, mada zapravo ne želim da prestane, ali se nadam da će shvatiti moj pokušaj i ipak stati. Potrebno mi je da prestane. I to još pre dva minuta.

Ne staje. Nastavlja da mi ljubi vrat i da pomera telo uz moje onako kako su mi momci radili ranije, samo je ovog puta drugačije. Tako je neverovatno drugačije i predivno i to me načisto zaprepašćuje.

„Holdere.“ Pokušavam da ga dozovem jače, ali u mom telu nije ostalo dovoljno snage.

Ljubi mi obraze, ali ne prekida. „Skaj, ako tražiš da stanem, staću. Ali se nadam da to ne tražiš, jer zaista ne želim da prekinem, zato te molim...“ Odmiče se i gleda me u oči, jedva pomičući telo uz moje. Oči su mu pune bola i zabrinutosti i govori bez daha. „Nećemo ništa više od ovoga, obećavam. Ali te molim da ne tražiš da prekinem ovo što se sada dešava. Moram da te posmatram i moram da te čujem jer to što znam da osećaš ovo što se sada dešava je neverovatno. Neverovatna si i ovo daje neverovatan osećaj i molim te. Samo... molim te.“

Spušta usta na moja i daje mi najnežniji poljubac koji može da se zamisli. To je dovoljno da shvatim kakav će osećaj izazvati njegov pravi poljubac, pa već od same pomisli zadrhtim. Prekida da se trlja o mene i diže se na ruke, čeka da odlučim.

Čim se odvoji od mene, grudi mi postaju teške od razočaranja i malo fali da zaplačem. Ne zato što je stao ili što se lomim šta sledeće da preduzmem... već zato što nikad nisam zamišljala da dvoje ljudi može da se poveže na ovako intimnom nivou i da osećaj bude ovako neodoljivo pravi. Kao da se svrha postojanja cele ljudske rase vrti oko ovog trenutka; oko nas dvoje. Sve što se desilo ili će se desiti na ovom svetu samo je pozadina za ono što se sada zbiva među nama i ne želim da to prestane. Ne želim. Odmahujem glavom zagledana u njegove preklinjuće oči i uspevam samo da šapnem: „Nemoj. Šta god radio,

nemoj da prekidaš“.

Zavlači mi ruku iza vrata i spušta glavu, oslanja čelo na moje. „Hvala ti“, tiho kaže, polako se opet spušta na mene i ponovo uspostavlja onu vezu između nas. Ljubi uglove mojih usta nekoliko puta, prilazi blizu usana, spušta se niz bradu i vrat. Što brže diše, brže dišem i ja. Što ja brže dišem, on me brže ljubi svuda po vratu. A što me brže ljubi po vratu, to se brže krećemo zajedno - stvaramo ubitačan ritam koji neće, ako je suditi po mom pulsu, još dugo potrajati.

Zarivam pete u krevet, a nokte u njegov vrat. On prestaje da mi ljubi vrat i gleda me užagrenim očima, posmatra me. Opet zadržava pažnju na mojim ustima i mada želim da gledam kako me tako posmatra, ne mogu da zadržim otvorene oči. Nevoljno se sklapaju dok mi prvi talas žmaraca preplavljuje telo kao hitac upozorenja na ono što dolazi.

„Otvori oči“, oštro kaže.

Bih ja kad bih mogla, ali sam skroz bespomoćna. „Molim te.“

Potrebno mi je da čujem samo tu jednu reč i oči mi se otvaraju. Gleda u mene sa tako žestokom potrebom, da je to gotovo intimnije nego da se zaista ljubimo. Ma koliko bilo teško u ovom času, ne skidam pogled s njegovih očiju dok spuštam ruke, stežem čaršav i zahvaljujem karmi što je ovog beznadežnog mladića dovela u moj život. Jer do ovog časa - do prvih naleta čistog i potpunog prosvetljenja koji su me zapljusnuli - nisam ni imala pojma da on nedostaje.

Počinjem da drhtim pod njim, a on nijednom ne skida pogled. Ne mogu više da držim otvorene oči koliko god se trudila, pa ih puštam da se sklope. Osećam kako njegove usne nežno klize po mojim, ali me i dalje ne ljubi. Naša usta tvrdoglavo miruju zajedno dok on zadržava svoj ritam, puštajući da moji poslednji jecaji i bujica mojih

uzdaha i možda deo mog srca iskliznu iz mene u njega. Polako i blaženo vraćam se na zemlju i u jednom trenutku on se zaustavlja, pušta me da se oporavim od iskustva koje je uspeo da učini takvim da se uopšte ne stidim.

Već sam potpuno istrošena i emocionalno ispražnjena, celo telo mi se trese, a on nastavlja da me ljubi po vratu i ramenima i svuda oko onog mesta gde najviše želim njegove poljupce - mojih usta. Ali on će se radije držati svoje odluke, nego da popusti tvrdoglavosti, jer pomera usne sa mog ramena i unosi mi se u lice, mada ga i dalje ne dodiruje. Diže ruku i miluje mi čelo, sklanjajući zalutali pramen sa njega.

„Neverovatna si“, šapuće i ovog puta gleda samo u moje oči, ne u usta. Njegove reči su nadoknada za tvrdoglavost i moram da uzvratim osmehom. Pada na krevet pored mene, još uvek zadihan, svesno se bori da obuzda želju za koju znam da još kola u njemu.

Sklapam oči i slušam tišinu koja narasta između nas dok se naše dahtanje ne svede na lagan, nežan ritam. To je tih i miran i verovatno najsmireniji trenutak koji je moj um ikada iskusio.

Holder mi polako primiče ruku i zakači mali prst za moj kao da nema snage da mi uhvati celu ruku. To je ipak lepo, jer smo se držali za ruke ranije, ali nikad malim prstima... i shvatam da je to još jedna premijera koja je za nama. A to me ne razočarava, jer znam da premijere njemu nisu važne. Može da me poljubi prvi put, ili dvadeseti, ili milioniti i baš me briga da li je prvi ili nije, jer sam prilično sigurna da smo upravo srušili rekord za najbolji prvi poljubac u istoriji prvih poljubaca - a da se nismo ni poljubili.

Nakon dugog perioda savršene tišine, on duboko udiše, pa seda na krevet i gleda me. „Moram da pođem. Ne mogu da budem s tobom na

ovom krevetu ni sekund duže.“

Naginjem glavu prema njegovoj i gledam ga utučeno dok ustaje i navlači majicu. Ceri mi se kada vidi da se durim, zatim se nagine tako da se licem nadnosi nad mojim, opasno blizu. „Kada sam rekao da te večeras neću poljubiti, to sam i mislio. Ali dođavola, Skaj. Nisam imao pojma kako ćeš mi to prokleta otežati.“ Zavlači mi ruku iza vrata, a ja ostajem bez daha, teram srce da ostane u grudima. Ljubi me u obraz i osećam kako okleva dok se neodlučno odmiče.

Ide unazad prema prozoru i posmatra me sve vreme. Pre nego što izađe napolje, izvlači telefon i spretno prstima prelazi po ekranu nekoliko sekundi, zatim ga vraća u džep. Smeši mi se, pa izlazi kroz prozor i zatvara ga za sobom.

Nekako nalazim snage da skočim i otrčim u kuhinju. Uzimam telefon i, naravno, tu je poruka od njega. Mada se sastoji od svega jedne reči.

Neverovatno.

Smešim se, jer je bilo tako. Apsolutno.

Trinaest godina ranije

„Hej.“

Zarila sam glavu u ruke. Ne želim da on vidi da opet plačem. Znam da mi se neće smejati - nijedno od njih ne bi mi se smejalo. Ali vise i ne znam zašto plačem i želim da to prestane, ali neće, i ne mogu više, i mrzim to, mrzim, mrzim.

On seda na pločnik pored mene, a ona seda s druge strane. I dalje ne dižem pogled i još uvek sam tužna, ali ne želim da odu jer je lepo kada su tu.

„Možda ćeš se od ovoga osećati bolje“, kaže ona. „Napravila sam za obe po jednu danas u školi.“

„Ne traži da dignem pogled, pa to i ne radim, ali osećam da mi je nešto spustila na koleno. Ne mrdam. Ne volim da primam poklone i ne želim da me vidi kako gledam u to.“

Držim pognutu glavu i nastavljam da plačem i volela bih da znam šta mi to fali. Nešto mi fali inače se ne bih ovako osećala uvek kada se to desi. jer to treba da se dešava. Bar mi tako tatica kaže. To treba da se dešava i treba da prestanem da plačem jer ga mnogo, mnogo rastužuje

kada plačem.

Sede pored mene dugo, dugo, ali ne znam koliko jer ne znam da li su sati duži od minuta. On se saginje i šapuće mi na uvo. „Ne zaboravi šta sam ti rekao. Sećaš se šta treba da radiš kada si tužna?“

Klimam glavom, ali ne dižem pogled. Radila sam ono što je rekao da treba kada sam tužna, ali sam ponekad tužna i pored toga.

Oni ostaju još nekoliko sati ili minuta, a zatim ona ustaje. Volela bih da ostanu još minut ili dva sata. Nikada me ne pitaju šta nije u redu i zato ih toliko volim i želim da ostanu.

Podižem lakat i virim ispod njega, vidim kako njene noge odlaze od mene. Uzimam njen poklon sa kolena i provlačim ga kroz prste. Napravila mi je narukvicu. Rastegljiva je i ljubičasta i ima na sebi pola srca. Navlačim je na ruku i smeškam se, iako i dalje plačem. Podižem glavu, a on je još tu, gleda me. Izgleda tužno i loše se osećam jer njega rastužujem.

Ustaje i okreće se prema mojoj kući. Gleda dugo u nju, ćuteći. Uvek mnogo razmišlja, pa se pitam o čemu toliko misli. Prestaje da gleda u kuću i gleda ponovo u mene. „Ne brini“, kaže, pokušavajući da mi se nasmeši. „Neće živeti daveka.“ Okreće se i odlazi u svoju kuću, pa zatvaram oči i opet spuštam glavu na ruke.

Ne znam zato je to rekao. Neću da moj tatica umre... samo hoću da prestane da me zove - Princeza.

Ponedjeljak, 3. septembar 2012.

07:20

Ne izvlačim je baš često, ali iz nekog razloga hoću da je pogledam danas. Valjda me je razgovor o prošlosti sa Holderom u subotu naveo da osetim malo nostalgije. Znam da sam rekla Holderu da nikada neću potražiti svog oca, ali ponekad sam ipak radoznala. Pitam se kako neki roditelj može da odgaja dete nekoliko godina, a onda ga da nekom. Nikad to neću razumeti, a možda i ne moram. Zato se nikad nisam potrudila oko toga. Nikad se ne raspitujem kod Karen. Nikad ne pokušavam da razdvojim uspomene od snova i ne volim to da potežem... jer nema potrebe.

Vadim narukvicu iz kutije i navlačim je na ruku. Ne znam ko mi ju je dao, zapravo me i nije briga.

Za dve godine pod starateljstvom sigurno sam dobila puno poklona od drugova. Ono po čemu je ovaj poklon drugačiji je činjenica da je povezan sa jedinom uspomenom koju imam na taj život. Narukvica je dokaz da je ta uspomena stvarna. A to što znam da je ona stvarna nekako dokazuje da sam bila neko drugi pre nego što sam postala ja.

Devojčica koju ne pamtim. Devojčica koja je mnogo plakala. Devojčica koja nije ni nalik ovome što sam danas.

Jednog dana ću baciti narukvicu, jer moram. Ali danas sam baš raspoložena da je nosim. Holder i ja smo odlučili da juče predahnemo jedno od drugog. Kažem da predahnemo, jer smo posle subotnje večeri proveli dosta vremena na mom krevetu ne dišući uopšte. Sem toga, Karen se vraćala kući i poslednje što sam želela bilo je da je ponovo upoznajem sa mojim novim... šta god da je. Nismo još stigli dotle da damo ime onome što se dešava među nama. Osećam da ga ne znam dovoljno dugo da bih ga nazvala svojim dečkom, imajući u vidu da se nismo ni poljubili. Ali nek sam prokleta ako ne popizdim na pomisao da su njegove usne na nekoj drugoj. Pa, zabavljali se ili ne, proglašavam ekskluzivu. Možete li uopšte da budete ekskluzivni ako se niste ljudski poljubili? Da li se ekskluziva i zabavljanje međusobno isključuju?

To me tera da se smejem glasno. Ili lol.

Kad sam se juče ujutru probudila, čekale su me dve poruke. Stvarno se uživljavam u sve to s porukama. Zavrti mi se u glavi kada dobijem neku i ne mogu ni da zamislim kakvu zavisnost stvaraju i-mejlovi i fejsbuk i sve ostale stvari povezane s tehnologijom. Jedna poruka je bila od Siks, raspredala je o mojim besprekornim kulinarskim veštinama, pa dodala striktnu naredbu da je pozovem u nedelju uveče s njenog kućnog telefona da joj podnesem izveštaj šta se dešava. Tako sam i uradila. Pričale smo ceo sat i ona je zapanjena koliko i ja da Holder uopšte nije ni nalik onome što smo očekivale. Pitala sam je za Lorenca i nije znala ni o kome pričam, pa sam se nasmejala i digla ruke od toga. Nedostaje mi i mrzim što je otišla, ali znam da uživa i srećna sam zbog toga.

Drugu poruku dobila sam od Holdera. Glasila je samo: Strepim da ću te videti u školi u ponedeljak. Prava šteta.

Trčanje mi je ranije bilo ključna stvar tokom dana, a sada je to primanje uvredljivih poruka od Holdera. A kad već pričam o trčanju i Holderu, to više ne radimo. Bar ne zajedno. Posle jučerašnje razmene poruka, odlučili smo da je verovatno najbolje da ne trčimo zajedno svakog dana jer bi sve to moglo da bude previše i prebrzo. Rekla sam mu da ne želim da situacija između nas postane uvrnuta. Sem toga, stvarno sam samosvesna kada sam znojava i slinava i kad smrduckam i dahćem, pa ću radije trčati sama.

Sad ošamućeno zurim u svoj ormarić, nekako otežem jer mi se stvarno ne ide na nastavu. Prvi je čas i to jedini koji imam sa Holderom, pa sam stvarno nervozna oko toga kako će se odvijati. Uzimam Brekinovu knjigu iz ranca i još dve knjige koje sam mu ponela, pa ostatak stvari ostavljam u ormarić. Ulazim u učionicu i idem na svoje mesto, ali Brekin još nije tu, a ni Holder. Sedam i piljim u vrata, nije mi jasno zašto sam tako nervozna. Prosto je drugačije videti ga ovde, a ne na domaćem terenu. Državna škola je prosto previše... javna.

Vrata se otvaraju i ulazi Holder, odmah za njim i Brekin. Obojica kreću u zadnji deo učionice. Holder mi se osmehne u prolazu. Brekin mi se smeška dok ide drugim prolazom i nosi dve kafe. Holder stiže do mesta pored mene i spušta ranac u isto vreme kad stigne Brekin i spusti čaše. Gledaju jedan u drugog, pa obojica u mene.

Neprijatno.

Radim jedino što znam da uradim u neprijatnim situacijama - prosipam sarkazam.

„Momci, izgleda da ovde imamo ozbiljan problem.“ Smešim se

obojici, pa merkam kafu u Brekinovim rukama.,,Vidim da je mormon prineo kraljici kafu na dar. Vrlo impresivno.“ Gledam Holdera i podižem obrvu. „Hoćeš li da pokažeš svoj dar, beznadežni momče, da bih mogla da odlučim ko će mi praviti društvo na tronu razreda danas?“

Brekin me gleda kao da sam umobolna. Holder se smeje i uzima ranac s klupe. „Izgleda da je nekome danas potrebna poruka za slamanje ega.“ Premešta ranac na praznu stolicu ispred Brekina da zauzme svoje mesto.

Brekin i dalje stoji, drži obe kafe s krajnje zbunjenim izrazom na licu. Pružam ruku i uzimam jednu. „Čestitam, plemeniti. Ti si kraljičin izabranik za danas. Sedi. Bio je to izuzetan vikend.“ Brekin polako seda i spušta kafu na klupu, pa skida ranac sumnjičavo me odmeravajući sve vreme. Holder sedi popreko u svojoj klupi i pilji u mene. Pokazujem rukom na Holdera. „Brekine, ovo je Holder. Holder mi nije dečko, ali ako ga uhvatim kako pokušava da obori rekord za najbolji prvi poljubac s drugom devojkom, onda će mi uskoro biti nedišući ne-dečko.“

Holder podiže obrvu i nagoveštaj osmeha zaigra mu u uglovima usta. „Takode.“ Njegove rupice me izazivaju i moram da se nateram da ga gledam pravo u oči, inače bih mogla da učinim nešto što bi bio povod za izbacivanje iz škole.

Pokazujem prema Brekinu. „Holdere, ovo je Brekin. Brekin je moj novi naj najnajbolji drug svih vremena na celom celcijatom svetu.“

Brekin odmerava Holdera i Holder mu se smeška, pa pruža ruku. Brekin se neodlučno rukuje s njim, a zatim je povlači i okreće se prema meni čkiljeći.,,Da li tvoj ne-dečko shvata da sam mormon?“

Klimam glavom. „Ispostavilo se da Holderu uopšte ne smetaju mormoni. Smetaju mu samo seronje.“

Brekin se smeje i okreće se ka Holderu. „Pa, u tom slučaju, dobrodošao u savez.“

Holder mu se ovlaš osmehne, ali ne skida pogled sa kafe na Brekinovoj klupi. „Mislio sam da mormonima nije dozvoljen kofein.“

Brekin sleže ramenima. „Rešio sam da prekršim pravilo onog jutra kada sam se probudio kao gej.“

Holder se smeje i Brekin se smeje i sve je u redu sa svetom. Ili bar sa svetom na prvom času. Zavaljujem se u stolicu i osmehujem se. Ovo uopšte neće biti teško. U stvari, mislim da sam upravo zavolela državnu školu.

*

Holder me posle časa prati do ormarića. Ćutimo. Menjam knjige dok on cepa uvrede sa vratanca. Samo su dve zalepljene poruke stajale posle današnjeg časa, zbog čega sam pomalo tužna. Tako lako odustaju, a tek je druga nedelja škole.

Gužva poruke i baca ih na pod, a ja zatvaram ormarić, pa se okrećem ka njemu. Oboje smo oslonjeni na ormariće, okrenuti jedno drugom.

„Ošišao si se“, kažem, tek sad primetivši.

Prolazi rukom kroz kosu i ceri se. „Aha. Ova ženska koju znam nije prestajala da kuka zgog toga. Bilo je stvarno dosadno.“

„Sviđa mi se.“ Smeška se. „Dobro.“

Pućim usta i klatim se na petama. Ceri mi se i izgleda božanstveno.

Da nismo u hodniku koji je sad pun ljudi, zgrabila bih ga za majicu i privukla da mu pokažem koliko božanstveno mislim da izgleda. Umesto toga, teram te slike iz glave i smeškam se. „Valjda treba da krenemo na čas.“ Polako klima glavom. „Aha“, kaže, ali ne mrda.

Stojimo još tridesetak sekundi pre nego što se nasmejem i šutnem ormarić, pa polazim. Hvata me za ruku i povlači tako naglo da ostajem bez daha. Pre nego što se pribерem, leđa su mi uz ormarić i on stoji ispred mene, rukama mi blokira prolaz. Upućuje mi davolski osmeh, pa okreće

moje lice prema svom. Desnu ruku spušta na moj obraz, pa je zavlači pod bradu i obuhvata mi lice. Nežno mi miluje usne palcem i opet moram da podsećam sebe da smo na javnom mestu i da sad ne mogu da se prepustim svojim nagonima. Oslanjam se na ormarić iza sebe da bi mi on svojom čvrstinom nadoknadio što me kolena više ne drže.

„Voleo bih da sam te poljubio u subotu uveče“, kaže. Spušta pogled na moje usne i dalje ih milujući palcem. „Ne prestajem da zamišljam kakav ti je ukus.“ Čvrsto pritiska palcem sredinu mojih usana, pa ovlaš spaja usta s mojim ne sklanjajući palac. Njegove usne su otišle i palac je otišao, a to se dešava tako brzo da i ne shvatam da je on otišao dok hodnik ne prestane da mi se vrti i konačno sam sposobna da stojim uspravno.

Ne znam koliko dugo ću moći ovo da podnosim. Sve me podseća na moju tiradu u subotu uveče kada sam htela da završi s tim i poljubi me u kuhinji. Uopšte nisam imala predstavu šta me čeka.

„Kako?“

To je samo jedna reč, ali čim spustim poslužavnik preko puta Brekina, znam tačno na šta se sve odnosi. Smejem se i odlučujem da prospem

sve detalje pre nego što se Holder pojavi za našim stolom. Ako se pojavi za našim stolom. Ne samo da nismo etiketirali našu vezu već nismo popričali ni o tome kako ćemo sedeti u trpezariji.

„Pojavio se u mojoj kući u petak i posle popriličnog broja nesporazuma, konačno smo se sporazumeli da smo se pogrešno razumeli. Zatim smo pekli kolače, čitala sam mu neke prostakluke i otišao je kući. Vratio se u subotu uveče i spremio mi večeru. Zatim smo otišli u moju sobu i...“

Prekidam kad Holder sedne pored mene.

„Nastavi“, kaže Holder. „Voleo bih da čujem šta smo posle radili.“

Kolutam očima i okrećem se Brekinu. „Zatim smo oborili rekord za najbolji prvi poljubac u istoriji prvih poljubaca, a da se nismo ni poljubili.“

Brekin pažljivo klima glavom, i dalje me skeptično gleda. Ili znatiželjno. „Impresivno.“

„Bio je to nezapamćeno dosadan vikend“, Holder kaže Brekinu.

Smejem se, ali me Brekin opet gleda kao da sam otkočila. „Holder voli dosadno“, uveravam ga.

„To je rekao u pozitivnom smislu.“

Brekin gleda čas u jedno čas u drugo, zatim odmahuje glavom i naginje se napred, uzima viljušku.

„Malo toga može da me zbuni“, kaže pokazujući viljuškom na nas.

„Ali vas dvoje ste izuzetak.“ Klimam glavom potpuno saglasna.

Nastavljamo s ručkom i nas troje vodimo normalniji, pristojan razgovor. Holder i Brekin počinju da pričaju o knjizi koju mi je

pozajmio i već je sama činjenica da Holder raspravlja o ljubavnom romanu zabavna, a to što se sa Brekinom raspravlja oko zapleta je strava. Svaki čas spušta ruku na moju nogu ili mi trlja leđa ili me ljubi u glavu, i izvodi te pokrete sasvim spontano, ali meni nijedan od njih ne promiče.

Pokušavam da analiziram promenu od prošle do ove nedelje i ne mogu da se otresem pomisli da smo možda suviše dobri. Šta god da je ovo i šta god da radimo, izgleda suviše dobro i suviše pravo i suviše savršeno, pa me tera da pomislim na sve knjige koje sam pročitala i kako, kada je sve suviše dobro i suviše ispravno i suviše savršeno, to je samo zato što gadan preokret još nije pomutio dobrotu svega toga i iznenada...

„Skaj“, kaže Holder i puca mi prstima ispred lica. Gledam ga, a on me oprezno merka. „Kud si odlutala?“

Tresem glavom i smeškam se jer ne znam šta je pokrenulo ovaj mali napad unutrašnje panike. Zavlači ruku ispod mog uva i palcem mi prelazi preko jagodice. „Treba da prestaneš da se gubiš tako. To me pomalo plaši.“

„Izvini“, kažem sležući ramenima. „Pažnja mi lako odluta.“ Dižem ruku i sklanjam njegovu sa vrata, stežem mu prste da ga umirim. „Stvarno, dobro sam.“

Pogled mu pada na moju ruku. Okreće je i zavrće mi rukav, pa mi savija šaku napred-nazad.

„Odakle ti to?“, kaže, zagledan u koren moje šake.

Spuštam pogled da vidim o čemu priča i shvatam da još uvek nosim narukvicu koju sam jutros stavila. Gleda opet u mene i ja sležem

ramenima. Nisam baš raspoložena da objašnjavam. Komplikovano je i on će postavljati pitanja, a ručak je gotovo završen.

„Odakle ti to?“, ponavlja, ovog puta malo energičnije. Stisak oko moje ruke se pojačava i on hladno pilji u mene, čeka objašnjenje. Izvlačim ruku jer mi se ne sviđa kuda ovo vodi.

„Misliš da sam je dobila od nekog momka?“, pitam, zbunjena njegovom reakcijom. Nisam procenila da je baš tip ljubomornog momka, ali ovo i ne liči na ljubomoru. Liči na ludilo.

Ne odgovara mi na pitanje. Nastavlja besno da me gleda kao da odbijam da ispovedim nešto veoma važno. Ne znam šta očekuje, ali takav njegov stav pre će me navesti da ga šljepnem, nego da mu objašnjavam.

Brekin se vrpolti od nelagode i nakašlja se. „Holdere. O'ladi, čoveče.“

Izraz Holderovog lica se ne menja. Ili možda postaje još hladniji. Naginje se malo napred i govori tišim glasom. „Skaj, ko ti je dao prokletu narukvicu?“

Njegove reči pretvaraju se u neizdržljiv teret u mojim grudima i svi oni znaci upozorenja koji su mi blesnuli u glavi kada sam ga prvi put srela blešte opet, samo ovog puta velikim neonskim slovima. Znam da su mi usta otvorena i oči razrogačene, ali mi je drago što nada nije nešto opipljivo, jer bi svi oko mene videli kako se moja ruši.

Zažmuri i okreće se napred, spušta laktove na sto. Naslanja čelo na ruke i dugo i duboko udahne. Nisam sigurna da li tako udiše da bi se smirio ili da ne bi vikao. Provlači prste kroz kosu i hvata se za zadnji deo vrata.

„Sranje!“ kaže. Glas mu je grub i štrebam se od toga. Ustaje i odlazi neočekivano, poslužavnik ostavlja na stolu. Pratim ga pogledom dok prolazi kroz trpezariju bez osvrtnja. Treska dlanovima vrata trpezarije i nestaje kroz njih. Ne trepćem i ne dišem dok vrata ne prestanu da se klate i sasvim se ne zaustave.

Okrećem se da pogledam Brekina i mogu da zamislim šok na svom licu u ovom času. Trepćem i protresem glavu vraćajući u mislima scene iz poslednja dva minuta. Brekin me preko stola hvata za ruku, ali ne progovara ni reč. Nema šta da se kaže. Oboje smo pogubili sve svoje reči onog sekunda kada je Holder nestao kroz ona vrata.

Čuje se zvono i u trpezariji sve vrvii kao u košnici, a ja ne mogu da se pomerim. Svi se muvaju okolo, prazne poslužavnike i čiste stolove, ali je svet našeg stola nepomičan. Brekin konačno pušta moju ruku i skuplja naše poslužavnike, pa se vraća po Holderov i čisti sto. Uzima moj ranac i hvata me za ruku, podiže me. Stavlja ranac preko svog ramena, pa me izvodi iz trpezarije. Ne vodi me do ormarića niti do učionice. Drži me za ruku i vuče me dok ne stignemo na parking, otvara vrata i gura me u nepoznati auto. Seda ne svoje sedište i pali auto, zatim se okreće prema meni.

„Neću ni da ti kažem šta mislim o onome što se upravo desilo. Ali znam da je bilo truba i pojma nemam zašto sad ne plačeš, ali znam da te duša boli, a možda ti je i ponos povredjen. Zato, jebeš školu. Idemo na sladoled.“ Kreće unazad, izlazi sa parkinga.

Ne znam kako mu to uspeva pošto sam se upravo spremala da zaplačem i jecam i slinim svud po njegovom autu, ali sam se na te reči, zapravo, osmehnula.

„Obožavam sladoled.“

Sladoled je pomogao, ali ne baš mnogo jer me je Brekin posle ostavio kod mog auta i sad sedim na vozačkom sedištu nesposobna da se pomerim. Tužna sam i uplašena i besna i osećam sve ono što bih garant osetila nakon ovog što se desilo, ali ne plačem.

I neću da plačem.

Kada stignem kući, radim jedino što znam da će pomoći. Trčim. Tek kada se vratim i istuširam, uvidam da, kao i sladoled, ni trčanje nije mnogo pomoglo.

Prolazim istu rutinu kao i svake druge večeri. Pomažem Karen oko večere. Jedem sa njom i Džekom, radim domaći, čitam knjigu. Pokušavam da se ponašam kao da me to uopšte ne uznemirava, jer stvarno želim da je tako, ali istog časa kada se zavučem u krevet i ugasm svetlo, misli počnu da mi lutaju. Samo, ovog puta ne lutaju daleko, jer se zaglavljaju na jednoj jedinoj stvari. Zašto se, pobogu, nije izvinio?

Nekako sam očekivala da će me čekati kod auta kada smo se Brekin i ja vratili sa sladoleda, ali nije. Kada sam se dovezla do kuće, očekivala sam da bude tamo, spreman da moljaka i preklinje i da mi makar najmanje objašnjenje, ali nije ga bilo. Telefon i dalje krijem u džepu (jer Karen još ne zna da ga imam) i proveravam ga kad god mi se ukaže prilika, ali je jedina poruka koju sam dobila od Siks i još je nisam ni pročitala.

Tako sam sad u svom krevetu, grlim jastuk i osećam se neverovatno krivom što nemam želju da bacam paradajz na njegovu kuću, izbušim mu gume ili ga šutnem u jaja. Jer znam da bih želela da se tako osećam. Volela bih da sam ispizdirana i besna i osvetoljubiva, jer bih se osećala znatno bolje nego ovako razočarana, jer uvidam da Holder kojeg sam imala za vikend... uopšte nije bio Holder.

Utorak, 4. septembar 2012.

06:15

Otvaram oči i ne ustajem iz kreveta dok ne prebrojim sedamdeset šest zvezda na plafonu. Zbacim prekrivače i presvlačim se za trčanje. Kada izađem kroz prozor, zastajem.

On stoji na trotoaru, okrenut mi je leđima. Ruke je spojio na temenu i vidim da mu se ledni mišići grče od napornog disanja. Usred je trčanja i nisam sigurna da li čeka mene ili je slučajno stao da predahne, pa mirujem pred prozorom i čekam, nadajući se da će nastaviti trčanje.

Ali on to ne radi.

Posle nekoliko minuta, konačno skupljam petlju da izađem u prednje dvorište. Kada čuje moje korake, okreće se. Zastajem i pogledamo jedno u drugo. Piljim u njega. Ne gledam besno niti se mrštim, a sasvim sigurno se ne smeškam. Samo piljim.

Pogled mu je potpuno nov i jedina reč kojom mogu da ga opišem je kajanje. Ali on ne govori, što znači da se ne izvinjava, što znači da nemam vremena da sad pokušam da ga skapiram. Samo mi treba

trčanje.

Prolazim pored njega i čim stignem do trotoara, počinjem da trčim. Nakon nekoliko koraka čujem kako trči za mnom, ali mi pogled ostaje fokusiran napred. Ne sustiže me, a ja namerno ne usporavam jer hoću da ostane iza. U nekom trenutku počinjem da trčim sve brže i brže, na kraju sprintujem, ali on prati moj tempo, stalno je nekoliko koraka iza mene. Kad stignemo do oznake koju koristim kao mesto gde okrećem, namerno ga ne pogledam. Okrećem se, prolazim pored njega i krećem ka svojoj kući, a cela druga polovina trčanja je sasvim ista kao i prva. Tiha.

Ostalo nam je manje od dva bloka do moje kuće i besna sam što se uopšte pojavio danas i još besnija što se još nije izvinio. Počinjem da ubrzavam, verovatno trčim brže nego ikad ranije, a on nastavlja da me prati u korak. To me još više živcira, pa pri skretanju u moju ulicu nekako ubrzam i trčim prema kući najbrže što mogu, ali ni to nije dovoljno, pošto je on i dalje tu. Kolena mi popuštaju i toliko se naprežem da ne mogu ni da udahnem, ali ostalo mi je samo još šest metara do prozora.

Uspevam da pređem tri.

Čim stanem na travu, padam četvoronoške i nekoliko puta duboko udišem. Baš se nikada nisam osećala ovako iscedeno, čak ni kada sam trčala šest kilometara. Prevrćem se na travu još mokru od rose, ali mi to prija. Žmurim i borim se za vazduh tako glasno da jedva čujem Holderov dah. Ali ga čujem i blizu je, pa znam da je na travi pored mene. Oboje ležimo ćuteći, borimo se za dah i to me podseća na večere pre nekoliko dana kada smo se u istoj pozi na mom krevetu oporavljali od onoga što mi je radio. Mislim da se i on priseća, pošto gotovo

neprimetno osetim njegov mali prst koji se kači za moj. Samo kada to uradi ovog puta, ne smeškam se. Štrecam se.

Povlačim ruku i prevrćem se na stranu, pa ustajem. Prelazim tri metra do kuće i ulazim u sobu, pa zatvaram prozor za sobom.

Petak, 28. septembar 2012.

12:05

Prošlo je skoro četiri nedelje. Nije se više pojavio da trči sa mnom i nije se izvinio. Ne sedi pored mene na času ni u trpezariji. Ne šalje mi uvredljive poruke i ne pojavljuje se preko vikenda kao druga osoba. Jedino što radi, ili bar mislim da on to radi, sklanja poruke s mog ormarića. Uvek su zgužvane u gomilicu na podu hodnika meni pod nogama.

Nastavljam da postojim i on nastavlja da postoji, ali ne postojimo zajedno. Dani i dalje prolaze bez obzira na to s kim postojim. A što se više dana nagomilava između sadašnjosti i onog vikenda, ostajem sa sve više i više pitanja koje sam suviše tvrdoglava da postavim.

Hoću da znam šta ga je navelo da otkači onog dana. Hoću da znam zašto nije samo pustio da to prođe, nego je onako odjurio. Hoću da znam zašto se nikad nije izvinio, jer sam prilično sigurna da bih mu pružila bar još jednu šansu. Ono što je uradio bilo je ludo i čudno i pomalo posesivno, ali da to stavim na terazije nasuprot svemu onom divnom kod njega, znam da ne bi težilo ni približno toliko.

Brekin više i ne pokušava da analizira sve to, pa se pretvaram da ni ja to ne radim. Ipak radim, a ono što me najviše izjeda je činjenica da sve što se desilo među nama počinje da deluje nestvarno, kao da je bilo samo san. Hvatam sebe kako se pitam da li se taj vikend uopšte dogodio ili je to samo još jedna moja poništena uspomena koja možda čak i nije stvarna.

Celog ovog meseca vrzma mi se po glavi jedna jedina misao ispred svih drugih (i znam koliko je to patetično), a to je činjenica da nikada nisam stigla da ga poljubim. Tako sam očajnički želela da ga poljubim i sada kada znam da to neću iskusiti, osećam se kao da je to ostavilo ogromnu prazninu u mojim grudima. Lakoća kojom smo se uskladili, način na koji me je dodirivao kao da je tako sudeno, poljupci kojima je zasipao moju kosu - sve su to bili delići nečeg mnogo većeg. Nečeg toliko velikog da, iako se nismo poljubili, zaslužuje da i on to na neki način prepozna. Da to nekako poštuje. On se prema onome što je trebalo da se razvije među nama ponaša kao da je nešto pogrešno i to boli. Zato što znam da je nešto osetio. Znam da jeste. A ako je nešto osetio onako kako sam ja osetila, onda znam da to još uvek oseća.

Srce mi nije slomljeno i još nisam pustila nijednu suzu zbog svega ovoga. Srce ne može da mi bude slomljeno jer, na sreću, tek treba da mu dam taj deo sebe. Ipak, ne ponosim se previše što moram da priznam da sam pomalo tužna zbog svega što se dogodilo i znam da će potrajati dok to ne prođe jer mi se stvarno, stvarno dopao. Dakle, dobro sam. Pomalo tužna, mnogo više zbunjena, ali dobro sam.

*

„Šta je ovo?“, pitam Brekina i gledam u sto. Upravo je spustio kutiju ispred mene. Vrlo lepo upakovanu kutiju. „Samo mali podsetnik.“

Gledam ga upitno. „Na šta?“

Smeje se i gura kutiju prema meni. „To je podsetnik da ti je sutra rođendan. A sad ga otvori.“ Uzdahnem i zakolutam očima, pa gurnem kutiju u stranu. „Nadala sam se da ćeš zaboraviti.“ Uzima poklon i gura ga opet pred mene. „Skaj, otvori prokleti poklon. Znam da mrziš da primaš poklone, ali ja obožavam da ih dajem, pa ne budi depresivna kučka, već ga otvori i oduševi se i zagrlj me i zahvali mi.“

Obesim ramena i gurnem prazan poslužavnik u stranu, pa kutiju privučem ispred sebe.

„Dobro pakuješ poklone“, kažem. Odvezujem mašnu i cepam jednu stranu omota razvijajući ga. Gledam u sliku na kutiji i podižem obrvu. „Kupio si mi televizor?“

Brekin se smeje i odmahuje glavom, pa podiže kutiju. „Nije to televizor, tupsone. To je elektronski čitač.“

„O“, kažem. Nemam pojma šta je elektronski čitač, ali sam prilično sigurna da ne treba da ga imam. Primiču ga kao što sam primila mobilni od Siks, ali ova stvar je prevelika da bih je krila u džepu.

„Zezaš me, je l' da?“ Naginje se ka meni. „Ne znaš šta je elektronski čitač?“ Sležem ramenima.

„Meni i dalje liči na mali televizor.“

Smeje se još jače i otvara kutiju, izvlači elektronski čitač. Uključuje ga i pruža ga meni. „To je elektronski uređaj koji čuva više knjiga nego što ćeš ikad moći da pročitaš.“ Pritiska neko dugme i ekran se osvetljava, pa prelazi prstima po ekranu, pritiska na pojedinim mestima dok se ceo ekran ne ispuni desetinama sličica knjiga. Dodirujem jednu sliku i ekran se menja, knjiga ispunjava ceo ekran.

On prelazi prstom preko nje i list se virtuelno prevrće, a ja zurim u prvo poglavlje.

Istog časa počinjem da prelazim prstom preko ekrana i posmatram kako se listovi okreću bez ikakvog napora, jedan za drugim. Ovo je apsolutno najneverovatnija stvar koju sam ikad videla. Pritiskam još dugmića i škljocam na još knjiga i prelistavam još poglavlja i iskreno ne verujem da sam ikad videla veličanstveniji, praktičniji izum.

„Auu“, šapućem. Ne prestajem da blenem u čitač, nadam se da mi ne prodaje neki surovi fazon, jer ako pokuša da mi ga otme iz ruku, ja ću zbrisati.

„Dopada ti se?“, ponosno pita. „Učitao sam tu dvestotinak besplatnih knjiga, pa bi trebalo da budeš mirna neko vreme.“

Dižem pogled na njega, a on se ceri od uva do uva. Spuštam čitač na sto, pa se bacam preko stola i stiskam mu vrat. To je najbolji poklon koji sam ikad dobila i smejem se i stežem ga jako, i savršeno me nije briga što se od mene očekuje da budem užasna u primanju poklona. Brekin mi uzvraća zagrljaj i ljubi me u obraz. U nekom času puštam njegov vrat i otvaram oči, nehotice skrećem pogled prema stolu koji izbegavam da pogledam već skoro četiri nedelje.

Holder sedi postrance na stolici, posmatra nas. Smeška se. Nije to ni ludački ni zavodnički ni jezivi osmeh. To je umiljat osmeh i čim ga spazim i talasi tuge me zapljusnu do srži, skrećem pogled s njega na Brekina.

Sedam i ponovo uzimam elektronski čitač. „Znaš, Brekine, stvarno si neverovatno divan.“ Smeška se i namiguje mi. „To je mormon u meni. Mi smo poprilično strava ljudi.“

Petak, 28. septembar 2012.

23:50

Ovo je poslednji dan u kome ću imati sedamnaest godina. Karen ovog vikenda opet radi van grada, na svom buvljaku. Pokušala je da otkáže put jer joj je bilo neprijatno da ode za moj rođendan, ali joj nisam dopustila. Umesto toga, proslavile smo moj rođendan sinoć. Njeni pokloni su dobri, ali ni nalik elektronskom čitaču. Nikad nisam s većim uzbuđenjem čekala da sama provedem vikend.

Nisam ispekla ni približno onoliko slatkiša kao prošli put kada je Karen otišla iz grada. Ne zato što mi se ne jedu, već zato što sam prilično sigurna da je moja zavisnost od čitanja upravo dostigla potpuno novi nivo. Skoro je ponoć i ne mogu da držim oči otvorene, ali pročitala sam skoro cele dve knjige i apsolutno moram da dovršim i ovu. Zadremam, pa se trgnem iz sna i probudim, tek da pokušam da pročitam još neki pasus. Brekin stvarno ima ukusa za knjige i u neku ruku sam razočarana što mu je trebao ceo mesec da mi kaže za ovu. Znam da nisam veliki obožavalac hepienda, ali ako ovo dvoje ne dobiju svoj, uvući ću se u čitač i zaključaću ih u prokletu garažu

zauvek.

Kapci mi se polako sklapaju i pokušavam da ih nateram da ostanu otvoreni, ali reči počinju da plivaju po ekranu i ništa više nema smisla. Konačno isključujem čitač i gasim svetio i pomišljam kako je moj poslednji dan sa sedamnaest godina morao da bude mnogo bolji nego što je bio.

*

Oči mi se otvaraju, ali ne pomeram se. Još je mrak i još uvek sam u istom položaju u kom sam bila, pa znam da sam upravo zaspala. Stišavam disanje i osluškujem očekujući isti zvuk koji me je probudio - zvuk otvaranja mog prozora.

Čujem kako zavesa grebe po garnišni i neko ulazi. Znam da treba da vrisnem ili pobegnem prema vratima, ili da potražim neki predmet koji može da posluži kao oružje. Umesto toga, ostajem da nepomično ležim jer ko god da je, ne trudi se uopšte da bude tih, pa jedino mogu da pretpostavim da je to Holder. Ipak, srce mi tuče kao ludo i svaki mišić u telu mi se napne kada se krevet pomeri pod njegovom težinom. Što je bliži, to sam uverenija da je on, jer niko drugi ne može da izazove ovakvu reakciju u mom telu. Kada osetim da se pokrivač podiže iza mene, zatvaram oči i stavljam ruke preko lica. Potpuno sam užasnuta. Užasnuta sam jer ne znam koji Holder mi se upravo uvlači u krevet.

Njegova ruka se zavlači pod moj jastuk, a druga se čvrsto obavija oko mog tela, kada nade gde su mi ruke. Privlači me na svoje grudi i prepliće prste s mojima, pa gura glavu uz moj vrat. Vrlo sam svesna činjenice da ne nosim ništa sem majice bez rukava i donjeg veša, ali sam uverena da nije došao ovde zbog tog dela mene. Još nisam

sigurna zašto je ovde jer još ne progovara, iako zna da sam budna. Znam da zna da sam budna po tome što sam one sekunde kada me je obgrlio oštro udahnula. Drži me najčvršće što može i povremeno spušta usne na moju kosu i ljubi me.

Ljuta sam na njega što je ovde, ali još ljuća na sebe što želim da bude tu. Koliko god želela da se izvičem na njega i oteram ga, hvatam sebe kako želim da me stegne još malo jače. Želim da stegne ruke oko mene, da nas tako zaključa i baci ključ, jer on pripada ovde i plašim se da će me opet pustiti da odem.

Mrzim što postoji toliko njegovih strana koje ne razumem, ne znam čak ni da li želim i dalje da pokušavam da ih razumem. Postoje delovi njega koje volim, delovi njega koje mrzim, delovi koji me užasno plaše i oni koji me zadivljuju. Ali, postoji deo njega koji me samo razočarava... i to je deo koji je apsolutno najteže prihvatiti.

Ležimo u potpunoj tišini nekih pola sata, mada nisam sigurna da to toliko traje. Znam samo da uopšte nije popustio svoj stisak, niti je pokušao da nešto objasni. A šta je tu novo? Od njega nikad ništa i neću saznati ako prvo ne pitam. A u ovom času nisam raspoložena da ga bilo šta pitam. Oslobada mi prste i spušta ruku na moje teme. Pritiska usne na moju kosu i savija ruku koja je pod jastukom tako da me hvata u zagrljaj, gura glavu u moju kosu. Ruke počinju da mu se tresu i drži me s toliko intenziteta i očajja da to postaje srceslamajuće. Grudi mi se podižu od uzdaha, a obrazi gore i jedino što sprečava suze da poteku je to što su mi oči toliko stisnute da ne puštaju suze.

Ne mogu više da podnesem ćutanje i ako ne istresem iz sebe ono što apsolutno moram da kažem, vrištaću. Znam da će se u mom glasu osetiti prizvuk slomljenog srca i tuge i da ću jedva moći da govorim

dok pokušavam da zadržim suze, ali ipak duboko udišem i kažem nešto najiskrenije.

„Besna sam na tebe.“

Ako je to ikako moguće, steže me još jače. Spušta usne na moje uvo i ljubi ga. „Znam, Skaj“, šapuće. Ruka mu se zavlači pod moju majicu i njegov dlan mi pritiska stomak, vuče me još jače ka njemu. „Znam.“

Neverovatno je šta zvuk glasa za kojim ste žudeli može da učini vašem srcu. Do sada je progovorio samo tri reči, ali je za to vreme moje srce iseckano i samleveno, pa vraćeno nazad u grudi uz očekivanje da će nekako znati kako da opet kuca.

Provlačim prste kroz šaku koja me pritiska i stežem je, ne znajući ni šta to znači, ali svaki delić mene želi da ga dodirne i drži i uveri se da je stvarno tu. Moram da znam da je on ovde i da to nije samo još jedan živopisan san.

Ustima dotiče moje rame i razdvaja usne, nežno me ljubi. Osećaj da je njegov jezik na mojoj koži istog časa šalje talas toplote kroz mene i osećam kako mi se vrelina diže iz stomaka pravo u obraze.

„Znam“, ponovo šapuće dok mi polako usnama istražuje ključnu kost i vrat. Žmurim jer mi se od patnje u njegovom glasu i nežnosti njegovog dodira vrti u glavi. Pružam ruku iza sebe i provlačim prste kroz njegovu kosu, guram ga dublje ka svom vratu. Njegov topli dah na mojoj koži postaje sve pomamniji, kao i poljupci. I njegov i moj dah se ubrzavaju dok iznova prelazi svaki delić mog vrata.

Podiže se na ruke i tera me da se pružim na leđa, pa prinosi ruku mom licu i sklanja mi kosu iz očiju. Kada ga vidim tako blizu, vraća mi se svako osećanje koje sam ikada osetila prema ovom dečku... i dobra i

ona loša. Ne razumem kako može da me izloži onome čemu me je izložio kada je tuga u njegovim očima tako upadljiva. Ne znam da li zato što uopšte ne mogu da ga provalim li zato što ga provaljujem suviše dobro, ali dok ga gledam u ovom času, znam da oseća šta osećam... zbog čega njegovi postupci još više zbunjuju.

„Znam da si besna na mene“, kaže i gleda me. Oči i reči su mu pune kajanja, ali izvinjenje ipak ne stiže. „Skaj, želim da budeš besna na mene. Ali mislim da ipak više želim da me želiš ovde kraj sebe.“

Grudi mi postaju teške kao stena od njegovih reči i potreban je krajnji napor da nastavim da udišem vazduh u pluća.

Blago klimnem glavom, jer s tim mogu potpuno da se složim. Besna sam na njega, ali ga želim ovde kraj sebe mnogo više nego što to ne želim. Spušta čelo na moje i hvatamo jedno drugo za lice, očajnički gledajući jedno drugom u oči. Nisam sigurna da li se sprema da me poljubi. Nisam sigurna ni da li se sprema da ustane i ode. Jedino u šta sam sigurna jeste da posle ovog trenutka nikad neću biti ista. Po onome kako njegova pojava privlači moje srce poput magneta znam da ću, ako me ikada opet povredi, biti daleko od toga da mi je dobro. Biću slomljena.

Grudi nam se podižu i spuštaju kao da smo jedno dok ćutanje i napetost postaju sve gušći. Svaki delić mene oseća čvrst stisak kojim drži moje lice, kao da me stiska iznutra. Od siline ovog trenutka suze mi zapeku oči i potpuno sam zatečena svojim neočekivanim osećanjima.

„Holdere, besna sam na tebe“, kažem drhtavim, ali sigurnim glasom. „Ali ma koliko bila besna na tebe, ni na sekund nisam prestala da te želim ovde uz sebe.“

On se nekako i smeška i mršti u isti čas. „Pobogu, Skaj.“ Lice mu se deformiše od neverovatne doze olakšanja. „Užasno si mi nedostajala.“ Istog časa spušta usta i pritiska usne na moje. Taj osećaj odlagan je predugo; nijednom od nas nije preostalo nimalo strpljenja. Istog časa odgovaram razmičući usne i puštajući ga da me ispuni slatkim ukusom lišća nane i sode. On je dostojan svih mojih maštanja i više od toga. Nežan, grub, pažljiv, sebičan. U ovom jednom poljupcu osećam više njegovih emocija nego u svim recima koje je ikad izgovorio. Naše usne se konačno prepliću po prvi put, ili dvadeseti, ili milioniti. Zaista nije važno, jer koji god put bio - apsolutno je savršeno. Neverovatno je i besprekorno, i gotovo vredno svega što smo prošli da stignemo do ovog trenutka.

Naše usne se strasno kreću zajedno dok se borimo da se privučemo bliže, želeći da našim telima pronađemo onu savršenu vezu kakvu smo ostvarili ustima. Nežno a ipak silovito gura svojim ustima moja, a ja na svaki njegov pokret odgovaram istim takvim. Nekoliko puta zastenjem i još više puta dahćem, a on sve to upija svojim ustima.

Ljubimo se i ljubimo u svakoj mogućoj pozi, pokušavamo da se uzdržimo koliko god nam želja to dopušta. Ljubimo se dok više ne osećam usne i toliko sam iscrpljena i istrošena da nisam više sigurna ljubimo li se još, a onda on pritiska čelo na moje.

I upravo tako samo zaspali - s čelom na čelu, ćutke umotani zajedno. Jer ni reč više nije izrečena među nama. Čak ni izvinjenje.

Subota, 29. septembar 2012.

08:40

Prevrćem se kako bih ispitala krevet, napola uverena da je ono što se desilo sinoć bio samo san. Holder nije ovde, ali je na njegovom mestu umotana kutijica. Uspravljam se u krevetu i uzimam poklon. Zurim u njega dugo pre nego što konačno podignem poklopac i zavirim unutra. To je nešto što liči na kreditnu karticu, pa je podižem i čitam.

Kupio mi je telefonsku karticu sa kreditom za poruke. Sa mnogo kredita.

Smešim se, jer znam značenje ove kartice. Sledi iz poruke koju mu je Siks poslala. On planira da ukrade njenu devojkju, a planira i da koristi mnogo njenog kredita. Poklon me tera da se osmehnem i istog časa pružam ruku ka noćnom stočiću i uzimam telefon. Čeka me jedna poruka, od Holdera. Gladna si?

Tekst je kratak i jednostavan, ali mi na taj način daje do znanja da je još ovde. Negde. Da li mi sprema doručak? Pre odlaska u kuhinju idem do kupatila da operem zube. Presvlačim majicu i navlačim letnju haljinu, zatim skupljam kosu u konjski rep. Gledam svoj odraz u

ogledalu i vidim devojku koja očajnički želi da oprostí momku, ali ne bez davolski mnogo puzanja pre toga.

Kada otvorim vrata svoje sobe, dočekuje me miris slanine i zvuk ulja koje cvrči u kuhinji. Odlazim niz hodnik i skrećem iza ćoška, pa zastajem. Netremice ga gledam neko vreme. Okrenut mi je ledima i petlja oko šporeta, pevuši za sebe. Bos je, ima na sebi farmerke i jednostavnu belu majicu bez rukava.

Već se ponovo oseća kao kod kuće, a ja nisam sigurna kako se osećam povodom toga.

„Otišao sam rano jutros“, kaže, i dalje okrenut ledima, „jer sam se plašio da će naići tvoja mama i pomisliti da radim na tome da zatrudniš. Dok sam trčao, prošao sam opet pored tvoje kuće i shvatio da njen auto čak i nije tu i setio se da ona ide na te vašare svakog prvog vikenda u mesecu. Zato sam odlučio da pokupim neke namirnice, jer sam hteo da ti spremim doručak. Umalo da kupim namirnice i za ručak i večeru, ali možda je bolje da danas spremamo obrok po obrok.“ Okreće se ka meni, polako me odmerava pogledom. „Srećan rođendan. Stvarno mi se sviđa ta haljina. Kupio sam pravo mleko, hoćeš?“

Odlazim do bara, a pogled ne skidam sa njega, pokušavam da obradim obilje reči koje je upravo izgovorio. Izvlačim stolicu i sedam. Sipa mi čašu mleka, mada nisam ni rekla da hoću, a onda je gura ka meni smešeći se od uva do uva. Pre nego što stignem da srknem mleko, on prelazi razmak među nama i hvata moju bradu u ruku.

„Moram da te poljubim. Usta su ti bila tako savršena sinoć da se plašim da sam sve to sanjao.“ Prinosi usta mojim i čim jezikom dodirne moj, već mi je jasno da će ovo biti problem. Njegove usne i

jezik i ruke su neverovatno savršeni, nikad neću uspeti da budem dugo besna na njega kad može ovako da ih upotrebi protiv mene. Hvatam ga za majicu i guram svoja usta ka njegovim još jače. On zastenje i skupi šake u pesnice u mojoj kosi, zatim me naglo pušta i odmiče se. „Ne“, kaže i osmehuje se. „Nisam sanjao.“

Vraća se do šporeta i isključuje ringle, pa prebacuje slaninu na tanjir oivičen jajima i tostom. Nosi hranu do bara i puni tanjir ispred mene. Seda i počinje da jede. Smeška mi se sve vreme, a onda mi iznenada sine.

Znam. Znam šta mu fali. Znam zašto je srećan i besan i temperamentan i rasut na sve strane i to konačno dobija smisao.

„Da li je dozvoljeno da igramo Potragu za večerom iako je vreme doručka?“ pita me. Otpijam mleko i klimam glavom. „Jeste, ako ja prva pitam.“

Spušta viljušku na tanjir i smeška se. „Mislio sam da tebi prepustim da postavljaš sva pitanja.“

„Trebalo mi odgovor samo na jedno.“

On uzdiše i zavaljuje se u stolicu, pa gleda dole u ruke. Po tome kako izbegava moj pogled, znam da već zna da znam. Njegova reakcija je reakcija krivca. Naginjem se napred i besno ga gledam.

„Holdere, koliko dugo koristiš droge?“

Istog časa me pogleda i njegov izraz lica je stoički. Pilji u mene na trenutak, a ja ne menjam stav, hoću da zna da neću odustati dok mi ne kaže istinu. Skuplja usne u tanku crtu, pa ponovo gleda u svoje ruke. Na trenutak mi pada na pamet da se sprema da zbriše na vrata da bi izbegao razgovor o tome, ali tad primetim na njegovom licu nešto što

nisam uopšte očekivala da vidim. Rupicu. Pravi grimasu dok pokušava da zadrži isti izraz lica, ali ga uglovi usta odaju i smešak se pretvara u smeh.

Smeje se i smeje stvarno jako i to me načisto izluduje.

„Droge?“ kaže između napada smeha. „Misliš da se drogiram?“ Nastavlja da se smeje dok ne shvati da to ne smatram ni najmanje smešnim. Konačno staje i duboko udahne, pa pruža ruke preko stola i uzima moju ruku. „Skaj, nisam na drogama. Kažem ti. Ne znam zašto si to pomislila, ali ti se kunem da nisam.“

„Pa koji ti onda andrak fali?“

Lice mu se sroza od tog pitanja i pušta mi ruku. „Možeš li da budeš manje neodređena?“ Vraća se na stolicu i prekršta ruke preko grudi.

Sležem ramenima. „Sigurno. Šta se to nama dogodilo i zašto se ponašaš kao da toga nije ni bilo?“ Lakat mu je oslonjen na sto i gleda dole u svoju ruku. Duboko zamišljen, polako prati prstima svako slovo tetovaže. Znam da se ćutanje ne smatra zvukom, ali je u ovom času naše ćutanje najbučniji zvuk na svetu. Povlači ruku sa stola i gleda me.

„Skaj, nisam hteo da te izneverim. Izneverio sam u svom životu sve koji su me ikada voleli, a posle onog dana za ručkom znao sam da sam izneverio i tebe. Tako... sam te ostavio pre nego što me zavoliš. U suprotnom, svaki trud da te ne razočaram bio bi beznadežan.“

Njegove reči pune su izvinjenja i tuge i žaljenja, ali on još ne može da ih izgovori. Preterano je reagovao i ljubomora je bila jača od njega, ali samo da je rekao tu jednu reč, bili bismo pošteđeni jednomesečne emocionalne agonije. Odmahujem glavom jer prosto ne kapiram. Ne

razumem zašto nije mogao samo da kaže izvini.

„Holdere, zašto to samo nisi rekao? Zašto se samo nisi izviniio?“

Naginje se preko stola i uzima mi ruku, gleda me pravo u oči. „Ne izvinjavam ti se... jer ne želim da mi oprostiš.“

Tuga u njegovim očima sigurno se ogleda u mojim, a ne želim da to vidi. Neću da me vidi tužnu, pa žmurim. Pušta moju ruku i čujem ga kako ide oko stola, a zatim su mu ruke oko mene i podiže me. Spušta me na bar tako da su nam oči na istoj visini i sklanja mi kosu s lica i tera me da otvorim oči. Obrve su mu skupljene, a bol na licu mu je sirov i stvaran i izaziva tugu.

„Mala, zajebao sam stvar. Zajebao sam stvar s tobom više puta, znam to. Ali veruj mi, ono što se desilo za ručkom onog dana nije bila ljubomora ni bes ni bilo šta što bi ikada trebalo da te plaši. Voleo bih da mogu da ti kažem šta se desilo, ali ne mogu. Jednog dana hoću, ali ne mogu sada i treba mi da to prihvatiš. Molim te. A ne izvinjavam ti se jer ne želim da zaboraviš šta se desilo i nikad ne treba to da mi oprostiš. Nikad. Skaj, nikad nemoj da smišljaš izgovore za mene.“

Nagne se i kratko me poljubi, pa se odmiče i nastavlja. „Rekao sam sebi da se držim podalje od tebe i pustim te da budeš besna na mene, jer imam mnogo problema koje još nisam spreman da podelim s tobom. Žestoko sam se trudio da ostanem podalje, ali nisam mogao. Nisam dovoljno jak da bih poricao šta god bilo ovo što se dešava medu nama. A juče u trpezariji kada si se grlila s Brekinom i smejala se s njim? Skaj, bilo je tako lepo videti te srećnu. Mada sam očajnički želeo da sam ja taj koji te onako zasmjava. Kidalo me je iznutra što si mislila da mi nije stalo do nas ili da vikend koji sam proveo s tobom nije bio najbolji vikend u mom životu. Jer mi jeste stalo i to jeste bio

najbolji vikend. Bio je to najbolji jebeni vikend u istoriji svih vikenda.“

Srce mi kuca kao ludo, gotovo istom brzinom kao reči koje naviru iz njega. Prestaje da mi steže lice i miluje kosu, pa spušta ruke na moj vrat. Zadržava ih tamo i smiruje se dubokim udahom, zatim nastavlja.

„Skaj, to me ubija“, kaže mnogo mirnijim i tišim glasom. „Ubija me jer ne želim da ti prođe još jedan dan, a da ne znaš šta osećam prema tebi. I nisam spreman da ti kažem da sam zaljubljen u tebe, jer nisam. Ne još. Ali šta god da je ovo što osećam - mnogo je više od toga da te želim. Mnogo, mnogo više. To sam prethodnih nekoliko nedelja pokušavao da provalim. Pokušavao sam da provalim zašto ne postoji neka reč kojom bi se to opisalo. Hoću da ti kažem tačno kako se osećam, ali ne postoji nijedna prokleta reč u celom rečniku koja može da opiše tu tačku između želim te i volim te, a takva reč mi treba. Treba mi jer moraš da me čuješ kako to izgovaram.“ Privlači moje lice i ljubi me. To su kratki poljupci, više poljupčići, ali me ljubi iznova i iznova, odmiče se između poljubaca i čeka da odgovorim.

„Kaži nešto“, preklinje.

Gledam u njegove užasnite oči i po prvi put otkad smo se sreli... mislim da ga zapravo razumem. U potpunosti. Njegove reakcije nisu takve kakve su jer postoji pet različitih lica njegove ličnosti. Reaguje kako reaguje zato što postoji samo jedno lice Dina Holdera.

Strasno.

On je strastan prema životu, prema ljubavi, prema svojim rečima, prema Les. I prokleta da sam ako nisam upravo dodata na taj spisak. Silina koja zrači iz njega nije neprijatna i uznemirujuća... predivna je. Toliko dugo sam pokušavala da nađem načina da se osećam obamrlo

u svakoj prilici, ali kad vidim entuzijazam u njegovim očima u ovom času... to u meni budi želju da osetim svaku stvarčicu u životu. Dobru, lošu, divnu, ružnu, užitak, bol. To hoću. Hoću da počnem da osećam život onako kao on. A moj prvi korak ka ostvarenju toga počinje sa beznadežnim momkom ispred mene koji istresa svoje srce, traži onu savršenu reč, očajnički želeći da mi pomogne da vratim osećanja u život.

Nazad u život.

Reč mi dolazi kao da je oduvek bila tu, zaturena u rečniku negde između „voleti“ i „želeći“, baš gde joj je i mesto. „Živeti“, kažem.

Očaj u njegovim očima malo slabi i on se kratko i zbunjeno nasmeje. „Molim?“ Odmahuje glavom, pokušava da razume moj odgovor.

„Živeti. Ako izmešaš slova reči želim te' i 'volim te', dobićeš konstrukciju 'živim te'. Možeš da upotrebiš tu reč.“

On se opet smeje, ali ovog puta zbog olakšanja. Grli me i ljubi, i tu nema ničeg drugog sem mnogo olakšanja. „Živim te, Skaj“, kaže na mojim usnama. „Živim te mnogo.“

Subota, 29. septembar 2012.

09:20

Ne znam kako mu to uspeva, ali sasvim sam mu oprostila, zaludela se njime i sad ne mogu da prestanem da ga ljubim, sve to u razmaku od petnaest minuta. Definitivno je spretan s recima. Prestaje da mi smeta što ih toliko dugo smišlja. Odmiče se od mojih usta i smeška se, hvata me za struk.

„Pa, šta želiš da radiš za rođendan?“, pita i spušta me sa bara. Cmokne me još jednom u usta i povede me u dnevnu sobu gde su mu na kraju stola novčanik i ključevi.

„Ne moramo da radimo ništa. Ne očekujem da me zabavljaš samo zato što mi je rođendan.“ Stavlja ključeve u džep pantalona i gleda me. Ne prestaje da pilji u mene dok njegova usta nagoveštavaju kvaran osmeh.

„Šta je?“, pitam. „Izgledaš kao krivac.“

Smeje se i sleže ramenima. „Baš sam razmišljao na koje bih sve načine mogao da te zabavim ako danas ostanemo ovde. Upravo zato i

treba da odemo.“

Upravo zato želim da ostanem ovde.

„Možemo da odemo i obiđemo moju mamu“, predlažem.

„Tvoju mamu?“ Oprezno me gleda.

„Aha. Drži tezgu s biljnim preparatima na buvljaku. Tamo odlazi svakog prvog vikenda u mesecu. Nikad ne idem s njom jer tamo provodi četrnaest sati dnevno pa se smorim. Mada je to jedan od najvećih buvljaka na svetu i oduvek sam želela da se promovam po njemu. To je na samo sat i po vožnje odavde. Imaju one strava kolače s jagodama“, dodajem u želji da zvuči primamljivo. Holder se vraća do mene i zagrlji me. „Ako hoćeš da ideš na buvljak, onda idemo na buvljak. Skoknuću do kuće da se presvučem i obavim nešto što moram. Kupim te za jedan sat?“

Klimam glavom. Znam da je to samo buvljak, ali sam uzbuđena. Ne znam kako će se Karen osećati kad se nenajavljena pojavim sa Holderom. Nisam joj zapravo rekla ništa o njemu, pa mi nije prijatno da ovako banem s njim. Mada je to njena greška. Da ne zabranjuje tehnologiju, mogla bih da je pozovem i najavim se.

Holder me još jednom cmokne i odlazi.

„Hej“, kažem baš pre nego što izađe. Okreće se i gleda me. „Rođendan mi je, a tvoja poslednja dva poljupca bila su prilično patetična. Ako očekuješ da provedem dan s tobom, predlažem da počneš da me ljubiš kako dečko ljubi svoju...“

Ta reč mi izleće iz usta i istog časa prekidam rečenicu. Još nismo raspravili u koju kategoriju spadamo i činjenica da smo se upravo pomirili u poslednjih pola sata navela me je da olako upotrebim reč

dečko, pa to sad zvuči kao nešto što bi rekao Mati boj. „Hoću da kažem...“ mucam, a onda odustanem i učutim. Ne mogu da povučem reči.

Okrenut je prema meni, i dalje stoji kod vrata. Ne smeši se. Opet me gleda onim svojim pogledom, ne skreće ga i ne progovara. Nagne glavu prema meni i radoznalo podiže obrve. „Da li si me upravo nazvala svojim dečkom?“

Ne smeška se jer sam ga upravo nazvala svojim dečkom, pa se štreknem zbog toga. Bože, ovo je tako detinjasto.

„Ne“, kažem tvrdoglavo i prekrštam ruke na grudima. „Tako otrcane fraze govore samo četrnaestogodišnjaci.“

Prilazi mi nekoliko koraka ne menjajući izraz lica. Staje na pola metra od mene i zauzima stav koji je kopija mog. „Baš šteta. Jer maločas kad sam pomislio da si me nazvala svojim dečkom, pozeleo sam da te obeznanim od poljubaca.“ Čkilji u mene, a njegov vragolast pogled istog časa odvezuje čvor u mom stomaku. Okreće se i ide prema vratima. „Vidimo se za sat.“ Otvara vrata i okreće se ponovo, oteže odlazak i zadirkuje me nestašnim osmehom i rupicama koje mame. Uzdišem i kolutam očima. „Holdere, sačekaj.“

Zastaje i ponosno se oslanja na dovratak.

„Bolje dodi i poljubi svoju devojkicu na rastanku“, kažem i osećam se isto onako melodramatično kako zvuče moje reči. Lice mu obasja pobedonosan izraz i vraća se u dnevnu sobu. Spušta ruke na moja krsta i privlači me. Ovo je naš prvi poljubac u stojećem položaju i mnogo mi se sviđa kako me zaštitnički drži rukom koja je na mojim ledima. Prelazi prstima preko mog obraza i zavlači ih u kosu, prinosi usne bliže mojim. Mada ne gleda u moje usne. Gleda me pravo u oči,

a u njegovim očima vidim nešto što ne mogu da odredim. Ovog puta to nije požuda; više liči na odobravanje.

Nastavlja da zuri u mene ne smanjujući rastojanje između naših usana. Ne zadirkuje me i ne pokušava da me navede da ja započnem poljubac. Samo me gleda s odobravanjem i simpatijom, a to mi potpuno rastapa srce. Ruke su mi na njegovim ramenima, pa polako klizim njima duž vrata i kroz njegovu kosu, uživajući u ovom trenutku tišine između nas, šta god da je. Grudi mu se podižu i spuštaju u ritmu s mojima, a pogledom mi pretražuje lice, prelazi preko svake crte na njemu. Od toga kako me gleda celo telo mi malaksa i zahvalna sam što me još drži oko struka.

Spušta čelo na moje i ispušta dug izdah, gleda me, a njegov izraz se brzo menja u nešto što podseća na bol. To me nagoni da kliznem rukama do njegovih obraza i nežno ih trljam prstima, u želji da sklonim ono što je u ovom trenu iza tih očiju.

„Skaj“, kaže, sav usredsređen na mene. Kaže to kao da sledi neka velika mudrost, ali je moje ime jedino što izgovara. Polako prinosi usta mojima i usne nam se sreću. Hvata dubok dah dok sklopljene usne pritiska na moje, udiše me. Odmiče se i gleda nekoliko trenutaka opet u moje oči dok mi miluje obraz. Nikada me niko nije ovako okusio i apsolutno je predivno.

Ponovo saginje glavu i prislanja usne na moje, moja gornja usna je između njegovih. Ljubi me najnežnije što može, ponaša se kao da su mi usta lomljiva. Razdvajam usne i puštam ga da produbi poljubac, on to radi, ali je poljubac i dalje nežan. Pun je uvažavanja i nežnosti, a on me drži za potiljak i bok dok polako proba i zadirkuje svaki delić mojih usta. Ovaj poljubac je baš nalik njemu - prostudirani i bez trunke

žurbe.

Baš kad mi je razum podlegao želji da se moje telo stopi s njim, usne mu se umiruju i on se polako odmiče. Drhtavo otvaram oči i ispuštam dah koji možda sadrži i jedno „Oh“.

Vidi da sam ostala bez daha, pa prekida uz pokvareni osmeh. „Ovo je bio naš prvi zvanični poljubac otkad smo par.“

Čekam početak panike, ali nema je. „Par“, ponavljam tiho.

„Baš tako.“ Ruka mu je i dalje na mojim krstima i pritisnuta sam uz njega, gledam u njegove oči koje su fokusirane na mene. „I ne brini“, dodaje. „Ja ću obavestiti Grejsona. Ako ga ikad vidim kako pokušava onako da te dira, upoznaćete se ponovo s mojom pesnicom.“

Premešta ruku s mojih krsta na moj obraz. „Sad stvarno krećem. Vidimo se za sat. Živim te.“ Cmokne me u usta i odmiče se, pa kreće ka vratima.

„Holdere?“, kažem čim sam usisala u pluća dovoljno vazduha da mogu da govorim. „Šta si mislio onim upoznaćete se ponovo? Jeste li ste se ti i Grejson već tukli?“

Holder steže usne i lice mu postaje nedokučivo, jedva primetno klima glavom. „Već sam ti rekao. On nije dobra osoba.“ Vrata se zatvaraju za njim i ostavlja me sa još više pitanja. Šta je tu novo?

Odlučujem da preskočim tuširanje i umesto toga pozovem Siks. Ima dosta stvari o kojima treba da je obavestim. Trčim do svoje sobe i ispuzim kroz prozor, pa podižem njen i uvlačim se u njenu sobu. Dižem slušalicu kraj njenog kreveta i vadim mobilni da nađem poruku u kojoj je njen međunarodni broj. Dok okrećem broj, na mobilni mi stiže poruka od Holdera.

Stvarno strepim od toga da ceo dan provedem s tobom. Ovo uopšte ne zvuči zabavno. Osim toga, tvoja letnja haljina i nije nešto i mnogo je letnja, ali definitivno nemoj da je menjaš.

Cerim se. Jebote, stvarno živim ovog beznadežnog momka. Biram broj da bih pozvala Siks i ležem na njen krevet. Ona je sva grogi kad odgovori posle treće zvonjave. „Hej“, kažem. „Spavaš?“

Čujem je kako zeva. „Očigledno ne. Ali bi stvarno mogla da počneš da uzimaš u obzir vremensku razliku.“

Smejem se. „Siks? Ovde je popodne. Čak i da jesam uzela u obzir vremensku razliku, tebi to ništa ne bi menjalo.“

„Imala sam gadno jutro“, brani se. „Nedostaje mi tvoja faca. Šta ima novo?“

„Ništa naročito.“

„Lažeš. Zvučiš tako srećno da to nervira. Nagadam da ste ti i Holder konačno raspetljali šta se onog dana desilo u školi.“

„Aha. A ti si prva koja saznaje da sam ja, Linden Skaj Dejvis, sad zauzeta žena.“

Ona ječi. „Ne kapiram zašto bi se bilo ko izložio takvim jadima. Ali radujem se zbog tebe.“

„Hva...“ Htela sam da kažem hvala, ali moje reči preseca vrlo glasno „O, bože!“ sa Siksinog kraja. „Šta je?“

„Zaboravila sam. Danas ti je rođendan, jebote, a ja sam zaboravila! Srećan rođendan, Skaj, i sranje živo, ja sam najgora najbolja drugarica svih vremena.“

„U redu je“, smejem se. „Nekako mi je drago što si zaboravila. Znaš

da mrzim poklone i iznenađenja i sve ostalo što ide uz rođendane.“

„Oh, sačekaj. Upravo sam se setila kako sam neverovatno strava. Pogledaj iza svog toaletnog stočića danas.“

Kolutam očima. „Liči na tebe.“

„I kaži svom novom dečku da se snade za prokleti kredit, dostaje trošio moj.“

„Oću. Moram da brišem, keva će ti šiznuti kad bude videla telefonski račun.“

„Aha, dobro... trebalo bi da bude malo prizemnija, kao tvoja.“ Smejem se. „Volim te, Siks. Čuvaj se, važi?“

„Volim i ja tebe. I, Skaj?“

„Da?“

„Zvučiš srećno. Srećna sam što si srećna.“

Smeškam se i prekidam. Vraćam se u svoju sobu i, ma koliko mrzela poklone, i dalje sam ljudsko biće i po prirodi radoznala. Istog časa odlazim do toaletnog stočića i gledam iza njega. Na podu je umotana kutija, pa se saginjem i podižem je. Sedam na krevet i skidam poklopac. Kutija je puna snikersa.

Ludilo, volim je.

Subota, 29. septembar 2012.

10:25

Stojim kraj svog prozora i nestrpljivo čekam, kad Holder konačno skrene ka mojoj kući. Izlazim kroz glavni ulaz i zaključavam za sobom, pa se okrenem prema autu i sledim se. Nije sam. Otvaraju se suvozačka vrata i neki tip izlazi. Kad se okrene, sigurna sam da mi se na licu čita nešto između OMG i WTF. Učim.

Brekin pridržava suvozačka vrata sa ogromnim kezom na licu. „Nadam se da ti danas neće smetati treći. Moj drugi najbolji drug na celom celcijatom svetu pozvao me je da pođem s vama.“

Stižem do auta, skroz sludena. Brekin čeka da uđem, pa otvara zadnja vrata i seda na zadnje sedište. Naginjem se napred i krivim glavu prema Holderu koji se smeje kao da je upravo rekao ključnu rečenicu stvarno smešnog vica. Vica koji nisam čula.

„Da li bi neki od vas dvojice hteo da mi objasni šta se, kog đavola, dešava?“, kažem.

Holder me hvata za ruku i privlači je do usta, ljubi mi prste. „Pustiću

Brekina da objasni. Ako ništa drugo, brže govori.“

Naglo se okrećem na sedištu dok Holder vozi unazad niz prilazni put. Podižem obrvu prema Brekinu.

Gleda me kao očigledni krivac. „Imamo neku vrstu dvojnog saveza već skoro dve nedelje“, kaže snebivljivo.

Odmahujem glavom, pokušavam da protumačim ovo priznanje. Gledam čas u jednog, čas u drugog. „Dve nedelje? Vas dvojica ste pričali dve nedelje? Bez mene? Zašto mi niste rekli?“

„Naterao me je da se zakunem da ću ćutati“, kaže Brekin.

„Ali...“

„Okreni se i veži pojas“, kaže mi Holder.

Besno ga pogledam. „Za minut. Pokušavam da skapiram zašto si se pomirio s Brekinom pre dve nedelje, a tek danas sa mnom.“

Okrzne me pogledom, pa opet gleda ulicu pred sobom. „Brekin je zaslužio izvinjenje. Tog dana sam se ponašao kao seronja.“

„A ja nisam zaslužila?“

Ovom prilikom gleda pravo u mene. „Ne“, kaže odlučno, pa usmerava pažnju na saobraćaj.

„Skaj, ti ne zaslužuješ reči. Ti zaslužuješ dela.“

Zurim u njega, pitam se dokle lije sinoć ostao budan smišljajući tu savršenu rečenicu. Gleda me na tren i pušta moju ruku, pa me golica po butini. „Prestani da budeš tako ozbiljna. Tvoj dečko i tvoj naj najnajbolji drug na celom celcijatom svetu vode te na buvljak.“

Smejem se i šljepkam ga da skloni ruku. „Kako da budem srećna kada

je moj savez infiltriran? Vas dvojica ćete morati užasno mnogo da mi se ulagujete danas.“

Brekin spušta bradu na moj naslon za glavu i gleda me. „Mislim da sam ja najviše propatio u ovom stradanju. Tvoj dečko mi je dva petka zaredom upropastio veče kukanjem i jadanjem o tome kako te mnogo želi, ali ne želi da te izneveri i bla, bla, bla. Teško mi je padalo da ti se ne žalim na njega svakog dana za ručkom.“

Holder cima glavom prema Brekinu. „Pa, vas dvoje sad možete da se žalite na mene koliko vam je volja. Život je opet onakav kakav i treba da bude.“ Hvata me za ruku i steže je. Prolaze mi žmarci i nisam sigurna da li je to od dodira ili od njegovih reči.

„I dalje mislim da zaslužujem da me danas ljubite u dupe“, kažem obojici. „Hoću da mi kupite šta god poželim na buvljaku. Nije me briga ni koliko košta, ni koliko je veliko ili teško.“

„Amin“, kaže Brekin.

Ječim. „O, Bože, Holder te je već zarazio.“

Brekin se smeje, prebacuje ruku preko sedišta i povlači me ka sebi. „Mora da je tako, jer u ovom trenutku stvarno želim da te mazim na zadnjem sedištu“, kaže Brekin.

„Biće da te nisam baš mnogo zarazio ako misliš da bih je samo mazio na zadnjem sedištu“, kaže Holder. Šljepne me po dupetu baš pre nego što padnem pozadi kod Brekina.

„Ne misliš valjda ozbiljno“, kaže Holder držeći slanik koji sam mu upravo tutnula u ruke. Lunjamo po buvljaku više od sata i ja se držim svog plana. Kupuju mi šta god poželim. Treba da prebolim izdaju i biće tu puno nasumičnih kupovina pre nego što se osetim bolje.

Gledam figuricu u njegovim rukama i klimam glavom. „U pravu si. Treba da uzmem komplet.“ Uzimam i posudu za biber i pružam mu je. Nisu baš ono što bih u životu poželela. Nije mi jasno kako bi ih ma ko ikada poželeo. Ko pravi keramički slanik i posudu za biber u obliku tankog i debelog creva?

„Kladim se da su pripadale nekom lekaru“, kaže Brekin i divi im se zajedno sa mnom. Zavlačim ruku u Holderov džep i vadim njegov novčanik, pa se okrećem čoveku iza tezge.

„Koliko?“

On sleže ramenima. „Ne znam“, kaže bez entuzijazma. „Po dolar?“

„Može li dolar za obe?“ pitam. On uzima dolar iz moje ruke i ispraća nas klimanjem glave.

„Kakvo cenkanje“, odmahuje glavom Holder. „Bolje da ti budu na kuhinjskom stolu kad idući put dođem.“

„Odvratno, nema šanse“, kažem. „Ko bi hteo da gleda u creva dok jede?“

Obilazimo još nekoliko paviljona pre nego što stignemo do onog u koji su se smestili Karen i Džek. Kad stignemo do njihove tezge, Karen proverava da li je dobro videla, pa odmerava Brekina i Holdera.

„Hej“, kažem i pružam ruke. „Iznenadenje!“

Džek skače i obilazi oko tezge, grli me. Karen ga prati i uzdržano me zagleda sve vreme.

„Opusti se“, kažem kad vidim da zabrinuto merka i Holdera i Brekina. „Ni sa jednim od njih neću zatrudneti ovog vikenda.“

Ona se smeje i konačno me grli. „Srećan rođendan.“ Odmiče se, a njen

majčinski instinkt se budi sa zakašnjenjem od petnaestak sekundi. „Stani malo. Zašto si ovde? Je li sve u redu? Dobro si? Kuća je u redu?“

„Sve je u redu. Ja sam dobro. Samo mi je bilo dosadno, pa sam pitala Holdera da pode sa mnom u kupovinu.“

Holder je iza mene, upoznaje se sa Džekom. Brekin prolazi pored mene i grli Karen. „Ja sam Brekin“, kaže. „U savezu sam s vašom ćerkom da preuzmemo sistem državnih škola i sve njegove sluge.“

„Bio je“, pojašnjavam i besno gledam Brekina. „Bio je u savezu sa mnom.“

„Već mi se sviđaš“, kaže Karen i smeši se Brekinu. Gleda pored mene u Holdera i rukuje se s njim.

„Holdere“, kaže učtivo. „Kako si?“

„Dobro“, odgovara veoma uzdržano. Gledam ga i izgleda da mu je vrlo neprijatno. Ne znam da li je to zbog posuda za so i biber koje drži ili zbog činjenice da susret sa Karen ovog puta zahteva drugačiju reakciju pošto se zabavlja s njenom ćerkom. Pokušavam da promenim atmosferu time što se okrećem i pitam Karen ima li neku kesu za naše stvari. Vadi jednu ispod tezge i pruža je Holderu. On spušta posude u nju, a ona gleda u kesu, pa upitno u mene.

„Ne pitaj“, kažem. Uzimam kesu od nje i otvaram je da bi Brekin mogao da spusti drugu kupljenu stvar. To je mala slika reči „istopiti“, ispisane crnim mastilom na belom papiru u drvenom ramu. Koštala je dvadeset pet centi i apsolutno nije imala nikakvog smisla, pa sam, naravno, morala da je imam.

Par mušterija prilazi, pa i Džek i Karen odlaze iza tezge da ih usluže.

Okrećem se, a Holder ih oboje pažljivo odmerava. Nisam ga videla takvog od onog dana u trpezariji. To me malo uznemirava, pa mu prilazim i zagrlim ga rukom preko leđa, očajnički želeći da taj pogled nestane.

„Hej“, kažem, skrećući pažnju na sebe. „Jesi li dobro?“

Klima glavom i ljubi me u teme. „Dobro sam“, kaže. Hvata me oko struka i smeška se ne bi li me uverio. „Obećala si mi kolač s jagodama“, kaže i trlja mi obraz.

Klimam glavom, lakše mi je što vidim da je dobro. Ne bih baš želela da se Holderu desi neka od onih njegovih žutih minuta ovde pred Karen. Ne znam da li bi ona razumela takav strastveni pristup životu onako kako ja to počinjem da shvatam.

„Kolač s jagodama?“, kaže Brekin. „Da li je neko pomenuo kolač s jagodama?“

Okrećem se, a Karenin kupac je otišao. Ona sledeno stoji iza tezge, zagleda onu ruku koja je oko mog struka. Ubleдела je.

Koji je moj svima s tim uvrnutim pogledima danas?

„Dobro si?“ pitam je. Nije baš da me nikad nije videla s dečkom. Mat je praktično živeo u našoj kući celog meseca dok smo se zabavljali.

Gleda u mene, pa nakratko u Holdera. „Samo nisam shvatila da se vas dvoje zabavljate.“

„Aha. Kad smo kod toga“, kažem. „Rekla bih ti, ali smo nekako počeli da se zabavljamo tek pre četiri sata.“

„O“, kaže. „Pa... zgodni ste tako zajedno. Mogu li da popričam s tobom?“ Trza glavom pozadi, pokazuje da hoće da me vidi nasamo.

Vadim ruku iz Holderove i pratim je na bezbednu udaljenost. Okreće se i odmahuje glavom.

„Ne znam šta osećam prema ovome“, kaže tihim šapatom.

„Prema čemu? Imam osamnaest godina i imam dečka. Velika stvar.“

Uzdiše. „Znam, samo... šta će se dešavati noćas? Kad nisam tamo? Kako da znam da neće zaglaviti cele noći?“

Sležem ramenima. „Nećeš znati. Moraćeš da mi veruješ“, kažem i istog časa osećam krivicu zbog laganja. Da zna da je već proveo prošlu noć sa mnom, prilično sam sigurna da Holder ne bi više bio moj dišući dečko.

„Skaj, malo je čudno. Nikad zapravo nismo raspravljale o pravilima za momke kad nisam kod kuće.“ Izgleda vrlo nervozno, pa pokušavam da joj olakšam.

„Mama? Veruj mi. Bukvalno smo se dogovorili da počnemo da izlazimo pre par sati. Nema šanse da se među nama desi nešto od čega strahuješ. Otići će do ponoći, obećavam.“ Neuverljivo klima glavom. „Samo... ne znam. Kada vas vidim tako s rukama oko onog drugog? To kako se odnosite jedno prema drugom? Skaj, novi parovi ne gledaju tako jedno u drugo. Sludelo me je što sam pomislila da se vidate već neko vreme, a da si to krila od mene. Želim da sa mnom možeš da pričaš o svemu.“

Uzimam je za ruku i stežem je. „Znam, mama. I veruj mi, da nismo došli danas ovde, rekla bih ti za njega sutra. Verovatno bih pričala dok ti uši ne otpadnu. Ništa ne krijem od tebe, okej?“

Smeška se i kratko me stegne. „I dalje očekujem da sutra pričaš o njemu dok mi uši ne otpadnu.“

Subota, 29. septembar 2012.

22:15

„Skaj, budi se.“

Dižem glavu sa Brekinove ruke i brišem bale sa obraza. On gleda u svoju mokru majicu i mršti se. „Izvini“, smejem se. „Ne valja ti što si tako udoban.“

Stigli smo do njegove kuće posle osam sati hodanja i preturanja po bezvrednom dubretu. Holder i Brekin su konačno popustili i počeli smo da se nadmećemo ko će naći najšašaviji predmet. I dalje mislim da sam pobedila sa onim crevastim posudama, ali je Brekin u tesnoj borbi zauzeo drugo mesto sa plišanim crtežom šteneta koje jaše na ledima jednoroga.

„Ne zaboravi svoj crtež“, kažem dok izlazi iz kola. On se saginje i dohvata crtež sa poda, pa me ljubi u obraz.

„Vidimo se u ponedeljak“, kaže mi. Gleda u Holdera. „Ne pomišljaj da ćeš dobiti moje mesto na prvom času jer ti je ona devojka.“

Holder se smeje. „Ne donosim joj ja kafu svakog jutra. Sumnjam da bi

me pustila da te istisnem odatle.“

Brekin zatvara vrata, a Holder čeka da on ude u kuću pre nego što pode. „Šta ti glumiš tamo pozadi?“ kaže i smeška mi se u retrovizoru. „Dolazi ovamo.“

Odmahujem glavom i ne mrdam. „Nekako mi se dopada da imam šofera.“

Povlači ručnu i otkopčava pojas, pa se okreće na sedištu. „Dodi ovamo“, kaže i pruža se ka meni. Hvata me za ruke i vuče napred dok nam se lica ne nadu na nekoliko centimetara. Dodiruje mi lice i gužva mi obraze kao klinki. Glasno me cmokne u zgužvane usne. „Danas sam se lepo zabavio“, kaže. „Prilično si otkaćena.“

Izvijam obrvu, nesigurna da li je to kompliment. „Hvala?“

„Dopada mi se otkaćeno. A sad dovlači guzicu na prednje sedište pored mene pre nego što ti dođem tamo na zadnje sedište da te ne mazim.“ Vuče mi ruku i prelazim na prednje sedište, pa vezujem pojas.

„Šta sad radimo? Tvoja kuća?“ pitam. Odmahuje glavom. „Ne. Još jedno stajanje.“

„Moja kuća?“

Ponovo odmahuje glavom. „Videćeš.“

*

Vozimo se do periferije grada. Kad zaustavi auto uz ivicu puta, prepoznam da smo na lokalnom aerodromu. Izlazi bez reči i obilazi da mi otvori vrata. „Stigli smo“, kaže mašući rukom prema pisti koja se pruža s druge strane puta.

„Holdere, ovo je najmanji aerodrom u krugu od trista kilometara. Ako očekuješ da gledaš sletanje aviona, ostaćemo ovde dva dana.“

Povlači me za ruku i vodi niz neko brdašce. „Nismo došli da gledamo avione.“ Nastavlja da hoda do ograde aerodromskog kompleksa. Trese je da proveri koliko je čvrsta, pa me opet hvata za ruku.

„Izuj se, lakše će ići“, kaže. Gledam u ogradu, pa nazad u njega.

„Očekuješ da se penjem na to?“

„Pa...“ kaže i gleda je. „Mogu da te dignem i bacim preko, ali to bi bolelo malo više.“

„U haljini sam! Nisi mi rekao da ćemo se večeras pentrati preko ograde. Osim toga, protivzakonito je.“

Okreće glavu i gura me prema ogradi. „Nije protivzakonito kada aerodromom upravlja moj očuh. I ne, nisam ti rekao da ćemo se pentrati preko ograde jer sam se plašio da ćeš presvući tu haljinu.“

Hvatam ogradu i počinjem da je proveravam, ali me on jednim brzim pokretom uhvati oko struka i ja sam u vazduhu, već letim preko nje.

„Jebote, Holdere!“ vičem i dočekujem se sa druge strane.

„Znam. Bilo je malo prebrzo. Zaboravio sam da te vaćarim usput.“ Penje se na ogradu i prebacuje nogu, zatim skače. „Dodi“, kaže, hvata me za ruku i vuče.

Idemo do piste. Zastajem i zagledam njenu ogromnu dužinu. Nikada nisam letela avionom i pomisao na to me nekako plaši. Naročito kad vidim ogromno jezero na drugom kraju piste.

„Da li je neki avion sleteo u ono jezero?“

„Samo jedan“, kaže i vuče me da sednem pored njega. „Mada je to bila mala cesna i pilot je bio pijan ili naduvan. On je dobro prošao, ali je avion i dalje na dnu jezera.“ Spušta se na pistu i vuče me za ruku, očekuje da učinim isto.

„Šta radimo?“, pitam, popravljam haljinu i izuvam se.

„Ššš“, kaže. „Lezi i gledaj gore.“ Spuštam glavu i gledam gore, pa oštro udahnem. Na sve strane pruža se tepih zvezda, sjajnijih nego što sam ikad videla.

„U jeee“, šapućem. „Ne izgledaju ovako iz mog dvorišta.“

„Znam. Zato sam te doveo.“ Stavlja ruku između nas i kači mali prst za moj.

Ležimo dugo ćuteći, ali to je tišina ispunjena mirom. Povremeno diže mali prst i trlja moju ruku, ali ne radi ništa drugo. Ležimo jedno pored drugog i ja sam u haljini „na izvol'te“, ali on ne pokušava ni da me poljubi. Očigledno je da me nije doveo ovde u bestragiju tek da se povata sa mnom.

Doveo me je ovde da ovo iskustvo podeli sa mnom. Još nešto u vezi sa čim je strastven.

Toliko toga u vezi sa Holderom me iznenađuje, naročito u poslednja dvadeset četiri sata. Još mi nije jasno šta ga je onako uznemirilo u trpezariji onog dana, ali deluje ubeđeno da tačno zna šta je to bilo i da se neće ponoviti. I u ovom času, jedino mogu da mu verujem na reč. Mogu samo ponovo da mu poverim svoje poverenje. Samo se nadam da zna da je to celo poverenje koje mi je preostalo. Sasvim sam sigurna da će, ako me povredi kao što je to već uradio, to biti poslednji put da me povreduje.

Naginjem glavu prema njegovoj i posmatram ga dok pilji u nebo. Obrve su mu nabrane jedna uz drugu i očigledno je da o nečemu razmišlja. Kao da uvek mozga o nečemu i pitam se hoću li ikada uspeti da prodrem kroz to. Ima toliko toga što želim da saznam o njegovoj prošlosti i njegovoj sestri i njegovoj porodici. Ipak, da sve to potežem kada je ovako duboko zamišljen, samo će mu prekinuti misli koje su odlutale ko zna gde. Ne želim to da uradim. Dok ovako zuri u svemir, tačno znam gde je i šta radi. Znam, jer je to tačno ono što ja radim kad zurim u zvezde na mom plafonu. Posmatram ga dugo, pa skrećem pogled nazad na nebo i misli počinju da mi beže, kad on narušava tišinu iznenadnim pitanjem.

„Da li si imala dobar život?“, tiho pita.

Mozgam o tom pitanju, najviše zato što hoću da znam o čemu je mislio kada je rešio da ga postavi. Da li je zaista mislio na moj život ili na svoj?

„Aha“, iskreno odgovaram. „Aha, jesam.“ Teško uzdahne, pa me hvata za ruku. „Dobro.“

Ništa više ne govorimo još pola sata, a zatim kaže da je vreme da pođemo.

*

Zaustavljamo se pred mojom kućom nekoliko minuta pre ponoći. Oboje izlazimo iz kola, a on uzima moju kesu sa drangulijama i prati me do ulaza. Staje kod vrata i spušta kesu. „Ne idem dalje“, kaže i zavlaci ruke u džepove.

„Zašto? Da nisi vampir? Treba li ti dozvola da udeš?“ Smeška se. „Samo mislim da ne treba da ostanem.“

Prilazim mu i grlim ga, pa ga ljubim u bradu. „Zašto? Umoran si? Možemo da legnemo, znam da si jedva oka sklopio prošle noći.“ Zaista ne želim da ode. Bolje sam spavala sinoć u njegovom naručju, nego bilo koje noći ranije.

Na moj zagrljaj odgovara tako što me grli oko ramena i privlači na grudi. „Ne mogu“, kaže.

„Zapravo, to je kombinacija nekoliko stvari. Činjenice da će me keva zasuti pitanjima o tome gde sam bio od sinoć. Činjenice da sam te čuo kad si mami obećala da ću otići do ponoći. Činjenice da celog dana dok si šetkala okolo nisam prestajao da mislim na to šta li je ispod te haljine.“

Prinosi ruke mom licu i netremice gleda moja usta. Kapci mu postaju teški i utišava glas do šapata.

„Da ne pominjem ove usne“, kaže. „Pojma nemaš kako je bilo teško čuti ijednu reč koju si danas rekla dok sam samo razmišljao kako su meke. Kako su neverovatno ukusne. Kako se savršeno uklapaju s mojima.“ Saginje se i ljubi me nežno, pa se odmiče baš kad počnem da se topim uz njega. „A ta haljina...“ kaže, prelazeći mi rukom preko leđa i nežno klizeći preko kuka i vrha moje butine. Drhtim pod njegovim prstima. „Ta haljina je glavni razlog što neću da pređem prag ove kuće.“

Zbog toga kako mi telo reaguje na njega, brzo prihvatam njegovu odluku da ode. Koliko god volela da je ovde i da ga ljubim, već vidim da je moja moć obuzdavanja na apsolutnoj nuli, a mislim da nisam još spremna da obavim i tu premijeru.

Uzdišem, a htela bih da zastenjem. Koliko god se slagala sa onim što govori, moje telo je i dalje iznervirano što ga ne molim da ostane.

Čudno je kako je sam boravak u njegovom društvu danas nekako produbio potrebu da ga neprestano želim u blizini.

„Da li je ovo normalno?“, pitam i gledam njegove oči u kojima je želja veća nego što sam ikad videla. Znam zašto sada odlazi, jasno je da i on želi da zaobiđe tu premijeru.

„Šta to?“

Pritiskam glavu na njegove grudi da bih izbegla da ga gledam dok govorim. Ponekad kažem stvari koje su živi blam, ali ipak moram da ih kažem. „Da li je normalno ovo što osećamo jedno prema drugom? Zapravo se i ne poznajemo dovoljno dugo. Većinu vremena smo proveli izbegavajući se. Ne znam to da objasnim, ali s tobom je nekako drugačije. Pretpostavljam da kad se neki par zabavlja, prvih nekoliko meseci potroši da izgradi vezu.“ Podižem glavu sa njegovih grudi i gledam ga. „Osećam kao da s tobom to imam od časa kad smo se sreli. Sve u vezi s nama je tako prirodno. Imam osećaj kao da smo već stigli, a sad pokušavamo da idemo unazad. Kao da pokušavamo da se iznova upoznamo tako što usporavamo. Da li je to uvrnuto?“

Sklanja mi kosu sa lica i gleda me, ovog puta skroz drugačijim pogledom. Požuda i želja ustupili su mesto patnji i srce me zaboli kad to vidim u njegovim očima.

„Šta god da je, neću da ga analiziram. Neću ni da ti to analiziraš, važi? Samo budimo zahvalni što sam te konačno našao.“

Smejem se njegovoj poslednjoj rečenici. „Kažeš to kao da si me tražio.“

Skuplja obrve i spušta ruke na moje obraze i naginje mi glavu, okreće mi lice ka svom. „Tražio sam te celog svog prokletog života.“ Izraz

lica mu je čvrst i odlučan i čim to izgovori, spaja usta sa mojim. Ljubi me žestoko i sa više strasti nego što me je ljubio celog dana. Spremam se da ga uvučem u kuću sa mnom, ali pušta me i odmiče se čim ga zgrabim za kosu.

„Živim te“, kaže i tera sebe da krene. „Vidimo se u ponedeljak.“

„I ja tebe živim.“

Ne pitam ga zašto se nećemo videti sutra, jer mislim da će nam to vreme dobro doći da svarimo poslednja dvadeset četiri sata. Dobro će doći i Karen, pošto stvarno moram da joj ispričam o svom novom ljubavnom životu. Ili tačnije, o svom novom živućem životu.

Ponedjeljak, 22. oktobar 2012.

12:05

Prošao je skoro čitav mesec otkad smo Holder i ja proglasili da smo par. Do sada nisam naišla na one njegove teško objašnjive postupke koji me izluduju. Ako se išta promenilo, neke njegove sitne navike navele su me da ga obožavam još više. Kao, na primer, kako me netremice gleda kao da me proučava, ili kako isturi vilicu kada je razdražljiv, ili kako obliže usne uvek kada se smeje. To je na neki način seksi. A bolje i da ne počinem o onim rupicama.

Na sreću, imam istog Holdera od one noći kada mi se kroz prozor ušunjao u krevet. Od tada nisam videla ni trunku od onog ćudljivog i temperamentnog momka. U stvari, nekako se sve bolje uskladjemo što više vremena provodimo zajedno i imam osećaj da sad mogu da ga provalim skoro pojednako dobro kao on mene.

Pošto je Karen bila kod kuće svakog vikenda, nismo provodili mnogo vremena nasamo. Većinu zajedničkog vremena proveli smo u školi ili u izlascima preko vikenda. Iz nekog razloga smatra da nije u redu da dođe u moju sobu kad je Karen kod kuće i uvek nade neki izgovor kad

predložim da odemo kod njega. Zato smo odgledali mnogo filmova. Nekoliko puta izašli smo i sa Brekinom i njegovim novim dečkom Maksom.

Holderu i meni je bilo baš zabavno zajedno, ali nije bilo mnogo prilika da se zabavimo zajedno. Oboje postajemo pomalo frustrirani jer nam fali zgodno mesto za privatavanje. Auto mu je nekako mali, ali smo se snalazili. Mislim da oboje odbrojavamo sate do Kareninog odlaska iz grada sledećeg vikenda.

*

Sedim za stolom sa Brekinom i Maksom, čekam da Holder donese poslužavnike za oboje. Maks i Brekin upoznali su se u lokalnoj galeriji pre neke dve nedelje, a nisu ni znali da idu u istu školu. Drago mi je zbog Brekina jer sam imala utisak da se oseća kao suvišni treći, mada uopšte nije bilo tako. Prijatno mi je u njegovom društvu, ali mnogo je lakše kada mu je pažnja usmerena na sopstvenu vezu.

„Da li ste Holder i ti zauzeti u subotu?“, pita Maks čim sednem za sto.

„Mislim da nismo. Zašto?“

„U centru grada je galerija koja izlaže jednu moju sliku na izložbi lokalne umetnosti. Voleo bih da dođete.“

„Zvuči kul“, kaže Holder i seda pored mene. „Koju sliku izlažeš?“ Maks sleže ramenima. „Još ne znam. Premišljam se između dve.“

Brekin zakoluta očima. „Znaš koju treba da prijaviš i nije nijedna od te dve.“

Maks ga preseče pogledom. „Živimo u istočnom Teksasu. Sumnjam da će slika na gej temu biti dobro prihvaćena ovde.“

Holder šeta pogledom između njih dvojice. „Koga zaboje šta ljudi ovde misle?“ Maksov osmeh bleđi i on podiže viljušku. „Moje roditelje“, kaže.

„Znaju li tvoji roditelji da si gej?“ pitam.

Klima glavom. „Aha. Uglavnom me prilično podržavaju u tome, ali se i dalje nadaju da niko od njihovih prijatelja iz crkve neće saznati. Neće da ih sažaljevaju zato što imaju dete koje će otići u pakao.“

Odmahujem glavom. „Ako je Bog tip momka koji će te oterati u pakao samo zato što nekoga voliš, onda i ne bih želela da večnost provedem s njim.“

Brekin se smeje. „Kladim se da u paklu imaju onaj kolač s jagodama.“

„U koje vreme je to u subotu?“ pita Holder. „Doći ćemo, ali Skaj i ja imamo neke planove za kasnije.“

„Završava se u devet“, kaže Brekin.

Dobacujem pogled Holderu. „Imamo nešto u planu? Šta radimo?“

Ceri mi se i hvata me za rame, pa mi šapuće na uvo. „Moja keva pali u subotu uveče. Hoću da ti pokažem svoju sobu.“

Ruke mi se naježe i iznenada mi se javljaju vizije potpuno neprikladne za srednjoškolsku trpezariju.

„Ne želim ni da znam šta ti je rekao pa si tako pocrvenela“, smeje se Brekin.

Holder sklanja ruku i spušta je na moju nogu. Uzimam zalogaj, pa opet gledam u Maksa.

„Kakva su pravila oblačenja za tu priliku u subotu? Imam letnju

haljinu koju sam mislila da nosim te večeri, ali nije mnogo svečana.“ Holder mi stiska butinu i ja se cerim, jer tačno znam kakve sam misli izazvala u njegovoj glavi.

Maks kreće da mi odgovara kada neki tip za stolom iza nas kaže Holderu nešto što nisam čula. Šta god da je rekao, to istog časa zaokuplja Holderovu pažnju i on se okreće gledajući u tipa.

„Možeš li to da ponoviš?“, kaže Holder i besno ga posmatra.

Ne okrećem se. Ne želim ni da vidim ko je taj dečko koji je odgovoran za povratak temperamentnog Holdera za manje od dve sekunde.

„Možda treba da kažem jasnije“, kaže tip i pojačava glas. „Rekao sam - ako ne možeš da ih prebiješ namrtvo, možeš da im se pridružiš.“

Holder se ne pomera istog časa, što je dobro. To mi daje vremena da mu uhvatim pogled i skrenem pažnju na sebe. „Holdere“, kažem nepokolebljivo. „Ignoriši to. Molim te.“

„Ma da, ignoriši“, kaže Brekin. „Samo pokušava da te ispiždira. Maksu i meni sve vreme dobacuju takva sranja, navikli smo.“

Holderova vilica pomera se napred-nazad, udiše polako na nos. Izraz njegovih očiju polako postaje mekši i on hvata moju ruku, pa se polako okreće, a da više i ne pogleda tipa. „Dobro mi je“, kaže, uveravajući više sebe nego nas. „Dobro mi je.“

Čim se Holder okrene, od stola iza nas začuje se urlik smeha koji se širi trpezarijom. Holderova ramena se zatežu, pa spuštam ruku na njegovu nogu i stiskam je, teram ga da ostane miran.

„Baš lepo“, kaže tip iza nas. „Pusti fuksu da te odgovori od branjenja tvojih novih prijatelja. Pretpostavljam da ti ne znače onoliko koliko Lesli, inače bih bio u gadnom stanju, kao Džejk prošle godine kad si

ga olešio od batina.“

Jedva se uzdržavam da ne skočim i lično išutiram tog tipa, znam da Holder apsolutno neće moći da se obuzda. Opet se okreće, a lice mu je potpuno bezizražajno. Nikada ga nisam videla tako ukočenog - to me užasava. Znam da će se nešto užasno desiti i nemam pojma kako to da sprečim. Pre nego što skoči preko stola i ubije boga u onom tipu, radim nešto što šokira čak i mene. Opalim šamar Holderu što jače mogu. On istog trena stavlja ruku na obraz i pogleda u mene, potpuno zatečen. Ali me gleda, a to je dobro.

„U hodnik“, kažem odlučno čim sam zadobila njegovu pažnju. Guram ga sa klupe i držim ruke na njegovim ledima, guram ga sve dok ne krene prema izlazu iz trpezarije. Kada stignemo u hodnik, treska pesnicom najbliži ormarić, od čega mi se otme glasan uzdah sa usana. Silina udarca njegove pesnice ostavlja ogromno udubljenje i lakše mi je što tip iz trpezarije nije primio taj udarac.

Kipti. Lice mu je crveno i nikad ga ranije nisam videla toliko uzrujanog. Korača hodnikom, zastaje da pogleda u vrata trpezarije. Nisam ubeđena da se neće okrenuti i otići kroz njih, pa odlučujem da ga odvedem negde dalje.

„Hajdemo do tvog auta.“ Guram ga prema izlazu i on se ne opire. Hodamo do kola, a on sve vreme ćutke besni. Seda na vozačko sedište, ja na suvozačko, i oboje zatvaramo vrata. Ne znam da li je još na granici da otrči u školu i dovrši tuču koju je onaj seronja pokušao da započne, ali učiniću sve da ga zadržim podalje dok mu bes ne prođe.

Ono što se zatim dešava je nešto što uopšte nisam očekivala. Pruža ruke i čvrsto me steže uz sebe i počinje nekontrolisano da se tresu.

Ramena mu drhte, steže me i zaranja glavu u moj vrat.

Plače.

Grlim ga i puštam da mi bude blizu dok istresa iz sebe sve ono sputano u njemu, šta god to bilo. Spušta me u svoje krilo i čvrsto me stisne uz sebe. Nameštam noge tako da ga opkoračim i

ljubim ga lagano po glavi, iznova i iznova. Jedva da ispušta neki zvuk, prigušen mojim ramenom. Nemam predstavu šta ga je slomilo baš sada, ali to je najsnažnija srceparajuća scena koju sam ikada videla. Nastavljam da ga ljubim po slepoočnici i mazim po ledima. Radim to nekoliko minuta dok se konačno ne smiri, ali me i dalje čvrsto steže.

„Hoćeš li da pričamo o tome?“, šapućem i gladim mu kosu. Odmičem se, a on oslanja glavu na naslon i gleda me. Oči su mu crvene i tako pune bola da moram da ih poljubim. Nežno mu ljubim kapke, pa se opet odmičem i čekam da progovori.

„Slagao sam“, kaže. Njegove reči mi se zabijaju u srce kao nož i prestravljena sam od onoga što će reći posle ovoga. „Rekao sam ti da bih to ponovo učinio. Rekao sam ti da bih ubio boga u Džejku ako mi se ukaže prilika.“ Hvata me za obraze i očajnički me gleda. „Ne bih. Skaj, nije zaslužio ono što sam mu uradio. A onaj klinac tamo sada? To je Džejkov mladi brat. Mrzi me zbog onog što sam učinio i sasvim ima prava da me mrzi. Ima sva prava da mi kaže kakvo god mu sranje padne na pamet, jer sam to zaslužio. Jesam. To je jedini razlog zašto nisam hteo da se vratim u školu, jer sam znao da će bilo šta što mi neko kaže biti zaslužio. Samo ne mogu da ga pustim da onako priča o tebi i Brekinu. Može da kaže koji god moj hoće o meni i Les, jer mi to zaslužujemo, ali ti ne.“ Oči mu opet postaju sjajne i u apsolutnoj je agoniji, drži mi lice u rukama.

„Holdere, u redu je. Ne treba da braniš nikoga. I ti to ne zaslužuješ. Džek nije smeo da kaže ono što je rekao o tvojoj sestri prošle godine, a njegov brat nije smeo da kaže ono što je rekao danas.“

Odmahuje glavom da se ne slaže. „Džek je bio u pravu. Znam da nije trebalo to da kaže i sasvim mi je jasno da nije trebalo ni prstom da ga pipnem, ali bio je u pravu. Ono što je Les uradila nije bilo ni hrabro ni plemenito ni odvažno. Ono što je uradila bilo je sebično. Nije čak ni pokušala da se izbori s tim. Nije mislila na mene, nije mislila na roditelje. Mislila je na sebe, a ostali je nisu nimalo zanimali. I mrzim je zbog toga. Skaj, užasno je mrzim zbog toga i umoran sam od te mržnje.

Toliko sam umoran od toga što je mrzim da me to razvaljuje i pravi od mene tu osobu koja ne želim da budem. Ona ne zaslužuje da je neko mrzi. Ja sam kriv za ono što je uradila. Trebalo je da joj pomognem, a nisam. Nisam znao. Voleo sam tu devojkicu više nego što sam ikada ikoga voleo, a nisam imao predstavu kako joj je gadno bilo.“

Brišem mu suzu palcem i radim jedino što mi pada na pamet, jer ne znam šta da kažem. Ljubim ga. Ljubim ga očajnički i pokušavam da oteram njegov bol na jedini način koji znam. Nikada nisam tako iskusiła smrt, pa i ne pokušavam da razumem šta je sve prošao. On zavlači ruke u moju kosu i uzvraća mi poljubac s takvom žestinom da skoro boli. Ljubimo se nekoliko minuta dok njegova napetost ne počne da slabi.

Odvajam usne od njegovih i gledam ga pravo u oči. „Holdere, imaš pravo da je mrziš zbog onoga što je učinila. Ipak, imaš i sva prava da je i dalje voliš uprkos tome. Jedino na šta nemaš pravo je da optužuješ sebe za to. Nikad nećeš razumeti zašto je to učinila, pa prekini da

mučiš sebe što ne znaš sve odgovore. Odabrala je ono što je smatrala najboljim za sebe, mada je napravila pogrešan izbor. Ali upravo to moraš da zapamtiš... ona je odabrala. Ne ti. Ne možeš sebe da kriviš što nisi znao ono što ti nije rekla.“ Ljubim ga u čelo, pa ga opet gledam u oči. „Moraš da prekineš s tim. Možeš da se držiš mržnje i ljubavi, pa čak i ogorčenosti, ali moraš da prekineš da osećaš krivicu. Ta krivica te uništava.“

Sklapa oči i privlači moju glavu na rame, diše iskidano. Osećam da klima glavom i da se potpuno smiruje. Ljubi me po slepoočnici i sedimo dugo bez reči. Kakvu god vezu da smo ostvarili pre ovoga... to nije ni prineti ovom trenutku. Šta god da nam se desi u životu, ovaj trenutak spojio je deliće naših duša. Tako će uvek ostati i utešno je to znati.

Holder me gleda i podiže obrvu. „Zašto si me ošamarila, kog đavola?“ Smejem se i ljubim obraz koji sam ošamarila. Otisci mojih prstiju sada se jedva vide, ali još su tu.

„Izvini. Morala sam da te izvedem odande, a nisam mogla da smislim kako drugačije to da izvedem.“

Smeška se. „Upalilo je. Ne znam da li je iko drugi mogao da kaže ili učini bilo šta što bi me izvuklo odande. Hvala ti što tačno znaš kako da postupaš prema meni, pošto ponekad ni sam to ne znam.“ Nežno ga ljubim. „Veruj mi. Nemam pojma kako da postupam prema tebi. Samo impulsivno reagujem ne znajući kako dalje.“

Petak, 26. oktobar 2012.

15:40

„Kad misliš da ćeš se vratiti?“, pitam. Holder me je zagrlio i naslonjeni smo na moj auto. Nismo uspeli da provedemo mnogo vremena zajedno posle onog što se odigralo u njegovom autu u ponedeljak u vreme ručka. Na sreću, tip koji je hteo da započne sranje sa Holderom nije rekao ništa više. Bila je to prilično mirna nedelja ako se ima u vidu kako je burno počela.

„Vraćićemo se kasno. Proslava Noći veštica u njihovoj kompaniji obično traje nekoliko sati. Ali videćeš me sutra. Mogu da te odvedem na ručak ako hoćeš, pa da ostanemo zajedno sve do odlaska u galeriju.“

Odmahujem glavom. „Ne mogu. Džeku je rođendan i izvodimo ga na ručak jer sutra uveče mora da radi. Samo me pokupi u šest.“

„Razumem, madam“, kaže. Ljubi me i otvara mi vrata da uđem. Mašem mu dok odlazi, pa vadim telefon iz ranca. Čeka me poruka od Siks i to me raduje. Nisam primala svakodnevne poruke kao što je obećala. Nisam mislila da će mi one nedostajati, ali sad kad primim po

jednu otprilike svakog trećeg dana, pomalo sam razočarana.

Zahvali svom dečku što je konačno uplatio kredit za tvoj telefon. Je li bilo seksa s njim do sada? Nedostaješ mi.

Smejem se njenoj otvorenosti i odgovaram.

Ne, još uvek nije bilo seksa. Mada smo obavili skoro sve ostalo, pa sam sigurna da će uskoro potrošiti strpljenje. Pitaj me ponovo sutra uveče, možda ću imati drugačiji odgovor. Nedostaješ mi još više.

Pritiskam dugme za slanje i zurim u telefon. Nisam do sada zapravo ni razmišljala da li sam spremna da prođem i tu premijeru, ali sam valjda upravo sebi priznala da jesam. Pitam se da li je poziv u njegovu kuću način da i on utvrdi da li sam spremna.

Ubacujem u rikverc, a telefon mi zapišti. Uzimam ga i vidim poruku od Holdera. Nemoj da krećeš. Vraćam se do tvog auta.

Zaustavljam auto i spuštam prozor upravo kad prilazi. „Hej“, kaže i naginje se ka prozoru. Sklanja pogled sa mene i nervozno šara njime po autu. Mrzim kada deluje kao da mu je neprijatno, to uvek znači da ću upravo čuti nešto što ne želim da čujem.

„Hm...“ Opet me gleda, a sunce sija pravo na njega, naglašavajući sve ono divno na njemu. Oči su mu bistre i gledaju u moje kao da nikada neće poželeti da pogledaju nigde drugde. „Ti, ovaj... upravo si mi poslala poruku za koju sam prilično siguran da je bila namenjena Siks.“

O, bože, ne. Istog časa dohvatam telefon da proverim govori li istinu. Nažalost, da. Bacam telefon na suvozačko sedište i spuštam ruke na volan, guram glavu u pregib lakta. „O, bože“, stenjem.

„Skaj, pogledaj me“, naređuje. Ignorišem ga i čekam da naiđe

magična crna rupa i usisa me iz svih neprijatnih situacija u koje se uvaljujem. Osećam kako mi njegova ruka dodiruje obraz i vuče lice ka njemu. Gleda me, ispunjen iskrenošću.

„Bilo to sutra uveče ili sledeće godine, obećavam ti da će to garant biti najbolja noć u mom životu. A ti se samo pobrini da doneseš tu odluku za sebe i ni za koga drugog, važi? Uvek ću te želeti, ali neću sebi dozvoliti da te imam dok nisi sto posto sigurna da i ti mene želiš toliko. I ništa mi ne govori sada. Okrećem se i idem do svog auta i možemo da se pretvaramo da se ovaj razgovor nikada nije dogodio. U suprotnom, možda nikad nećeš prestati da crveniš.“ Naginje se kroz prozor I kratko me poljubi. „Slatka si do bola, znaš li to? Ali stvarno moraš da provališ kako se rukuje telefonom.“ Namiguje mi i odlazi. Oslanjam glavu na naslon i ćutke psujem sebe.

Mrzim tehnologiju.

Ostatak večeri provodim trudeći se da izbacim iz glave onaj ponižavajući tekst. Pomažem Karen da popakuje stvari za sledeći buvljak, pa se konačno zavlačim u krevet sa svojim elektronskim čitačem. Čim ga uključim, pali se svetio mog telefona na noćnom stočiću.

Upravo hodam prema tvojoj kući. Znam da je kasno i da ti je mama kod kuće, ali ne mogu da čekam do sutra da te opet poljubim. Pobrini se da ti prozor bude odškrinut.

Posle čitanja poruke skačem iz kreveta i zaključavam vrata sobe, srećom Karen je otišla na spavanje pre dva sata. Istog časa odlazim u kupatilo da operem zube i iščetkam kosu, pa gasim svetio i uvlačim se u krevet. Prošla je ponoć. On se nikad ranije nije ušunjavao kod mene kad je Karen kod kuće. Nervozna sam, ali to je uzbudljiva nervoza.

Činjenica da ne osećam nimalo krivice što je on na putu ovamo dokaz je da ću ići u pakao. Ja sam najgora ćerka svih vremena.

Nekoliko minuta kasnije prozor se podiže i čujem ga kako ulazi. Toliko sam uzbuđena što ću ga videti da mu trčim u susret do prozora i obavijam mu ruke oko vrata, pa skačem uvis i teram ga da me drži dok ga ljubim. Rukama mi čvrsto drži zadnjicu i nosi me prema krevetu, zatim me nežno spušta.

„Pa, zdravo i tebi“, kaže i široko se osmehuje. Malo posrće i pada preko mene i opet spušta usne na moje. Pokušava da otrese patike, ali mu nešto ne ide, pa počinje da se smeje.

„Jesi li pijan?“ pitam.

Pritiska mi prstima usne i pokušava da prestane da se smeje, ali mu ne uspeva. „Ne. Da.“

„Koliko pijan?“

Pomera glavu na moj vrat i lagano mi prelazi usnama preko ključne kosti, šaljući talase vreline kroz mene. „Dovoljno pijan da želim da ti radim ružne stvari, ali ne dovoljno pijan da bih to uradio pijan“, kaže. „A ipak dovoljno pijan da bih ih zapamtio do sutra ako bih ih uradio.“

Smejem se, potpuno zbunjena ovakvim odgovorom, a opet istovremeno i napaljena. „Jesi li zato došao peške? Zato što si pio?“

Odmahuje glavom. „Dopešaćio sam jer sam hteo poljubac za laku noć, a na sreću nisam mogao da nađem ključeve od kola. Ali sam očajnički želeo jedan, mala. Večaras si mi gadno nedostajala.“ Ljubi me, a usta mu imaju ukus limunade.

„Zašto imaš ukus limunade?“

Smeje se. „Imali su samo ona voćna ženska pića. Pijan sam od voćnih pića koje piju devojke. To je stvarno tužno i uopšte nije privlačno, znam.“

„Pa, stvarno si ukusan“, kažem i privlačim njegove usne mojima. On ječi i stiska se uz mene, uranja jezik dublje u moja usta. Čim nam se tela spoje na krevetu, on se odmiče i ustaje, ostavlja me bez daha i samu na dušeku.

„Vreme za polazak“, kaže. „Već vidim da ovo vodi nekud gde sam sada previše pijan da odem. Vidimo se sutra uveče.“

Skačem, trčim i preprečim prozor pre nego što uspe da izađe. Staje ispred mene i prekršta ruke na grudima. „Ostani“, kažem. „Molim te. Samo lezi u krevet sa mnom. Možemo da stavimo jastuke između nas i obećavam ti da te neću zavoditi pošto si pijan. Ostani samo jedan sat, ne želim još da ideš.“

On se istog časa okreće i vraća ka krevetu. „U redu“, kaže jednostavno. Baca se na moj krevet i navlači pokrivač.

To je bilo lako.

Prilazim krevetu i ležem pored njega. Nijedno ne stavlja jastuk između nas. Umesto toga, prebacujem ruku preko njegovih grudi i preplićem noge s njegovim.

„Laku noć“, kaže i sklanja mi kosu. Ljubi me u čelo i žmuri. Pribijam glavu uz njegove grudi i slušam ritam njegovog srca. Nekoliko minuta kasnije, disanje i otkucaji srca su mu pravilni i on čvrsto spava. Više ne osećam ruku, pa je nežno dižem sa njega i tiho se prevrćem. Čim se smestim na jastuk, prebacuje ruku preko mog struka i noge preko mojih. „Houp, volim te“, mrmlja.

Hm...

Diši, Skaj. Samo diši.

Nije to tako teško. Udahni.

Zatvaram oči i govorim sebi da nisam čula ono što mislim da sam upravo čula. Mada je bilo jasno kao dan. I iskreno ne znam šta mi više slama srce - to što me je nazvao tudim imenom ili to što je ovog puta rekao volim umesto živim.

Pokušavam da ubedim sebe da se ne okrenem i tresnem ga u prokletu facu. Pio je i napola je spavao kad je to rekao. Ne mogu da pretpostavim da mu ona zaista nešto znači jer je to mogao da bude samo san. Ali... ko je Houp, jebote? I zašto je voli?

Trinaest godina ranije

Znojim se jer je toplo pod ovim pokrivačima, ali neću da ih skinem sa glave. Ako se vrata otvore, znam da neće ništa promeniti da li sam pokrivena ili ne, ali se sa pokrivačima ipak osećam sigurnije. Proturam prste i podižem onaj deo koji mi je ispred očiju. Gledam u kvaku kao i svake noći.

Nemoj da se okreneš. Nemoj da se okreneš. Molim te, ne okreći se.

U mojoj sobi je uvek tako tiho i mrzim to. Ponekad čijem stvari za koje pomislim da su okretanje kvake, a od toga mi srce kuca jako i stvarno brzo. U ovom trenutku već od samog piljenja u kvaku srce mi jako i stvarno brzo lupa, ali ne mogu da prestanem da piljim. Neću da se okrene. Neću da se ta vrata otvore, stvarno neću.

Sve je tako tiho. Tako tiho. Kvaka se ne okreće.

Srce prestaje da mi kuca onako brzo, jer se kvaka ne okreće. Kapci su mi stvarno teški i konačno ih sklapam. Tako mi je drago da ovo nije jedna od onih noći kad se kvaka okreće. Tako je tiho. Tako tiho.

A zatim nije, jer se kvaka okreće.

Subota, 27. oktobar 2012.

Negde usred noći.

„Skaj.“

Tako sam teška. Sve je tako teško. Ne sviđa mi se taj osećaj. Ništa opipljivo mi nije na grudima, ali osećam pritisak kakav nisam osetila nikada ranije. I tugu. Neka sveobuhvatna tuga me guta, a nemam pojma zašto. Ramena mi se tresu, a jecaji dopiru negde iz sobe. Ko to plače?

Dali ja plačem?

„Skaj, probudi se.“

Osećam njegovu ruku na sebi. Obraz mu je pritisnut uz moj i iza mene je, drži me čvrsto uz grudi. Hvatam ga za ruku i dižem je sa sebe. Sedam u krevetu i zagledam okolo. Napolju je mrak. Ne kapiram. Plačem.

On seda pored mene i okreće me prema sebi, briše mi oči palcem.

„Plašiš me, mala.“ Gleda me i zabrinut je. Čvrsto stežem oči i pokušavam da povratim kontrolu, jer nemam pojma šta se kog đavola

dešava, pa ne mogu da dišem. Čujem sebe kako plačem i ne mogu da udahnem zbog toga.

Gledam sat na noćnom stočiću, pokazuje tri. Stvari sad počinju da budu jasnije, ali... zašto plačem?

„Zašto plačeš?“, pita Holder. Privlači me uz sebe i ja se ne opirem. Uz njega deluje sigurno. Imam osećaj kao da sam kod kuće kada se ušuškam uz njega. Drži me i trlja mi leđa, povremeno me ljubi u glavu. Neprestano mi govori „ne brini“ i drži me, naizgled, beskrajno dugo.

Teret se polako podiže s mojih grudi, tuga se raspršava i u nekom trenutku više ne plačem. Ipak sam uplašena, jer mi se ništa slično nije nikad desilo. Nikad u životu nisam osetila ovako nepodnošljivu tugu, pa kako je mogla da bude tako stvarna u snu?

„Jesi li dobro?“ šapuće.

Klimam glavom, pripijena uz njegove grudi.

„Šta se desilo?“

Odmahujem glavom. „Ne znam. Valjda ružan san.“

„Hoćeš da pričaš o tome?“ Mazi mi kosu. Odmahujem glavom. „Ne. Ne želim da se prisećam.“

Grli me dugo, pa me ljubi u čelo. „Ne želim da te ostavim, ali moram da idem. Neću da ti napravim frku.“

Klimam glavom, ali ne popuštam stisak. Hoću da ga zamolim da me ne ostavlja samu, a ne želim da zvučim očajnički i uplašeno. Ružni snovi su česta pojava; ne razumem zašto reagujem ovako.

„Skaj, nastavi da spavaš. Sve je u redu, samo si ružno sanjala.“

Ležem i zatvaram oči. Osetim kada mi njegove usne nežno dodirnu čelo, a zatim odlazi.

Subota, 27. oktobar 2012.

20:20

Na parkingu galerije grlim i Brekina i Maksa. Otvaranje izložbe je završeno i Holder i ja se vraćamo njegovoj kući. Znam da treba da budem nervozna zbog onoga što bi moglo da se desi među nama noćas, ali nisam ni malo. Sve što radim s njim deluje baš kako treba. Pa, sve sem one rečenice koja mi se uporno vrti po glavi.

Houp, volim te.

Hoću da ga pitam za to, ali ne nalazim zgodan trenutak. Otvaranje izložbe u galeriji sigurno nije mesto da se potegne to pitanje. Sada deluje kao da je pogodan trenutak, ali svaki put kad otvorim usta da to uradim, samo ih zatvorim. Mislim da me više plaši ko je ona i šta mu znači, nego što ne mogu da skupim petlju da ga pitam. Što više odlažem, više mi vremena ostaje pre nego što budem morala da saznam istinu.

„Hoćeš da uzmemo nešto za jelo?“, pita dok se isparkirava.

„Aha“, brzo odgovaram, zahvalna što mi je prekinuo misli. „Čizburger

bi mi baš legao. I čips sa sirom. I hoću čokoladni milkšejk.“

Smeje se i hvata mi ruku. „Malo smo zahtevni, zar ne, princezo?“

Puštam njegovu ruku i okrećem se da ga pogledam. „Nemoj to da mi govoriš“, prasnem. On me gleda i prilično je verovatno da vidi bes na mom licu, čak i u mraku.

„Ej, polako“, kaže utešno i opet me hvata za ruku. „Skaj, ne mislim da si zahtevna. Šalio sam se.“

Odmahujem glavom. „Ne to da sam zahtevna. Nemoj da me zoveš princezo. Mrzim tu reč.“ Pogleda me iskosa, pa vraća pogled na ulicu. „U redu.“

Gledam kroz prozor, pokušavam da isteram tu reč iz glave. Ne znam zašto toliko mrzim sladunjave nadimke, ali tako je. Znam i da sam sada preterano reagovala, ali ne sme više nikada tako da me nazove. A ne sme ni da me zove imenom neke bivše devojke. Treba da se drži onog Skaj... mnogo je sigurnije.

Vozimo se u potpunoj tišini i sve više mi je žao što sam onako reagovala. Ako ništa drugo, trebalo bi da me više pogađa što me je pozvao imenom druge devojke, nego što me je nazvao princezom. To mu dođe kao da izmeštam svoj bes jer se suviše plašim da potegnem ono što me zaista brine. Iskreno, s njim večeras želim samo noć bez ikakve drame. Ostaje mnogo vremena da ga pitam za Houp nekog drugog dana.

„Holdere, izvini.“

On mi steže ruku i povlači je u svoje krilo, ali ne govori ništa.

Stižemo do njegove kuće i izlazim iz kola. Nismo svratili po hranu, ali nisam raspoložena da sad to pominjem. Dolazi do moje strane auta i

grli me, a ja uzvraćam zagrljaj. Gura me nekoliko koraka unazad dok se ledima ne naslonim na kola. Prisanjam glavu na njegovo rame, udišem njegov miris. Neprijatna atmosfera tokom vožnje ovamo još je prisutna, pa pokušavam da se udobno namestim uz njega da bih mu dala do znanja da ne mislim na to. Lagano me mazi po rukama, sva sam se naježila.

„Mogu li nešto da te pitam?“, kaže.

„Uvek.“

Uzdiše, pa se odmiče i gleda me. „Da li sam te prestravio u ponedjeljak? U mom autu? Ako jesam, izvini. Ne znam šta me je spopalo. Nisam pičkica, kunem ti se. Nisam zaplakao otkad je Les umrla, a veruj mi na reč da mi ne bi palo na pamet da to uradim pred tobom.“

Ponovo mu spuštam glavu na grudi i grlim ga jače. „Znaš kad sam se prošle noći probudila posle onog sna?“

„Aha.“

„To je drugi put da sam zaplakala od pete godine. Prethodni put sam zaplakala kada si mi ispričao šta se dogodilo tvojoj sestri. Plakala sam kad sam bila u kupatilu. Bila je to samo jedna suza, ali i to se računa. Mislim da nam možda emocije postaju prejake kad smo zajedno i to nas oboje pretvara u pičkice.“

Smeje se i ljubi me u teme. „Imam osećaj da te neću još dugo živeti.“ Još jednom me brzo poljubi, pa me hvata za ruku. „Spremna za grandiozni obilazak?“

Pratim ga do njegove kuće, ali ne prestajem da vrtim po glavi to što mi je upravo rekao da će prestati da me živi. Ako prestane da me živi,

to znači da će me voleti. Upravo je priznao da se zaljubio u mene, a da to zapravo nije rekao. Najšokantnije u vezi s tim priznanjem je što mi se zapravo dopalo.

Ulazimo u kuću i ona nije ni nalik onome što sam očekivala. Ne izgleda velika spolja, ali ima predsoblje. Obične kuće nemaju predsoblje. Sa desne strane je zasvođeni prolaz ka dnevnoj sobi. Celi zidovi pokriveni su isključivo knjigama, pa se osećam kao da sam umrla i otišla u raj. „Ujee“, kažem zagledajući police s knjigama u dnevnoj sobi. Knjige su naredane po policama od poda do plafona na svakom zidu.

„Aha“, kaže. „Mama se prilično iznervirala kada su izmislili elektronski čitač.“ Smejem se.

„Mislim da mi se tvoja mama već dopada. Kada ću je upoznati?“

Odmahuje glavom. „Ne poznajem devojke s majkom.“ Glas mu je uzdržan, kao i reči, i čim to kaže, lice mu se smrači jer zna da me je uvredio. Brzo mi prilazi i hvata mi lice. „Ne, ne. Nisam to mislio. Ne kažem da si kao druge devojke s kojima sam izlazio. Nisam hteo da tako zvuči.“

Jeste, čujem šta mi govori, ali zabavljamo se već neko vreme, a on još nije uveren da je to dovoljno stvarno da bih upoznala njegovu majku? Pitam se da li ćemo za njega ikada biti dovoljno stvarni da bih je upoznala.

„Da li ju je Houp upoznala?“ Znam da ne treba to da kažem, ali ne mogu više da zadržavam u sebi. Naročito sada, kada od njega čujem „druge devojke“. Ne živim u zabludi, znam da se zabavljao s drugima pre nego što je mene upoznao. Samo ne volim da čujem kada to kaže. A još manje da me zove njihovim imenima.

„Molim?“, pita i spušta ruke. Odmiče se od mene. „Zašto si to rekla?“ Lice mu bleedi i istog časa žalim što sam bilo šta kazala.

„Nema veze. Nije ništa. Ne moram da upoznam tvoju mamu.“ Samo želim da ovo prođe, šta god da je. Znala sam da neću biti raspoložena da večeras pričam o tome. Hoću samo da se vratim obilasku kuće i zaboravim da se ovaj razgovor ikada dogodio.

Hvata me za ruke i ponavlja. „Skaj, zašto si to rekla? Zašto si izgovorila to ime?“ Odmahujem glavom. „Ma nije to toliko važno. Bio si pijan.“

On čkilji u mene i jasno mi je da ne mogu da izbegnem ovaj razgovor. Uzdišem i nevoljno popuštam, nakašljavam se pre nego što progovorim.

„Sinoć dok si tonuo u san... rekao si da me voliš. Samo si me nazvao Houp, pa se nisi baš meni obraćao. Pio si pre toga i bio si u polusnu, pa mi ne treba objašnjenje. Ne znam ni da li zaista želim da znam zašto si to rekao.“

Hvata se rukama za kosu i ječi. „Skaj.“ Prilazi i uzima me u naručje. „Strašno mi je žao. Mora da je to bio neki glupavi san. Čak i ne poznajem nikoga ko se zove Houp i sigurno nemam bivšu devojkicu koja se tako zove, ako si to pomislila. Strašno mi je žao što se to desilo. Nisam smeo da dođem kod tebe pijan.“ Gleda me i ma koliko mi instinkti govore da laže, oči su mu potpuno iskrene.

„Moraš da mi veruješ. Ubiće me ako i na sekund pomisliš da gajim nekakva osećanja prema bilo kojoj drugoj. Ovako nešto nikada nisam osećao ni prema kome.“

Svaka reč koja dolazi iz njegovih usta prepuna je otvorenosti i

iskrenosti. Imajući u vidu da ne mogu ni da se setim zašto sam se probudila uplakana, moguće je da je njegovo pričanje u snu stvarno posledica nekog bezveznog sna. A sada kada sam čula sve što je rekao, mislim da ovo među nama postaje ozbiljno.

Gledam ga, pokušavam da smislim nekakav odgovor na sve što sam upravo čula. Razdvajam usne i čekam da reči dodu, ali ne dolaze. Odjednom sam ja ta kojoj treba vremena da svari sopstvene misli.

Obuhvata mi obraze, čeka da prekinem tišinu. Blizina naših usta jača je od njegovog strpljenja. „Moram da te poljubim“, kaže kao da se izvinjava, pa privlači moje lice. I dalje stojimo u predsoblju, ali me on nekako s lakoćom podiže i premešta na stepenište koje vodi ka spavaćim sobama na spratu. Naslanjam se, a on ponovo prislanja usne na moje, rukama stežući drveni stepenik sa obe strane moje glave.

Zbog ovakvog položaja prinuden je da spusti koleno između mojih butina. To i nije baš velika stvar ako nemate u vidu haljinu koju sam obukla. Mogao bi tako lako da me uzme ovde, na ovom stepeništu, ali nadam se da ćemo stići bar do njegove sobe pre nego što pokuša. Pitam se da li nešto očekuje, naročito posle poruke koju sam mu greškom poslala. On je mladić, naravno da nešto očekuje. Pitam se da li zna da sam devica. Da li bi uopšte trebalo da mu kažem da sam devica? Trebalo bi. Verovatno će i sam primetiti.

„Ja sam devica“, izleće mi. Istog časa se pitam koji mi je davo da sad uopšte pričam naglas. Ne bi mi trebalo dozvoliti da ikad više progovorim. Trebalo bi da mi neko oduzme glas, jer očigledno nemam nikakav filter kada mi je seksualni gard spušten.

Istog časa prestaje da me ljubi. Lagano odmiče lice od mog i gleda me u oči. „Skaj“, kaže direktno. „Ljubim te jer ponekad ne mogu da te ne

ljubim. Znaš kako tvoja usta deluju na mene. Ne očekujem ništa više, okej? Sve dok mogu da te ljubim, ostalo može da sačeka.“ Sklanja mi kosu iza ušiju i iskreno me gleda.

„Samo sam pomislila da treba da znaš. Verovatno je trebalo da odaberem bolji trenutak da iznesem tu činjenicu, ali ponekad istrtljam nešto bez razmišljanja. To je stvarno gadna osobina i mrzim je, jer to radim u najnezgodnijim trenucima i blam me je. Kao upravo sad.“

Smeje se i odmahuje glavom. „Ne, nemoj da prestaješ s tim. Volim kad istrtljaš nešto bez razmišljanja. I volim kad izvaljuješ te tvoje duge, nervozne, besmislene govorancije. To je nekako seksi.“

Crvenim. Kada ti neko kaže da si seksi, to je stvarno... seksi.

„Znaš šta je još seksi?“ kaže i opet se naginje prema meni. Njegov šaljiv izraz lica razbija moj stid.

„Šta?“

Smeje se. „Naši pokušaji da držimo ruke podalje jedno od drugog dok gledamo film.“ Ustaje i povlači me na noge, pa me vodi uz stepenište ka svojoj sobi.

Otvora vrata i ulazi prvi, pa se okreće i kaže mi da zažmurim. Umesto toga, kolutam očima.

„Ne volim iznenađenja“, kažem.

„Ne voliš ni poklone i neke uobičajene sladunjave nadimke. Učim. Ali ovo je nešto stvarno kul što hoću da ti pokažem - nije nešto što sam ti kupio. Pomiri se s tim i zažmuri.“

Radim kako mi je rekao i on me vuče napred u sobu. Već mi se dopada ovde jer miriše baš kao on. Vodi me nekoliko koraka, pa mi

spušta ruke na ramena. „Sedi“, kaže i gura me nadole. Sedam na nešto što mislim da je krevet, a onda sam iznenada na ledima i on mi podiže stopala. „Ne otvaraj oči.“

Osećam kako mi podiže noge na krevet i naslanja me na jastuk. Hvata rub moje haljine i povlači ga naniže, vodi računa da bude na mestu. „Moram da te pokrijem. Ne smeš tu da mi sevaš butinama kad si tako na leđima.“

Smejem se, ali i dalje žmurim. On iznenada puži preko mene, pazi da me ne udari kolonom. Osećam kako se smešta pored mene na jastuk. „U redu. Otvori oči i spremi se da se raspametiš.“ Plašim se. Polako otvaram oči. Neodlučno nagadam u šta gledam, pošto malo nedostaje da poverujem da je to televizor. Ali televizori obično ne zauzimaju preko dva metra zida. Ova stvar je ogromna. Okreće daljinski prema tome i ekran se pali.

„U jeee“, kažem, impresionirana. „Ogroman je.“

„To je ona rekla.“

Udaram ga laktom u bok i on se smeje. Ponovo okreće daljinski prema televizoru. „Koji ti je najdraži film u životu? Imam Netfliks.“

Naginjem glavu prema njemu. „Net šta?“

Smeje se i razočarano odmahuje glavom. „Zaboravljam da ti je tehnologija slaba strana. To je nešto slično elektronskom čitaču, samo umesto knjiga pokazuje filmove i TV emisije. Možeš da odgledaš praktično bilo šta pritiskom na dugme.“

„Imaju li reklame?“

„Ne“, ponosno odgovara. „Pa, šta ćemo?“

„Imaš li Kretena? Obožavam taj film.“

Ruka mu pada na grudi i pritiska dugme kojim gasi televizor. Ćuti nekoliko dugih trenutaka, zatim snažno uzdiše. Saginje se i spušta daljinski na stočić, pa se prevrće ka meni. „Više mi se ne gleda televizija.“

Duri se? Šta li sam, pobogu, rekla?

„Dobro. Ne moramo da gledamo Kretena. Izaberi nešto drugo, ti velika bebo“, smejem se.

Ne odgovara nekoliko trenutaka tokom kojih bezizražajno zuri u mene. Podiže ruku i prelazi mi preko stomaka i okolo do struka, pa me čvrsto grabi i privlači. „Znaš“, kaže dok pogledom pedantno prelazi svaki delić mog tela. Prstom prati šare na mojoj haljini, nežno mi miluje stomak.

„Mogu da se izborim sa onim šta mi radi ova haljina.“ Pomera pogled sa mog stomaka i vraća ga na usta. „Čak mogu da se izborim i s tim da stalno blenem u tvoje usne, čak i kad ne mogu da ih poljubim. Mogu da se izborim sa zvukom tvog smeha iako me izaziva da ti usta prekrijem svojim i celog ga ispijem.“

Usta mu se približavaju mojima i zbog njegovog glasa koji se spustio na nekakvu lirsku, božansku oktavu, srce mi tuče kao ludo. Spušta usne na moj obraz i lako ga ljubi, topao dah udara mi u kožu kad progovori. „Mogu da se izborim čak i sa onih milion puta, koliko sam premotavao po glavi naš prvi poljubac, u poslednjih mesec dana. To kakav si mi ukus ostavila. Kako si zvučala. Kako si me pogledala baš pre nego što su moje usne srele tvoje.“

Prevrće se na mene i povlači mi ruke iznad glave, drži me tako.

Gutam svaku reč koju kaže, neću da propustim ni jednu jedinu sekundu ovoga što upravo radi, šta god to bilo. Opkoračuje me, držeći težinu na kolenima. „A s čim to ne mogu da se izborim, Skaj? Šta me to izluduje i tera da stavljam ruke i usta na svaki delić tebe? To je činjenica da si upravo rekla da je Kreten tvoj najdraži film u životu. Kako to?“ Spušta usta prema mojima dok nam se usne ne dodirnu. „To je seksi do bola i prilično sam siguran da sad treba da se povatamo.“

Njegovo sprdanje tera me na smeh, pa mu zavodljivo šapućem u usne. „On mrzi ove konzerve.“ Stenje i ljubi me, pa se odmiče. „Uradi to ponovo. Molim te. Kad čujem kako citiraš nešto iz filma, to me mnogo više pali nego kad te ljubim.“

Smejem se i citiram još nešto. „Sklanjaj se od tih konzervi!“

Stenje mi u uvo sprdajući se. „To, mala, to je ono pravo. Još jedan. Hajde još jedan.“

„To je sve što mi treba“, zadirkujem ga. „Pepeljara, ovaj džojstik, daljinski upravljač i lampa... to je sve što mi treba. Ne treba mi ništa više, nijedna stvarčica.“

Sada se smeje glasno. Bez obzira koliko smo puta Siks i ja do kasno u noć gledale ovaj film, iznenadio bi se kada bi znao da je ovo samo mali deo mog repertoara.

„To je sve što ti treba?“ šali se Holder. „Da li sigurna, Skaj?“ Glas mu je baršunast i zavodljiv i da u ovom času stojim, gaćice bi mi bez sumnje pale na pod.

Odmahujem glavom i smešak mi nestaje. „Ti“, šapućem. „Treba mi lampa i pepeljara i džojstik i daljinski upravljač... i ti. To je sve što mi

treba.“

Smeje se, ali smeh brzo zamire kad mu pogled opet padne na moja usta. Pomno ih proučava, najverovatnije planira šta će im raditi u narednih sat vremena. „Sad moram da te poljubim.“ Njegova usta sudaraju se s mojim i, u tom trenutku, on je stvarno sve što mi treba. Oslonjen je na ruke i kolena dok me pomamno ljubi, ali htela bih da se spusti na mene. Ruke su mi i dalje zarobljene iznad glave, a usta bespomoćna da izgovore reči kada ih on ovako draži. Jedino što mogu je da podignem nogu i šutnem njegovo koleno koje mu je oslonac, pa to i činim.

Onog trenutka kad njegovo telo padne na mene, dahćem. Glasno. Nisam uzela u obzir da ću kad podignem nogu, istovremeno pomeriti rub svoje haljine nagore. Poprilično visoko. Spojte to sa čvrstim teksasom njegovih farmerki i dobićete kombinaciju koja zaista zaslužuje dahtanje.

„Bog te mazo, Skaj“, kaže u pauzi između nemih trenutaka dok svojim ustima nasrće na moja. Već dahće, a nije prošao ni munut kako me ljubi. „Pobogu, stvarno si neverovatna. Hvala ti što nosiš ovu haljinu.“ Ljubi me, ponekad nešto promrmlja u moja usta. „Stvarno...“ Ljubi mi usta, pa prelazi usnama preko brade i stiže do polovine vrata. „Stvarno mi se dopada. Tvoja haljina.“ Sada već diše tako teško da jedva razaznajem njegovo mumlanje. Pomera se još niže dok njegove usne ne poljube sam koren mog vrata. Zabacujem glavu da može da mi priđe, jer su te usne u ovom času dobrodošle svuda po meni. Popušta stisak na mojim rukama da bi ustima prišao bliže grudima. Jedna njegova ruka pada mi na butinu i polako se pomera naviše, sklanjajući ono malo haljine što je ostalo da mi pokriva noge. Kada stigne do vrha butine, zaustavlja ruku i čvrsto je stiska, kao da nemo

naređuje prstima da ne zalaze dalje.

Izvijam telo pod njegovim, nadajući se da će prepoznati znake da želim da pusti ruku gde god joj se ide. Ne želim da bilo šta nagada ili da i na sekund pomisli da se premišljam želim li dalje. Samo hoću da učini šta god želi, jer mi je to potrebno. Treba mi što više premijera noćas, jer se iznenada osećam pohlepno i hoću da ih sve obavimo.

Prepoznaje moj znak i primiče ruku bliže unutrašnjoj strani moje butine. Već samo iščekivanje njegovog dodira dovoljno je da mi izazove grč u svim mišićima od pojasa nadole. Usne su mu konačno prešle sa vrata do mojih grudi. Osećam da je naredni korak potpuno skidanje haljine kako bi stigao do onoga ispod nje, ali to bi zahtevalo i njegovu drugu ruku, a meni se stvarno dopada tamo gde je sada. Malo bi mi se više dopadalo da je koji centimetar dalje, ali neću ni da čujem da je sklanja.

Prinosim ruke njegovom licu i teram ga da me poljubi jače, a zatim spuštam ruke na njegova leđa. Još ima majicu na sebi. To ne valja.

Provlačim ruke do njegovog stomaka i svlačim mu majicu preko glave, ali ne uvidam da time sklanjam njegovu ruku s moje butine. Možda sam malo i zacvilela, jer se on osmehuje i ljubi ugao mojih usta.

Ne skidamo pogled jedno sa drugog dok mi vrhovima prstiju nežno miluje lice, prelazi svaki njegov deo. Uopšte ne skreće pogled, čak ni kada sagne glavu da bi me ljubio po ivicama usana. Od takvog pogleda osećam se... pokušavam da nađem pridev koji ide uz tu misao, ali ne uspevam. Jednostavno me tera da osećam. On je jedini momak kojeg je briga da li išta osećam i samo zbog toga pustila sam ga da mi ukrade još delić srca. Ipak, imam osećaj da to nije dovoljno,

jer iznenada želim da mu dam celo.

„Holdere“, dahćem. On klizi rukom do mog struka i primiće me.

„Skaj“, kaže oponašajući moj ton. Usta mu stižu do mojih usana i gura mi jezik unutra. Sladak je i topao i znam da nije mnogo vremena prošlo otkad sam ga okusila, ali nedostajao mi je. Ruke su mu sa obe strane moje glave i pazi da me ne dodirne nijednim delom tela. Samo ustima.

„Holdere“, mrmljam i odmićem se. Stavljam ruku na njegov obraz. „Želim to. Većeras. Sad odmah.“

Izraz lica mu se ne menja. Pilji u mene kao da me nije čuo. Možda me i nije čuo, pošto ne prihvata ponudeno.

„Skaj...“ Glas mu je ispunjen oklevanjem. „Ne moramo. Hoću da budeš apsolutno sigurna da to želiš. U redu?“ Sada me mazi po obrazu. „Ne želim da te požurujem ni sa čim.“

„Znam. Ali kažem ti da želim ovo. Nikad ranije nisam to poželela ni sa kim drugim, ali želim s tobom.“

Ne pomera pogled sa mene i upija svaku reč koju sam izgovorila. Ili je reč o poricanju ili o šoku, a nijedno mi ne ide u prilog. Spuštam mu obe ruke na obraze i privlačim njegove usne.

„Holdere, ne kažem ti da. Kažem ti molim te.“

Na to se njegove usne silovito spuštaju na moje i on zaječi. Kada čujem taj zvuk koji dopire iz dubine njegovih grudi, moja odluka postaje još čvršća. Želim ga i želim ga odmah.

„Mi stvarno ovo radimo?“, kaže u moja usta, jer me još pomamno ljubi.

„Da. Stvarno ovo radimo. Nikad u životu nisam oko nečega bila sigurnija.“ Ruka mu klizi uz moju butinu i zavlaci je ispod gaćica, pa počinje da ih svlači.

„Moraš prvo da mi obećaš samo jedno“, kažem.

Nežno me ljubi, pa sklanja ruku sa mojih gaćica (doda vola) i klima glavom. „Bilo šta.“

Hvatam njegovu ruku i vraćam je tamo gde je bila na mojoj butini. „Želim ovo da uradim, ali samo ako mi obećaš da ćemo srušiti rekord za najbolji prvi put u istoriji svih prvih puta.“

Smeši mi se. „Skaj, kad smo ti i ja u pitanju... ništa manje ne dolazi u obzir.“

Zavlaci mi ruku pod leđa i podiže me sa sobom. Prelazi na ruke i zavlaci mi prste pod tanke bretele haljine, svlači ih s mojih ramena. Čvrsto žmurim i pritiskam obraz na njegov, stežem pesnice u njegovoj kosi. Na ramenu osećam njegov dah. Jedva me dodiruje usnama, ali kao da tim jednim poljupcem dotiče i pali svaki delić mog tela.

„Skidam je“, kaže.

Oči su mi zatvorene i nisam sigurna da li mi govori ili traži moju dozvolu da je skine, ali svejedno klimam glavom. Podiže haljinu iznad moje glave - gola koža mi se ježi pod njegovim dodirima. Nežno me spušta nazad na jastuk i otvaram oči, gledam u njega, divim se njegovoj neverovatnoj lepoti. Posmatra me intenzivno nekoliko trenutaka, pa spušta pogled na svoju ruku obavijenu oko mog struka.

Polako prelazi pogledom preko mog tela. „Bog te mazo, Skaj.“ Prelazi rukom preko mog stomaka, pa se saginje i nežno ga ljubi. „Neverovatna si.“

Nikada nisam bila ovako izložena pred nekim, ali zbog njegovog divljenja želim da budem ovako izložena. Klizi rukom do mog grudnjaka i samo malo zavlači palac pod njega - od toga mi se usne razdvajaju, a oči opet zatvaraju.

Oh, bože, želim ga. Stvarno ga ludo želim.

Hvatam mu lice i privlačim do mog, stežem noge oko njegovih bedara. On ječi i spušta ruku sa grudnjaka ponovo do struka. Povlači mi gaćice niz butine, terajući me da spustim noge da ih potpuno skine. Brus sledi brzo za njima i kada mi je skinuo svu odeću, spušta noge sa kreveta i napola ustaje, naginje se nad mene. Još uvek držim njegovo lice i još se pomamno ljubimo dok skida svoje gaćice, pa se penje na krevet i spušta na mene. Po prvi put nam se kože dodiruju, tako smo blizu da ni vazduh ne može da prođe između, a ipak imam osećaj da nismo dovoljno blizu. Pruža ruku i pretura po noćnom stočiću. Iz fioke vadi kondom i spušta ga na krevet, pa opet leže na mene. Njegova krutost i težina teraju me da još više raširim noge. Štrecam se kad shvatim da se moje iščekivanje iznenada pretvara u strepnju.

I mučninu. I strah.

Srce mi ludo ubrzava, a disanje se pretvara u dahtanje. Suze mi peku oči dok se njegova ruka pomera po krevetu tražeći kondom. Nalazi ga i čujem kako ga otvara, ali oči držim čvrsto zatvorene. Osećam kako se odmiče i diže na kolena. Znam da ga navlači i znam šta sledi. Znam kakav je osećaj i koliko boli i koliko ću plakati kada se sve završi.

Ali kako znam? Kako znam kad nikad ranije nisam to radila?

Usne počinju da mi drhte kada se opet namesti između mojih nogu. Pokušavam da mislim na nešto drugo ne bih li oterala strah, pa zamišljam nebo i zvezde i kako je sve to divno, pokušavam da

ublažim paniku. Ako se podsećam kako je nebo divno bez obzira na sve, mogu da mislim na to i zaboravim koliko je ovo ružno. Ne želim da otvorim oči, pa samo ćutke brojim u glavi. Zamišljam zvezde iznad mog kreveta i počinjem od donjeg reda, pa idem naviše.

Jedan, dva, tri...

Brojim i brojim i brojim.

Dvadeset dva, dvadeset tri, dvadeset četiri...

Zadržavam dah i fokusiram, fokusiram, fokusiram se na zvezde. Pedeset sedam, pedeset osam, pedeset devet...

Želim da već jednom završi. Želim da se skine s mene. Sedamdeset jedan, sedamdeset dva, sedamdeset...

„Dođavola, Skaj“, viče Holder. Vuče mi ruku sa očiju. Ne želim da me natera da gledam, pa čvršće stežem ruku na lice da sve ostane mračno i da mogu u tišini da brojim.

Iznenada, leđa mi se podižu i više nisam na jastuku. Ruke su mi mlitave, a njegove čvrsto obavijene oko mene, ali ne mogu da se pomerim. Ruke su mi tako slabe i žestoko jecam. Toliko mnogo plačem i on me pomera, a ne znam zašto to radi, pa otvaram oči. Mrdam se napred i nazad i napred i nazad i na trenutak paničim i zatvaram oči, jer mislim da nije završio. Mada osećam pokrivače oko sebe i njegovu ruku koja mi stiska leđa i mazi me po kosi, šapuće mi nešto na uvo.

„Mala, u redu je.“ Pritiska usne u moju kosu, ljulja me napred i nazad sa sobom. Opet otvaram oči i suze mi zamagljuju vid. „Izvini, Skaj. Tako mi je žao.“

Ljubi mi glavu iznova i iznova dok me ljulja i govori da mu je žao.

Izvinjava se zbog nečega. Nečega što želi da mu oprostim ovog puta.

Odmiče se i vidi da su mi oči otvorene. Njegove oči su crvene, ali ne vidim suze. Mada se trese. Ili se možda ja tresem. Mislim da se oboje tresemo.

Gleda u moje oči, traži nešto. Traži mene. Počinjem da se opuštam u njegovom naručju, jer dok su njegove ruke stegnute oko mene, ne osećam se kao da padam sa kraja sveta. „Šta se desilo?“, pitam ga. Ne razumem otkud ovo.

Odmahuje glavom, a oči su mu ispunjene tugom, strahom i kajanjem. „Ne znam. Skaj, samo si počela da brojiš i plačeš i treseš se, a ja sam uporno pokušavao da te zaustavim. Nisi htela da staneš. Bila si užasnuta. Šta sam to uradio? Kaži mi, jer mi je mnogo žao. Mnogo, mnogo mi je žao. Šta sam uradio, jebote?“

Samo odmahujem glavom, nemam odgovor.

Mršti se i spušta čelo na moje. „Žao mi je. Nisam smeo da dopustim da ovo ode tako daleko. Ne znam koji moj se upravo desio, ali još nisi spremna, okej?“

Još nisam spremna?

„Pa znači nismo... nije bilo seksa?“

Njegove ruke na meni popuštaju i osećam kako mu se raspoloženje potpuno menja. U očima mu ne vidim ništa sem gubitka i poraza. Razmiče obrve i mršti se, hvata mi obraze. „Kud to nestade, Skaj?“

Odmahujem glavom, zbunjena. »Ma, ovde sam. Slušam.«

„Ne to, mislim ranije. Gde si nestala? Nisi bila ovde sa mnom, jer ne, ništa se nije desilo. Video sam ti na licu da nešto ne valja, pa nisam to

uradio. Ali sad moraš dobro i dugo da razmisliš o tome gde si nestala u toj tvojoj glavi, jer si se uspaničila. Bila si histerična i moram da znam šta te je to odvelo tamo da bih se pobrinuo da tamo nikad više ne odeš.“

Ljubi me u čelo i popušta stisak oko mojih leđa. Ustaje i navlači farmerke, pa podiže moju haljinu. Otresa je i prevrće, pa prilazi i navlači mi je preko glave. Podiže mi ruke i pomaže da ih uvučem u haljinu, povlači je preko struka, pokriva me.

„Idem da ti donesem vode. Odmah se vraćam.“ Neodlučno me ljubi u usne, kao da se plaši da me ponovo dodirne. Kada izađe iz sobe, naslanjam glavu na zid i zažmurim.

Nemam predstavu šta se upravo desilo, ali je strah da ću ga izgubiti zbog ovoga osnovan. Stigla sam do nečeg najintimnijeg što se može zamisliti i to pretvorila u katastrofu. Zbog mene se oseća bezvredno, kao da je on nešto pogrešio i sad se zbog mene oseća krivim. Verovatno želi da odem i ne zameram mu. Ne zameram mu ni najmanje. I ja želim da pobegnem od sebe.

Zbacim pokrivače i ustajem, povlačim haljinu nadole. Nije me briga ni da potražim svoj donji veš. Moram da nađem kupatilo i priberem se da bi mogao da me odveze kući. Ovo je drugi put ovog vikenda da sam dovedena do suza, a čak i ne znam zašto - i drugi put da je morao da me spašava. Neću to više da mu radim.

Dok prolazim pored stepeništa u potrazi za kupatilom, bacam pogled preko gelendera prema kuhinji. Nagnut je napred, laktovi su mu na baru, a lice zaronjeno u ruke. Samo stoji tamo, izgleda jadno i uznemireno. Ne mogu više da ga gledam, pa otvaram prva vrata s desne strane, misleći da je to kupatilo.

Nije.

To je Leslina soba. Krećem da zatvorim vrata, ali to ne uradim. Umesto toga, potpuno ih otvaram i ulazim, pa ih zatvaram za sobom. Nije mi važno da li sam u kupatilu, spavaćoj sobi ili ostavi... samo mi treba mirno i tiho mesto. Vreme je da se saberem od onog što mi se dešava, šta god to bilo. Počinjem da mislim da sam možda stvarno luda. Nikad ranije nisam tako ozbiljno odlepila i to me užasava. Ruke mi se još uvek tresu, pa ih skupljam ispred sebe i pokušavam da se usredsredim na nešto drugo da bih se smirila.

Razgledam okruženje i zaključujem da ova soba nekako uznemirava. Krevet nije namešten, što mi deluje čudno. Cela Holderova kuća je besprekorna, ali Leslin krevet nije namešten. Neke farmerke su nasred poda i izgledaju kao da ih je upravo skinula. Osvrćem se po sobi koja izgleda tipično za jednu tinejdžerku. Šminka na toaletnom stočiću, iPod na stočiću pored kreveta. Izgleda kao da ona još uvek živi ovde. Po izgledu sobe, reklo bi se da uopšte nije otišla. Očigledno je da niko nije pipnuo sobu od njene smrti. Njene slike još vise na zidovima i stoje zakačene za ogledalo. Sva njena odeća je još u ormanu, ponešto je naslagano na gomilu na podu. Prošlo je više od godinu dana otkad je preminula i mogu da se kladim da niko iz porodice to još nije prihvatio.

Jeziv je osećaj biti ovde, ali to mi odvraća misli od onoga što se trenutno dešava. Odlazim do kreveta i gledam slike na zidovima. Na njima su uglavnom Lesli i njeni prijatelji, tek poneka na kojoj su ona i Holder zajedno. Ona mnogo podseća na Holdera po intenzivnim, kristalno-plavim očima i tamnosmeđoj kosi. Ono što me najviše iznenađuje jeste kako srećno izgleda. Na svakoj slici deluje tako zadovoljna i puna života da je teško zamisliti šta se stvarno zbivalo u

njenoj glavi. Uopšte ne čudi što Holder nije imao pojma koliko se zapravo depresivno osećala. Najverovatnije nikome nije dozvolila da to sazna.

Podižem sa noćnog stočića sliku koja je okrenuta nadole. Kada je prevrnem i pogledam, ostajem bez daha. To je slika na kojoj ona ljubi Grejsona u obraz i zagrljeni su. Ta slika me toliko zapanji da moram da sednem na krevet da se priblerem. Zato ga Holder toliko mrzi? Zato nije hteo da me on dodiruje? Pitam se da li okrivljuje Grejsona za ono što je učinila.

Držim sliku i još sedim na krevetu kad se vrata otvaraju. Holder viri iza njih. „Šta radiš?“ Ne deluje besno jer sam ovde.

Mada izgleda kao da mu je neprijatno, što je verovatno reakcija na osećanja koja sam u njemu izazvala ranije.

„Tražila sam kupatilo“, kažem tiho. „Izvini. Samo mi je trebalo malo vremena.“

Oslanja se na dovratak i prekršta ruke na grudima dok mu pogled prelazi preko sobe. Upija sve, baš kao i ja. Kao da je za njega sve to nešto novo.

„Zar niko nije ulazio ovde? Otkad je ona...“

„Ne“, brzo odgovara. „Zašto bi? Nje nema.“

Klimam glavom, spuštam sliku Lesli i Grejsona nazad na noćni stočić, licem nadole, kako ju je i ona ostavila. „Da li se zabavljala s njim?“

Neodlučno ulazi u sobu, pa prilazi krevetu. Seda pored mene i nalakti se na kolena, skuplja ruke ispred sebe. Polako razgleda po sobi, ne odgovara odmah na moje pitanje. Pogleda me na trenutak, pa me zagrlji oko ramena i privuče me sebi. To što sad sedi ovde sa mnom,

što i dalje želi da me drži, tera me da zaplačem.

„Raskinuo je s njom veče pre nego što je to uradila“, tiho kaže.

Pokušavam da to ne pokažem, ali me njegove reči šokiraju. „Misliš da je on razlog zašto je to uradila? Zato ga toliko mrziš?“

Odmahuje glavom. „Mrzeo sam ga i pre nego što je raskinuo s njom. Skaj, pravio joj je gomilu sranja. I ne, ne mislim da je on razlog zašto je to učinila. Mislim da je on bio presudan faktor za odluku koju je odavno htela da donese. Imala je probleme mnogo pre nego što je Grejson stupio na scenu. Zato ne, ne krivim njega. Nikada i nisam.“ Ustaje i hvata me za ruku. „Hajde. Ne želim više da budem ovde.“

Bacam poslednji pogled na sobu i ustajem da pođem za njim. Ipak, zaustavljam se pre vrata. On se okreće i posmatra kako zagledam slike na toaletnom stočiću. Tu je uramljena slika Holdera i Lesli kada su bili mali. Podižem je da je bolje pogledam. Nešto mi izmami osmeh kada ga vidim tako mladog. Videti oboje tako male... osvežavajuće je. Kao da je prisutna nekakva nevinost pre nego što je ružna stvarnost života udarila svoj pečat. Stoje ispred bele drvene kuće i Holderova ruka je oko njenog vrata, steže je. Ona ga drži oko struka i smeškaju se ka foto-aparatu.

Pogled mi skreće sa njihovih lica na kuću iza njih. To je bela drvena kuća sa žutim detaljima, a da se vidi unutrašnjost, dnevna soba bila bi obojena u dve nijanse zelene.

Istog časa zatvaram oči. Otkud ja to znam? Kako znam koje je boje dnevna soba?

Ruke počinju da mi se tresu i pokušavam da udahnem vazduh, ali ne mogu. Otkud znam tu kuću? Znam je kao što iznenada nekako znam i

klince na slici. Kako znam da je iza kuće zeleno- bela ljuljaška? A tri metra od ljuljaške je presušeni bunar koji mora da bude stalno pokriven jer je Leslina mačka tu jednom upala.

„Dobro si?“, kaže Holder. Pokušava da mi uzme fotografiju iz ruku, ali mu je otimam i gledam naviše u njega. Oči su mu zabrinute i prilazi mi za korak. Ja uzmičem za korak.

Otkud ga znam? Otkud znam Lesli?

Zašto osećam kao da mi nedostaju? Odmahujem glavom, gledam sliku u mojoj ruci, pa opet u Holdera, pa ponovo dole u sliku. Ovog puta, pažnju mi privlači Leslina ruka. Na njoj je narukvica. Potpuno ista narukvica kao moja.

Hoću da ga pitam za to, ali ne mogu. Pokušavam, ali ništa ne govorim, pa samo držim fotografiju. Odmahuje glavom, a lice mu se smrkne kao da mu se srce slama. „Skaj, ne“, kaže molećivo.

„Kako?“ Glas mi se slomi i jedva je čujan. Ponovo gledam sliku u rukama. „Tamo je ljuljaška. I bunar. I... tvoja mačka. Zaglavila se u bunaru.“ Skrećem pogled na njega i misli počinju da mi naviru. „Holdere, znam tu dnevnu sobu. Dnevna soba je zelena, a kuhinja ima pult koji je bio previsok za nas i... tvoju majku. Majka ti se zove Bet.“ Zastajem i pokušavam da uhvatim dah, jer sećanja neće da stanu. Neće da stanu, a ja ne mogu da dišem. „Holdere... da li ti se majka zove Bet?“

Holder pravi grimasu i provlači prste kroz kosu. „Skaj...“ kaže. Ne može čak ni da me pogleda. Sav je pogubljen i zbunjen i... lagao me je. Prećutao je nešto i plaši se da mi to kaže.

Poznaje me. Kako me, pobogu, poznaje i zašto mi to nije rekao?

Odjednom mi je muka. Pretrčavam pored njega i otvaram vrata s druge strane hodnika, ispada da je to kupatilo, hvala bogu. Zaključavam vrata za sobom i bacam uramljenu sliku na pult, pa padam pravo na pod.

Slike i sećanja počinju da mi naviru u um kao da su upravo podignute ustave. Sećanja na njega, na nju, na nas troje zajedno. Sećanja na naše igranje, na večere u njihovoj kući, na mene i Les, nerazdvojne. Volela sam je. Bila sam tako mlada i tako mala i čak i ne znam kako sam ih poznavala, ali sam ih volela. Oboje. Sećanje je pomešano sa žaljenjem što sada znam da Lesli, koju sam znala i volela kao devojčicu, više nema. Iznenada sam tužna i potištena što je nema, ali ne zbog sebe. Ne zbog Skaj. Tužna sam zbog devojčice kakva sam nekad bila i njen bol zbog gubitka Lesli nekako se ispoljava kroz mene.

Kako sam mogla da ne znam? Kako ga se nisam setila prvi put kad sam ga ugledala? „Skaj, otvori vrata. Molim te.“

Oslanjam se na zid. Ovo je previše. Sećanja i emocije i žalost... to je previše da bi se upilo odjednom.

„Mala, molim te. Moramo da razgovaramo, a to ne mogu odavde. Molim te, otvori vrata.“

Znao je. Prvi put kad me je ugledao u prodavnici, znao je. A kad je video moju narukvicu... znao je da sam je dobila od Lesli. Video ju je onda kad sam je nosila i znao je.

Tuga i zbunjenost se ubrzo pretvaraju u bes, pa ustajem i brzo prilazim vratima. Otključavam ih i otvaram. Ruke su mu raširene sa obe strane dovratka i gleda pravo u mene, ali osećam kao da ne znam ko je on. Ne znam više šta je među nama stvarno, a šta lažno. Ne znam koja su njegova osećanja iz života sa mnom, a koja iz života s

devojčicom kakva sam nekad bila.

Moram da saznam. Moram da saznam ko je ona bila. Ko sam ja bila. Gutam svoj strah i prosipam pitanje na koje, plašim se, već znam odgovor. „Ko je Houp?“

Njegov čvrst izraz lica se ne menja, pa pitam ponovo, ovog puta glasnije.

„Ko je, dođavola, Houp?“

Ne skida pogled s mojih očiju i rukama se čvrsto drži za dovratak, ali mi ne odgovara. Iz nekog razloga ne želi da to saznam. Ne želi da se setim ko sam bila. Duboko udišem i pokušavam da zadržim suze. Suviše sam uplašena da bih to rekla, jer ne želim da znam odgovor.

„Da li sam to ja?“, pitam, a glas mi je nesiguran i podrhtava. „Holdere, da li sam ja Houp?“ Kratko hukne i istog časa pogleda prema plafonu, kao da se bori da ne zaplače. Sklapa oči i spušta čelo na ruku, pa dugo i duboko udahne pre nego što me ponovo pogleda. „Da.“

Vazduh oko mene se zgušnjava. Postaje pregust da bih ga udahnula. Stojim nepomično, direktno pred njim, nesposobna da se pokrenem. Sve se utišava, osim onoga što se odvija u mojoj glavi. Ima tako mnogo misli i pitanja i sećanja, i sva se ona bore da prevagnu, i ne znam treba li da plaćem ili vrištim ili zaspim ili pobegnem.

Moram da izađem. Osećam se kao da mi se Holder i kupatilo i cela prokleta kuća približavaju i moram da izađem da bi bilo mesta da sve ono isteram iz glave. Samo želim da sve to izbacim iz sebe.

Guram se pored njega, a on pokušava da me uhvati za ruku, ali je otrgnem iz njegovog stiska.

„Skaj, sačekaj“, viče za mnom. Nastavljam da trčim dok ne stignem do stepeništa i spuštam se najbrže što mogu, grabim po dva stepenika odjednom. Čujem da me prati, pa ubrzavam i noga mi se spušta dalje nego što sam nameravala. Ruka mi klizne sa gelendera i padam, slećem na pod udno stepeništa.

„Skaj!“, viče on. Pokušavam da ustanem, ali on je na kolenima i grli me pre nego što stignem to da uradim. Guram ga, hoću da me pusti da izađem iz kuće. Ne popušta.

„Napolje“, kažem bez daha i slaba. „Moram napolje. Holdere, molim te.“

Osećam kako se bori u sebi, ne želi da me pusti. Nerado me pušta sa svojih grudi i gleda u mene, zagleda mi oči. „Skaj, nemoj da bežiš. Izađi, ali molim te ne odlazi. Moramo da razgovaramo.“

Klimam glavom i on me pušta, pa mi pomaže da ustanem. Kada izađem na travnjak, stavljam ruke iza glave i duboko udišem hladan vazduh. Naginjem glavu unazad i gledam u zvezde, više od svega želim da sam tamo gore, ne ovde dole. Ne želim da sećanja i dalje naviru, jer uz svaku zbunjujuću uspomenu stiže pitanje koje još više zbunjuje. Ne razumem kako ga znam. Ne razumem zašto je to krio od mene. Ne razumem kako je moje ime moglo da bude Houp, kada jedino pamtim da sam se uvek zvala Skaj. Ne razumem zašto bi mi Karen rekla da je Skaj moje ime od rođenja, ako nije. Sve što sam mislila da razumem svih ovih godina raspliće se i otkriva stvari koje ne želim da znam. Lagali su me i užasava me sama pomisao da saznam šta je to što svi kriju od mene.

Stojim napolju i imam utisak da to traje čitavu večnost, pokušavam da raspetljam ovo sama, mada i nemam predstavu šta to pokušavam da

raspetljam. Moram da razgovaram s Holderom i moram da saznam šta on zna, iako sam povredena. Ne želim da se suočim s njim kad znam da je ovu tajnu sve vreme krio od mene. A to pretvara samo u fasadu sve ono što sam mislila da se događa među nama. Emotivno sam iscrpljena i dosta mi je otkrića za jednu noć. Hoću samo da odem kući i zavučem se u krevet. Moram ovo da prespavam pre nego što se dohvatimo toga zašto mi jednostavno nije rekao da me je znao kada sam bila dete. Ne razumem zašto je to nešto što bi uopšte pomislio da krije od mene.

Okrećem se i vraćam prema kući. On stoji na ulazu, posmatra me. Sklanja se u stranu da me pusti da uđem, a ja odlazim pravo u kuhinju i otvaram frižider. Uzimam flašu vode i otvaram je, pa otpijam nekoliko gutljaja. Usta su mi suva i uopšte nisam dobila onu vodu koju mi je ranije obećao.

Spuštam flašu na bar i gledam ga. „Vodi me kući.“

Ne protivi se. Okreće se i uzima ključeve sa stočića kod ulaza, pa mi pokazuje da ga pratim. Ostavljam vodu na baru i bez reči ga pratim do auta. Kad uđem, kreće unazad niz prilaz i skreće u ulicu bez ijedne reči.

Prolazimo skretanje za moju kuću i sada je očigledno da nema nameru da me odveze kući. Pogledam ga, a oči su mu potpuno usredsređene na ulicu ispred. „Odvedi me kući“, ponovo kažem. Gleda me odlučno. „Skaj, moramo da razgovaramo. Želiš nešto da pitaš. Siguran sam da je tako.“

Tako je. Imam milion pitanja koja želim da mu postavim, ali nadala sam se da će me pustiti da o tome bolje razmislim do sutra kako bih proučila pitanja i pokušala sama da odgovorim na što više njih. Ipak,

očigledno je da ga u ovom času nije briga šta bih ja više volela. Otkopčavam nerado pojas i okrećem se na sedištu, oslanjam se na vrata da bih gledala u njega. Ako neće da mi da vremena da mi se ovo slegne, smesta ću ga zasuti svim pitanjima. A to radim brzo, jer hoću da me odveze kući.

„Dobro“, kažem tvrdoglavo. „Hajde da završimo s tim. Zašto si me lagao dva meseca? Zašto si toliko popizdeo zbog moje narukvice da nedeljama nisi pričao sa mnom? Zašto mi nisi rekao ko misliš da sam onog dana kada smo se sreli u prodavnici? Jer znao si to, Holdere. Znao si ko sam i iz nekog razloga si smatrao zabavnim da me zavlačiš dok to ne otkrijem. Da li ti se uopšte sviđam?“

Da li ova igra koju si igrao zavreduje da me povrediš više nego što sam bila povredena ikad u životu? Jer to je ono što se dogodilo“, kažem, toliko besna da se tresem.

Konačno popuštam suzama jer je to još jedna stvar koja pokušava da izleti iz mene, a suviše sam umorna od borbe s njima. Brišem ih sa obraza nadlanicom i utišavam glas. „Holdere, povredio si me. Gadno. Obećao si da ćeš uvek biti iskren prema meni.“ Više ne podižem glas. Zapravo, govorim tako tiho da više i nisam sigurna da me čuje. On nastavlja da zuri u ulicu kao seronja, što i jeste. Čvrsto zažmurim i ruke prekrstim na grudima, pa se zavaljujem u sedištu. Zurim kroz suvozački prozor i psujem karmu. Psujem je što je dovela ovog beznadežnog momka u moj život tek da bi ga upropastio.

On nastavlja da vozi bez ijednog odgovora na moja pitanja, pa ne mogu da uradim ništa sem da se patetično nasmejem. „Stvarno si beznadežan“, mrmljam.

Trinaest godina ranije

„Moram da piškim“, kikoće se ona. Čučimo pod njihovom verandom, čekamo da dođe Din i nade nas. Volim da igram žmurke, ali volim da budem ona koja se krije. Ne želim da znaju da još ne umem da brojim kao što to uvek traže da radim. Din mi uvek kaže da brojim do dvadeset kada se oni kriju, ali ne znam kako. Zato samo stojim žmureći i pretvaram se da brojim. Njih dvoje već idu u školu, a ja ne mogu do sledeće godine, pa ne znam da brojim onako dobro kao oni.

„Evo ga, dolazi“, kaže ona i puzi metar unazad. Zemlja ispod verande je hladna, pa pokušavam da je ne dodirujem rukama kao ona, ali me bole noge.

„Les!“, viče on. Prilazi bliže verandi i kreće pravo na stepenice. Krijemo se već dugo i on izgleda kao da se umorio od traženja. Seda na stepenice, koje su skoro pravo ispred nas. Kada nagnem glavu, mogu da gledam pravo u njegovo lice. „Umorio sam se od traženja!“

Okrećem se i gledam u Lesli, proveravam da li je spremna da trči do polaznog mesta. Odmahuje glavom i drži prst na ustima.

„Houp!“, viče on, i dalje sedeći na stepenicama. „Predajem se!“ Gleda

okolo po dvorištu, pa tiho uzdiše. Mumla nešto i šutira kamenčiče pod nogama i to me zasmeje. Lesli me udara po ruci i govori mi da ćutim.

On počinje da se smeje, u početku mislim daje to zato što nas je čuo, ali onda primetim da se smeje za sebe.

„Houp i Les“, tiho kaže. „Beznadežne.“ Smeje se ponovo i ustaje. „Da li ste čule?“, viče, skupljajući šake oko usta. „Vas dve ste beznadežne!“

Kad je čula daje od naših imena napravio reč, Lesli počinje da se smeje i izvlači se napolje. Pratim je i uspravljam se čim se Din okrene i vidi je. On se osmehne i pogleda nas obe, onako umazane zemljom po kolenima i s paučinom u kosi. Odmahuje glavom i ponavlja. „Beznadežne.“

Subota, 27. oktobar 2012.

23:20

Sećanje je tako upečatljivo; nemam predstavu kako mi se vraća tek sada. Kako sam mogla da gledam ovu tetovažu dan za danom i da čujem kako kaže Houp i kako priča o Les, a da se ne setim? Pružam ruku preko sedišta i hvatam ga za ruku, pa mu zavrćem rukav. Znam da je tamo. Znam kako glasi. Ali je ovo prvi put da je gledam, a da znam šta zapravo znači.

„Zašto si je uradio?“ Rekao mi je ranije, ali sad hoću da znam pravi razlog. Skreće pogled sa ulice i gleda me nakratko.

„Rekao sam ti. To je podsetnik na ljude koje sam izneverio u životu.“

Sklapam oči i zavaljujem se u sedišta, odmahujem glavom. Rekao je da kod njega ništa nije neodređeno, ali ne mogu da zamislim neodređeni objašnjenje od ovog koje mi ponovo daje za svoju tetovažu. Kako je mogao da me izneveri? To što on misli da me je nekako izneverio dok smo bili sasvim mali, uopšte nema smisla. A trenutno mi je sasvim neshvatljivo zašto se toliko kaje zbog toga da to pretvori u nekakvu zagonetnu tetovažu. Ne znam šta još mogu da

kažem ili učinim da bih ga navela da me odveze kući. Nije odgovorio ni na jedno moje pitanje i sad opet igra one svoje mentalne igre tako što mi daje zagonetne neodgovore. Hoću samo da odem kući. Zaustavlja auto i nadam se da će da ga okrene. Umesto toga, gasi motor i otvara vrata. Gledam kroz prozor i prepoznajem da smo ponovo na aerodromu. To me nervira. Ne želim da dođem ovde i opet ga gledam kako pilji u zvezde i razmišlja. Hoću odgovore ili da odem kući. Otvaram vrata i protiv volje ga pratim do ograde, nadam se da ću ga po poslednji put primiriti i dobiti od njega kratko objašnjenje. Opet mi pomaže da preskočim ogradu i oboje odlazimo na svoja mesta na pisti i ležerno.

Gledam gore u nadi da ću videti zvezdu padalicu. Stvarno bi mi dobro došlo da sad pomislim želju ili dve. Poželela bih da se vratim dva meseca unazad i da onog dana ne zakoračim u prodavnicu namirnica.

„Jesi li spremna za odgovore?“ pita.

Okrećem glavu prema njemu. „Spremna sam ako ovog puta stvarno nameravaš da budeš iskren.“

Okreće se prema meni, pa se izdiže na ruku i prevrće na bok, gleda me. Opet radi ono njegovo, čuteći pilji u mene. Tamnije je nego kada smo bili ovde prošli put, pa je teško razaznati izraz njegovog lica. Mada, znam da je tužan. Njegove oči nikada nisu mogle da sakriju tugu. Naginje se napred i podiže ruku, prinosi je mom obrazu. „Moram da te poljubim.“

Zamalo da prasnem u smeh, ali plašim se da će, ako to učinim, smeh biti manijački i to me užasava, jer već pretpostavljam da ludim. Odmahujem glavom, zapanjena što mu uopšte pada na pamet da bih ga sada pustila da me poljubi. Ne nakon što sam saznala da me je

lagao čitava dva meseca.

„Ne“, kažem silovito. Zadržava lice blizu mog i ruku na mom obrazu. Uprkos tome što je sav bes u meni posledica njegove obmane, moje telo i dalje reaguje na njegov dodir i mrzim to. To je neka čudna unutrašnja borba kad ne možete da odlučite želite li da zviznete usta na deset centimetara od vašeg lica ili da ih okusite.

„Moram da te poljubim“, kaže ponovo i ovog puta je to očajnička molba. „Molim te, Skaj. Plašim se da te posle onoga što se spremam da ti kažem... nikad više neću poljubiti.“

Primiče mi se i palcem mi miluje obraz ne skidajući pogled s mojih očiju. „Molim te.“

Blago klimnem glavom, nesigurna zašto je moja slabost jača od mene. Spušta usne na moje i ljubi me. Zatvaram oči i dopuštam mu, jer je veliki deo mene uplašen da je ovo poslednji put da osećam njegova usta na svojim. Plašim se da je ovo poslednji put da ću osetiti bilo šta, jer je on jedini s kim sam ikada poželeva da nešto osećam.

Namešta se tako da je sad na kolenima, jedna ruka mu je na mom licu, a drugom se oslanja na beton pored moje glave. Podižem svoju ruku i provlačim je kroz njegovu kosu, žurno ga privlačim mojim ustima. Kad osetim njegov ukus i ukus njegovog daha dok se meša s mojim, to istog časa odnosi i zaključava negde daleko sve događaje od one večeri. Trenutno sam usredsređena na Holdera i na svoje srce, i na to kako ono narasta i slama se u isto vreme. Boli me pomisao da čak ni ono što osećam prema njemu ne mora da bude istina. Boli me svuda. U glavi, u stomaku, u grudima, u srcu, u duši. Ranije sam osećala kao da njegov poljubac može da me izleći. Sad imam osećaj da njegov poljubac izaziva krajnji bol u srcu duboko u meni.

Oseća da me poraz savladava kad jecaji počnu da dopiru iz mog grla. Prelazi usnama na moj obraz, pa na uvo. „Strašno mi je žao“, kaže i drži me. „Strašno mi je žao. Nisam hteo da znaš.“

Žmurim i guram ga od sebe, pa sedam i duboko udišem. Nadlanicom brišem suze i podižem noge, čvrsto stežem ruke oko njih. Guram lice u kolena da ne bih morala više da gledam u njega.

„Holdere, hoću samo da pričaš. Pitala sam te sve što sam mogla da pitam dok smo dolazili ovamo. Hoću da mi sad odgovoriš, pa da mogu da idem kući.“ Glas mi je istrošen i poražen.

Prelazi rukom na moj potiljak i provlači mi prste kroz kosu, iznova i iznova, dok smišlja odgovor. Nakašlja se. „Kada sam te prvi put video, nisam bio siguran da li si ti Houp. Već sam se toliko navikao da je prepoznajem u svakoj devojci našeg uzrasta da sam pre nekoliko godina digao ruke od nade da ću je naći. Ali, kad sam te video u prodavnici i pogledao ti u oči... Imao sam osećaj da si ti stvarno ona. Kada si mi pokazala ličnu kartu i kada sam shvatio da nisi, osećao sam se glupo. To je izgledalo kao podsetnik da je vreme da konačno ostavim za sobom te uspomene na nju.“

Prestaje da priča i klizi rukom niz moju kosu, zaustavlja je na ledima i tamo prstom nežno pravi krugove. Hoću da mu odgurnem ruku, ali još više hoću da ostane gde je.

„Godinu dana smo živeli u susednoj kući, pored tebe i tvog tate. Ti, ja i Les... bili smo najbolji drugovi. Mada je vrlo teško setiti se lica posle toliko godina. Pomislio sam da si ti Houp, ali sam pomislio i da se ja ne bih dvoumio da si ti stvarno ona. Mislio sam da ću je sigurno prepoznati ako je ikada sretnem.“

Kada sam otišao iz prodavnice tog dana, odmah sam na internetu

proverio tvoje ime. Nisam mogao da nađem ništa o tebi, čak ni na fejsbuku. Tražio sam ceo sat i toliko se isfrustrirao da sam otišao na trčanje da o'ladim. Kada sam skrenuo iza ćoška i video te da stojiš pred mojom kućom, nisam mogao da dišem. Samo si stajala tamo, iscrpljena od trčanja i... Gospode, Skaj. Bila si predivna. Još nisam bio siguran da li si Houp ili ne, ali u tom času to mi nije ni prolazilo kroz glavu. Nije me bilo briga ko si; samo sam morao da te upoznam. Nakon što sam proveo dosta vremena s tobom te nedelje, nisam mogao da se obuzdam da ne odem do tvoje kuće onog petka uveče. Nisam se pojavio s namerom da iskopavam tvoju prošlost, pa čak ni s nadom da će se nešto desiti među nama. Došao sam kod tebe jer sam hteo da upoznaš pravog mene, ne onog o kojem si čula od svih drugih. Posle onoliko provedenog vremena s tobom te večeri, nisam mogao da mislim ni na šta drugo sem kako da s tobom provodim više vremena. Nikad nisam sreo nekoga ko me je osvojio tako kao ti. Još sam se pitao da li je moguće... da si ti ona. Naročito me je zanimalo nakon što si rekla da si usvojena, al' opet, pomislio sam da je to možda slučajnost. Ali kada sam video onu narukvicu...“ Prekida priču i sklanja ruku s mojih leđa. Zavlači mi prste pod bradu i podiže mi lice s kolena, tera me da ga gledam u oči. „Srce mi se slomilo, Skaj. Nisam hteo da budeš ona. Hteo sam da mi kažeš da si narukvicu dobila od drugarice, ili da si je našla, ili kupila. Posle svih godina provedenih u traganju za tobom u svakom licu u koje sam pogledao, konačno sam te našao... i bio sam skrhan. Nisam hteo da si ti Houp. Hteo sam samo da ti budeš ti.“

Odmahujem glavom još uvek zbunjena kao i pre. „Ali zašto mi jednostavno nisi rekao? Zar je bilo toliko teško priznati da smo se nekad poznavali? Ne razumem zašto si me lagao u vezi s tim.“

Odmerava me pogledom na trenutak tražeći dovoljno dobar odgovor, pa mi sklanja kosu s lica.

„Čega se sećaš u vezi s tvojim usvajanjem?“

Odmahujem glavom. „Skoro ničeg. Znam da sam bila smeštena u hraniteljsku porodicu kada me je otac napustio. Znam da me je Karen usvojila i da smo se ovamo doselile iz neke druge države kada sam imala pet godina. Sem toga i nekoliko čudnih uspomena, ne znam ništa.“

Namešta se ispred mene i čvrsto mi spušta obe ruke na ramena, kao da ga ovo frustrira. „To su sve stvari koje ti je Karen rekla. Hoću da znam šta ti pamtiš. Čega se ti sećaš, Skaj?“

Ovog puta polako odmahujem glavom. „Ničega. Najranije uspomene koje imam su sa Karen. Jedino čega se sećam pre Karen bilo je dobijanje narukvice, ali i to samo zato što je još imam, pa mi se urezalo u pamćenje. Čak nisam sigurna ni ko mi ju je dao.“

Holder mi hvata lice rukama i spušta usne na moje čelo. Zadržava ih tamo, drži me uz svoja usta kao da se plaši da ih odmakne jer ne želi dalje da priča. Ne želi da mi ispriča ono što zna, šta god to bilo.

„Samo reci“, šapućem. „Kaži mi ono što si se nadao da nećeš morati da mi kažeš.“

Odmiče usta i pritiska čelo na moje. Oči su mu zatvorene i čvrsto mi drži lice. Izgleda tako tužno i to u meni budi želju da ga zagrlim uprkos tome što me je razočarao. Pružam ruke ka njemu i grlim ga. Uzvrća zagrljajem i pritom me povlači sebi u krilo. Obavijam noge oko njegovog struka, a čela su nam i dalje spojena. On se drži za mene, ali ovog puta imam osećaj da se drži za mene jer je njegov svet

izleto iz svoje ose, pa sam ja njegovo središte.

„Holdere, samo mi reci.“

Spušta ruku niz moja leđa i otvara oči, odvaja čelo od mog kako bi me gledao dok govori.

„Onog dana kada ti je Les dala narukvicu, ti si plakala. Sećam se svakog detalja kao da se to desilo juče. Sedela si u svom dvorištu, naslonjena na kuću. Les i ja smo dugo sedeli s tobom, ali uopšte nisi prestajala da plačeš. Pošto ti je dala narukvicu, vratila se u našu kuću, ali ja nisam mogao. Bilo mi je neprijatno da te ostavim tamo, jer sam mislio da si možda opet besna na tvog tatu. Uvek si plakala zbog njega i zato sam ga zamrzeo. Ne sećam se ničega o njemu, osim da sam ga mrzeo iz dna duše jer si se ti onako osećala zbog njega. Imao sam samo šest godina, pa uopšte nisam znao šta da ti kažem kad plačeš. Mislim da sam tog dana rekao nešto kao: „Ne brini...“

„...neće živeti doveka“, kažem, završavam njegovu rečenicu. „Sećam se tog dana. Sećam se Les kako mi daje narukvicu i tebe kako mi govoriš da on neće živeti doveka. To su dve stvari koje sam pamtila sve ovo vreme. Samo nisam znala da si to bio ti.“

„Aha, to je ono što sam ti rekao.“ Prinosi ruku mojim obrazima i nastavlja. „A onda sam uradio nešto zbog čega sam se kajao svakog bogovetnog dana od tada.“

Odmahujem glavom. „Holdere, nisi uradio ništa. Samo si otišao.“

„Tačno tako“, kaže. „Vratio sam se u svoje dvorište iako sam znao da je trebalo da sednem na travu s tobom. Stajao sam u svom dvorištu i posmatrao te kako plačeš glave zaronjene u ruke, iako je trebalo da plačeš u mojim rukama. Samo sam stajao tamo... i gledao kako auto

staje uz ivičnjak. Gledao sam kako se spušta suvozački prozor i čuo nekog kako te doziva. Posmatrao sam te kako podižeš pogled ka autu i brišeš oči. Ustala si i otrešla šorts, a zatim si otišla do kola. Gledao sam kako ulaziš unutra i znao sam da, šta god da se to dešava, ne bi trebalo samo da stojim tamo. Ali sam samo posmatrao, umesto da budem s tobom. To se nikad ne bi desilo da sam ostao tamo s tobom.“

Od straha i kajanja u njegovom glasu srce hoće da mi iskoči iz grudi. Nalazim nekako snage da progovorim, mada me obuzma strah. „Šta se to nikad ne bi desilo?“

Opet me ljubi u čelo i palčevima lagano prelazi preko mojih jagodica. Gleda me kao da se plaši da će mi upravo slomiti srce.

„Oтели su te. Ko god da je bio u tim kolima, oteo te je od tvog tate, od mene, od Les. Houp, trinaest godina je otkad si nestala.“

Subota, 27. oktobar 2012.

23:57

Jedna od stvari koje volim u vezi s knjigama jeste što je moguće definisati i sabiti pojedine delove života likova u poglavlja. To je intrigantno, jer je neostvarljivo u stvarnom životu. Ne možete tek tako da završite neko poglavlje, pa da preskočite one stvari koje ne želite da proživite i samo započnete poglavlje koje vam je više po volji. Život ne može da se podeli na poglavlja... samo na minute. Svi događaji u vašem životu zgurani su zajedno, minut za minutom, bez ikakvih praznih trenutaka i praznih stranica i prekida poglavlja, jer ma šta da se dešava, život samo ide dalje i odmiče i reči stalno naviru i istine stalno kuljaju dopadalo se to vama ili ne, a život vam ne dopušta da predahnete i uhvatite jebeni dah.

Treba mi neki takav prekid između poglavlja. Želim samo da uhvatim dah, ali nemam predstavu kako.

„Reci nešto“, kaže. Još uvek sedim u njegovom krilu, obmotana oko njega. Glava mi je pritisnuta na njegovo rame, a oči sklopljene. Spušta ruku na moj potiljak i naginje usta do mog uva, steže me jače. „Molim

te. Reci nešto.“

Ne znam šta hoće da kažem. Da li hoće da se ponašam kao da sam iznenađena? Zaprepašćena? Da li hoće da zaplačem? Hoće li da vrištim? Ne mogu da uradim ništa od toga jer još pokušavam da u mislima povežem končice onoga što je rekao.

Houp, trinaest godina je otkad si nestala. Njegove reči ponavljaju mi se iznova i iznova u glavi, kao pokvarena ploča. Nestala.

Nadam se da je reč nestala upotrebio u figurativnom smislu, recimo kao da sam mu nedostajala sve ove godine. Mada sumnjam da je tako. Videla sam njegov pogled kada je rekao te reči i uopšte nije želeo da ih izgovori. Znao je kako će to delovati na mene.

Možda zaista misli nestala u bukvalnom smislu, ali samo zato jer je zbunjen. Oboje smo bili tako mali; verovatno ne pamti dobro redosled događaja. Ipak, poslednja dva meseca mi bleskaju pred očima i sve u vezi s njim... sva njegova lica i promene raspoloženja i zagonetne reči postaju jasniji. Kao ono večer kada je stajao na mom pragu i rekao mi da me je tražio celog svog prokletog života. Rekao je doslovno ono što je mislio.

Ili prvi put kada smo sedeli na ovoj pisti kada me je pitao da li sam dobro živela. Trinaest godina je brinuo šta mi se desilo. I tada je govorio doslovno, hteo je da zna da li sam zadovoljna životom koji mi je zapao.

Ili onog dana kada je odbio da se izvini zbog onakve reakcije u trpezariji, pa mi je objasnio da razume zašto ga je to uznemirilo, ali još nije spreman da mi kaže. Tada nisam od toga pravila pitanje, jer je delovao iskreno da jednog dana želi to da mi objasni. Ni u milion godina ne bih pogodila zašto ga je toliko uznemirilo što je video tu

narukvicu na mojoj ruci. Nije hteo da sam ja Houp, jer je znao da će mi istina slomiti srce.

Bio je u pravu.

Houp, trinaest godina je otkad si nestala.

Od prve reči u ovoj rečenici podilaze me žmarci. Polako podižem lice s njegovog ramena i gledam ga. „Nazvao si me Houp. Ne zovi me tako. To nije moje ime.“

Klima glavom. „Skaj, izvini.“

Od prve reči te rečenice takode me podilaze žmarci. Sklanjam se od njega i ustajem. „Nemoj ni tako da me zoveš“, kažem odlučno. Ne želim da me zovu ni Houp ni Skaj ni Princeza ni bilo kojim drugim imenom koje me razdvaja od nekog drugog dela mene. Odjednom se osećam kao da sam više potpuno različitih osoba, naguranih u jednu. Neko ko ne zna ko je i gde pripada, a to vrlo uznemirava. Nikad se u životu nisam osećala toliko izdvojeno; kao da ne postoji ni jedna jedina osoba na celom svetu kojoj mogu da verujem. Čak ni samoj sebi. Ne mogu da verujem čak ni sopstvenim sećanjima.

Holder ustaje i hvata me za ruke, gleda u mene. Posmatra me, čeka moju reakciju. Biće razočaran, jer neću reagovati. Ne ovde. Ne odmah. Deo mene želi da plače dok me hvata u naručje i šapuće mi na uvo: „Ne brini“. Deo mene želi da vrišti i viče na njega što me je prevario. Deo mene želi da ga pusti da i dalje krivi sebe što nije sprečio ono što kaže da se desilo pre trinaest godina. Ipak, najveći deo mene samo želi da sve to nestane. Hoću da se vratim onom stanju kada ništa ne osećam. Nedostaje mi obamrlost.

Izvlačim ruke iz njegovih i polazim prema autu. „Treba mi kraj

poglavlja“, kažem, više sebi nego njemu.

Prati me, na korak iza mene. „Čak i ne znam šta to znači.“ Glas mu zvuči utučeno i potpuno poraženo. Hvata me za ruku da me zaustavi, najverovatnije da bi me pitao kako se osećam, ali je cimam i okrećem se žustro prema njemu. Ne želim da me pita kako se osećam, jer nemam pojma. Trenutno prolazim kroz čitav spektar raznih osećanja, od kojih neka nikad ranije nisam doživela. Bes i strah i tuga i neverica narastaju u meni i želim da to stane. Samo hoću da prestanem da osećam sve što osećam, pa pružam ruke naviše, hvatam njegovo lice i pritiskam usne na njegove. Ljubim ga strasno i brzo, želim da reaguje, ali on to ne čini. Ne uzvraća mi poljubac. Odbija da mi pomogne da ovako oteram bol, pa bes pobeđuje i razdvajam usne od njegovih, a zatim mu udaram šamar.

Jedva da se malo štrečno i to me izluduje. Hoću da ga boli kao što mene boli. Hoću da oseti šta su mi njegove reči upravo uradile. Udaram ga ponovo i on to dozvoljava. Pošto i dalje ne reaguje, guram ga u grudi. Guram ga i udaram iznova i iznova - pokušavam da mu vratim i najmanju trunku bola kojim mi je ispunio dušu. Stežem ruku u pesnicu i udaram ga u grudi, a kad to ne upali, počinjem da vrištim i udaram ga i pokušavam da se izvučem iz njegovih ruku koje su sada obavijene oko mene. Okreće me tako da su mi leđa oslonjena na njegove grudi, a ruke su nam spojene, čvrsto stegnute preko mog stomaka.

„Diši“, šapuće mi na uvo. „Smiri se, Skaj. Znam da si zbunjena i preplašena, ali ja sam ovde. Tu sam. Samo diši.“

Glas mu je miran i tešiteljski i ja sklapam oči i upijam ga. On oponaša dubok uzdah, pomera grudi u ritmu s mojim, tera me da udahnem i

radim isto što i on. Udahnem nekoliko puta sporo i duboko, istovremeno kad i on. Kad sam prestala da se opirem u njegovom naručju, polako me okreće i privlači na grudi.

„Nisam hteo ovako da te povredim“, šapuće i pridržava mi glavu. „Zato ti nisam rekao.“

U ovom trenutku uvidam da čak i ne plačem. Nisam uopšte zaplakala otkad je prevalio istinu preko usana i vodim računa da sprečim suze koje zahtevaju da poteku. Suze mi u ovom trenutku neće pomoći. Samo ću postati još slabija.

Spuštam ruke na njegove grudi i lako ih guram. Osećam da sam spremnija da zaplačem kada me drži ovako, jer deluje tako utešiteljski. Ne treba mi ničija uteha. Moram da naučim kako da se oslonim na sebe samu i ostanem jaka, jer jedino sebi mogu verovati - mada sam skeptična koliko sam i sama pouzdana. Sve što sam mislila da znam bilo je laž. Ne znam ko je sve u to uključen niti ko zna istinu, uvidam da mi ni trunka poverenja nije preostala u srcu. Ni prema Holderu, ni prema Karen... u stvari, čak ni prema sebi samoj.

Uzmičem jedan korak od njega i gledam ga u oči. „Da li si ikada mislio da mi kažeš ko sam bila?“, pitam i besno ga gledam. „Šta da se nikad nisam setila? Da li bi mi ikada rekao? Da li si se plašio da bih otišla od tebe i nikad ne bi dobio priliku da me pojebeš? Da li si me zato lagao sve ovo vreme?“

U očima mu se vidi uvređenost istog trena kada su mi te reči poletele sa usana. „Ne. Nije bilo tako. Niti je tako sada. Nisam ti rekao jer se plašim šta će se desiti s tobom. Ako to prijavim, odvešće te od Karen. Nju će najverovatnije uhapsiti, a tebe će poslati da živiš sa ocem dok ne napuniš osamnaest godina. Da li želiš da se to desi? Voliš Karen i

ovde si srećna. Nisam hteo da ti upropastim sve to.“

Nasmejem se kratko i odmahnem glavom. Njegovo rezonovanje nema smisla. Ništa od ovoga nema smisla. „Kao prvo“, kažem, „ne bi poslali Karen u zatvor jer mogu da ti garantujem da ona ne zna ništa o ovome. Drugo, imam osamnaest punih godina od septembra. Da su moje godine bile razlog tvoje neiskrenosti, do sada bi mi već rekao.“

Stiska zadnju stranu svog vrata i gleda u zemlju. Ne sviđa mi se ova nervoza koja trenutno zrači iz njega. Njegove reakcije govore mi da nije završio sa ispovedanjem.

„Skaj, toliko je toga što tek moram da ti objasnim.“ Opet skreće pogled pravo na moje oči. „Tvoj rođendan nije bio u septembru. Tvoj rođendan je sedmog maja. Napunićeš osamnaest tek za šest meseci. A Karen?“ Prilazi mi i hvata me za ruke. „Ona sigurno zna, Skaj. Mora da zna. Razmisli o tome. Ko je drugi mogao to da uradi?“

Istog časa izvlačim ruke iz njegovih i odmičem se. Znam da je za njega bilo skoro sigurno pravo mučenje da tajnu zadrži za sebe. Vidim po njegovim očima da je u agoniji jer je morao da mi ispriča sve to. Ipak, od trenutka kad sam ga srela, sve sam mu verovala kad god nisam bila sigurna, a svu svoju samilost prema njemu upravo je negirao pokušavajući da mi kaže da je moja majka nekako umešana u otmicu.

„Odvezi me kući“, zahtevam. „Ne želim da čujem ništa više. Večeras ne želim ništa više da saznam.“

Pokušava opet da me uhvati za ruke, ali ga šljepim. „VODI ME KUĆI!“ vrištim. Polazim prema autu. Čula sam dovoljno. Treba mi moja mama. Treba mi samo da je vidim i zagrlim i da znam da nisam potpuno sama u ovome, jer se baš tako osećam u ovom trenutku.

Stižem do ograde pre Holdera i pokušavam da se popnem, ali ne mogu. Ruke mi se tresu i slabe su. Pokušavam i dalje kada mi on ćutke stiže iza leđa i podiže me. Skačem na drugu stranu i odlazim do kola.

Seda na vozačko sedište i zatvara vrata, ali ne pali auto. Zuri u volan, a ruka mu miruje na ključu. Gledam njegove ruke s pomešanim osećanjima, jer ih očajnički želim oko sebe. Želim da me drže i maze mi leđa i kosu dok mi on govori da će sve biti u redu. Ipak, gledam u te ruke i sa odvratnošću, pomišljam na sve intimne trenutke kada me je dodirivao i držao, znajući sve vreme da me obmanjuje. Kako je mogao da bude sa mnom znajući ono što zna, a da me istovremeno pušta da verujem u laži? Ne znam mogu li to da mu oprostim.

„Znam da mnogo toga treba progutati“, tiho kaže. „Znam da je tako. Odvešću te kući, ali moramo o ovome da razgovaramo sutra.“ Okreće se prema meni, gleda me veoma oštro. „Skaj, ne smeš da razgovaraš sa Karen o ovome. Razumeš li? Ne dok nas dvoje to ne proključimo.“

Klimam glavom, tek da ga primirim. Nije valjda da ozbiljno očekuje da ne razgovaram s njom o ovome.

Okreće se celim telom prema meni i naginje se, ruku spušta na moj naslon. „Mala, ozbiljno ti kažem. Znam da misliš da ona nije sposobna za nešto takvo, ali dok ne otkrijemo više, moraš to da zadržiš za sebe. Ako kažeš bilo kome, ceo život će ti se promeniti. Daj sebi vremena da sve to svariš. Molim te. Molim te da mi obećaš da ćeš sačekati do prekosutra. Dok ne porazgovaramo opet.“

Užasnuti prizvuk u njegovim rečima cepa mi srce, pa opet klimam glavom, ali ovog puta zaista tako i mislim.

Posmatra me nekoliko trenutaka, pa se polako okreće i pali auto,

skreće na put. Vozi me šest kilometara nazad do moje kuće i ništa ne progovaramo dok ne skrene na prilazni put. Ruka mi je na vratima i izlazim iz auta, kada me on hvata za drugu ruku.

„Sačekaj“, kaže. Čekam, ali se ne okrećem. Jedna noga mi je u autu, a druga na pločniku, okrenuta sam prema vratima. Spušta ruku na moju glavu i sklanja mi jedan zalutali pramen iza uva. „Hoće li sve biti u redu s tobom noćas?“

Uzdišem zbog jednostavnosti ovog pitanja. „Kako?“ oslanjam se o sedište i okrećem se prema njemu. „Kako da sa mnom bude sve u redu posle ove večeri?“

Gleda me netremice i nastavlja da mi miluje kosu. „Ubija me ovo... što te puštam da ovako odeš. Ne želim da te ostavim samu. Mogu li da se vratim za sat vremena?“

Znam da pita može li da ude kroz prozor i legne sa mnom, ali istog časa odlučno odmahujem glavom. „Ne možeš“, kažem, a glas mi puca. „Suviše mi je teško da sada budem u tvojoj blizini. Potrebno mi je samo da razmislim. Vidimo se sutra, važi?“

Klima glavom i sklanja ruku sa mog obraza, pa je vraća na volan. Posmatra me dok izlazim iz kola i odlazim od njega.

Nedelja, 28. oktobar 2012.

00:37

Prolazim kroz ulazna vrata i ulazim u dnevnu sobu, nadam se da će me obuzeti osećanje utehe koje mi je očajnički potrebno. Osećaj bliskosti i pripadnosti koji imam u ovoj kući nešto je što mi treba da se smirim i više ne poželim da zaplačem. Ovo je moj dom u kome živim sa Karen... ženom koja me voli i koja bi sve učinila za mene, ma šta Holder mislio o tome.

Stojim u mračnoj dnevnoj sobi i čekam da me taj osećaj obuzme, ali to se ne dešava. Sumnjičavo i kolebljivo zagledam okolo i mrzim što svoj život sad gledam iz potpuno drugačijeg ugla.

Prolazim kroz dnevnu sobu, zastajem baš ispred Karenine sobe. Razmišljam o tome da se uvučem u njen krevet, ali je svetio ugašeno. Nikad mi njeno prisustvo nije bilo potrebnije nego u ovom trenutku, ali ne mogu da nateram sebe da otvorim vrata njene spavaće sobe. Možda još nisam spremna da se suočim s njom. Zato samo odlazim niz hodnik ka svojoj sobi.

Svetio se probija ispod vrata moje sobe. Spuštam ruku na kvaku i

okrećem je, pa polako otvaram vrata. Karen sedi na mom krevetu. Podiže glavu prema meni kad čuje da se vrata otvaraju i odmah ustaje.

„Gde si bila?“ Izgleda zabrinuto, ali se u njenom glasu oseća i prizvuk besa. Ili možda razočaranja.

„Sa Holderom. Nisi mi uopšte rekla do kada treba da se vratim kući.“

Pokazuje na krevet. „Sedi. Moramo da razgovaramo.“ Sve u vezi s njom sada stvara drugačiji osećaj. Gledam je oprezno. Imam osećaj da glumim poslušnu ćerku dok klimam glavom. Kao da sam u sceni nekog dramatičnog istinitog filma. Prilazim krevetu i sedam, nesigurna šta ju je tako naljutilo. Donekle se nadam da je otkrila sve što sam ja saznala večeras. Bilo bi neuporedivo lakše kad joj budem pričala o tome.

Seda pored mene i okreće se da me gleda. „Ne smeš više da se vidaš s njim“, kaže odlučno. Trepćem dvaput, ponajviše jer sam šokirana izborom teme. Nisam očekivala da će biti reči o Holderu. „Šta?“, kažem, zbunjena. „Zašto?“

Zavlači ruku u džep i vadi moj mobilni. „Šta je ovo?“, pita kroz stisnute zube.

Gledam u svoj telefon koji čvrsto steže. Pritiska dugme i podiže ekran prema meni. „I kakve su, dođavola, ovo poruke, Skaj? Odvratne su. On ti govori odvratne, zle stvari.“ Spušta telefon na krevet i hvata me za ruke. „Zašto bi dozvolila sebi da budeš s nekim ko se ovako ponaša prema tebi? Odgajila sam te za bolje od toga.“

Više ne podiže glas. Sad samo igra ulogu zabrinute majke.

Stežem joj ruke da je primirim. Znam da ću po svoj prilici biti u nevolji zbog telefona, ali moram da joj objasnim da te poruke nisu

uopšte ono što misli da jesu. U stvari, osećam se pomalo glupo što čak i razgovaramo o ovome. Kad to uporedim s novim problemima s kojima se suočavam, ovo deluje detinjasto.

„Mama, on to ne misli ozbiljno. Šalje mi te poruke da se našali.“

Nasmeje se obeshrabreno i odmahuje glavom jer se ne slaže. „Skaj, ima nešto čudno u vezi s njim. Ne sviđa mi se kako te gleda. Ne sviđa mi se kako mene gleda. A činjenica da ti je kupio telefon ne pridajući nikakav značaj mojim pravilima samo dokazuje koliko poštuje druge ljude. Bez obzira da li su te poruke šala ili ne, ne verujem mu. Mislim da ni ti ne treba da mu veruješ.“

Piljim u nju. I dalje priča, ali misli u mojoj glavi postaju sve bučnije, zaglušuju reči koje pokušava da mi usadi u glavu. Dlanovi istog časa počinju da mi se znoje i osećam kako mi srce lupa u bubnim opnama. Sva njena uverenja, odluke i pravila bleskaju mi u mislima i pokušavam da ih razdvojim i svrstam u zasebna poglavlja, ali svi promiču zajedno. Vadim prvo što mi je palo na pamet iz gomile pitanja i direktno je pitam.

„Zašto ne mogu da imam telefon?“, šapućem. Nisam uopšte sigurna da sam pitala dovoljno glasno da bi me čula, ali se njena usta zaustavljaju, pa sam prilično sigurna da jeste.

„Ni internet“, dodajem. „Zašto ne želiš da imam pristup internetu?“

Ta pitanja se pretvaraju u otrov u mojoj glavi i osećam se kao da moram da ih izbacim. Sve počinje da se sklapa u sliku i nadam se da je to samo slučajnost. Nadam se da me je celog mog života brižno čuvala jer me voli i želi da me zaštiti. Ali duboko u sebi, brzo mi postaje jasno da me je celog mog života brižno čuvala jer me je krila.

„Zašto si me podučavala kod kuće?“, pitam, ovog puta moj glas je znatno jači.

Gleda me razrogačenih očiju i očigledno je da nema predstavu šta je baš sada podstaklo ova pitanja. Ustaje i gleda u mene. „Skaj, nećeš ovo okrenuti protiv mene. Živiš pod mojim krovom i poštovaćeš moja pravila.“ Uzima telefon sa kreveta i odlazi prema vratima. „Zabranjeno ti je da izlaziš. Nema mobilnog. Nema više momaka. Sutra ćemo razgovarati o ovome.“

Treska vratima za sobom i istog časa padam na krevet, osećam se još beznadežnije nego pre ulaska u kuću.

Nije moguće da sam u pravu. To je samo slučajnost. Nije moguće da sam u pravu. Ne bi ona uradila tako nešto. Ne dam suzama da poteku i odbijam da poverujem u to. Mora da postoji neko drugo objašnjenje. Možda je Holder zbunjen. Možda je Karen zbunjena.

Znam da sam ja zbunjena.

Skidam haljinu i navlačim majicu, pa gasim svetio i zavlačim se pod pokrivač. Nadam se da ću se sutra probuditi i shvatiti da je cela ova noć bila samo ružan san. Ako nije, ne znam koliko još mogu da podnesem pre nego što načisto ostanem bez snage. Zurim gore, u zvezde koje sijaju iznad moje glave, i počinjem da ih brojim. Guram sve druge i sve drugo u stranu i fokusiram se isključivo na zvezde.

Trinaest godina ranije

Din se vraća u svoje dvorište, okreće se i gleda gde sam. Guram glavu nazad u ruku i pokušavam da prestanem da plačem. Znam da verovatno žele da ponovo odigraju žmurke pre nego što se vratim unutra, pa treba da prestanem da budem tužna da bismo se igrali.

„Houp!“

Gledam prema Dinu, a on više ne gleda u mene. Pomislila sam da me je pozvao, ali on gleda u neki auto. Parkiran je pred mojom kućom i prozor je spušten.

„Houp, dodi ovamo“, kaže žena. Smeška se i poziva me da priđem njenom prozoru. Osećam kao da je znam, ali ne mogu da joj se setim imena. Ustajem da bih otišla do nje i videla šta hoće. Stresam prašinu sa šortsa i odlazim do kola. Ona se i dalje smeška i izgleda stvarno fino. Kad priđem autu, pritiska dugme koje otključava vrata.

„Da li si spremna da podeš, slatkišu? Tvoj tata hoće da požurimo.“

Nisam znala da bilo kuda treba da idem. Tatica nije rekao da danas nekud idemo.

„Kuda idemo?“, pitam je.

Ona se smeši i pruža ruku ka ručici, otvara mi vrata. „Reći ću ti kad krenemo. Upadaj i stavi pojas, ne smemo da kasnimo.“

Zaista ne želi da kasni tamo kuda idemo. Ne želim da ona kasni, pa ulazim na prednje sedište i zatvaram vrata. Ona zatvara prozor i kreće od moje kuće.

Gleda me i smeška se, onda pruža ruku ka zadnjem sedištu. Pruža mi sokić, pa ga uzimam iz njene ruke i stavljam slamku.

„Ja sam Karen“, kaže. „I treba da ostaneš sa mnom neko vreme. Sve ću ti ispričati kad stignemo.“

Srčem svoj sok. To je sok od jabuke. Volim sok od jabuke.

„Ali šta je s mojim taticom? Da li i on dolazi?“

Karen odmahuje glavom. „Ne, slatkišu. Kad stignemo, tamo ćemo biti samo ti i ja.“

Vraćam slamku u usta jer neću da vidi da se smeškam. Neću da zna da se radujem što moj tata ne ide s nama.

Nedelja, 28. oktobar 2012.

02:45

Uspravljam se da sednem. To je bio san.

To je bio samo san.

Osećam kako mi srce tuče kao ludo u svakom deliću tela. Uudara tako jako da mogu da ga čujem. Borim se za dah i kupam se u znoju.

To je bio samo san.

Pokušavam da ubedim sebe u to. Svim srcem želim da poverujem da sećanje koje mi se upravo vratilo nije stvarno. Ne može da bude.

Ali jeste. Pamtim to jasno, kao da se desilo juče. Posle svakog sećanja koje sam prizvala u poslednjih nekoliko dana iskače još jedno novo. Stvari koje sam ili potiskivala ili sam bila premala da bih ih prizvala u sećanje sad mi se vraćaju punom silinom. Stvari kojih ne želim da se setim.

Stvari koje želim da nikad nisam znala.

Sklanjam prekrivač sa sebe i pružam ruku ka lampi, pritiskam

prekidač. Soba se ispuni svetlošću i vrisnem kad shvatim da je još neko u mom krevetu. Čim mi vrisak poleti sa usana, on se budi i munjevito uspravlja u krevetu.

„Šta ti, koji moj, radiš ovde?“, glasno šapućem.

Holder baca pogled na sat, pa trlja oči. Kada se razbudi dovoljno da može da odgovori, spušta ruku na moje koleno. „Nisam mogao da te ostavim. Samo sam morao da se uverim da si dobro.“ Spušta ruku na moj vrat, odmah ispod uva, i palcem mi nežno prelazi preko vilice. „Tvoje srce“, kaže jer pod prstima oseća moj puls. „Uplašena si.“

Kada ga vidim u mom krevetu da tako brine o meni... ne mogu da se ljutim na njega. Ne mogu da ga okrivljujem. Uprkos činjenici da hoću da budem besna na njega, prosto ne mogu. Da on nije sad ovde da me uteši posle ovoga što sam upravo shvatila, ne bih znala šta da radim. Uvek je svaljivao krivicu na sebe za svaku stvar koja mi se ikad desila. Počinjem da prihvatam činjenicu da mu je uteha potrebna isto koliko i meni. Zbog toga ga puštam da ukrade još jedan delić mog srca. Hvatam njegovu ruku koja mi dodiruje vrat i stežem je.

„Holdere... sećam se.“ Glas mi drhti dok govorim i osećam da suze hoće da mi poteku. Gutam ih i potiskujem koliko god mogu. On mi se primiče bliže i okreće me potpuno licem prema sebi. Spušta obe ruke na moje lice i gleda me u oči.

„Čega se sećaš?“

Odmahujem glavom, ne želim da kažem. On me ne pušta. Nagovara me očima, lagano klima glavom, uverava me da je u redu da to kažem. Šapućem što tiše mogu, plašeći se da kažem naglas.

„Karen je bila u onom autu. Ona je to uradila. Ona me je odvela.“

Bol i razumevanje mu preplavljaju lice i povlači me na svoje grudi, obavija ruke oko mene.

„Znam, mala“, kaže mi u kosu. „Znam.“

Stežem mu majicu i držim se za njega, hoću da uživam u njegovom utešnom naručju. Sklapam oči, ali samo na sekund. On me gura od sebe čim Karen otvori vrata moje sobe.

„Skaj?“

Okrećem se u krevetu i ona je na vratima, besno gleda Holdera. Okreće pogled ka meni. „Skaj? Šta... šta to radiš?“ Zbunjenost i razočaranje prekrivaju joj lice.

Brzo skrećem pogled na Holdera. „Vodi me odavde“, kažem isprekidanim glasom. „Molim te.“ Klima glavom i odlazi do mog ormara. Otvara vrata dok ustajem i uzimam farmerke sa komode i oblačim ih.

„Skaj?“ kaže Karen, posmatrajući oboje sa vrata. Ne gledam u nju. Ne mogu da je pogledam. Ona ulazi nekoliko koraka u sobu baš dok Holder otvara putnu torbu i spušta je na krevet.

„Ubaci nešto odeće ovde. Doneću ti iz kupatila šta ti treba.“ Glas mu je miran i pribran, što malo smiruje paniku koja kola u meni. Odlazim do ormara i počinjem da skidam majice sa vešalica.

„Nikud ti ne ideš s njim. Jesi li poludela?“ Karenin glas je skoro paničan, ali je i dalje ne gledam. Nastavljam da ubacujem stvari u torbu. Odlazim do komode i otvaram gornju fioku, vadim pregršt čarapa i donjeg rublja. Odlazim do kreveta, a Karen me zaustavlja, spušta mi ruke na ramena i tera me da je pogledam.

„Skaj“, kaže zabezeknuto. „Šta to radiš? Koji ti je davo? Ne odlaziš s

njim.“

Holder se vraća u sobu s pregršt om toaletnih potrepština i ide direktno do Karen, obilazi je i spušta stvari u torbu. „Karen, predlažem ti da je pustiš“, kaže onoliko mirno koliko pretnja uopšte može tako da zvuči.

Karen se podsmeva i okreće se prema njemu. „Nećeš je odvesti. Ako samo izađeš iz ove kuće s njom, zvaću policiju.“

Holder ne odgovara. Gleda u mene i uzima mi stvari iz ruku, pa se okreće i smešta ih u putnu torbu, zatim je zatvara. „Spremna?“ kaže i hvata me za ruku.

Klimam glavom.

„Ovo nije šala!“, viče Karen. Suze počinju da joj se kotrljaju niz obraze i izbezumljena je, gleda čas jedno čas drugo. Bol na njenom licu slama mi srce jer je ona moja majka i volim je, ali ne mogu da zanemarim svoj bes i osećaj izdaje, koji me muče tokom poslednjih trinaest godina života.

„Zvaću policiju“, viče. „Nemaš pravo da je odvedeš!“

Pružam ruku u Holderov džep, vadim njegov mobilni i prilazim korak bliže Karen. Gledam pravo u nju i, što mirnije mogu, pružam joj telefon. „Evo“, kažem. „Pozovi ih.“

Gleda telefon u mojoj ruci, pa opet u mene. „Skaj, zašto ovo radiš?“ Suze su je sada potpuno savladale.

Uzimam njenu ruku i guram telefon u nju, ali ona odbija da ga uzme. „Pozovi ih! Pozovi policiju. Mama! Molim te.“ Sada molim. Molim je da ih pozove - da dokaže da grešim. Da dokaže da nema šta da krije. Da dokaže da nisam ja ono što krije. „Molim te“, ponavljam tiho. Sve

u mom srcu i duši želi da uzme telefon i pozove ih, pa da znam da grešim.

Povlači se za korak u istom času dok uzdiše. Počinje da odmahuje glavom i skoro sam sigurna da zna da ja znam, ali ne zadržavam se dovoljno da to saznam. Holder me hvata za ruku i vodi me prema otvorenom prozoru. Pušta me da izađem prva, pa izlazi za mnom. Čujem Karen kako viče moje ime, ali ne prestajem da hodam dok ne stignem do auta. Oboje ulazimo i on polazi. Odlazim od jedine porodice za koju sam ikada znala.

Nedelja, 28. oktobar 2012.

03:10

„Ne smemo da ostanemo ovde“, kaže prilazeći svojoj kući. „Karen bi mogla da dođe da te traži. Daj samo da utrčim i pokupim par stvari, odmah se vraćam.“

Naginje se preko sedišta i privlači moje lice. Ljubi me, zatim izlazi iz auta. Sve vreme dok je on u kući, naslonjena sam glavom na naslon i zurim kroz prozor. Na nebu noćas nema nijedne zvezde za brojanje. Samo munja. Deluje prikladno za ovakvu noć.

Holder stiže do kola nekoliko minuta kasnije i ubacuje torbu na zadnje sedište. Njegova majka stoji na ulazu, posmatra ga. On odlazi do nje i objuži joj lice rukama, baš kao što radi s mojim. Nešto joj govori, ali ne znam šta kaže. Ona klima glavom i grli ga. On se vraća do auta i ulazi.

„Šta si joj rekao?“

Hvata me za ruku. „Rekao sam joj da ste se ti i tvoja majka posvađale, pa te vodim do nekog rodaka u Ostin. Rekao sam joj da ću ostati s

tatom nekoliko dana i da ću se ubrzo vratiti.“ Gleda me i smeši se. „To je u redu, navikla je na moje odlaske, nažalost. Ne brine.“

Okrećem se i pogledam kroz prozor dok skreće u ulicu, baš kada kiša počne da pljušti po vetrobranu. „Da li ćemo stvarno biti kod tvog tate?“

„Otići ćemo gde god hoćeš. Mada sumnjam da ti se ide u Ostin.“

Gledam u njega. „Zašto ne bih htela da idem u Ostin?“ On pući usne i uključuje brisače. Spušta ruku na moje koleno i trlja ga palcem. „Odatle si“, tiho kaže.

Gledam kroz prozor i uzdišem. Toliko je toga što ne znam. Mnogo toga. Pritiskam čelo na hladno staklo i žmurim, puštam da izbiju na površinu pitanja koja sam potiskivala cele noći.

„Da li je moj tata još živ?“, pitam.

„Da, živ je.“

„Šta je s mojom mamom? Da li je stvarno umrla kad sam imala tri godine?“

Nakašlja se. „Jeste. Poginula je u sudaru nekoliko meseci pre nego što smo se doselili u kuću do tebe.“

„Da li on i dalje živi u istoj kući?“

„Da.“

„Hoću da je vidim. Hoću da odem tamo.“

Ne odgovara istog časa na ovu izjavu. Umesto toga, polako udiše i ispušta dah. „Mislim da to nije dobra ideja.“

Okrećem se ka njemu. „Zašto nije? Tamo verovatno pripadam više

nego bilo gde drugde. On treba da zna da sam okej.“

Holder skreće ka ivici puta i zaustavlja auto. Okreće se u sedištu i gleda pravo u mene. „Mala, to nije dobra ideja jer si ovo saznala tek pre nekoliko sati. Mnogo toga treba prihvatiti pre nego što doneseš neke nagle odluke. Ako te tvoj tata vidi i prepozna, Karen će otići u zatvor. Treba dugo i dobro da razmisliš o tome. Pomisli na medije. Pomisli na reportere. Veruj mi, Skaj. Kampovali su na našem travnjaku mesecima kad si nestala. Policija me je ispitivala najmanje dvadeset puta tokom dva meseca. Ceo život će ti se promeniti, bez obzira šta odlučiš. Ali ja želim da doneseš odluku koja je najbolja za tebe. Odgovoriću na sva pitanja koja imaš. Odvešću te gde god hoćeš za nekoliko dana. Ako hoćeš da vidiš svog tatu, otići ćemo tamo. Ako hoćeš da ideš u policiju, otići ćemo tamo.

Ako hoćeš samo da pobegneš od svega, to ćemo i uraditi. Ali za sada, hoću samo da pustiš da se sve slegne. Radi se o tvom životu. Ostatku tvog života.“

Njegove reči stegle su mi grudi kao stega. Ne znam šta mislim. Ne znam ni da li mislim. On je razmislio o ovome iz toliko raznih uglova, a ja nemam pojma šta da radim. Nemam blage veze.

Otvaram vrata i izlazim napolje na kišu. Koračam napred-nazad, pokušavam da se usredsredim na nešto kako bih obuzdala prebrzo disanje. Hladno je i kiša više ne pada; lije kao luda. Ogromne kapi mi peku kožu i ne mogu da držim otvorene oči od njihove siline. Čim Holder obide auto sprema, brzo mu prilazim i bacam mu se oko vrata, zaranjam lice u njegovu već mokru majicu. „Ne mogu ovo da uradim!“, vičem da bih nadjačala zvuk kiše koja udara po asfaltu. „Neću da ovo bude moj život!“

Ljubi me u teme i naginje se da mi kaže nešto na uvo, „Ni ja neću da ovo bude tvoj život“, kaže.

„Strašno mi je žao. Strašno mi je žao što sam dozvolio da ti se ovo desi.“

Zavlači mi prst pod bradu i podiže je kako bih ga gledala u oči. Svojom visinom me zaklanja od kiše da mi ne peče oči, ali se kapi slivaju niz njegovo lice, preko usana i niz vrat. Kosa mu je potpuno mokra i zalepljena za čelo, pa mu sklanjam pramen iz očiju. Već mu ponovo treba šišanje.

„Ne dozvolimo noćas da ovo bude tvoj život“, kaže. „Hajde da se vratimo u auto i pretvaramo se da se vozimo zato što to želimo... ne zato što to moramo. Možemo da se pretvaramo da te vodim na neko fantastično mesto... negde kuda si oduvek želela da odeš. Možeš da se sklopčaš uz mene i možemo da pričamo o tome koliko smo uzbuđeni i o svemu što ćemo raditi kada tamo stignemo. O važnim stvarima možemo da razgovaramo kasnije. Ali noćas... hajde da ne dopustimo da ovo bude tvoj život.“

Privlačim njegova usta do mojih i ljubim ga. Ljubim ga jer uvek ima nešto savršeno da kaže. Ljubim ga jer je uvek uz mene kad mi zatreba. Ljubim ga što podržava moju odluku, šta god smislila da moram da uradim. Ljubim ga zato što ima toliko strpljenja sa mnom dok sve ne raspetljam. Ljubim ga jer ne mogu da zamislim ništa bolje nego da uđem nazad u auto s njim i da pričamo o svemu što ćemo raditi kad stignemo na Havaje.

Odvajam nekako svoja usta od njegovih i, usred najgoreg dana u mom životu, nalazim snage da se osmehnem. „Holdere, hvala ti. Mnogo. Ne bih ovo mogla da uradim bez tebe.“

Nežno me ljubi u usta i uzvraća mi smeškom. „Da. Mogla bi.“

Nedelja, 28. oktobar 2012.

07:50

Njegovi prsti mi se polako prepliću po kosi. Glava mi je položena u njegovo krilo i vozimo se preko četiri sata. Isključio je telefon još u Vaku nakon što je primio preklinjuću poruku od Karen, koja je upotrebila moj telefon i tražila od njega da me vrati kući. Problem je u tome što više i ne znam gde mi je kuća.

Koliko god volela Karen, nemam predstavu kako da shvatim ono što je učinila. Nema na svetu te situacije koja krađu deteta može učiniti ikako prihvatljivom, pa ne znam hoću li ikada poželeti da joj se vratim. Planiram da otkrijem što više informacija o onome što se desilo pre nego što donesem neku odluku kako ovo da razrešim. Znam da bi prava stvar bila da odmah pozovem policiju, ali uraditi pravu stvar ponekad nije najbolje rešenje.

„Mislim da ne treba da idemo u kuću mog oca“, kaže Holder. Pretpostavljala sam da misli da spavam, ali očigledno zna da sam skroz budna jer mi se obraća. „Idemo u hotel večeras, a sutra ćemo smisliti šta da radimo. Letos se nisam odselio iz njegove kuće pod prijetnjom okolnostima, a dovoljno nam je dramatično i bez toga.“

Klimam glavom u njegovom krilu. „Kako god ti hoćeš. Znam samo da mi treba krevet, premorena sam. Nemam pojma kako si još uvek budan.“ Sedam i protežem ruke baš kada Holder zaustavlja auto na parkingu hotela.

*

Nakon što nas je prijavio, daje mi ključ od sobe i odlazi da parkira auto i donese naše stvari. Guram karticu u vrata i otvaram ih, pa ulazim u hotelsku sobu. Tu je samo jedan krevet, kako sam i pretpostavljala da će zatražiti. Spavali smo već nekoliko puta zajedno, pa bi bilo baš čudno da je zahtevao zasebne krevete.

Vraća se u sobu nekoliko minuta kasnije i spušta naše torbe. Preturam po svojoj, tražim nešto u čemu ću spavati. Nažalost, nisam ponela nikakvu pidžamu, pa uzimam dugačku majicu i donji veš.

„Moram da se istuširam.“ Uzimam nešto kozmetike koju sam ponela i nosim je sa sobom u kupatilo, pa se veoma dugo tuširam. Kad završim, pokušam da fenom osušim kosu, ali suviše sam iscrpljena. Umesto toga, vezujem mokru kosu u konjski rep i perem zube. Kad izađem iz kupatila, vidim Holdera kako vadi stvari iz naših torba i kači majice u plakar. Ovlaš me pogleda i reaguje sa zakašnjenjem kada vidi da na sebi imam samo majicu i veš. Odmeri me, ali samo na trenutak, a zatim skrene pogled jer mu je neprijatno. Pokušava da bude učtiv, imajući u vidu kakav je dan za mnom. Ne želim da se prema meni ponaša kao da sam lomljiva. Da je u pitanju ma koji drugi dan, sad bi komentarisao ono što imam na sebi i njegove ruke bi se našle na mom dupetu za tačno dve sekunde. Ovako, okreće mi leđa i vadi ostatak stvari iz svoje putne torbe.

„Idem na brzaka da se istuširam“, kaže. „Napunio sam kofu za led i

uzeo neko piće. Nisam bio siguran hoćeš li nešto gazirano ili vodu, pa sam uzeo oba.“ Uzima bokserice i obilazi me odlazeći u kupatilo, pazi da me ne pogleda. Dok prolazi, hvatam ga za ruku. Staje i okreće se, pažljivo me gleda samo u oči i nigde više.

„Možeš li nešto da mi učiniš?“

„Naravno, mala“, iskreno odgovara.

Guram svoju ruku u njegovu, pa je prinosim ustima. Ovlaš mu ljubim dlan, a zatim ga spuštam na svoj obraz. „Znam da si zabrinut zbog mene. Ali ako ćeš se zbog ovog što mi se dešava u životu osećati do te mere neprijatno zato što te privlačim da nećeš ni da me pogledaš dok sam polugola, to će mi slomiti srce. Holdere, jedino si mi još ti ostao. Molim te, ne ponašaj se prema meni drugačije.“

Gleda me s razumevanjem, pa povlači ruku s mog obraza. Pogled mu se spušta na moje usne, a smešak mu zaigra u uglu usta. „Daješ mi zeleno svetlo da priznam da te i dalje želim, iako ti se život pretvorio u govnaniju?“

Klimam glavom. „To što znam da me i dalje želiš sad mi je potrebnije nego pre nego što mi se život pretvorio u govnaniju.“

Smeška se i spušta usne na moje, obuhvata mi rukom struk i donji deo leđa. Druga ruka mu je čvrsto na mom potiljku i nežno mi usmerava glavu dok me nežno ljubi. Taj poljubac je upravo ono što mi sad treba. To je jedino što može da izazove dobar osećaj u svetu prepunom lošeg.

„Stvarno moram da se istuširam“, kaže između poljubaca. „Ipak, sad kad imam odobrenje da se i dalje isto ponašam prema tebi“, hvata me za dupe i privlači, „nemoj da zaspiš dok sam tamo, jer kad izađem

hoću da ti pokažem kako neverovatno izgledaš.“

„Važi“, šapućem na njegovim usnama. Pušta me, a zatim odlazi u kupatilo. Ležem na krevet baš kad voda počne da šušti.

Pokušavam neko vreme da gledam televiziju pošto nikad nisam bila u prilici, ali ništa ne može da mi zadrži pažnju. Bila su to tako naporna dvadeset četiri sata, sunce je već izašlo, a mi još nismo ni otišli u krevet. Navlačim žaluzine i zavese, pa se zavlačim nazad u krevet i bacam jastuk preko očiju. Čim počnem da tonem u san, osetim kako se Holder uvlači u krevet iza mene. Jednu ruku mi gura pod jastuk, a drugu prebacuje preko mene. Osećam tople grudi pritisnute uz moja leđa i snagu njegovih ruku na sebi. Hvata mi ruku i ljubi me lako u potiljak.

„Živim te“, šapućem mu.

On mi ponovo ljubi glavu i uzdiše mi u kosu. „Mislim da ja tebe više ne živim. Prilično sam siguran da sam to prevazišao. U stvari, ubeđen sam da sam prevazišao, samo još nisam spreman da ti kažem. Kad ti budem rekao, želim da to ne bude vezano za današnji dan. Ne želim da te reči zapamtiš u ovakvom stanju.“

Privlačim njegovu ruku do usta i nežno je ljubim. „Ni ja.“

I još jednom u mom novom svetu punom bola i laži, ovaj beznadežni momak nalazi nekako način da mi izmami osmeh.

Nedelja, 28. oktobar 2012.

17:15

Prespavali smo i doručak i ručak. Popodne je i Holder ulazi s hranom, umirem od gladi. Prošlo je više od dvadeset četiri sata otkad sam nešto pojela. On privlači dve stolice do stola i vadi jelo i piće iz kesa. Doneo mi je isto što sam tražila sinoć posle otvaranja izložbe, a što nikad nismo stigli da naručimo. Skidam poklopac sa čokoladnog šejka i ispijam veliki gutljaj, pa odmotavam hamburger. Kad to uradim, četvrtasti papirić ispada iz omota i spušta se na sto. Podižem ga i čitam. Samo zato što više nemaš telefon i život ti je ludo dramatičan, ne znači da hoću da ti ego eksplodira. Izgledala si primitivno u majici i gaćama. Stvarno se nadam da ćeš danas sebi kupiti neku pidžamu s nogavicama da ne bih morao opet cele noći da gledam tvoje pileće noge.

Kada spustim poruku i pogledam u njega, on mi se ceri. Rupice su mu neodoljive; u stvari, ovog puta se nagnem i liznem jednu.

„Šta to bi?“ smeje se.

Odgrizam zalogaj hamburgera i sležem ramenima. „Čekala sam da to

uradim od onog dana kad sam te ugledala u prodavnici.“

Osmeh mu postaje samozadovoljan i zavaljuje se u stolicu. „Htela si da mi ližeš lice prvi put kada si me videla? Da li to obično radiš kad te neki momak privuče?“

Odmahujem glavom. „Ne lice, tvoju rupicu. I ne. Ti si jedini momak kojeg sam ikada poželela da liznem.“

Smeška mi se samouvereno. „Dobro. Pošto si ti jedina devojka koju sam ikada poželeo da volim.“

U, jebote. Nije direktno rekao da me voli, ali kad čujem tu reč kako izlazi iz njegovih usta srce mi narasta u grudima. Grizem hamburger da prikrijem smešak i puštam da njegova rečenica lebdi u vazduhu. Nisam još spremna da ona ode.

Oboje ćutke završavamo obrok. Ustajem i raščičavam sto, pa odlazim do kreveta i obuvam cipele.

„Kud si pošla?“ Posmatra me kako vezujem pertle na patikama. Ne odgovaram mu odmah jer nisam sigurna kuda to idem. Hoću samo da izađem iz ove hotelske sobe. Kad vežem patike, ustajem i prilazim mu, savijam ruke oko njega.

„Hoću da prošetam“, kažem. „I hoću da podeš sa mnom. Spremna sam da počnem s pitanjima.“

Ljubi mi čelo i uzima sa stola ključ od sobe. „Hajdemo onda.“ Spušta ruku i prepliće prste s mojima.

Hotel nema u blizini neki park ili pešačku stazu, pa zato odlazimo u dvorište. Pored bazena je nekoliko klupa, sve su prazne. Odvodi me na jednu od njih. Sedamo i naslanjam glavu na njegovo rame, gledam prema bazenu. Oktobar je, ali vreme je prilično lepo. Provlačim ruke

kroz rukave majice i grlim sebe, privijajući se uz njega.

„Hoćeš da ti ispričam ono čega se sećam?“ pita. „Ili imaš neka određena pitanja?“

„I jedno i drugo. Ali hoću prvo da čujem tvoju priču.“

Ruka mu je prebačena preko mojih ramena. Prstima mi miluje ruku i ljubi me po kosi. Nije me briga koliko puta me ljubi po glavi; svaki put imam osećaj kao da je prvi.

„Skaj, moraš da razumeš koliko sve ovo osećam kao nešto nestvarno. Pitao sam se šta se desilo s tobom svakog božjeg dana u poslednjih trinaest godina. Samo kad pomislim da sam sedam od tih trinaest godina proživeo tri kilometra dalje od tebe... I dalje mi je veliki problem da sve to svarim. A sad, kad si konačno ovde, pričam ti sve što se desilo...“

Uzdiše i osećam kako naslanja glavu na stolicu. Zastaje na čas, pa nastavlja. „Kad je onaj auto otišao, ušao sam u kuću i rekao Les da si otišla s nekim. Uporno me je pitala s kim, ali nisam znao. Moja majka je bila u kuhinji, pa sam otišao i rekao joj. Nije baš obraćala pažnju na mene. Spremala je večeru, a mi smo bili samo klinici. Naučila je da ne sluša šta pričamo. Osim toga, još uvek nisam bio siguran da se desilo nešto što nije trebalo, pa nisam zvučao uspaničeno ili tako nekako. Rekla mi je samo da izađem napolje i igram se sa Les. Ponašala se vrlo nonšalantno i zato sam pomislio da je sve u redu. Pošto sam imao šest godina, bio sam ubeđen da odrasli znaju sve, pa nisam rekao ništa više u vezi s tim. Les i ja smo izašli da se igramo i prošlo je još dva-tri sata pre nego što je tvoj tata izašao i počeo da te doziva. Čim sam čuo kako te zove, sledio sam se. Stao sam nasred mog dvorišta i gledao ga kako stoji na verandi i doziva te. Tog trenutka sam shvatio da nema

pojma da si otišla s nekim. Znao sam da sam uradio nešto pogrešno.“

„Holdere“, prekidam ga. „Bio si samo dečacić.“

Ne obraća pažnju na taj komentar i nastavlja. „Tvoj tata je došao u naše dvorište i pitao me da li znam gde si.“ Zastaje i nakašlja se. Strpljivo čekam da nastavi, ali izgleda da mu je potrebno da sabere misli. Kad ga ovako čujem da mi govori šta se desilo tog dana, zvuči kao da mi priča priču. Nemam osećaj da je išta od onoga što govori u direktnoj vezi s mojim životom ili sa mnom.

„Skaj, moraš nešto da razumeš. Plašio sam se tvog oca. Imao sam jedva šest godina i znao sam da sam uradio nešto užasno pogrešno jer sam te ostavio samu. A sad tvoj otac, šef policije, stoji iznad mene, a pištolj mu viri iz opasača. Uspaničio sam se. Otrčao sam nazad u kuću, pravo u svoju sobu i zaključao vrata. On i moja majka lupali su na vrata pola sata, ali bio sam previše uplašen da otvorim i priznam im da znam šta se desilo. Moja reakcija ih je zabrinula, pa je on istog časa radiom zatražio pojačanje. Kad sam čuo da se policijska kola zaustavljaju ispred kuće, mislio sam da su došli po mene. Još uvek nisam shvatao šta se desilo s tobom. Kada me je majka konačno ubedila da izađem, prošla su već tri sata otkad si otišla u onom autu.“

Nastavlja da mi trlja rame, ali sada me steže jače. Vadim ruke iz rukava svoje majice kako bih mogla da ga uhvatim za ruku i držim je.

„Odveli su me u stanicu i ispitivali satima. Hteli su da znaju da li sam zapamtio broj tablica, kakav je bio auto koji te je odveo, kako je izgledala ta osoba, šta ti je rekla. Skaj, nisam znao ništa. Nisam mogao da se setim čak ni boje kola. Jedino što sam mogao da im kažem bilo je šta si tačno imala na sebi, jer si ti bila jedino što sam mogao sebi da dočaram u glavi. Tvoj otac je bio užasno besan na mene. Čuo sam ga

kako urla u hodniku stanice da bi mogli da te nadu samo da sam odmah nekome rekao šta se desilo. Krivio je mene. Kad te policajac okrivi za gubitak svoje ćerke, sklon si da poveruješ da zna šta govori. I Les ga je čula kako se dere, pa je pomislila da sam zaista za sve kriv. Danima nije htela ni da razgovara sa mnom. Oboje smo pokušavali da shvatimo šta se desilo. Šest godina smo živeli u tom savršenom svetu gde su odrasli uvek u pravu i gde se ništa loše ne dešava dobrim ljudima. A onda, u samo jednom minutu, ti si odvedena i pokazalo se da je sve što smo mislili da znamo lažna slika o životu koju su nam roditelji stvorili. Tog dana smo uvideli da čak i odrasli rade užasne stvari. Deca nestaju. Oduzmu ti najbolju drugaricu i nemaš predstavu ni da li je još živa.

Stalno smo gledali vesti čekajući izveštaje. Nedeljama su pokazivali tvoju sliku na televiziji tražeći neki trag. Tvoja najnovija slika koju su imali bila je iz vremena baš pre nego što ti je majka poginula, kad si imala samo tri godine. Pamtim kako me je to nerviralo, čudio sam se kako su mogle da produ skoro dve godine, a da te niko nije slikao. Pokazivali su slike tvoje kuće, a ponekad bi pokazali i našu. S vremena na vreme, pomenuli bi dečaka iz susedstva koji je video šta se desilo, ali nije mogao da se seti nijednog detalja. Sećam se jedne večeri... poslednje večeri kada nam je majka dozvolila da gledamo izveštaje na televiziji... jedan reporter je pokazao fotografiju na kojoj su bile obe kuće. Pominjali su jedinog svedoka, ali pominjali su me kao Dečaka koji je izgubio Houp. To je načisto razbesnelo moju majku. Istrčala je napolje i počela da vrišti na izveštače, vikala im je da nas ostave na miru. Da mene ostave na miru. Tata je morao da je odvuče nazad u kuću.

Roditelji su se potrudili koliko su mogli da nam život učine što

normalnijim. Posle nekoliko meseci, novinari su prestali da dolaze. Beskrajni odlasci u policijsku stanicu zbog još ispitivanja konačno su prestali. Stvari su počele polako da se vraćaju u normalu za sve u komšiluku. Za sve, sem za Les i mene. Kao da su sve naše nade nestale zajedno s našom Houp.“

Od ovih reči i očaja u njegovom glasu osećam samo krivicu. Čovek bi pomislio da je ono što mi se desilo bilo tako traumatično da bi se na mene odrazilo više nego na one oko mene. Pa ipak, ja se toga jedva sećam. To je bio tako nezanimljiv događaj u mom životu, a praktično je uništio njega i Lesli. Karen je bila vrlo smirena i prijatna i napunila mi je glavu lažima o usvajanju i životu u hraniteljskoj porodici, tako da nikad nisam ni pomislila da to dovedem u pitanje. Kao što je Holder rekao, u tim ranim godinama verujete da su svi odrasli iskreni i da govore istinu, pa vam i ne pada na pamet da posumnjate u njih.

„Toliko sam godina provela mrzeći svog oca što je digao ruke od mene“, tiho kažem. „Ne mogu da verujem da me je samo tako uzela od njega. Kako je mogla to da uradi? Kako bi iko to mogao da uradi?“

„Ne znam, mala.“

Sedam uspravno, pa se okrećem da ga pogledam u oči. „Moram da vidim tu kuću“, kažem.

„Hoću još sećanja, ali ih nemam više i teško mi je. Jedva se sećam bilo čega, ponajmanje njega. Hoću samo da prođemo kolima pored kuće. Moram da je vidim.“

On mi trlja ruku i klima glavom. „Odmah?“

„Da. Hoću da odemo pre nego što padne mrak.“

Tokom vožnje sam potpuno nečujna. Grlo mi je suvo, a želudac vezan

u čvor. Uplašena sam. Strah me je da vidim tu kuću. Plašim se da bi mogao biti kod kuće i plašim se da bih mogla da ga vidim. Zapravo, ne želim još da ga vidim; hoću samo da vidim mesto koje mi je bilo prvi dom. Ne znam da li će mi to pomoći da se setim, ali znam da je to nešto što moram da uradim.

Holder usporava i prilazi do ivičnjaka. Gledam niz kuća preko puta, plašim se da pomerim pogled s mog prozora jer je tako teško okrenuti se i pogledati.

„Stigli smo“, kaže tiho. „Ne liči na bilo čiji dom.“

Polako okrećem glavu i gledam kroz njegov prozor u prvi dom u kojem sam živela. Kasno je i noć guta dan, ali nebo je još uvek dovoljno svetlo da jasno razaznam kuću. Deluje poznato, ali pogled na nju ne izaziva istog časa neko sećanje. Kuća je žutomrke boje sa tamnosmedim detaljima, ali mi te boje uopšte ne deluju poznato. Kao da mi čita misli, Holder kaže: „Nekad je bila bela“.

Okrećem se na sedištu i gledam kuću, pokušavam da se setim nečega. Pokušavam da dočaram sebi ulaz u kuću i izgled dnevne sobe, ali ne uspevam. Kao da je sve u vezi s tom kućom i tim životom nekako izbrisano iz mog uma.

„Kako to da pamtim izgled tvoje dnevne sobe i kuhinje, a ne mogu da se setim sopstvenih?“

Ne odgovara mi jer verovatno zna da zapravo ne tražim odgovor. Samo spušta ruku preko moje i drži je tamo dok zurimo u kuće koje su zauvek promenile naše životne puteve.

Trinaest godina ranije

„Da li ti tata sprema rođendansku proslavu?“, pita Lesli. Odmahujem glavom. „Ne slavim rođendane.“

Lesli se mršti, pa seda na moj krevet i uzima neumotanu kutiju koja leži na mom jastuku. „Da li ti je to rođendanski poklon?“, pita.

Uzimam kutiju iz njenih ruku i vraćam je na jastuk. „Ne. Tata mi stalno kupuje poklone.“

„Hoćeš li da ga otvoriš?“, pita me.

Opet odmahujem glavom. „Ne. Ne želim.“

Ona skuplja ruke u krilo i uzdiše, pa razgleda po sobi. „Imaš mnogo igračkaka. Zašto nekad ne dođemo ovde da se igramo? Uvek idemo kod mene, a tamo je dosadno.“

Sedam na pod i uzimam cipele da ih obujem. Ne govorim joj da mrzim svoju sobu. Ne govorim joj da mrzim svoju kuću. Ne govorim joj da uvek idemo u njenu kuću jer se tamo osećam sigurnije. Uzimam pertle među prste i primičem joj se bliže na krevetu. „Možeš li da ih vežeš?“ Uzima moju nogu i stavlja je na svoje koleno. „Houp, moraš da naučiš da sama vezuješ cipele. Ja i Din smo znali da vežemo pertle

kada smo imali pet godina.“ Spušta se na pod i seda ispred mene.

„Gledaj me“, kaže. „Vidiš ovu pertlu? Drži je ovako.“ Stavlja mi pertle u ruke i pokazuje mi kako da ih obmotam i povučem dok se ne vežu kako treba. Pomaže mi da vežem obe po dva puta, a zatim ih razvezuje i kaže mi da to ponovim sama. Pokušavam da se setim kako mi je pokazala da ih vežem. Ona ustaje i odlazi do mog stočića dok se ja trudim oko pertli najbolje što znam.

„Da li je ovo bila tvoja mama?“, kaže i podiže sliku. Gledam sliku u njenim rukama, pa nazad u cipele. „Aha.“

„Da li ti nedostaje?“, pita.

Klimam glavom i pokušavam da vežem pertlu i da ne mislim na to koliko mi nedostaje. Mnogo mi nedostaje.

„Houp, uspela si!“, čiči Lesli. Seda opet na pod ispred mene i grli me.

„Uspela si sasvim sama. Sad znaš da vežeš pertle.“

Gledam u svoje cipele i smeškam se.

Nedelja, 28. oktobar 2012.

19:10

„Lesli me je naučila kako da vežem pertle“, tiho kažem, i dalje zagledana u kuću. Holder me pogleda i nasmeši se. „Sećaš se da te je ona naučila?“

„Aha.“

„Bila je tako ponosna na to“, kaže i okreće pogled preko ulice.

Hvatam ručku na vratima i otvaram ih, pa izlazim. Vazduh je sad hladniji, pa pružam ruku na zadnje sedište, dohvatam jaknu sa kapuljačom i navlačim je.

„Šta to radiš?“, pita Holder.

Znam da neće razumeti i stvarno ne želim da pokuša da me odgovori od ovoga, pa zatvaram vrata i prelazim ulicu bez odgovora. On je odmah iza mene, doziva me kada zakoračim na travu.

„Holdere, moram da vidim svoju sobu.“ Nastavljam da hodam, tačno znam na koju stranu kuće treba da idem, iako zapravo ne pamtim raspored u kući.

„Skaj, ne možeš. Ovde nema nikoga. Previše je rizično.“

Ubrzavam, pa počinjem da trčim. Uradiću ovo bez obzira da li se on slaže s tim ili ne. Kad stignem do prozora za koji sam nekako sigurna da vodi do moje nekadašnje sobe, okrećem se i gledam u njega. „Moram ovo da uradim. Holdere, tamo su stvari moje majke koje mi trebaju. Znam da ne želiš da ovo radim, ali moram.“

Spušta mi ruke na ramena, a u očima mu se vidi briga. „Skaj, ne možeš tek tako da provališ. On je policajac. Šta ćeš da radiš, da razbiješ prokleti prozor?“

„Ova kuća je formalno još uvek moj dom. To zapravo i nije provaljivanje“, odgovaram. Mada je postavio dobro pitanje. Kako da uđem? Pućim usne i razmišljam, pa pucnem prstima. „Kućica za ptice! Na verandi je kućica za ptice i u njoj je ključ.“

Okrećem se i trčim do dvorišta iza kuće, zaprepastim se kad vidim da kućica za ptice zaista postoji. Zavlačim prste u nju i, naravno, unutra je ključ. Mozak je luda stvar.

„Skaj, nemoj.“ On me praktično preklinje da ne radim ovo.

„Ulazim sama“, kažem. „Znaš gde je moja soba. Čekaj pred prozorom i javi mi ako se neko zaustavi.“

Teško uzdiše, pa me hvata za ruku čim gurnem ključ u zadnja vrata. „Molim te, ne ostavljaj jasne znake da si bila ovde. I požuri“, kaže. Privlači me u zagrljaj, pa čeka da uđem. Okrećem ključ i proveravam da li otključava vrata.

Kvaka se okreće.

Ulazim i zatvaram vrata za sobom. Kuća je mračna i nekako jeziva. Skrećem ulevo i prolazim kroz kuhinju, tačno znam gde su vrata moje

sobe. Zadržavam dah i pokušavam da ne mislim o tome koliko su ozbiljne posledice ovoga što radim. Užasava me pomisao da budem uhvaćena jer još nisam sigurna da li uopšte želim da budem nađena. Radim kao što je Holder rekao i hodam pažljivo da ne ostavim dokaze da sam bila ovde. Kad stignem do vrata svoje sobe, duboko udišem i spuštam ruku na kvaku, pa je polako okrećem. Kad se vrata otvore i soba postane vidljiva, palim svetlo da je bolje pogledam.

Sem nekoliko kutija zguranih u ćošak, sve deluje poznato. Još uvek izgleda kao dečja soba, netaknuta trinaest godina. To me navede da pomislim na Leslinu sobu i kako je niko nije dirao otkad je umrla. Mora da je teško skloniti opipljive podsetnike na ljude koje volite.

Prelazim prstom preko komode i ostavljam crtu u prašini. Kad vidim trag prsta, setim se da ne želim da ostavim dokaze da sam ovde bila, pa podižem ruku i trag brišem majicom.

Slika moje biološke majke nije na komodi, kako sam zapamtila. Gledam po sobi, nadajući se da ću naći nešto njeno što mogu da ponesem sa sobom. Nemam nikakvu uspomenu na nju, pa je slika najviše čemu mogu da se nadam. Hoću samo nešto da me vezuje za nju. Moram da vidim kako ona izgleda i nadam se da će to podstaći nekakva sećanja koja mogu da sačuvam.

Odlazim do kreveta i sedam. Sve u ovoj sobi je vezano za nebo, što je ironija ako se ima u vidu ime koje mi je Karen dala. Na zavesama i zidovima su oblaci i meseci, a jorgan je prekriven zvezdama. Zvezde su na sve strane. One velike, plastične koje se lepe na zidove i plafon i svetle u mraku. Soba je prekrivena njima, izgledaju isto kao zvezde na plafonu moje sobe tamo u Kareninoj kući. Sećam se da sam molila Karen da ih kupi kad sam ih videla u prodavnici pre nekoliko godina.

Smatrala je da su za malu decu, ali morala sam da ih imam. Nisam čak ni bila sigurna zašto sam ih tako očajnički želela, ali to sad postaje jasno. Mora da sam volela zvezde kad sam bila Houp.

Nervoza koja mi se već javila u stomaku pojačava se kad legnem na jastuk i pogledam u plafon. Zapljuskuje me poznati talas straha i okrećem se da pogledam vrata sobe. To je baš ona kvaka za koju sam se molila da se ne okrene u noćnoj mori koju sam imala pre neku noć.

Oštro udišem vazduh i zatvaram oči, hoću da to sećanje nestane. Nekako sam ga držala zaključanog trinaest godina, ali ovde, na ovom krevetu... Ne mogu više da ga zadržim. Sećanje me hvata kao mreža i ne mogu da se istrgnem iz nje. Topla suza mi klizi niz lice i poželim da sam poslušala Holdera. Uopšte nije trebalo da se vratim ovamo. Da se nikada nisam vratila, nikada se ne bih setila.

Trinaest godina ranije

Obično sam zadržavala dah i nadala se da će pomisliti da spavam. To ne uspeva, jer ga nije briga spavam li ili ne. Jednom sam pokušala da zadržim dah i nadala se da će pomisliti da sam mrtva. Ni to nije uspelo, pošto uopšte nije primetio da ne dišem.

Kvaka se okreće, a potrošila sam sve trikove, pa pokušavam na brzinu da smislim još neki, ali ne mogu. Zatvara vrata za sobom i čujem kako se njegovi koraci primiču. Seda pored mene na krevet, a ja ipak zadržavam dah. Ne zato što mislim da će ovog puta uspeti, već zato što tako manje osećam koliko sam preplašena.

„Hej, Princezo“, kaže i sklanja mi kosu iza uva. „Imam poklon.“

Držim čvrsto zatvorene oči, jer stvarno želim poklon. Volim poklone, a on mi uvek kupuje najbolje jer me voli. Ali mrzim kad mi donese poklone noću, jer ih nikad ne dobijem odmah. Uvek me natera da mu prvo zahvalim.

Ne želim ovaj poklon. Ne želim.

„Princezo?“

Od taticinog glasa uvek me zaboli stomačić. Uvek mi priča tako milo i

onda mi nedostaje mamica. Ne sećam se kako je zvučao njen glas, ali tatica kaže da je zvučao kao moj. Tatica kaže i da bi mamica bila tužna da prestanem da primam njegove poklone, jer nje više nema da ih prima. Od toga sam tužna i stvarno se loše osećam, pa se prevrćem i gledam u njega.

„Tatice, mogu li da dobijem poklon sutra?“ Ne želim da ga rastužim, ali ne želim tu kutiju noćas. Ne želim.

Tatica mi se smeška i gladi mi kosu. „Naravno da možeš sutra. Ali zar ne želiš da zahvališ tatici što ga je kupio?“

Srce počinje da mi lupa glasno i mrzim kad to radi. Ne sviđa mi se kad osećam te otkucaje i ne sviđa mi se strašan osećaj u stomaku. Prestajem da gledam u taticu i umesto toga gledam u zvezde, nadam se da mogu da mislim o tome kako su lepe. Ako nastavim da mislim na zvezde na nebu, možda će to pomoći da mi srce ne lupa toliko i da me stomačić manje boli.

Pokušavam da ih brojim, ali uvek stajem kod broja pet. Ne mogu da se setim koji broj dolazi posle pet, pa moram da počnem ispočetka. Moram da brojim zvezde iznova i iznova, i to samo po pet, jer neću da osećam mog taticu sada. Ne želim da ga osetim, ni namirišem, ni čujem, i moram da ih brojim i brojim i brojim i brojim, dok ga više ne osećam i ne čujem i ne mirišem.

Kad tatica konačno prestane da me tera da mu zahvaljujem, povlači mi spavaćicu nazad i šapuće: „Laku noć, Princezo“. Prevrtćem se i navlačim prekrivač preko glave i žmurim i pokušavam da ne plačem, ali plačem. Plačem kao i svaki put kad mi tatica noću donese poklon.

Mrzim da dobijam poklone.

Nedelja, 28. oktobar 2012.

19:29

Ustajem i gledam u krevet, zadržavam dah zbog straha od sve jačih zvukova koji nastaju duboko u mom grlu. Neću da plačem. Neću da plačem.

Polako padam na kolena, spuštam ruke na ivicu kreveta i prstima prelazim preko žutih zvezda rasutih po tamnoplavoj podlozi prekrivača. Zurim u njih sve dok ne počnu da se mute od suza koje mi zamagljuju vid.

Zažmurim i zagnjurim glavu u krevet, grabeći rukama ćebe. Ramena počinju da mi se tresu dok iz mene provaljuju jecaji koje sam pokušavala da ugušim. Hitro ustajem, vrištim, stržem ćebe s kreveta i bacam ga na drugi kraj sobe.

Stežem pesnice i pomamno gledam okolo tražeći još nešto što bih bacila. Grabim jastuke s kreveta i bacam ih ka ogledalu, na odraz devojke koju više ne poznajem. Gledam kako ona blene u mene, patetično jecajući. Nemoć u njenim suzama me razbesni. Trčimo jedna prema drugoj dok nam se pesnice ne sudare sa staklom i razbiju

ogledalo. Gledam je kako pada u milion svetlucavih komadića na tepih.

Hvatam ivicu toaletnog stočića i rušim ga, ispuštajući još jedan predugo sputavan krik. Kad se stočić zaustavi, besno vadim fioke i njihov sadržaj razbacujem po sobi, vrtim, bacam i šutiram sve što mi se nade na putu. Grabim svetloplave trakaste zavese i cimam ih sve dok šipka ne pukne i zavese ne popadaju oko mene. Stižem do visoko naslaganih kutija u ćošku i, ne znajući čak ni šta je u njima, uzimam gornju i treskam je o zid onoliko jako koliko moje telo od sto šezdeset centimetara to može.

„Mrzim te!“ vičem. „Mrzim te, mrzim te, mrzim te!“

Bacam sve što nađem pred sobom na sve što još nađem pred sobom. Svaki put kad otvorim usta da vrisnem, osetim so od suza koje mi se u potocima slivaju niz lice.

Holderove ruke me iznenada obujme otpozadi i stežu toliko da postajem nepokretna. Trzam se i cimam i vrištim još malo, sve dok to više nisu promišljene akcije. To su samo reakcije.

„Prestani“, kaže mi mirno na uvo, bez namere da me pusti. Čujem ga, ali se pretvaram da ne čujem. Ili me prosto nije briga. Nastavljam da se otimam iz njegovog stiska, ali stisak postaje samo još jači.

„Ne diraj me!“, dernjam se iz sveg glasa, zarivam nokte u njegove ruke. Ipak, ni to ga ne remeti.

Ne diraj me. Molim te, molim te, molim te.

Glasić odjekuje u mom umu i istog časa klonem u njegovom naručju. Sve sam slabija kako suze postaju jače i savladuju me. Pretvaram se u posudu za suze koje ne prestaju da liju.

Slaba sam i puštam ga da pobedi.

Holder popušta stisak i spušta mi ruke na ramena, a zatim me okreće prema sebi. Ne mogu ni da ga pogledam. Topim se uz njegove grudi od iscrpljenosti i poraza, stežem mu majicu dok jecam, obraz pritiskam uz njegovo srce. Stavlja ruku na moj potiljak i spušta usta do mog uva.

„Skaj.“ Glas mu je miran i neusiljen. „Treba da odeš. Odmah.“

Ne mogu da se pomerim. Telo mi se toliko trese, plašim se da mi se noge neće pomeriti čak i ako pokušam da ih nateram. Kao da zna, uzima me u naručje i iznosi iz spavaće sobe. Nosi me preko ulice i smešta na suvozačko sedište. Uzima mi ruku i gleda je, a zatim dohvata svoju jaknu sa zadnjeg sedišta.

„Evo, uzmi ovo da obrišeš krv. Vraćam se unutra da sredim šta mogu.“ Vrata se zatvaraju i on sprintuje nazad preko ulice. Gledam u svoju ruku, iznenađena da sam se posekla. Čak i ne osećam. Uvijam je rukavom njegove jakne, pa podižem kolena na sedište i grlim ih plačući.

Ne gledam u njega kad se vrati u auto. Celo telo mi se trese od jecaja koji još kuljaju iz mene. Pali auto i polazi, pa pruža ruku preko sedišta i stavlja je na moj potiljak, ćutke mi miluje kosu celim putem do hotela.

Pomaže mi da izađem iz kola i vodi me do hotelske sobe, nijednom me ne pita da li sam dobro. Zna da nisam; stvarno i nema smisla da to pita. Kada se vrata sobe zatvore za nama, vodi me do kreveta i ja sedam. Gura mi ramena unazad dok se ne opružim na krevetu, pa mi izuva patike. Odlazi u kupatilo i vraća se sa mokrom krpom, podiže mi ruku i briše je. Proverava da li ima delića stakla, pa mi nežno

podigne ruku do svojih usta i ljubi je.

„Samo nekoliko posekotina“, kaže. „Nije mnogo duboko.“ Namešta me na jastuk i izuva se, pa se penje na krevet pored mene. Navlači ćebe preko nas i privlači me, spušta moju glavu sebi na grudi. Drži me i nijednom me ne pita zašto plačem. Baš kao što je radio i kad smo bili klinici.

Pokušavam da isteram iz glave slike onoga što se sećam da mi se dešavalo noću u mojoj sobi, ali neće da odu. Kako ijedan otac može to da radi svojoj maloj devojčici? Ne mogu da shvatim. Govorim sebi da se to nikad nije desilo, da umišljam, ali svaki delić mene zna da se desilo. Svaki delić mene koji pamti zašto sam rado ušla u onaj auto sa Karen. Svaki delić mene koji pamti noći kad sam se vaćarila s momcima u mom krevetu, a nisam osetila baš ništa dok sam gledala u zvezde. Svaki delić mene koji je obuzeo silovit napad panike one noći kada smo Holder i ja zamalo imali seks. Svaki delić mene pamti, a sve bih učinila samo da zaboravim. Ne želim da pantim kako je moj otac zvučao i kakve mi je osećaje izazivao noću, ali sa svakom sekundom sećanja postaju sve življa, pa mi je još teže da prestanem da plačem.

Holder me ljubi po kosi, opet mi govori kako će sve biti u redu, da ne treba da brinem. Ali on nema pojma. Nema pojma koliko pantim i kako to deluje na moje srce i na moju dušu i na moj um i na moju veru u čitavo čovečanstvo.

Pošto znam da mi je to učinio jedini odrasli kojeg sam imala u životu - nije ni čudo što sam sve zaključala u sebi. Jedva da se ičeg sećam o onom danu kada me je odvela Karen, a sad znam i zašto. Nisam imala osećaj da mi se dešava nešto pogubno onog trenutka kada me je ukrala iz mog života. Devojčica koja se užasavala svog života sigurno se

osećala kao da je Karen spašava.

Dižem pogled prema Holderu, a on gleda u mene. Oseća moj bol i to ga boli; vidim mu to u očima. Prstom mi briše suze i nežno mi ljubi usne. „Žao mi je. Nisam smeo da te pustim da udeš.“

Ponovo okrivljuje sebe. Uvek ima osećaj da je učinio nešto užasno, a ja osećam da je on ništa manje nego moj junak. Prošao je sa mnom kroz sve ovo, mirno me provodio kroz napade panike i ludila dok se ne smirim. Uvek je bio uz mene, a ipak oseća da je to nekako njegova krivica.

„Holdere, nisi uradio ništa pogrešno. Prekini da se izvinjavaš“, kažem kroz suze. Odmahuje glavom i sklanja mi odlutali pramen iza uva.

„Nisam smeo da te odvedem tamo. To je previše, ne možeš da se izboriš s tim odmah nakon što si sve saznala.“

Podižem se na lakat i gledam ga. „Nije samo boravak tamo bio previše. Previše je ono što mi se vratilo u sećanje. Ti ne možeš da utičeš na ono što mi je otac uradio. Prekini da svaljuješ krivicu na sebe za sve loše što se dešava ljudima oko tebe.“

Klizi rukom naviše i prepliće prste s mojima sa zabrinutim izrazom lica. „O čemu to pričaš? Kakve stvari ti je uradio?“ Reči mu izlaze iz usta uz veliko oklevanje, jer verovatno već zna. Mislim da smo oboje znali šta mi se dešavalo kad sam bila dete, samo smo to poricali.

Spuštam ruku i oslanjam glavu na njegove grudi i ne odgovaram mu. Suze mi se vraćaju punom silinom i on me čvrsto grli jednom rukom oko leđa, a drugom me hvata za potiljak. Pritiska obraz na moje teme. „Ne, Skaj“, šapuće. „Ne“, ponavlja jer ne želi da poveruje u ono što i ne izgovaram. Stežem mu majicu pesnicama i samo plačem dok me on

drži s takvim osuđivanjem da ga volim što mrzi mog oca isto koliko i ja.

Ljubi mi glavu i nastavlja da me drži. Ne govori mi da mu je žao niti pita kako bi mogao nešto da popravi, jer oboje znamo da je šteta nepopravljiva. Nijedno od nas ne zna šta sledeće da preduzme. Sve što znam u ovom času je da nemam kuda da odem. Ne mogu da se vratim ocu koji zakonski ima starateljstvo nada mnom. Ne mogu da se vratim ženi koja me je nepravilno uzela. A pošto je moja prošlost rasvetljena, ispostavlja se da sam još uvek maloletna, pa ne mogu da se oslonim čak ni na sebe. Holder je jedini u mom životu koji me nije ostavio potpuno beznadežnom. Mada se osećam zaštićeno u njegovom naručju, slike i sećanja ipak neće da mi odu iz glave i, ma šta uradila i koliko god se trudila, ne mogu da prestanem da plaćem. On me ćuteći drži i ne mogu da prekinem da mislim na to da ovo mora da prestane. Potrebno mi je da Holder izbriše sve ove emocije na neko vreme, jer ne mogu ovo da podnesem. Ne volim da se prisećam šta se dešavalo onih noći kada bi otac došao u moju sobu. Mrzim ga. Svakim delićem svog tela mrzim čoveka koji mi je ukrao tu premijeru.

Podižem se i primičem lice bliže Holderu, nagnjem se nad njim. On mi drži glavu i zagleda mi oči, hoće da vidi da li sam dobro.

Nisam.

Spuštam telo na njegovo i ljubim ga, hoću da izbriše moja osećanja. Više bih volela da ne osećam ništa, nego svu ovu mržnju i tugu koje me upravo proždiru. Hvatam Holderovu majicu i pokušavam da mu je svučem preko glave, ali me on zbaci sa sebe i obara na leđa. Podiže se na jednu ruku i gleda u mene.

„Šta to radiš?“ pita.

Zavlačim mu ruku iza vrata i privlačim njegovo lice do mog, pritiskam usne na njegove. Ako ga samo budem dovoljno ljubila, popustiće i uzvратиće mi poljupcima. Tada će sve nestati.

Spušta mi ruku na obraz i istog časa mi uzvraća poljubac. Puštam mu glavu i počinjem da skidam svoju majicu, ali mi on sklanja ruku i vraća je na mesto. „Prekini. Zašto ovo radiš?“

Oči su mu pune zbunjenosti i brige. Ne mogu da odgovorim na pitanje zašto ovo radim, jer ni sama nisam sigurna. Znam samo da hoću da ovo osećanje ode, ali tu je i nešto više od toga. Mnogo više od toga, jer znam da ako on smesta ne otkloni ono što mi je onaj čovek uradio, osećam da nikad više neću biti u stanju da se nasmejem, osmehnem niti da dišem.

Treba mi samo da Holder to otkloni.

Duboko udišem i gledam ga pravo u oči. „Hoću seks sa tobom.“

Izraz lica mu je nepopustljiv i sad me oštro gleda. Gura me od sebe i ustaje s kreveta, besciljno korača okolo.

Nervozno provlači prste kroz kosu i dolazi nazad do kreveta, staje kod ivice.

„Skaj, ne mogu to da uradim. Ne znam zašto uopšte to sad tražiš.“

Uspravljam se u krevetu, iznenada sam uplašena da neće pristati. Prilazim ivici kreveta pored koje stoji i kleknem, hvatam ga za majicu. „Molim te“, preklinjem. „Molim te, Holdere. Treba mi to.“ Sklanja mi ruke sa svoje majice i odmiče se koji korak.

Odmahuje glavom, i dalje potpuno zbunjen. „Skaj, neću to da radim. Nećemo to da radimo. U šoku si ili nešto... ne znam šta. Sad ne znam čak ni šta da kažem.“

Tonem nazad na krevet, poražena. Suze ponovo počinju da mi teku i gledam u njega skroz očajna.

„Molim te.“ Pogled mi pada na ruke koje sam skupila u krilu, nesposobna da ga gledam u oči dok govorim. „Holdere... on je jedini koji mi je to ikada uradio.“ Polako podižem pogled ka njegovim očima. „Trebaš mi da mu to oduzmeš. Molim te.“

Ako reči mogu da slome dušu, moje su upravo prepolovile njegovu. Lice mu klone, a suze mu ispune oči. Znam šta od njega tražim da uradi i mrzim što mu to tražim, ali mi to treba. Moram da uradim šta god mogu da smanjim bol i mržnju u sebi. „Holdere, molim te.“

On ne želi da naša premijera bude ovakva. Volela bih i ja da nije, ali ponekad pored ljubavi i drugi faktori donesu takvu odluku umesto vas. Faktori kao što je mržnja. Ponekad, da biste se otarastili mržnje, postanete očajni. On poznaje mržnju i poznaje bol i u ovom času zna koliko mi je ovo potrebno, slagao se s tim ili ne.

Vraća se do kreveta i spušta se kolenima na pod ispred mene da nam oči budu u istoj visini. Hvata me za struk i privlači do ivice kreveta, zatim podvlači ruke pod moja kolena i stavlja moje noge oko sebe. Svlači mi majicu preko glave, ne skidajući nijednom pogled s mojih očiju. Kada ostanem bez majice, skida i svoju. Hvata me u naručje i ustaje, dižući tako i mene, i odlazi do ivice kreveta. Polaže me nežno i spušta se na mene, pa dlanove oslanja pored moje glave, nesigurno me gledajući. Prstom briše suzu koja mi klizi niz slepoočnicu. „U redu“, kaže uverljivo, iako njegove oči govore suprotno.

Podiže se na kolena i dohvata novčanik sa noćnog stočića. Vadi kondom, zatim skida pantalone, a da nijednom ne skloni pogled sa mene. Posmatra me kao da čeka neki znak da sam se predomislila. Ili

me možda posmatra ovako jer se plaši da će me uhvatiti još jedan napad panike. Nisam baš sigurna da neće, ali moram ovo da uradim. Ne smem da dozvolim mom ocu da poseduje taj deo mene ni sekund više.

Holder napipava dugme na mojim farmerkama i otkopčava ih, zatim ih svlači. Skrećem pogled na plafon, osećam kako odlazim sve dalje kako mi se on približava.

Pitam se da li sam uništena. Pitam se da li ću ikad pronaći zadovoljstvo u tome da budem s njim na ovaj način.

Ne pita me da li sam sigurna da je ovo ono što hoću. Zna da sam sigurna, pa pitanje ostaje neizgovoreno. Spušta usne na moje i ljubi me dok mi skida grudnjak i gaćice. Drago mi je što me ljubi, jer mi to daje izgovor da zažmurim. Ne sviđa mi se kako me gleda... kao da želi da je bilo gde drugde, samo ne ovde sa mnom. Žmurim i dalje kad odvoji usne od mojih da bi namestio kondom. Kada opet nalegne na mene, privlačim ga sebi, hoću da to učini pre nego što se predomisli.

„Skaj.“

Otvaram oči i vidim mu sumnju na licu, pa odmahujem glavom. „Ne, ne razmišljaj o tome. Samo uradi to, Holdere.“

Sklapa oči i gura glavu uz moj vrat, ne može da me gleda. „Prosto ne znam kako da se postavim prema svemu ovom. Ne znam da li je ovo pogrešno ili je nešto što ti zaista treba. Plašim se da ću ti, ako to uradim, još više otežati.“

Te reči mi prodiru u srce, jer tačno znam šta misli. Ne znam da li je ovo ono što mi je potrebno. Ne znam da li će to upropastiti sve između nas. Ali sam trenutno toliko očajna i željna da ovu stvar oduzmem

mom ocu - da ću sve rizikovati. Ruke, koje su mi čvrsto stegnute oko njega, počinju da se tresu i ja plačem. On i dalje drži glavu zagnjurenju uz moj vrat, a moje lice u ruci, ali čim oseti moje suze, shvatam da se bori da zadrži svoje. Činjenica da ga ovo podjednako rastužuje uverava me da on razume. Guram glavu uz njegov vrat i dižem se ka njemu, nemo ga preklinjem da samo uradi ono što ga molim.

On to radi. Namešta se uz mene, ljubi me po glavi i polako ulazi u mene. Ne ispuštam nikakav zvuk, uprkos bolu.

Čak i ne dišem, iako mi je to potrebno.

Čak i ne mislim o onome što se upravo dešava među nama, jer uopšte ne razmišljam. Zamišljam zvezde na mom plafonu. Pitam se da li više nikad neću morati da ih brojim ako samo otkinem te proklete zvezde s plafona.

Uspevam da se isključim iz ovoga što radimo sve dok se iznenada ne zaustavi, glave i dalje čvrsto pribijene uz moj vrat. Diše teško i, trenutak kasnije, uzdiše i sasvim se odvaja od mene. Gleda me i zatvara oči, pa se prevrće dalje od mene, seda na ivicu kreveta ledima okrenut prema meni.

„Ne mogu to da uradim“, kaže. „Skaj, osećam da je pogrešno. Osećam da je pogrešno jer se ti osećaš tako dobro, a ja se kajem zbog svake jebene sekunde.“ Ustaje i navlači pantalone, zatim dohvata majicu i ključ od sobe sa komode. Ne osvrće se uopšte izlazeći iz hotelske sobe bez ijedne reči.

Istog časa ispuzim iz kreveta i odlazim da se istuširam jer se osećam prljavo. Osećam se krivom što sam ga naterala da uradi ovo što je upravo uradio i nadam se da će tuš nekako sprati tu krivicu. Trljam svaki delić svog tela sapunom dok me koža ne zaboli, ali ne pomaže.

Uspješno sam mu uzela još jedan intiman trenutak i upropastila ga. Videla sam sramotu na njegovom licu dok je odlazio. Kada je izašao iz sobe i odbio da me pogleda.

Zatvaram vodu i izlazim iz tuš-kabine. Prvo se brišem, a zatim uzimam bade-mantil sa vrata kupatila i oblačim ga. Četkam kosu i vraćam sitnice u nesecer. Ne želim da odem bez Holderovog znanja, ali ne mogu da ostanem ovde. A ne želim ni da ga dovedem u situaciju da se suoči sa mnom posle ovoga što se upravo dogodilo. Mogu da pozovem taksu da me odveze do autobuske stanice i odem pre nego što se on vrati.

Ako uopšte planira da se vrati.

Otvaram vrata kupatila i ulazim u sobu, ne očekujući da ga zateknem kako sedi na krevetu s rukama skupljenim između kolena. Pogleda u mene istog časa kad čuje da se vrata kupatila otvaraju. Zastajem i s nevericom ga gledam. Oči su mu crvene i ima zavoj napravljen od njegove majice, umotan oko šake i umazan krvlju. Žurim ka njemu i hvatam mu ruku, razmotavam majicu da je pregledam.

„Holdere, šta si to uradio?“ Prevrćem mu šaku i zagledam posekotinu na njegovoj pesnici. On izvlači ruku i ponovo je umotava komadom majice.

„Dobro sam“, kaže kao da to nije ništa. Ustaje, a ja uzmičem za korak, očekujem da će opet otići napolje. Umesto toga, staje pravo ispred mene i gleda me.

„Mnogo mi je žao“, šapućem gledajući u njega. „Nisam smela da tražim od tebe da ono uradiš. Samo sam morala...“

Obuhvata mi lice rukama i pritiska usne na moje, preseca me usred

pravdanja. „Zaveži“, kaže i gleda me u oči. „Ne postoji baš ništa zbog čega treba da se izvinjavaš. Nisam izašao jer sam bio besan na tebe. Otišao sam jer sam bio besan na sebe.“

Povlačim se iz njegovog naručja i okrećem se ka krevetu jer ne želim da gledam kako svaljuje još krivice na svoja pleća. „To je u redu.“ Odlazim do kreveta i podižem pokrivač. „Ne mogu trenutno da očekujem da me tako želiš. To je bilo pogrešno i sebično i gadno sam preterala kad sam tražila da to uradiš i stvarno mi je žao.“ Ležem na krevet i okrećem mu leđa da mi ne vidi suze.

„Hajde samo da spavamo, važi?“

Glas mi je mnogo mirniji nego što sam očekivala. Stvarno ne želim da se oseća neprijatno. Nije uradio ništa sem što mi se našao u svemu ovome, a ja njemu nisam učinila ništa zauzvrat. Najbolje što trenutno mogu da uradim za njega je da prekinem s ovim da ne bi osećao obavezu da bude uz mene sve vreme. Ne duguje mi ništa.

„Misliš da mi ovo teško pada jer te ne želim?“ Obilazi do moje strane kreveta i kleči. „Skaj, ovo mi teško pada jer sve što ti se desilo slama moje jebeno srce, a nemam pojma kako da ti pomognem. Želim da budem uz tebe i pomognem ti da prebrodiš sve ovo, ali imam osećaj da je svaka reč koja mi izađe iz usta pogrešna. Svaki put kada te dodirnem ili poljubim, plašim se da ti to ne želiš. Sad si me molila za seks jer si htela to da mu oduzmeš i ja kapiram. Potpuno razumem kako se osećaš, ali to mi ne olakšava da vodim ljubav s tobom kad ne možeš ni da me pogledaš u oči. To mnogo boli jer ne zaslužuješ da bude ovako. Ne zaslužuješ ovakav život i ne postoji ni jedna jedina jebena stvar koju mogu uradim da ga učinim boljim. Hoću da ga učinim boljim, ali ne mogu i osećam se tako bespomoćno.“

Seo je na krevet i privukao me uz sebe dok je govorio, ali bila sam toliko obuzeta njegovim rečima da nisam ni primetila. Zagrli me i povlači sebi u krilo, pa savija moje noge oko sebe. Uzima mi lice u ruke i gleda me pravo u oči.

„Iako sam prekinuo, nisam smeo ni da počnem, a da ti pre toga ne kažem koliko te volim. Mnogo te volim. Ne zaslužujem da te dodirnem dok ne budeš sigurna da te dodirujem jer te volim i ni zbog čega drugog.“

Pritiska usne na moje i ne daje mi priliku ni da mu odgovorim da i ja njega volim. Volim ga toliko da to izaziva fizičku bol. U ovom času ne mislim ni o čemu drugom, već koliko volim ovog momka i koliko on voli mene i kako, uprkos svemu što mi se dešava u životu, ne bih želela da budem nigde drugde nego ovde s njim.

Pokušavam da prenesem sve što osećam kroz poljubac, ali to nije dovoljno. Odmičem se i ljubim mu bradu, pa nos, potom čelo, zatim ljubim suzu koja mu se kotrlja niz obraz. „I ja tebe volim. Holdere, ne znam šta bih radila da nije bilo tebe. Mnogo te volim i strašno mi je žao. Želela sam da mi budeš prvi i žao mi je što ti je on to oduzeo.“

Holder nepokolebljivo odmahuje glavom i ućutkava me brzim poljupcem. „Nemoj to nikad više da kažeš. Nemoj to više nikad ni da pomisliš. Tvoj otac ti je tu premijeru oduzeo na nezamisliv način, ali mogu da ti garantujem da je to jedino što ti je oduzeo. Jer ti si tako jaka, Skaj. Neverovatna si i zabavna i pametna i divna i tako puna snage i hrabrosti. Ono što ti je uradio ne oduzima ništa od onog najboljeg u tebi. Preživela si ga jednom i preživećeš ga opet. Znam da hoćeš.“

Spušta ruku preko mog srca, zatim vuče moju ruku sebi na grudi,

preko svog srca. Njegove oči su u ravni s mojima, uverava se da sam tu s njim, da mu posvećujem potpunu pažnju. „Jebeš sve premijere, Skaj. Jedino što mi je kod tebe važno je ono što ostaje zauvek.“

Ljubim ga. Jebote, ne da ga ljubim... Ljubim ga svakom trunkom emocija koje kolaju kroz mene. Drži mi glavu i spušta me na krevet, penje se na mene. „Volim te“, kaže. „Volim te već dugo, samo nisam mogao to da ti kažem. Osećao sam da nije u redu da te pustim da me zavoliš kad sam toliko toga krio od tebe.“

Suze mi opet liju niz obraze i mada su to sasvim iste suze koje dolaze iz sasvim istih očiju, potpuno su nove za mene. To nisu suze bola ili besa... to su suze od neverovatnog osećanja koje me preplavljuje kad ga čujem kako kaže koliko me voli.

„Mislim da nisi mogao da izabereš bolji trenutak od ove večeri da mi kažeš da me voliš. Drago mi je da si sačekao.“

On se smeška, zadivljeno gleda u mene. Saginje glavu i ljubi me, ispunjava mi usta svojim ukusom. Ljubi me lako i nežno, pažljivo klizi ustima preko mojih dok mi razvezuje bade-mantil. Ostajem bez daha kad zavučem ruku pod njega milujući mi stomak vrhovima prstiju. Njegov dodir sad osećam potpuno drugačije nego pre svega petnaest minuta. To je osećaj koji želim da osećam.

„Bože, volim te“, kaže pomerajući ruku s mog stomaka na struk. Polako prelazi prstima do moje butine i zastenjem mu u usta, zbog čega mu poljubac postaje još odlučniji. Oslanja dlan na unutrašnju stranu moje noge i blago je pritiska, hoće da se spusti na mene, ali štrebam se i postajem napeta. Oseća moj nesvesni trenutak oklevanja, pa odmiče usne od mojih i gleda me.

„Zapamti... dodirujem te zato što te volim. Ni zbog čega drugog.“

Klimam glavom i zatvaram oči, i dalje uplašena da će me ona ista obamrlost i strah opet preplaviti. Holder mi ljubi obraz i zatvara bade-mantil.

„Otvori oči“, nežno kaže. Kad to uradim, podiže ruku i prstom prati suzu. „Plačeš.“ Smešim se da ga umirim. „To je u redu. To su suze radosnice.“

Klima glavom, ali se ne osmehuje. Proučava me na trenutak, zatim uzima moju ruku u svoju i prepliće nam prste. „Skaj, hoću da vodim ljubav s tobom. A mislim da i ti to želiš. Ali moraš pre toga nešto da shvatiš.“ Steže mi ruku i saginje se, ljubi još jednu suzu koja je izmakla. „Znam da ti je teško da dozvoliš sebi ovo osećanje. Daleko si odmakla u uvežbavanju sebe da blokiraš osećanja i emocije svaki put kada te neko dodirne. Ali hoću da znaš da ono što ti je otac fizički učinio nije ono što te je povredilo kao devojčicu. Ono što ti je slomilo srce je to što je uništio tvoju veru u njega. Preživela si jednu od najgorih stvari koje dete može da pretrpi od ruku svog junaka... osobe koju obožava... i ne mogu ni da zamislim kakav je osećaj. Ali zapamti da ono što ti je radio nema nikakve veze sa ovim sto se dešava među nama. Kad te dodirnem, dodirujem te jer hoću da te usrećim. Kad te ljubim, ljubim te jer imaš najneverovatnija usta koja sam ikad video i znaš da prosto ne mogu da ih ne poljubim. A kad vodim ljubav s tobom - radim tačno to. Vodim ljubav s tobom jer sam zaljubljen u tebe. Negativna značenja koja si povezivala s fizičkim dodirom celog života ne odnose se na mene. Ne odnose se na nas. Dodirujem te jer sam zaljubljen u tebe i ni zbog čega drugog.“

Te nežne reči mi preplavljaju srce i umiruju me. Ljubi me nežno i opuštam se pod njegovom rukom

- rukom koja me dodiruje isključivo iz ljubavi. Odgovaram tako što se potpuno gubim u njemu, dopuštam usnama da prate njegove, rukama da se prepliću s njegovim, ritmu da se uskladi s njegovim. Brzo postajem podatna, spremna da ga iskusim jer to želim i ni zbog čega drugog.

„Volim te“, šapuće.

Sve vreme dok me dodiruje, dok me istražuje rukama i usnama i očima, nastavlja da mi govori iznova i iznova koliko me voli. I za promenu, ostajem potpuno u ovom trenutku, želim da osetim baš svaku stvar koju mi radi i govori. Kad konačno odbaci odeću u stranu i postane spreman za mene, gleda me i smeši se, pa mi vrhovima prstiju pomiluje obraze.

„Reci mi da me voliš“, kaže.

Izdržavam njegov pogled sa nepokolebljivom sigurnošću, hoću da oseti iskrenost u mojim rečima. „Volim te, Holdere. Mnogo te volim. I tek da znaš... voli te i Houp.“

Obrve mu se razmiču i ispušta nagli izdah kao da ga je zadržavao trinaest godina čekajući baš na te reči. „Voleo bih da možeš da osetiš šta mi je to učinilo.“ Istog časa pokriva mi usne svojim i njegova poznata, slatka mešavina nadire mi u usta istog časa kada prodre u mene i ispuni me ne samo sobom već sa mnogo više od toga. Ispunjava me svojom iskrenošću, svojom ljubavlju prema meni i na trenutak... ispunjava me delom naših zaveta. Hvatam ga za ramena i krećem se s njim, osećam sve. Baš svaku predivnu stvar.

Ponedjeljak, 29. oktobar 2012.

09:50

Prevrćem se, a Holder sedi pored mene na krevetu, gleda u svoj telefon. Skreće pogled ka meni kad se protegnem, pa se nagne da me poljubi, ali istog časa okrećem glavu.

„Jutarnji zadah“, mumlam i izvlačim se iz kreveta. Holder se smeje, pa opet gleda u telefon. Nekako sam se tokom noći vratila u svoju majicu, ali nisam uopšte sigurna kad se to desilo. Skidam je i uvlačim se u kupatilo da se istuširam. Kad završim, vraćam se u sobu, a on pakuje naše stvari.

„Šta to radiš?“, pitam ga dok ga gledam kako mi savija majicu i stavlja je u torbu. Pogleda me na tren, pa ponovo odeću raširenu po krevetu.

„Skaj, ne možemo da ostanemo ovde daveka. Moramo da smislimo šta hoćeš da uradiš.“

Pravim nekoliko koraka prema njemu, a srce mi sve brže kuca. „Ali... ali još ne znam. Nemam čak ni kuda da odem.“

Oseća paniku u mom glasu i obilazi oko kreveta, grli me. „Imaš mene, Skaj. Smiri se. Možemo da odemo kod mene i nešto smislimo. Osim toga, oboje još idemo u školu. Ne možemo tek tako da prekinemo, a definitivno ne možemo večito da živimo u hotelu.“

Od pomisli da se vratim u taj grad, na svega tri kilometra od Karen, osećam se neprijatno. Plašim se da će me boravak u njenoj blizini navesti da se suočim s njom, a za to još nisam spremna. Treba mi još samo jedan dan. Želim ponovo da vidim svoju staru kuću u nadi da će probuditi još neka sećanja. Ne želim da se pouzdam u Karen da mi kaže istinu. Hoću sama da razrešim stvari koliko god mogu.

„Još jedan dan“, kažem. „Molim te, hajde da ostanemo još jedan dan, posle toga ćemo otići. Moram da pokušam da razrešim ovo, a da bih to uradila, moram da odem tamo još jednom.“ Holder se odmiče i odmerava me, odmahuje glavom. „Ni slučajno“, kaže odlučno. „Neću da dozvolim da još jednom prođeš kroz ono. Ne vraćaj se tamo.“

Stavljam mu ruke na obraze da ga uverim. „Moram, Holdere. Kunem ti se da ovog puta neću izaći iz auta. Kunem ti se. Ali moram ponovo da vidim kuću pre nego što odemo. Setila sam se mnogo toga dok sam bila tamo. Hoću samo još nekoliko uspomena pre nego što me odvedeš nazad i pre nego što odlučim šta da uradim.“ Uzdiše i besciljno korača, ne želi da pristane na svoju očajničku molbu.

„Molim te“, kažem, znajući da neće biti u stanju da me odbije ako nastavim da moljakam. Polako se okreće na krevetu, podiže torbe s odećom i baca ih prema ormanu.

„Dobro. Rekao sam ti da ću uraditi šta god smatraš da moraš da uradiš. Ali neću da kačim svu ovu odeću nazad“, kaže pokazujući na torbe pored ormana.

Smejem se i žurim do njega, bacam mu se oko vrata. „Ti si najbolji i najuvidavniji dečko na celom celcijatom svetu.“

On uzdiše i uzvrća mi zagrljaj. „Ne, nisam“, kaže i prislanja mi usne na kosu. „Ja sam najveći papučar na celom celcijatom svetu.“

Ponedjeljak, 29. oktobar 2012.

16:15

Od svih minuta u jednom danu, morali smo da izaberemo za sedenje preko puta moje kuće baš istih deset minuta kad je moj otac odabrao da stane na prilazu kući. Čim se auto mog oca zaustavi pred garažom, Holder stavlja ruku na ključ od auta.

Spuštam drhtavu ruku na njegovu. „Nemoj da ideš“, kažem. „Moram da vidim kako izgleda.“ Holder uzdiše i gura glavu na naslon sedišta, potpuno svestan da treba da odemo, ali zna i da mu ja to nikako ne bih dozvolila.

Prestajem da gledam Holdera i vraćam pogled na policijski auto parkiran s druge strane ulice. Vrata se otvaraju i izlazi čovek obučen u uniformu. Okrenut nam je leđima i drži mobilni na uvu. Usred je razgovora, pa zastaje u dvorištu i nastavlja da priča telefonon, ne ulazi u kuću. Nemam nikakvu reakciju dok ga gledam. Ne osećam ništa sve do trenutka kad se okrene i ugledam mu lice.

„O, bože“, šapućem glasno. Holder me upitno gleda, a ja samo odmahujem glavom. „Nije

ništa“, kažem. „Samo izgleda... poznato. Uopšte nisam imala njegov lik u glavi, ali da sam ga videla kako šeta ulicom, prepoznala bih ga.“ Oboje nastavljamo da ga posmatramo. Holderove ruke stežu volan i prsti su mu pobeleli. Gledam u svoje ruke i primećujem da ja isto tako stežem sigurnosni pojas.

Moj otac konačno sklanja telefon sa uva i spušta ga u džep. Hoda u našem pravcu i Holderova ruka istog časa kreće ka ključu. Tiho hvatam vazduh, nadam se da nije primetio da ga posmatramo. Oboje istovremeno uvidamo da je moj otac samo krenuo prema poštanskom sandučetu na kraju prilaznog puta i odmah se opuštamo.

„Da li ti je bilo dosta?“, pita Holder kroz stisnute zube. „Jer ne mogu da ostanem ovde ni sekund duže, a da ne iskočim iz auta i razvalim ga od batina.“

„Skoro“, kažem, ne želim da uradi nešto tako glupo, ali ne želim još ni da odem. Posmatram oca kako prebira po pošti dok se vraća prema kući i po prvi put mi to pada na pamet.

Šta ako se ponovo oženio? Šta ako ima drugu decu? Šta ako to radi nekom drugom?

Dlanovi počinju da mi se znoje na glatkom materijalu sigurnosnog pojasa, pa ga puštam i brišem ih o farmerke. Ruke mi se tresu još jače. Odjednom ne mogu da mislim ni na šta drugo, sem na činjenicu da ne smem da ga pustim da se izvuče. Ne mogu da ga pustim da ode, znajući da to možda radi nekom drugom. Moram da znam. Moram da se uverim da on nije zli monstrum naslikan u mom sećanju, jer to dugujem sebi i svakom drugom detetu s kojim moj otac dolazi u dodir. Da bih bila sasvim sigurna, znam da moram da ga vidim. Moram da razgovaram s njim. Moram da znam zašto je uradio ono što mi je

uradio.

Kad moj otac otključa ulazna vrata i nestane unutra, Holder bučno odahne.

„Sada?“ kaže i okreće se prema meni.

Uopšte ne sumnjam da bi se bacio na mene da očekuje da uradim ovo što nameravam. Tek da mu ne bih ničim odala svoje namere, na silu se smešim i klimam glavom. „Aha, sad možemo da pođemo.“

Vraća ruku na ključ. Istog časa kada pali auto, otkopčavam sigurnosni pojas, otvaram vrata i trčim. Trčim preko ulice i preko prednjeg dvorišta, sve do verande. Uopšte ne čujem Holdera kako stiže za mnom. Bez ikakve buke obavija ruke oko mene i snažno me podiže, nosi me nazad niz stepenište. Još uvek me nosi, a ja ga šutiram, pokušavam da mu sklonim ruke sa svog stomaka.

„Šta to, dođavola, radiš?“ Ne spušta me, samo nastavlja da me na silu odnosi preko dvorišta.

„Da si me smesta pustio Holdere ili ću vrištati! Kunem ti se bogom, vrištaću!“

Nakon te pretnje, okreće me licem prema sebi i trese mi ramena, besno me gleda krajnje razočaran.

„Skaj, ne radi ovo. Ne treba da se suočiš s njim, ne posle svega što je učinio. Hoću da sebi daš više vremena.“

Gledam ga s bolom u srcu i sigurna sam da mi se to vidi u očima. „Moram da znam da li to radi nekom drugom. Moram da znam ima li još dece. Ne mogu tek tako da ga pustim, kad znam šta je u stanju da uradi. Moram da ga vidim. Moram da razgovaram s njim. Moram da znam da više nije onaj čovek pre nego što dozvolim sebi da sednem u

taj auto i samo se odvezem.“

On odmahuje glavom. „Ne radi to. Ne još. Možemo da obavimo nekoliko telefonskih poziva. Možemo prvo da saznamo sve o njemu na internetu. Molim te, Skaj.“ Spušta ruke s mojih ramena na mišice i gura me prema autu. Oklevam, još uvek nepokolebljiva da moram da ga vidim licem u lice. Ništa što nađem na internetu neće mi reći onoliko koliko ako mu samo čujem glas i pogledam ga u oči.

„Da li je ovde posredi neki problem?“

Holder i ja naglo okrećemo glave u pravcu tog glasa. Otac stoji u dnu stepeništa verande. Odmerava Holdera koji mi i dalje čvrsto drži ruke. „Mlada damo, da li vas ovaj čovek maltretira?“ Već od samog njegovog glasa klecaju mi kolena. Holder oseća moju slabost pa me privlači na svoje grudi. „Hajdemo“, šapuće, obavija ruku oko mene i vodi me napred, prema svom autu.

„Ne mrdaj!“

Ukopam se u mestu, ali Holder i dalje pokušava i gura me još žurnije. „Okreni se!“ Glas mog oca je ovog puta još zahtevniji. Holder sad zastaje odmah sa mnom, oboje smo svesni posledica ignorisanja policajčevog naređenja.

„Foliraj se da ti je svejedno“, govori mi Holder na uvo. „Možda te neće prepoznati.“

Klimam glavom i duboko udišem, pa se oboje polako okrećemo. Otac je sada metar-dva od kuće, primiče nam se. Oštro me odmerava, hoda prema meni s rukom na pištolju. Naglo obaram pogled na zemlju jer se na njegovom licu vidi da me prepoznaje i to me užasava. Staje na dva metra od nas i pravi pauzu. Holder me stiska jače, a ja nastavljam da piljim u zemlju, suviše uplašena da bih i disala.

„Princezo?“

Ponedjeljak, 29. oktobar 2012.

16:35

„Da nisi pomislio da je pipneš!“

Holder se dere i osećam pritisak ispod ruku. Glas mu je blizu, pa znam da me i dalje drži. Puštam ruke da mi padnu sa strane i osećam travu među prstima.

„Mala, otvori oči. Molim te.“ Holderova ruka mi miluje lice. Polako otvaram oči i podižem pogled. On gleda u mene, a moj otac se nadnosi iza njega. „U redu je, samo si izgubila svest. Treba da ustaneš. Moramo da idemo.“

Diže me na noge i dalje me držeći oko struka, praktično stoji umesto mene.

Otac je sad pravo ispred mene, pilji. „To jesi ti“, kaže. Nakratko gleda u Holdera, pa opet u mene.

„Houp? Da li me se sećaš?“ Oči su mu pune suza. Moje nisu.

„Hajdemo“, ponavlja Holder. Opirem se dok me vuče i izvlačim se iz njegovog stiska. Gledam u svog oca... u čoveka koji nekako dočarava

osećanja kao da me je nekad voleo. Koji folirant.

„Sećaš se?“ kaže opet i prilazi još jedan korak. Holder me odmiče kad god mi se otac približi.

„Houp, da li me se sećaš?“

„Kako bih mogla da te zaboravim?“

Ironija je u tome što ga jesam zaboravila. Potpuno. Zaboravila sam sve u vezi s njim i stvarima koje mi je radio i život koji sam ovde provela. Ali neću da to zna. Hoću da zna da ga pamtim, kao i svaku stvar koju mi je ikada uradio.

„To si ti“, kaže i nervozno vrti rukom na boku. „Živa si. Dobro si.“ Vadi radio, pretpostavljam da hoće da podnese izveštaj. Pre nego što njegov prst stigne da pritisne dugme, Holder se pruža i izbija mu radio iz ruke. Radio pada na zemlju, a otac se saginje i uzima ga, pa se povlači za korak i ponovo stavlja ruku na opasač.

„Ne bih nikome dao do znanja da je ona ovde da sam na tvom mestu“, kaže Holder. „Sumnjam da bi hteo da činjenica da si jebeni perverznojak dospe na naslovne strane.“

Istog časa sva boja nestaje sa lica mog oca i on gleda u mene sa suzama u očima. „Molim?“ Gleda me u neverici. „Houp, ko god da te je oteo... lagao te je. Napričali su ti o meni stvari koje nisu istina.“ Sada mi je bliže, u očima su mu očajanje i preklinjanje. „Houp, ko te je oteo? Ko je to bio?“ Samouvereno mu prilazim. „Sećam se svega što si mi radio. I dovoljno je samo da mi daš ono zbog čega sam ovde i kunem se da ću otići i da za mene više nikad nećeš čuti.“

Nastavlja da odmahuje glavom, ne može da poveruje da njegova ćerka stoji tu pred njim. Sigurna sam i da pokušava da svari činjenicu da mu

je sad ceo život u opasnosti. Njegova karijera, reputacija, sloboda. Ako je ikako moguće, lice mu postaje još blede kada uvidi da to više ne može da poretne. Zna da znam.

„Šta je to što hoćeš?“

Gledam prema kući, pa opet u njega. „Odgovore“, kaŹem. „I hoću sve što je pripadalo mojoj majci.“

Holder me opet neumoljivo steŹe oko struka. Spuštam svoju ruku i hvatam njegovu, treba mi da se uverim da nisam sama u ovome sada. Moje samopouzdanje brzo bleđi sa svakim trenutkom provedenim u prisustvu mog oca. Sve u vezi s njim, od glasa do izraza lica i njegovih pokreta, izaziva mi mučninu u stomaku.

Moj otac pogleda u Holdera na tren, pa ponovo u mene. „MoŹemo da razgovaramo unutra“, kaŹe tiho, bacajući brze poglede po okolnim kućama. Činjenica da sad izgleda nervozno samo dokazuje da je odmerio mogućnosti i da mu nije ostalo mnogo izbora. Pokazuje glavom prema ulaznim vratima i počinje da se penje uz stepenice. „Ostavi pištolj“, kaŹe Holder.

Otac zastaje, ali se ne okreće. Polako spušta ruku na bok i sklanja pištolj. NeŹno ga spušta na stepenik verande, pa se penje.

„Oba“, kaŹe Holder.

Otac opet zastaje pre nego što stigne do vrata. Saginje se do skočnog zgloba i podiŹe nogavicu, pa sklanja i taj pištolj. Kada su mu oba pištolja van domašaja, ulazi i ostavlja nam otvorena vrata. Pre nego što uđemo, Holder me okreće da ga pogledam.

„Ostajem ovde i držim otvorena vrata. Ne verujem mu. Ne idi dalje od dnevne sobe.“

Klimam glavom, a on me ljubi brzo i strasno, pa me pušta. Ulazim u dnevnu sobu, a otac sedi na kauču, ruke su mu skupljene. Zuri u pod. Odlazim do najbliže stolice i sedam na samu ivicu, odbijam da se opustim. Boravak u ovoj kući u njegovom prisustvu pravi mi haos u mislima i steže mi grudi. Nekoliko puta polako udišem, pokušavam da primirim strah.

Koristim trenutak tišine da nađem na njemu nešto što podseća na mene. Možda boja kose? Mnogo je viši od mene, a njegove su oči, kad je u stanju da me pogleda, tamnozelene, ni nalik mojima. Sem karamel boje njegove kose, uopšte ne ličim na njega. Smešim se zbog te činjenice.

Otac diže pogled do mojih očiju i uzdiše, vrpolji se od neprijatnosti. „Pre nego što nešto kažeš“, govori on, „moraš da znaš da sam te voleo i da se kajem zbog onog što sam učinio svake sekunde svog života.“

Ne odgovaram verbalno na tu izjavu, ali moram fizički da se obuzdam da ne odreagujem na to njegovo sranje. Može ostatak života da provede izvinjavajući se i to ne bi bilo dovoljno da izbriše makar jednu noć kad se kvaka okrenula.

„Hoću da znam zašto si to uradio“, kažem nesigurnim glasom. Mrsko mi je što u ovom času zvučim tako jadno. Zvučim kao devojčica koja ga je preklinjala da prestane. Nisam više ta devojčica i prokleta je sigurno da neću da delujem slabo pred njim.

On se zavaljuje u fotelju i trlja rukama oči. „Ne znam“, kaže ozlojedeno. „Posle smrti tvoje majke, opet sam počeo mnogo da pijem. Nekih godinu dana kasnije, jedne noći sam se toliko napio i kad sam se sledećeg jutra probudio, znao sam da sam uradio nešto užasno.

Nadao sam se da je to bio samo užasan san, ali kada sam tog jutra otišao da te probudim, bila si... drugačija. Nisi bila ista ona srećna devojčica kao pre. Preko noći si postala neko ko me se strašno plaši. Mrzeo sam sebe. Nisam ni siguran šta sam ti uradio jer sam bio previše pijan da bih zapamtio. Mada sam znao da je bilo nešto odvratno i mnogo, mnogo mi je žao. Više se nije ponovilo i radio sam sve što sam mogao da ti to nadoknadim. Stalno sam ti kupovao poklone i davao ti sve što poželiš. Nisam hteo da se sećaš te noći.“

Stežem kolena da ne bih skočila preko dnevne sobe i udavila ga. To što pokušava da celu stvar ublaži kao da se desila samo jednom tera me da ga mrzim još više nego pre, ako je to uopšte moguće. Odnosi se prema tome kao da je to bio nesrećan slučaj. Kao da je polomio solju za kafu ili iskrivio jebeni branik.

„To se dešavalo iz noći... u noć... i stalno tako“, kažem. Moram da prikupim svaki delić kontrole koji mogu da nađem da ne vrisnem iz sveg glasa. „Plašila sam se da odem u krevet, i plašila sam se da se probudim, i plašila sam se da se okupam, i plašila sam se da pričam s tobom. Nisam bila devojčica koja se plaši čudovišta u svom ormanu ili ispod kreveta. Užasavala sam se monstruma koji je trebalo da me voli! Trebalo je da me čuvaš od ljudi kao što si ti!“

Holder sad čuči pored mene, steže mi ruku dok urlam na čoveka na drugom kraju sobe. Celo telo mi se tresе i naslanjam se na Holdera, treba mi da osetim njegovu mirnoću. Trlja mi ruku i ljubi mi rame, pušta me da izgovorim sve što moram da kažem i pritom nijednom ne pokušava da me zaustavi.

Otac tone u fotelji i suze počinju da mu liju iz očiju. Ne brani se, zna da sam u pravu. Nema ama baš ništa da mi kaže. Samo plače u svoje

ruke, žao mu je što je konačno morao da se suoči sa užasnom situacijom, ali nimalo zbog onog što je uradio.

„Da li imaš još dece?“ pitam, besno gledam oči tako pune stida da ne mogu ni da pogledaju u moje. Glava mu pada i on pritiska dlan na čelo, ali mi ne odgovara. „Imaš li?“, derem se. Moram da znam da nije isto to uradio još nekome. Da i dalje ne radi to.

Odmahuje glavom. „Ne. Nisam se ponovo ženio posle tvoje majke.“ Glas mu zvuči poraženo, a sudeći po izgledu, i on je.

„Da li sam ja jedina kojoj si to radio?“

Pogled mu je prikovan za pod, i dalje izbegava niz mojih pitanja dugim pauzama. „Duguješ mi istinu“, kažem nepokolebljivo. „Da li si to radio nekom drugom pre mene?“

Osećam kako se zatvara. Čvrstina u njegovom pogledu daje do znanja da nema nameru da otkrije istinu. Spuštam glavu u ruke, ne znam šta sledeće da radim. Osećam da je potpuno pogrešno da ga pustim da ovako živi, ali užasavam se i onoga što bi moglo da se desi ako ga prijavim. Plašim se koliko će mi to promeniti život. Plašim se da mi niko neće verovati, pošto se sve desilo pre mnogo godina. Ali ono što me plaši više od svega jeste strah da ga suviše volim da bih želela da upropastim ostatak njegovog života. Biti u njegovom prisustvu ne podseća me samo na sve užasne stvari koje mi je radio, podseća me i na oca kakav je nekad bio pored svega toga. Boravak u ovoj kući izaziva uragan emocija koji narasta u meni. Gledam kuhinjski sto i prisećam se prijatnih uspomena na razgovore koje smo za njim vodili. Gledam u zadnja vrata i prisećam se kako smo trčali da posmatramo voz koji prolazi poljem iza naše kuće. Sve u tom okruženju ispunjava me oprečnim uspomnama i ne dopada mi se da ga volim onoliko

koliko ga mrzim.

Brišem suze i gledam opet u njega. On ćutke pilji u pod i, ma koliko se trudila da se to ne desi, nazirem svog taticu. Vidim čoveka koji me je nekad voleo... davno pre nego što sam počela da se užasavam okretanja kvake.

Četrnaest godina ranije

„Ššš“, kaže i nežno mi sklanja kosu iza uva. Obe ležimo na mom krevetu i ona je iza mene, drži me priljubljenu uz svoje grudi. Bila sam budna cele noći jer sam bolesna. Ne volim kad sam bolesna, ali volim kako se mama tad brine o meni.

Žmurim i pokušavam da zaspim da bih se bolje osećala. Gotovo sam zaspala kad čujem da se kvaka okreće, pa otvaram oči. Tatica ulazi i smeška se mamacu i meni. Mada, prestaje da se smeška kad me ugleda, pošto mu je jasno da se ne osećam dobro. Moj tatica ne voli kad mi nije dobro jer me voli i onda je tužan.

Kleči pored mene i dodiruje mi lice rukom. „Kako se oseća moja malena devojčica?“, kaže.

„Tatice, ne osećam se dobro“, šapućem. Mršti se kad to izgovorim. Trebalo je da mu kažem da se dobro osećam da se ne bi namrštitio.

Gleda u mamicu koja leži iza mene i smeši joj se. Dodiruje njeno lice baš kako je dodirivao moje.

„Kako je moja druga devojčica?“

Osećam kako ona dodiruje njegovu ruku dok joj se obraća. „Umorno“,

kaže. „Probdela sam celu noć sa njom.“

On ustaje i povlači je za ruke da i ona ustane. Posmatram ga kako obavija ruke oko nje i grli je, pa je ljubi u obraz. „Ja preuzimam odavde“, kaže klizeći rukom niz njenu kosu. „Idi i odmori se, važi?“

Mamica klima glavom i opet ga ljubi, pa izlazi iz sobe. Tatica obilazi oko kreveta i leže na isto mesto gde je bila mamica. Obavija ruke oko mene isto kao ona i počinje da mi peva svoju omiljenu pesmu. Kaže da mu je to omiljena pesma jer govori o meni.

„Izgubio sam mnogo u svom dugom životu. Da, video sam bol i video razdor. Al' nikada neću odustati; nikad to pustiti. Jer ću uvek imati svoj zračak nade.“

Smeškam se, iako se ne osećam dobro, tatica nastavlja da peva dok ne sklopim oči i ne zaspim...

Ponedjeljak, 29. oktobar 2012.

16:57

To je prvo sećanje koje sam imala pre nego što su nadvladale sve grozne stvari. Moje jedino sećanje iz perioda pre nego što mi je majka umrla. I dalje ne pamtim kako je izgledala jer je sećanje zamagljeno, ali pamtim kako sam se osećala. Volela sam ih. Oboje.

Otac sad podiže pogled ka meni, lice mu je preplavljeno tugom. Nemam nimalo saosećanja prema njemu jer... gde je bilo saosećanje prema meni? Znam dobro da je sad u ranjivom položaju i ako to mogu da iskoristim da bih izvukla istinu iz njega, to ću i da uradim.

Ustajem, a Holder pokušava da me uhvati za ruku, pa ga pogledam i odmahnem glavom. „U redu je“, uveravam ga. Klima glavom i nerado me pušta, omogućava mi da priđem ocu. Kad stignem do njega, kleknem na pod ispred njegovih nogu, gledam u oči pune kajanja. Suviše sam mu blizu i telo mi postaje napeto, a bes u srcu mi se pojača, ali znam da moram ovo da uradim ako hoću da dobijem odgovore koji mi trebaju. Mora da poveruje da saosećam s njim.

„Bila sam bolesna“, kažem mirno. „Mama i ja... bile smo u mom

krevetu i ti si se vratio s posla. Ona je probdela sa mnom celu noć i bila je umorna, pa si joj rekao da ode i odmori se.“

Suza se kotrlja niz obraz mog oca i on klima glavom, jedva vidljivo.

„Držao si me te noći onako kako otac treba da drži svoju ćerku. I pevao si mi. Pamtim da si mi obično pevao pesmu o tvom zračku nade.“ Brišem suze iz očiju i nastavljam da gledam u njega.

„Pre nego što je mama umrla... pre nego što si morao da se izboriš s tim bolom... nisi mi uvek radio one stvari, je l' tako?“

Odmahuje glavom i rukom mi dodiruje lice. „Ne, Houp. Mnogo sam te voleo. Još uvek te volim. Voleo sam tebe i tvoju majku više od života, ali kad je ona stradala... najbolji deo mene je umro s njom.“

Stežem pesnice i blago ustuknem od dodira njegovih prstiju na obrazu. Ipak to preguram i nekako uspevam da ostanem mirna. „Žao mi je što si morao da prođeš kroz to“, kažem odlučno. I stvarno ga žalim. Prisećam se koliko je voleo moju majku i, uprkos onome kako se borio sa svojom tugom, uspevam da poželim da nije morao da iskusi taj gubitak.

„Znam da si je voleo. Pamtim to. Ali to saznanje mi nimalo ne olakšava da u srcu nađem oproštaj za ono što si učinio. Ne znam zašto je ono što se nalazi u tebi toliko drugačije od onoga u drugim ljudima... do te mere da sebi dozvoliš da mi radiš ono što si mi radio. Ipak, i pored svega toga što si mi radio, znam da me voliš. I ma koliko mi je teško da to priznam... nekada sam i ja tebe volela. Volela sam sve ono dobro u tebi.“

Ustajem i odmičem se jedan korak, i dalje ga gledam u oči. „Znam da nisi sasvim loš. Znam to. Ali ako me voliš onako kako kažeš... ako si

moju majku uopšte voleo... onda ćeš učiniti sve što možeš da mi pomogneš da to zaceli. Toliko mi duguješ. Sve što hoću od tebe je da budeš iskren da bih odavde mogla da odem s nečim što liči na mir. Samo zato sam ovde, važi? Hoću samo mir.“

On jeca, klima glavom koja mu je u rukama. Odlazim nazad do kauča i Holder me čvrsto steže u naručje klečeći i dalje pored mene. Drhtaji mi i dalje potresaju telo, pa obavijam ruke oko sebe. Holder oseća šta proživljam, pa klizi prstima niz moju ruku dok ne stigne do malog prsta i zakači svoj za njega. To je izuzetno mali gest, ali nije mogao da nade savršeniji način da me ispuni osećajem sigurnosti koji mi je u ovom času potreban.

Otac teško uzdiše, pa spušta ruke. „Kad sam prvi put počeo da pijem... bilo je samo jednom. Uradio sam to svojoj mladoj sestri... ali desilo se samo jedanput.“ Gleda u mene i oči su mu i dalje pune stida. „Bilo je to mnogo godina pre nego što sam sreo tvoju majku.“

Srce mi se slama od njegove brutalne iskrenosti, ali slama se još više jer on nekako misli da je to u redu ako se desilo samo jednom. Gutam knedlu u grlu i nastavljam s pitanjima. „A šta je bilo posle mene? Da li si to uradio još nekom nakon što sam oteta?“

Pogled mu se brzo vraća na pod, a krivica u njegovom držanju pogađa me kao udarac u stomak. Hvatam dah, zadržavam suze. „Kome? Koliko njih?“

Blago odmahuje glavom. „Bilo je samo još jednom. Prestao sam da pijem pre neku godinu i nikog nisam dotakao od tada.“ Gleda me, oči su mu ispunjene očajanjem i nadom. „Kunem se. Bilo vas je samo tri i to u najgorim trenucima mog života. Kad sam trezan, u stanju sam da kontrolišem svoj nagon. Zato više ne pijem.“

„Ko je bila treća?“ pitam, želim da se suoči sa istinom sada, samo nekoliko minuta pre nego što zauvek odem iz njegovog života.

Pokazuje glavom nadesno. „Živela je u susednoj kući. Odselili su se kad je imala otprilike deset godina, pa ne znam šta je bilo s njom. Houp, prošlo je mnogo vremena. Nisam to uradio godinama i to je istina, kunem ti se.“

Srce mi odjednom teži pola tone. Ne osećam više stisak na svojoj ruci, podižem pogled i vidim

Holdera kako se raspada pred mojim očima.

Lice mu se izobličava u izraz nepodnošljive agonije i okreće se od mene, provlači ruke kroz kosu.

„Les“, bolno šapuće. „O, bože, ne.“ Pritiska čelo na dovratnik, čvrsto stežući svoj vrat obema rukama. Istog časa ustajem i prilazim mu, spuštam mu ruke na ramena, plašim se da će eksplodirati. Počinje da se tresu i plače, iako ne ispušta ni zvuk. Ne znam šta da kažem ni šta da uradim. Samo bez prestanka ponavlja „ne“ i odmahuje glavom. Srce mi se cepa zbog njega, ali nemam pojma kako da mu pomognem. Razumem šta je mislio kad je rekao da je sve što mi kaže pogrešno, jer ne postoji apsolutno ništa što sad mogu da kažem da bih mu pomogla. Umesto toga, pritiskam glavu uz njega i on se malo okreće, grli me jednom rukom.

Po tome kako mu se grudi podižu, osećam da pokušava da zauzda bes. Disanje mu prelazi u kratke i brze udisaje dok pokušava da se smiri. Stežem ga jače, nadam se da ću moći da ga zadržim da ne iskali svoj bes. Koliko god želim da... koliko god želim da se fizički osveti mom ocu za ono što je učinio Les i meni, plašim se da je u ovom trenutku toliko pun mržnje da neće moći da se zaustavi.

Pušta me iz zagrljaja i spušta ruke na moja ramena, gura me od sebe. Pogled mu je tako mračan; istog časa izaziva u meni odbrambenu reakciju. Stajem između njega i mog oca, ne znajući šta drugo da uradim da ga ne napadne, ali kao da ne postojim. Kad me Holder pogleda, gleda pravo kroz mene. Čujem oca kako ustaje iza mene i posmatram Holdera kako ga prati pogledom. Naglo se okrećem, spremna da kažem ocu da beži iz dnevne sobe, kada me Holder grabi za ruke i gura me sa puta.

Saplićem se i padam na pod, gledam kao na usporenom snimku kako moj otac poseže iza kauča i munjevito se okreće sa pištoljem u ruci, uperenim pravo u Holdera. Ne mogu da govorim. Ne mogu da vrištim. Ne mogu da se pomerim. Ne mogu ni da zatvorim oči. Prinudena sam da posmatram.

Otac prinosi radio do usta, držeći čvrsto pištolj sa beživotnim izrazom lica. Pritiska dugme i nijednom ne skida pogled sa Holdera dok govori. „Pogoden policajac, Ouk strit 3522.“

Pogled mi istog časa leti prema Holderu, pa nazad prema ocu. Radio mu ispada iz ruku na pod pred mene. Podižem se, i dalje nesposobna da vrisnem. Poražene oči mog oca gledaju u moje dok polako okreće pištolj. „Mnogo mi je žao, Princezo.“

Zvuk eksplozora, ispunjava celu sobu. Tako je snažan. Stiskam kapke i pokrivam uši, nisam sigurna čak ni odakle zvuk dopire. To je piskav zvuk, nalik na krik. Zvuči kao vrisak devojke. To sam ja. Vrištim.

Otvaram oči i vidim beživotno očevo telo na pola metra od mene. Holderova ruka mi steže usta i on me podiže, vuče me kroz ulazna vrata. Čak i ne pokušava da me nosi. Noge mi se vuku po travi dok mi jednom rukom drži usta a drugom struk. Kad stignemo do kola,

njegova ruka me steže jače, prigušuje moj krik. Pomamno zvera okolo, uverava se da niko ne gleda ovaj haos koji se trenutno odvija. Oči su mi razrogačene i tresem glavom odbijajući da poverujem u ono što se desilo, očekujući da poslednji minut mog života prosto nestane ako ga poreknem.

„Prekini. Moraš da prestaneš da vrištiš. Odmah.“

Žustro klimam glavom, nekako uspevam da ućutkam zvuk koji nevoljno dopire iz mojih usta. Pokušavam da dišem i čujem brzo usisavanje i isisavanje vazduha kroz nos.

Grudi mi se nadimaju i kad spazim Holderovo lice isprskano krvlju, trudim da opet ne vrisnem.

„Čuješ li?“ kaže Holder. „Skaj, to su sirene. Biće ovde za manje od minuta. Treba da odeš u auto i da budeš najmirnija što možeš jer moramo da se kupimo odavde.“

Opet klimam glavom i on skloni ruku sa mojih usta, pa me ugura u auto. Trči na drugu stranu i uskače, pali auto i polazi. Skrećemo iza ćoška baš kad dva policijska auta skreću sa suprotnog kraja u ulicu za nama. Odlazimo i spuštam glavu među kolena, pokušavam da dođem do daha. Ni ne pomišljam na ono što se upravo desilo. Ne mogu. To se nije desilo. Nije moglo da se desi. Usredsređujem se na činjenicu da je sve ovo užasna noćna mora i samo dišem. Dišem ne bih li se uverila da sam još uvek živa, jer je prokleta jasno da ovo ne liči na stvarni život.

Ponedjeljak, 29. oktobar 2012.

17:29

Oboje ulazimo u hotelsku sobu kao zombiji. Čak se i ne sećam kako sam iz kola došla u hotel. Kada stigne do kreveta, Holder seda i izuva se. Ja sam odmakla svega metar, zastala sam između predsoblja i sobe. Ruke mi vise, a glava mi je nagnuta. Zurim u prozor na drugoj strani sobe! Zaveses su razmaknute, ne otkrivaju ništa sem sumornog pogleda na zgradu od cigala udaljenu svega dva metra od hotela. Samo čvrst zid od cigala na kome se ne vide ni prozori ni vrata. Samo cigle.

Gledam kroz prozor u zid od cigala i upravo tako se osećam kada posmatram svoj život. Pokušavam da pogledam u budućnost, ali ne vidim dalje od ovog trenutka. Nemam predstavu šta će se desiti, s kim ću živeti, šta će biti sa Karen ako prijavim šta se dogodilo. Ne mogu ni da nagadam. Između ovog trenutka i narednog nalazi se samo čvrst zid, na njemu nema ni nagoveštaja napisanog sprejom.

Poslednjih sedamnaest godina moj život bio je samo zid od cigala koji je prvih nekoliko godina odvajao od ostatka. Čvrst blok koji je razdvajao moj život kao Skaj od mog života kao Houp. Čula sam da

ljudi nekako blokiraju traumatična sećanja, ali sam uvek mislila da je to više pitanje izbora. A ja poslednjih trinaest godina bukvalno nisam imala pojma ko sam nekad bila. Znam da sam bila mala kada sam oteta iz jednog života, ali bih i pored toga verovatno imala nekoliko uspomena. Pretpostavljam da sam u trenutku odlaska sa Karen ipak donela svesnu odluku, još tako mala, da se nikad ne setim tih uspomena. Kada je Karen počela da mi priča priče o mom „usvajanju“, verovatno je mom umu bilo lakše da prigrabi bezopasne laži nego da pamti ružnu istinu.

Znam da u ono vreme nisam mogla da objasnim šta mi je otac radio, jer nisam bila sigurna. Znala sam jedino da to mrzim. Kad niste sigurni šta mrzite, pa čak ni zašto to mrzite, teško je pamtit i detalje... pamтите samo osećanja. Znam da nikad nisam bila stvarno radoznala da iskopavam podatke o svojoj prošlosti. Nikad nisam bila naročito radoznala da saznam ko mi je bio otac ili zašto me je „dao na usvajanje“. Sad znam da je tako bilo jer sam negde u mislima još uvek skrivala mržnju i strah prema tom čoveku, pa je bilo lakše samo podići zid od cigala i nikada ne pogledati nazad.

Još uvek gajim mržnju i strah prema njemu, mada više ne može ni da me dotakne. Još ga mrzim i još ga se smrtno plašim i još sam skrhana što je mrtav. Mrzim ga što mi je usadio u pamćenje užasne stvari i nekako me naveo da tugujem za njim usred sveg odvratnog što mi je uradio. Ne želim da tugujem zato što sam ga izgubila. Hoću da se radujem tome, ali mi se jednostavno ne da.

Jakna je skinuta sa mene. Skrećem pogled sa zida od cigala koji me izaziva ispred prozora i okrećem glavu, vidim Holdera koji stoji iza mene. Stavlja moju jaknu preko stolice, zatim mi skida majicu isprskanu krvlju. Obuzima me neizreciva tuga kad uvidim da sam

genetski povezana sa beživotnom krvlju koja mi sad prekriva odeću i lice. Holder dolazi do mene, pruža ruku ka dugmadi mojih farmerki i raskopčava ih.

On je u boksericama. Nisam ni primetila da se skinuo. Pogled mi polako skreće na njegovo lice i vidim mu mrlje krvi na desnom obrazu, onom koji je bio izložen kukavičluku mog oca. U očima mu se vidi utučenost, drži ih fokusirane na moje pantalone dok ih svlači.

„Mala, moraš da iskoračiš iz njih“, tiho kaže kada stigne do stopala. Hvatam ga za ramena, a oči su mi usmerene na krv koja mu je isprskala kosu. Mehanički pružam ruku i prstima mu prelazim preko kose, pa povlačim ruku da je pogledam. Pipam krv između prstiju, ali je ona gusta. Gušća nego što krv treba da bude.

Zato što to nije samo očeva krv svuda po nama.

Brišem prste o stomak, mahnito pokušavam da otremem to sa sebe, ali samo se razmazuje svuda. Grlo mi se zatvara i ne mogu da vrisnem. Ovo liči na snove kakve sam nekada sanjala, u kojima je nešto tako užasavajuće da gubim sposobnost da ispustim zvuk. Holder podiže pogled, a ja hoću da vrištim i vičem i plačem, ali jedino što mogu je da razrogačim oči i odmahujem glavom i nastavim da brišem ruke o telo. Kad vidi kako paničim, smesta ustaje i diže me u naručje, pa me brzo odnosi pod tuš. Spušta me na suprotan kraj od samog tuša, pa ulazi sa mnom i pušta vodu. Navlači plastičnu zavesu kad krene topla voda, okreće se licem prema meni i hvata me za ruke koje još pokušavaju da obrisu crvenilo. Povlači me uz sebe i okreće nas pod mlaz tople vode. Kada mi voda prsne u oči, štrebam se i duboko udišem.

Pružam ruku pored tuša i dohvata sapun, čepa natopljeni papirni omot.

Naginje se van kabine kako bi uzeo peškirić. Sada mi se celo telo trese, iako je voda topla. On trlja peškirić sapunom i vodom, pa mi ga pritiska na obraz.

„Ššš“ , šapuće, zagledan u moje uspaničene oči. „Skidam to sa tebe, okej?“

Počinje nežno da mi briše lice, pa zažmurim i klimnem glavom. Držim zatvorene oči jer neću da vidim peškirić zamrljan krvlju kad mi ga skloni sa lica. Obavijam ruke oko sebe i pokušavam da budem što mirnija pod njegovom rukom, sem drhtaja koji mi razaraju telo. Treba mu nekoliko minuta da mi obriše krv s lica, ruku i stomaka. Kada završi taj zadatak, pruža ruku prema mom potiljku i skida gumicu koja mi drži kosu vezanu u konjski rep.

„Skaj, pogledaj me.“ Otvaram oči i on lako spušta prste na moje rame. „Sad ću da ti skinem brus, okej? Moram da ti operem kosu i neću da nešto ostane na njemu.“

Da nešto ostane?

Kada shvatim da misli na ono što mi se verovatno zavuklo svuda u kosu, počinjem opet da paničim i povlačim bretele naniže, pa samo skinem brus preko glave.

„Sklanjaj to“, kažem tiho i brzo, nagnjem glavu pod vodu, pokušavam da natopim kosu prolazeći prstima kroz nju ispod mlaza. „Samo skloni to sa mene.“ U glasu mi se oseća još veća panika.

Ponovo me hvata za ruke i sklanja ih iz kose, pa ih stavlja sebi oko struka.

„Srediću to. Drži se za mene i probaj da se opustiš. Ja ću to uraditi.“

Pritiskam glavu na njegove grudi i stežem ga jače. Osećam miris

šampona dok ga sipa u ruke i prinosi do moje kose, a zatim utrljava svuda vrhovima prstiju. Pomeri nas za korak bliže, tako da mi voda pada na glavu koja je sad pritisnuta uz njegovo rame. Masira mi i trlja kosu, ispira je nekoliko puta. Čak i ne pitam zašto je toliko ispira; samo ga puštam da je ispira koliko god puta treba.

Kad završi, okreće nas u kabini tako da je sada on pod mlazom vode i sipa šampon po svojoj kosi. Prestajem da se držim za njega i odmičem se, ne želim da osetim kako nešto od ostataka opet pada po meni. Gledam u stomak i ruke i ne vidim više nikakave tragove mog oca na sebi. Gledam u Holdera, a on trlja lice i vrat čistim peškirićem. Stojim tamo i posmatram kako mirno spira ono što nam se desilo pre manje od sata.

Završava, otvara oči i gleda u mene kao da se izvinjava. „Skaj, moram da se uverim da sam sve skinuo, okej? Treba da mi obrišeš ono što sam propustio.“

Govori mi smireno, kao da pokušava da me ne slomi. Upravo takav njegov ton navodi me da shvatim šta tačno želi da izbegne. Plaši se da ću se slomiti, pući ili odlepiti.

Plašim se da bi mogao da bude u pravu, pa mu uzimam peškirić iz ruke i silim sebe da budem jaka i pregledam ga. Iznad njegovog desnog uva je još jedna mala površina prekrivena krvlju, pa podižem peškirić i brišem je. Sklanjam peškirić i gledam dole u poslednju mrlju krvi koja je ostala na nama, pa je stavljam pod mlaz i posmatram kako je voda odnosi.

„Sve je otišlo“, šapućem. Nisam ni sigurna da govorim o krvi.

Holder mi uzima peškirić iz ruke i baca ga na ivicu kade. Gledam ga, oči su mu crvenije nego ranije i ne znam da li plače jer mu se voda

sliva niz lice istim putem kojim bi išle suze ako ih ima. U tom času, kada su svi fizički ostaci moje prošlosti sprani, setim se Lesli.

Srce mi se opet slama, ovog puta zbog Holdera. Jecaj mi se istrgne iz grla i rukom poklapam usta, ali mi se ramena i dalje tresu. On me privija na grudi i pritiska mi usne na kosu.

„Holdere, tako mi je žao. Oh, bože, tako mi je žao.“ Plačem i držim se za njega, htela bih da njegovo beznade može da se spere podjednako lako kao krv. Drži me tako čvrsto da jedva dišem. Ali to mu je potrebno. Trebam mu da osetim njegov bol u ovom času, baš kao što on meni treba da oseti moj.

Prisećam se svake reči koju je moj otac izgovorio danas i pokušavam da ih isteram iz sebe plačem. Neću da pamtim njegovo lice. Neću da pamtim njegov glas. Neću da pamtim koliko ga mrzim, a naročito neću da pamtim koliko sam ga volela. Ništa se ne može meriti sa krivicom kad u srcu nadeš mesta da voliš zlo.

Holder premešta jednu ruku na moj potiljak i privlači mi lice do svog ramena. Naslanja obraz na moje teme i sad ga čujem kako plače. Radi to tiho i trudi se s mukom da suze zadrži u sebi. Toliko ga boli ono što je moj otac učinio Lesli da mi ne ostaje ništa drugo već da deo krivice prihvatim na sebe. Da sam ja bila u blizini, nikad ne bi dotakao Lesli i ona ne bi propatila. Da nisam ušla u onaj auto sa Karen, Lesli bi možda i dan-danas bila živa.

Proturam ruke iza Holderovih i hvatam ga za ramena. Podižem obraz i okrećem usta ka njegovom vratu, nežno ga ljubim. „Mnogo mi je žao. On je nikada ne bi taknuo da sam ja...“

Holder me hvata za ruke i odgurne me s takvom silinom da mi se oči rašire i štrebam se dok govori.

„Da se nisi usudila da to kažeš.“ Pušta me i brzo prinosi ruke mom licu, steže me čvrsto.

„Neću da se ikada izvinjavaš zbog ma čega što je taj čovek uradio. Čuješ li me? Skaj, nisi ti kriva. Zakuni mi se da nikada više nećeš dozvoliti da ti nešto takvo padne na pamet.“ Oči su mu pune suza i očajanja.

Klimam glavom. „Kunem se“, slabašno kažem.

On ne skreće pogled, traži istinu u mojim očima. Od njegove reakcije srce mi tuče kao ludo, zaprepašćena sam kako je brzo odbacio moju potencijalnu krivicu. Želim da isto tako brzo odbaci i sopstvenu, ali on to ne radi.

Ne mogu da podnesem njegov pogled, pa mu se bacam oko vrata i grlim ga. Pojačava stisak i drži me s bolnim očajanjem. Istina o Lesli i stvarnost onoga čemu smo upravo prisustvovali pogađa nas oboje i držimo se jedno uz drugo svim silama. On je završio s pokušajima da bude jak zbog mene. Ljubav koju je osećao prema Lesli i bes koji oseća zbog onoga šta joj se desilo sad kuljaju iz njega. Znam da bi Lesli bilo potrebno da on oseti njenu bol, pa i ne pokušavam da ga utešim rečima. Sad oboje plačemo zbog nje, jer tada nije bilo nikoga ko bi zbog nje plakao. Ljubim ga u kosu, čvrsto ga držim za vrat. Svaki put kad ga moje usne dotaknu, on me steže još malo jače. Njegova usta jedva mi dotiču rame i uskoro oboje pokušavamo da poljupcima uklonimo svaki trag bola koji nijedno od nas ne zaslužuje. Usne mu postaju odlučnije dok mi ljubi vrat sve brže i jače, očajnički pokušavajući da nade izlaz. Odmiče se i gleda me u oči, ramena mu se podižu i spuštaju sa svakim dahom do kojeg uz puno muke dolazi.

U jednom trenutku, usne mu se sudaraju s mojim s velikom žestinom i

potrebom, hvata mi kosu i leđa drhtavim rukama. Gura mi leđa na zid kabine klizeći rukama niz moje butine. Osećam očaj koji kulja iz njega dok me podiže i namešta mi noge oko svog stuka. Želi da otera bol, a za to sam mu potrebna ja da mu pomognem. Baš kao što je on meni bio potreban prethodne noći.

Obavijam mu ruke oko vrata, povlačim ga ka sebi, dopuštam mu da me iskoristi za predah od bola. Dopuštam mu, jer mi je upravo sad taj predah očajnički potreban koliko i njemu. Hoću da zaboravim na sve drugo.

Neću da ovo bude naš život noćas.

On me pritiska telom uz zid kabine, rukama mi obuhvata lice, ne daje mi da se pomeram dok naša usta žudno traže na onim drugim išta nalik na olakšanje od stvarnosti. Grčevito se držim za njegova leđa dok mu se usta mahnito kreću po mom vratu.

„Kaži mi da je ovo u redu“, govori mi bez daha milujući mi kožu. Podiže lice prema mom, nervozno mi zagleda oči dok govori. „Kaži mi da je u redu što želim da budem u tebi u ovom trenutku... jer posle svega što smo danas prošli, imam osećaj da je pogrešno što te ovako želim.“

Hvatam ga za kosu i privlačim bliže, pokrивam njegova usta mojim, ljubim ga tako uverljivo da mi reči nisu ni potrebne. On ječi i odvaja me od zida kabine, pa izlazi iz kupatila i dolazi do kreveta dok sam i dalje obavijena oko njega. Uopšte nije nežan dok cepa poslednja dva komada odeće između nas i nasrće ustima na moja, ali iskreno i ne znam da li bi mi srce podnelo nežnost u ovom trenutku.

Stoji pored ivice kreveta nagnut nada mnom, usta su nam strasno spojena. Prekida na trenutak poljubac da stavi kondom, pa me hvata

za struk i povlači sa sobom ka ivici kreveta. Hvata mi nogu iza kolena, podiže je i stavlja je sebi sa strane, a zatim provlači ruku ispod moje i hvata me za rame. Onog časa kada me opet pogleda u oči, uvlači se u mene bez oklevanja. Ostajem bez daha od njegove iznenadne siline, zaprepašćena jačinom užitka koji nadjačava trenutni nalet bola. Obavijam ruke oko njega i krećem se s njim dok mi jače steže nogu, a zatim mi pokriva usta svojim. Zatvaram oči i puštam da mi glava utone dublje u dušek dok koristimo našu ljubav da privremeno ublažimo našu agoniju.

Hvata me za struk i vuče prema sebi, zarivajući prste dublje u moje bokove sa svakim pomamnim, ritmičkim pokretom u meni. Hvatam ga za ruke i opuštam telo, puštam ga da me vodi u bilo šta što će mu pomoći u ovom času. Pomera usta sa mojih i otvara oči u istom času kada ih i ja otvorim.

Oči su mu još sveže od suza, pa ga puštam i prinosim ruke njegovom licu, pokušavam da svojim dodirrom ublažim nelagodu na njegovom licu. Nastavlja da me gleda, ali okreće glavu i ljubi mi dlan, zatim pada na mene i iznenada se zaustavlja.

Oboje se borimo da dođemo do daha i ja ga osećam u sebi, i dalje sam mu potrebna. Ne skida pogled sa mene dok klizi rukama pod moja leđa i povlači me ka sebi, diže nas oboje. Ne razdvajamo se dok se okreće i spušta na pod okrenut ledima uz krevet, dok sam ja na njemu i opkoračujem mu krilo. Polako me privlači zbog poljupca. Nežnog poljupca ovog puta.

Po tome kako me sad zaštitnički drži, redajući poljupce duž mojih usana i brade - gotovo kao da je to neki drugi Holder od onog pre svega trideset sekundi, pa ipak potpuno strastan. U jednom trenutku je

pomaman i uspaljen... u narednom nežan i zavodljiv. Počinjem da cenim i volim tu njegovu nepredvidljivost.

Osećam da želi da sad ja preuzmem kontrolu, ali sam nervozna. Nisam sigurna ni da znam kako. Oseća moju nelagodu i spušta mi ruke na struk, polako me vodi, jedva me pomiče na sebi. Gleda me iskreno i ozbiljno, uverava se da sam još tu s njim.

Jesam. Tako sam potpuno ovde s njim u ovom trenutku da ne mogu da mislim ni na šta drugo.

Prinosi ruku mom licu dok me i dalje vodi drugom rukom koja mi je na struku. „Znaš šta osećam prema tebi“, kaže. „Znaš koliko te volim. Znaš da bih učinio sve što mogu da uklonim tvoj bol, zar ne?“

Klimam glavom, jer zaista znam. Kad sad pogledam u njegove oči i vidim sirovu iskrenost u njima, znam da je to prema meni osećao davno pre ovog trenutka.

„Skaj, to mi užasno treba od tebe sada. Treba mi da znam da me tako voliš.“

Sve u vezi s njim, od glasa do izraza lica, pokazuje na kakvim je mukama. Učinila bih šta god treba da ga oslobodim tog osećaja. Preplićem naše prste i pokrivam nam srca rukama, skupljam hrabrost da mu pokažem koliko ga nezamislivo volim. Gledam ga netremice pravo u oči dok se malo izdižem, a zatim se polako spuštam nazad na njega.

On snažno ječi, pa zatvara oči i zabacuje glavu, pušta je da padne na dušek.

„Otvori oči“, šapućem. „Hoću da me gledaš.“

Podiže glavu, gleda me kroz trepavice. Nastavljam polako da

preuzimam kontrolu, ništa više ne želim nego da on čuje i oseti i vidi koliko mi znači. Imati kontrolu je sasvim drugačiji osećaj, ali lep. Način na koji me posmatra čini da se osetim željenom, osećaj koji niko drugi nije u meni izazvao. Na neki način, čini da se osećam neophodnom. Kao da je samo moje postojanje neophodno za njegov opstanak.

„Ne skreći pogled“, kažem i izdižem se. Kada se opet spustim na njega, glava mu se malo zanosi od snage osećaja, a meni se otme jecaj iz grla, ali njegove izmučene oči čvrsto gledaju u moje. Više mi ne treba da me vodi, moje telo postaje ritmički odraz njegovog.

„Ono kad si me prvi put poljubio?“ kažem. „Onaj trenutak kad su tvoje usne dodirnule moje? Ukrao si mi deo srca te noći.“ Nastavljam da držim svoj ritam dok me posmatra vrelinom pogledom.

„Ono kad si mi prvi put rekao da me živiš jer još nisi bio spreman da mi kažeš da me voliš?“ Pritiskam ruku jače na njegove grudi i primičem mu se, hoću da oseti svaki deo mene. „Te reči su mi ukrale još jedan deo srca.“

Otvaram ruku koju sam pritisnula preko svog srca dok mu dlan ne bude opružen na mojoj koži. Ja činim isto. „One noći kada sam saznala da sam Houp? Rekla sam ti da želim da budem sama u svojoj sobi. Holdere, kad sam se probudila i videla te u svom krevetu, htela sam da zaplačem. Htela sam da zaplačem jer si mi očajnički bio potreban. Znala sam u tom času da sam zaljubljena u tebe. Zaljubila sam se u to kako si me voleo. Kada si obavio ruke oko mene i držao me, znala sam da si ti, bez obzira šta se desilo s mojim životom, moj dom. Ukrao si najveći deo mog srca te noći.“ Spuštam usta na njegova i nežno ga ljubim. On zatvara oči i počinje da spušta glavu na krevet.

„Otvori oči“, šapućem odvajajući se od njegovih usana. Otvara ih, posmatra me tako intenzivno da prodire pravo u moju srž. „Hoću da ih držiš otvorene... jer hoću da me gledaš dok ti dajem poslednji deo svog srca.“

On ispušta ogroman uzdah i kao da vidim kako bol bukvalno izlazi iz njega. Ruke mu se stežu oko mojih dok mu se pogled u trenu menja iz silnog beznada u rasplamsanu požudu. Polako se pomera sa mnom dok se netremice gledamo. Nas dvoje se postupno stapamo u jedno dok telima i rukama i očima nemo izražavamo ono što su reči nesposobne da prenesu.

Ostajemo spojeni u ritmu sve do onog poslednjeg trenutka kad mu kapci otežaju. Glava mu pada unazad, obuzet je drhtajima koji preuzimaju kontrolu nad njegovim olakšavanjem. Kada otkucaji srca počnu da mu se smiruju pod mojim dlanom i može opet da me gleda u oči, diže ruku sa moje i hvata mi potiljak, ljubi me sa nepopustljivom strašću. Naginje se napred spuštajući mi leđa na pod, preuzima moj dominantan položaj, ljubi me potpuno se predajući tome.

Ostatak noći provodimo iskazujući na smenu šta osećamo jedno prema drugom, a da pritom ne progovaramo ni reč. Kad smo konačno stigli do tačke potpune iscrpljenosti, držeći jedno drugo u naručju, hvata me san u talasu neverice. Upravo smo se potpuno stopili, srcem i dušom. Nikad nisam pomislila da ću biti u stanju da nekom verujem dovoljno da s njim podelim svoje srce, a još manje da mu ga predam celo.

Ponedjeljak, 29. oktobar 2012.

23:35

Holder nije pored mene kada se prevrnem i počnem da pipkam po krevetu. Sedam na krevet, a napolju je mrak, pa pružam ruku i palim lampu. Cipele mu nisu tamo gde ih je izuo, pa navlačim odeću i izlazim da ga nađem.

Prolazim kroz dvorište, ne vidim ga da sedi na nekoj od klupa pored bazena. Baš kad se okrećem da pođem nazad, vidim ga kako leži na betonu pored bazena s rukama pod glavom, zagledan u zvezde. Izgleda neverovatno smireno, pa odlučujem da sednem na jednu od klupa i ne uznemiravam ga.

Sklupčam se i uvlačim ruke u džemper, naslanjam glavu i posmatram ga. Mesec je pun, pa je sve oko njega osvetljeno nežnim svetlom, tako da on izgleda gotovo andeoski. Izgubljen je u nebu sa spokojnim izrazom na licu, tako da sam zahvalna što je u stanju da u sebi nade dovoljno mira da pregura ovaj dan. Znam koliko mu je Leslie značila i znam kroz šta njegovo srce danas prolazi. Tačno znam kako se oseća, jer mi sad delimo bol. Kroz šta god on prolazi, ja to osećam. Kroz šta

god ja prolazim, on oseća isto. To je ono što se dešava kad dvoje ljudi postanu jedno: više ne dele samo ljubav. Dele i bol, slomljeno srce, tugu i žalost.

Uprkos nesreći koja je u ovom trenutku moj život, postoji topao osećaj utehe koji me okružuje nakon što sam bila s njim noćas. Bez obzira šta se desi, znam sigurno da će me Holder provesti kroz svaki sekund toga, možda će me i nositi ponekad. Dokazao mi je da se nikad više neću osećati potpuno bespomoćno, sve dok je on u mom životu.

„Dodi i lezi sa mnom“, kaže, a pritom ne prestaje da gleda u nebo. Smeškam se i ustajem, odlazim do njega. Kada stignem, pružim se na hladan beton i sklupčam uz njegove grudi, a on skida jaknu i stavlja je preko mene. Miluje mi kosu i oboje zurimo u nebo, ćutke se divimo zvezdama. Delići neke uspomene počinju da mi bleskaju u glavi i zatvaram oči, jer ovoga puta stvarno želim da se setim. Ova deluje kao neka srećna, a takvih hoću što više da se prisetim. Čvrsto ga grlim i jedva čekam da uletim u to sećanje.

Trinaest godina ranije

„Zašto nemaš televizor?“, pitam je. Provela sam s njom već mnogo dana. Stvarno je fina i ovde mi se sviđa, ali mi nedostaje gledanje televizije. Mada ne onoliko koliko mi nedostaju Din i Lesli.

„Nemam televizor jer su ljudi postali zavisni od tehnologije i to ih čini lenjim“, kaže Karen. Ne znam šta to znači, ali se pretvaram da razumem. Stvarno mi se dopada u njenoj kući i ne želim da kažem nešto zbog čega bi poželela da me vrati kući i mom tatici, za sada. Nisam spremna da se vratim.

„Houp, sećaš li se kad sam ti pre nekoliko dana rekla da imam o nečem stvarno važnom da razgovaram s tobom?“

Zapravo se ne sećam, ali klimam glavom i pravim se da se sećam. Ona primiče stolicu do moje za stolom da bi mi bila bliže. „Hoću da obratiš pažnju na mene, okej? Ovo je vrlo važno.“

Klimam glavom. Nadam se da mi ne govori da me sad vraća kući. Nisam spremna da idem kući. Nedostaju mi Din i Lesli, ali stvarno neću da se vratim kući kod tatice.

„Znaš li šta znači usvajanje?“, pita me. Odmahujem glavom jer nikad

nisam čula tu reč.

„Usvajanje je kad neko toliko voli neko dete da želi da mu ono postane sin ili ćerka. Pa ga usvoji da mu postane mamica ili tatica.“ Uzima mi ruku i steže je. „Mnogo te volim, pa ću te usvojiti da budeš moja ćerka.“

Smešim joj se, ali zapravo ne razumem šta time misli. „Da li dolaziš da živiš sa mnom i mojim taticom?“

Odmahuje glavom. „Ne, dušo. Tatica te mnogo, mnogo voli, ali ne može više da se brine o tebi. Treba mu da ja sad brinem o tebi, jer hoće da bude siguran da si srećna. Tako ćeš sad, umesto sa tvojim taticom, živeti sa mnom i ja ću ti postati mamica.“

Imam osećaj da mi se plače, mada ne znam zašto. Mnogo mi se sviđa Karen, ali volim i svog taticu. Dopada mi se njena kuća i njeno kuvanje i dopada mi se moja nova soba. Stvarno mi je mnogo stalo da ostanem ovde, ali ne mogu da se nasmešim jer me boli stomačić. Zaboleo me je kad je rekla da tatica više ne može da brine o meni. Pitam se da li sam ga naljutila? Mada je to ne pitam. Plašim se da će me odvesti da živim s taticom ako pomisli da to i dalje želim. Ja ga volim, ali se mnogo plašim da se vratim i živim s njim.

„Da li si uzbuđena što te usvajam? Hoćeš li da živiš sa mnom?“

Stvarno hoću da živim s njom, ali tužna sam jer nam je trebalo puno minuta ili sati da se dovezemo ovamo. To znači da smo daleko od Dina i Lesli.

„Šta je s mojim drugarima? Hoću li moći opet da vidim moje drugare?“

Karen naginje glavu na stranu i smeši mi se, pa mi sklanja kosu iza

uva. „Dušice, steći ćeš ovde mnogo novih drugara.“

Smešim se i ja njoj, ali me boli stomačić. Neću nove drugare, hoću Dina i Lesli. Nedostaju mi. Osećam kako mi oči gore i trudim se da ne zaplačem. Ne želim da pomisli da nisam srećna što me usvaja, jer jesam.

Karen pruža ruke i grli me. „Ne brini, dušice. Videćeš opet svoje prijatelje jednog dana. Ali sad ne možemo nazad, pa ćemo upoznati nove drugare ovde, važi?“

Klimam glavom i ona me ljubi u teme dok gledam u narukvicu na svojoj ruci. Dodirujem srce na njoj i nadam se da Lesli zna gde sam. Nadam se da znaju da mi je dobro, jer ne želim da brinu zbog mene.

„Ima još jedna stvar“, kaže ona. „I mnogo će ti se dopasti.“

Karen se zavaljuje u stolici i stavlja ispred sebe papirić i olovku. „Najbolji deo usvajanja je što imaš pravo da izabereš sebi ime. Da li si to znala?“

Odmahujem glavom. Nisam znala da ljudi mogu da biraju sebi ime.

„Pre nego što ti izaberemo ime, moramo da znamo koja imena ne možemo da upotrebimo. Ne možemo da koristimo ime koje si imala ranije i ne možemo da koristimo nadimke. Imaš li neki nadimak? Neki kako te tatica zove?“

Klimam glavom, ali neću da kažem.

„Kako te on zove?“

Gledam u ruke i kašljucam. „Princeza“, tiho kažem. „Ali mi se taj nadimak ne sviđa.“

Ona izgleda tužno kada to kažem. „Pa dobro, nikad te više nećemo

zvati Princeza, važi?“ Klimam glavom. Drago mi je što se ni njoj ne sviđa to ime.

„Hoću da mi kažeš neke stvari zbog kojih si srećna. Lepe stvari i stvari koje voliš. Možda svoje ime možeš da izabereš među njima.“ Nema potrebe ni da ih zapisuje, pošto postoji samo jedna stvar prema kojoj se tako osećam. „Volim nebo“, kažem, misleći na ono što mi je Din rekao da zapamtim zauvek.

„Skaj“, kaže ona i smeška se. „Sviđa mi se to ime. Mislim da je savršeno. A sad da smislimo još jedno ime, jer svako mora da ima dva imena. Šta još voliš?“

Žmurim i pokušavam da smislim još nešto, ali ne mogu. Nebo je jedino što volim, divno je i srećna sam kad mislim na njega. Otvaram oči i gledam u nju. „Šta ti voliš, Karen?“

Ona se smeška i spušta bradu na ruku, oslanja lakat na sto. „ Volim puno toga. Najviše volim picu. Možemo li da te zovemo Skaj Pica?“

Kikoćem se i odmahujem glavom. „To je glupo ime.“

„ U redu, čekaj da razmislim“, kaže. „Šta je sa plišanim medama? Možemo li da te nazovemo Plišani Meda Skaj?“

Smejem se i opet odmahujem glavom.

Ona izvlači bradu iz ruke i nagnje se prema meni. „Da li hoćeš da znaš šta stvarno volim?“

„Aha“, kažem.

„Volim bilje. To su lekovite biljke i volim da ih uzgajam kako bih pomogla ljudima da se bolje osećaju. Jednog dana bih volela da imam svoju prodavnicu bilja. Možda za sreću treba da izaberemo ime neke

lekovite biljke. Ima ih na stotine i neke od njih imaju zaista lepa imena.“ Ustaje i odlazi do dnevne sobe da uzme knjigu, pa je donosi na sto. Otvara je i pokazuje na jednu stranicu. „Kako ti zvuči timijan?“, kaže i namiguje.

Smejem se i odmahujem glavom.

„A... neven?“

Opet odmahujem glavom. „To ne mogu ni da izgovorim.“

Mršti nos. „Dobra primedba. Valjda treba da možeš da izgovoriš svoje ime.“ Opet gleda u knjigu i čita još nekoliko imena naglas, ali mi se ne dopadaju. Još jednom okreće stranicu i kaže, „A lipa? To je više drvo nego bilje, ali ima lišće u obliku srca. Sviđaju ti se srca?“

Klimam glavom. „Linden“, kažem. „Sviđa mi se to ime.“

Smeška se i zatvara knjigu, pa se nagnje ka meni. „Pa dobro onda, Linden Skaj Dejvis, to je to. I tek da znaš, sad imaš najlepše ime na svetu. Hajde da na tvoja stara imena ne mislimo nikad više, važi? Obećaj mi da ćemo od sada misliti samo na tvoje divno novo ime i tvoj divan novi život.“

„Obećavam“, kažem. I obećavam. Ne želim da mislim na svoja stara imena ni na svoju staru sobu, ni na stvari koje mije tatica radio kada sam bila njegova princeza. Volim svoje novo ime. Volim svoju novu sobu gde ne moram da brinem hoće li će se kvaka okrenuti.

Pružam ruke i grlim je i ona mi uzvraća zagrljaj. Smešim se, jer je osećaj baš onakav kakav sam mislila da će biti svaki put kad sam poželela da mi je mama živa da me zagrlji.

Utorak, 30. oktobar 2012.

00:10

Podižem ruku do lica i brišem suzu. Nisam sigurna zašto mi sad kreću suze; ova uspomena zapravo nije tužna. Mislim da je uzrok tome što je to jedan od prvih trenutaka kad sam zavolela Karen. Pomisao na to koliko je volim stvara mi bol zbog onog što je učinila. Boli jer imam osećaj da je i ne poznajem. Osećam da postoji neko njeno lice za koje nisam znala da postoji.

Mada, to nije ono što me najviše plaši. Najviše me plaši što strahujem da jedino njeno lice koje znam... zapravo uopšte ne postoji.

„Mogu li nešto da te pitam?“, kaže Holder narušavajući tišinu.

Klimam glavom u njegove grudi dok brišem poslednju suzu sa obraza. Obavija ruke oko mene pokušavajući da me zagreje kad oseti da drhtim. Trlja mi rame i ljubi me u glavu.

„Skaj, misliš li da ćeš biti dobro?“

Nije to neko neobično pitanje. To je vrlo jednostavno, direktno pitanje, pa ipak mislim da je najteže pitanje na koje je ikad trebalo da

odgovorim.

Sležem ramenima. „Ne znam“, iskreno odgovaram. Htela bih da poverujem da će sa mnom sve biti u redu, naročito jer znam da će Holder biti uz mene. Ali da budemo iskreni, stvarno ne znam da li će biti tako.

„Šta te plaši?“

„Sve“, brzo odgovaram. „Užasava me moja prošlost. Užasavaju me sećanja koja mi preplave um svaki put kad zažmurim. Užasavam se od onog što sam videla da se desilo danas i od toga kako će se to odraziti na one noći kad ne budeš tu da mi skreneš misli. Užasavam se od pomisli da nemam toliko emotivne snage da se izborim sa onim što bi moglo da se desi Karen. Plašim se pomisli da više nemam pojma ko je ona.“ Podižem glavu s njegovih grudi i gledam ga u oči. „Ali, znaš li šta me najviše plaši?“

Mazi me po kosi i ne skreće pogled; hoće da znam da me sluša. „Šta?“ pita, glasom punim iskrene brige.

„Plaši me koliko sam izgubila svaku vezu sa Houp. Znam da smo nas dve ista osoba, ali osećam se kao da se ono što se njoj desilo nije zapravo desilo meni. Osećam se kao da sam je napustila. Kao da sam je ostavila da plače u onoj kući, uplašena za sva vremena, dok sam ja samo sela u onaj auto i otišla. Sada sam dve potpuno zasebne osobe. Ja sam ta devojčica, zauvek smrtno preplašena... ali sam i devojka koja ju je napustila. Osećam se krivom što sam napravila zid između ta dva života i plašim se da nijedan od tih života ni tih devojaka nikad neće biti ponovo celina.“

Guram glavu u njegove grudi, znam da ovo što govorim verovatno nema nikakvog smisla. On me ljubi u teme i opet gledam u nebo,

pitam se da li ću se ikad više osećati normalno. Bilo je toliko lakše ne znati istinu.

„Posle razvoda mojih roditelja“, kaže, „moja majka je bila zabrinuta zbog nas, pa je mene i Les poslala na terapiju. To je trajalo nekih šest meseci... ali sećam se da sam uvek bio strog prema sebi, mislio sam da sam ja razlog njihovog razvoda. Osećao sam da je ono što sam propustio da učinim onog dana kada si odvedena izvršilo strašan pritisak na njih. Sad znam da je većina onoga za šta sam sebe tada krivio bilo izvan moje moći. Ali ima nešto što je terapeut jednom uradio i što mi je donekle pomoglo. Delovalo je zaista čudno tada, ali povremeno hvatam sebe da i dalje to radim u izvesnim situacijama. Naterao me je da zamislim sebe u prošlosti i navodio me da pričam svojoj mladoj verziji i kažem sve što sam imao potrebu da kažem.“ Privlači mi lice tako da gledam u njega. „Mislim da treba to da pokušaš. Znam da zvuči bezveze, ali bez obzira. Možda će ti pomoći. Mislim da treba da se vratiš i kažeš Houp sve što želiš da si joj rekla onog dana kad si je napustila.“

Spuštam mu bradu na grudi. „Kako to misliš? Da zamislim sebe kako razgovaram s njom?“

„Baš tako“, kaže. „Samo probaj. Zažmuri.“

Zatvaram oči. Nisam sigurna šta radim, ali ipak to radim.

„Da li žmuriš?“

„Da.“ Spuštam ruku preko njegovog srca i pritiskam glavu na njegove grudi. „Ipak, nisam sigurna šta da uradim.“

„Samo zamisli sebe kakva si sada. Zamisli kako voziš do kuće tvog oca i parkiraš se preko puta. Ali zamisli kuću kakva je onda bila“,

kaže. „Dočaraj sebi kakva je bila kad si bila Houp.“ Možeš li da se setiš da je kuća bila bela?“

Zatvaram oči još jače, neodređeno se prisećam bele kuće negde duboko u svom umu. „Da.“

„Dobro. Sad treba da nadeš nju. Pričaj s njom. Kaži joj koliko je jaka. Reci joj kako je divna. Skaj, kaži joj sve što želi da čuje od tebe. Sve što bi volela da si sama sebi rekla tog dana.“

Pročišćavam misli i sledim njegov predlog. Zamišljam sebe kakva sam sada i šta bi se dešavalo da se stvarno odvezem do te kuće. Vrlo verovatno bih bila u svojoj letnjoj haljini s kosom vezanom u rep pošto je tako vruće. Gotovo da osećam kako mi sunce bije kroz vetrobran i opet mi greje kožu. Nateram sebe da izađem iz auta i predem ulicu, mada nerado prilazim kući. Srce mi istog časa ubrzava. Nisam sigurna da hoću da je vidim, ali radim šta je Holder predložio i hodam dalje. Čim ugledam bočnu stranu kuće, vidim je tamo. Houp sedi na travi s prekrštenim rukama na kolenima. Plače i to mi potpuno slama srce.

Polako joj prilazim i zastajem, a zatim se neodlučno spuštam na zemlju, ne mogu da skinem pogled sa te krhke devojčice. Kad se smestim na travu pravo ispred nje, ona podiže glavu sa prekrštenih ruku i gleda u mene. Kad to učini, duša mi se cepa jer je pogled njenih tamnosmedih očiju beživotan. U njemu nema nimalo sreće. Pokušavam da joj se nasmešim, jer neću da vidi koliko me njen bol pogađa.

Pružam ruku ka njoj, ali je zaustavljam na nekoliko centimetara od nje. Pogled njenih tužnih smedih očiju pada na moje prste i ona zuri u njih. Ruke mi se sad tresu i ona to vidi. Možda baš to što vidi da sam i

ja uplašena pomaže mi da pridobijem njeno poverenje, jer diže glavu još više, razdvaja ruke i spušta svoju malu ruku u moju.

Gledam u ruku mog detinjstva koja drži ruku moje sadašnjosti, ali želim da držim više od njene ruke. Hoću da uzmem ceo njen bol i strah, da ih uzmem od nje.

Prisećam se onog što mi je Holder rekao da treba da joj kažem, gledam u nju i nakašljavam se, stežem joj ruku.

„Houp.“ Ona nastavlja strpljivo da gleda u mene dok se svojski trudim da skupim hrabrost da joj se obratim... da joj kažem sve što treba da zna. „Znaš li da si ti jedna od najhrabrijih devojčica koje sam ikad srela?“

Ona odmahuje glavom i gleda u travu. „Ne, nisam“, tiho kaže, ubeđena u svoje mišljenje. Uzimam i njenu drugu ruku u svoju, gledam je pravo u oči. „Da, jesi. Ti si neverovatno hrabra.“

I prebrodićeš ovo jer imaš veoma jako srce. Srce koje je sposobno da voli toliko toga u životu i ljudima na način na koji nisi ni sanjala da srce može da voli. I divna si.“ Pritiskam ruku na njeno srce. „Ovde. Tvoje srce je tako divno i jednog dana neko će ga voleti onako kako zaslužuje da bude voljeno.“

Ona izvlači jednu ruku i briše oči. „Otkud ti sve to znaš?“

Naginjem se napred i potpuno obavijam ruke oko nje. Uzvraća mi zagrljaj tako što stavlja ruke oko mene i pušta me da je držim. Saginjem glavu i šapućem joj u uvo. „Znam, jer sam prošla kroz isto to kroz šta ti prolaziš sada. Znam kako te užasno boli srce kada ti tata to radi, jer je to radio i meni. Znam koliko ga mrziš zbog toga, ali takode znam koliko ga voliš jer je tvoj tata. I to je u redu, Houp.“

U redu je voleti njegove dobre strane, jer nije sasvim loš. A u redu je i mrzeti njegove loše strane koje te toliko rastužuju. U redu je da osećaš šta god da osećaš. Samo mi obećaj da se nikad, nikad nećeš osećati krivom. Obećaj da nikad nećeš optuživati sebe. To nije tvoja greška. Ti si samo devojčica i nije tvoja greška što ti je život mnogo teži nego što treba da bude. I koliko god budeš želela da zaboraviš da su ti se te stvari ikada dogodile i koliko god budeš želela da zaboraviš da je ovaj deo tvog života postojao, tražim od tebe da ih zapamtiš.“

Osećam kako njene ruke sad drhte na meni i ona tiho plače na mojim grudima. Njene suze izazivaju da i moje poteku. „Hoću da zapamtiš ko si, uprkos lošim stvarima koje ti se dešavaju. Jer te loše stvari nisu ti. One su samo nešto što se tebi događa. Treba da prihvatiš da to ko si ti i stvari koje ti se dešavaju nisu jedno te isto.“

Nežno joj podižem glavu sa svojih grudi i gledam u njene smeđe, uplakane oči. „Obećaj mi da se bez obzira na sve nikad nećeš stideti toga ko si, bez obzira koliko to želela. I, mada ti ovo možda deluje besmisleno sada, hoću da mi obećaš da nikad nećeš dopustiti da te stvari koje ti tatica radi određuju i odvajaju od onog ko jesi. Obećaj mi da nikad nećeš izgubiti Houp.“

Klima glavom dok joj palčevima brišem suze. „Obećavam“ kaže. Smeši mi se i po prvi put otkad gledam njene krupne smeđe oči, u njima ima tragova života. Privlačim je sebi u krilo i ona mi obavija ruke oko vrata dok je držim i ljuljam, obe plačemo jedna drugoj u naručju.

„Houp, obećavam ti da te od ovog časa neću nikad, nikad napustiti. Držaću te i nosiću te sa sobom u svom srcu zauvek. Nikad više nećeš morati da budeš sama.“

Plačem u njenu kosu, ali kada otvorim oči, vidim Holderove ruke. „Da li si razgovarala s njom?“, pita me.

Klimam glavom. „Jesam.“ Čak i ne pokušavam da prigušim suze. „Sve sam joj rekla.“

Holder se pomera da sedne, pa se i ja pomeram s njim. Okreće se ka meni i uzima mi lice u ruke.

„Ne, Skaj. Nisi njoj rekla sve... sebi si rekla sve. Te stvari su se desile tebi, ne nekom drugom. One su se desile Houp. Desile su se Skaj. Desile su se najboljoj drugarici koju sam voleo svih tih godina i desile su se najboljoj drugarici koju volim i koja gleda u mene upravo sada.“ Pritiska usne na moje i ljubi me, pa se odmiče. Tek kad ponovo pogledam u njega, primećujem da plače sa mnom. „Treba da budeš ponosna na činjenicu da si preživela sve kroz šta si prošla kao dete. Ne odvajaj se od tog života. Prigrli ga, jer sam jebeno ponosan na tebe. Svaki osmeh koji ti vidim na licu prosto me oduva, jer znam koliko je hrabrosti i snage trebalo da ta tvoja strana opstane. A tvoj smeh? Pobogu, Skaj. Pomisli koliko ti je hrabrosti trebalo da se smeješ posle svega što ti se desilo. A tvoje srce...“, kaže i odmahuje glavom u neverici. „To kako tvoje srce uopšte može da nade način da voli nekog muškarca i veruje mu dokazuje da sam se zaljubio u najhrabriju ženu koju sam ikad upoznao. Znam koliko ti je hrabrosti trebalo da me pustiš unutra nakon onoga što ti je otac učinio. I kunem ti se da ću utrošiti i poslednji dah zahvaljujući ti što si dozvolila sebi da me voliš. Hvala ti mnogo što me voliš, Linden Skaj Houp.“

Izgovara svako moje ime polako i ne pokušava da mi obriše suze jer ih je previše. Bacam mu se oko vrata i puštam ga da me drži. Svih mojih sedamnaest godina.

Utorak, 30. oktobar 2012.

09:15

Sunce je tako jarko; sija kroz ćebe koje sam navukla preko očiju. Mada me zapravo nije sunce probudilo. Već Holderov glas.

„Pazi, nemaš pojma kroz šta je prošla u prethodna dva dana“, kaže Holder. Pokušava da govori tiho, ili da me ne bi probudio ili da ne čujem njegov razgovor. Ne čujem da neko odgovara na to, pa sigurno razgovara telefonom. A opet, s kim, dođavola, razgovara?

„Razumem tvoju potrebu da je braniš. Veruj mi, razumem. Ali oboje znate da ona neće ući u tu kuću sama.“

Sledi duga pauza pre nego što teško uzdahne u telefon. „Moram da se pobrinem da nešto pojede, daj nam malo vremena. Da, obećavam. Budim je čim prekinem vezu. Poći ćemo za manje od sata.“

Ne govori doviđenja, ali čujem kako telefon pada na sto. Neku sekundu kasnije krevet se ugiba i on obavlja ruku oko mene. „Probudi se“, kaže mi na uvo.

Ne pomeram se. „Budna sam“, kažem ispod pokrivača. Osećam kako

pritiska glavu na moje rame.

„Znači, čula si razgovor?“ pita tihim glasom.

„Ko je to bio?“

Premešta se na krevetu i podiže mi pokrivač sa glave. „Džek. Tvrdi da mu je Karen sinoć sve priznala. Zabrinut je zbog nje. Misli da treba da razgovaraš s njom.“

Srce mi staje usred otkucaja. „Priznala je?“, oprezno pitam i sedam na krevet.

Klima glavom. „Nismo zalazili u detalje, ali izgleda da on zna šta se dešava. Rekao sam mu za tvog oca, istina... samo zato što je Karen htela da zna da li si ga videla. Kada sam se jutros probudio, to je bilo u vestima. Proglasili su slučaj samoubistvom, na osnovu činjenice da ga je sam prijavio. Neće ni otvarati istragu.“ Drži mi ruku i miluje je palcem. „Skaj, rekao bih po Džekovom glasu da očajnički želi da se vratiš. Mislim da je u pravu... moramo da se vratimo i dovršimo ovo. Nećeš biti sama. Ja ću biti tamo i Džek će biti tamo. A kako zvuči, Karen saraduje. Znam da je teško, ali nemamo izbora.“

Govori kao da mi treba ubedivanje, a ja sam zapravo spremna. Moram da je vidim licem u lice da bih dobila odgovore na ostatak svojih pitanja. Sklanjam pokrivač sa sebe i izvlačim se iz kreveta, zatim ustajem i protežem se. „Moram prvo da operem zube i da se presvučeni. Onda možemo da krenemo.“ Odlazim u kupatilo i ne okrećem se, ali osećam kako ponos zrači iz njega. Ponosan je na mene.

*

Holder mi pruža mobilni kad se nađemo na drumu. „Evo ti. I Brekin i Siks su zabrinuti za tebe. Karen je uzela njihove brojeve iz tvog

mobilnog i zvala ih celog vikenda, pokušavala je da te nade.“

„Da li si razgovarao s nekim od njih?“

Klima glavom. „Razgovarao sam jutros sa Brekinom, baš pre nego što je Džek pozvao. Rekao sam mu da ste se tvoja majka i ti posvađale i da si samo htela da se skloniš na nekoliko dana. Prihvatio je to objašnjenje.“

„A šta je sa Siks?“

Gleda me na čas i blago se osmehne. „Njoj bi mogla da se javiš. S njom sam razmenjivao mejlove. Pokušao sam da je primirim istom pričom koju sam rekao Brekinu, ali kod nje to ne prolazi. Rekla je da se ti i Karen ne svađate i da moram da joj kažem istinu pre nego što doleti nazad u Teksas i razbije me ko dete zvečku.“

Štrecam se, znam da je Siks garant opasno zabrinuta za mene. Nisam joj slala poruke danima, pa odlučujem da odložim zvanje Brekina i odmah joj pošaljem mejl.

„Kako nekome šalješ mejl?“, pitam. Holder se smeje i uzima telefon, pritiska neku dugmad. Pruža mi ga nazad i pokazuje na ekran.

„Samo ovde otkucaj šta hoćeš, pa mi ga vrati da pošaljem.“

Pišem joj kratak mejl, govorim joj da sam otkrila nekoliko stvari o svojoj prošlosti i da mi je trebalo da zbrišem na neki dan. Uveravam je da ću je zvati da joj sve objasnim u narednih par dana, ali nisam sigurna da ću joj stvarno reći istinu. Trenutno nisam sigurna da želim da iko zna u kakvoj sam situaciji. Ne dok ne saznam sve odgovore.

Holder šalje mejl, pa me uzima za ruku i prepliće prste s mojima. Pogled usmeravam kroz prozor, zurim gore u nebo.

„Jesi li gladna?“, pita me, nakon što smo se vozili ceo sat u potpunoj tišini. Odmahujem glavom. Suviše sam nervozna da bih išta pojela, jer znam da ću se uskoro suočiti sa Karen. Suviše sam nervozna čak i da vodim normalan razgovor. Suviše sam nervozna da radim bilo šta, sem da zurim kroz prozor i pitam se gde ću biti sutra kad se probudim.

„Skaj, moraš da jedeš. Jedva da si išta pojela za ova tri dana i zbog tvoje sklonosti da padaš u nesvest mislim da klopa sad ne bi bila loša ideja.“

Neće odustati dok ne jedem, pa popuštam. „Dobro“, mrmljam.

Pošto nisam uspela da izaberem gde ćemo jesti, on na kraju bira meksički restoran kraj puta. Poručujem nešto sa jelovnika za ručak, tek da ga primirim. Vrlo je verovatno da neću moći ništa da pojedem.

„Hoćeš da igraš Potragu za večerom?“ kaže umaćući komad tortilje u salsu.

Sležem ramenima. Stvarno ne želim da mislim na to šta ću raditi za pet sati, pa će mi ovo možda pomoći da skrenem misli. „Valjda. Ali pod jednim uslovom. Ne želim da pričam ni o čemu što je vezano za prvih nekoliko godina mog života, poslednja tri dana ili naredna dvadeset četiri sata.“ Smeška se, prividno mu je laknulo. Možda ni on ne želi da misli o tome.

„Prvo dame“, kaže.

„Onda spusti taj komad“, kažem i odmeravam hranu koju se sprema da stavi u usta.

Pogled mu pada na zalogaj i on se fol mršti. „Onda neka to bude brzo pitanje, jer crkavam od gladi.“

Koristim priliku što sam na potezu i ispijam gazirano piće, pa otkidam

zalogaj onog komada koji sam mu upravo uzela iz ruke. „Zašto toliko voliš da trčiš?“, pitam.

„Nisam siguran“, kaže i zavaljuje se u sedište. „Počeo sam da trčim kad sam imao trinaest godina. U početku je to bio način da pobegnem od Les i njenih dosadnih drugarica. Ponekad bi mi samo trebalo da izađem iz kuće. Cika i kikotanje trinaestogodišnjih devojčica umeju da budu vrlo bolni. Dopada mi se tišina koja dolazi s trčanjem. Ako nisi primetila, ja sam ti nekakav mislilac, pa mi to pomaže da razbistrim glavu.“

Smejem se. „Primetila sam“, kažem. „Da li si oduvek takav?“

Ceri se i odmahuje glavom. „To su dva pitanja. Moj red.“ Uzima mi iz ruke komad tortilje koji sam se upravo spremala da pojedem i trpa ga u usta, pa pije svoje piće. „Zašto nikad nisi došla na trkački trening?“

Podižem obrvu i smejem se. „Prilično čudno pitanje u ovom trenutku. To je bilo pre dva meseca.“

Odmahuje glavom i pokazuje komadom tortilje na mene. „Ne deli ocene kada je reč o mom pitanju.“

„Dobro“, smejem se. „Ne znam, stvarno. Škola prosto nije ispala onako kako sam mislila. Nisam očekivala da će druge devojke biti toliko zle. Nijedna od njih nije ni progovorila sa mnom, osim da me obavesti o tome kakva sam fuksa. Brekin je bio jedini u celoj školi koji se iole potrudio.“

„Nije tačno“, kaže Holder. „Zaboravljaš Sajlu.“ Smejem se. „Misliš Šajnu.“

„Kako god“, kaže odmahujući glavom. „Tvoj red.“ Brzo trpa još jedan zalogaj u usta i ceri mi se.

„Zašto su se tvoji roditelji razveli?“

Smeši mi se stisnutih usana i lupka prstima po stolu, zatim sleže ramenima. „Valjda im je došlo vreme“, kaže ravnodušno.

„Došlo vreme?“, pitam, zbunjena ovako neodređenim odgovorom. „Postoji li u današnje vreme rok trajanja brakova?“

Sleže ramenima. „Za neke ljude, da.“

Sad me interesuje njegov način razmišljanja. Nadam se da neće sad da preuzme svoj red pošto sam već postavila pitanje, jer stvarno hoću da znam kakvi su njegovi pogledi na to. Mada ne planiram da se udajem u skorijoj budućnosti. Ipak, on je momak u kojeg sam zaljubljena, pa neće biti na odmet da znam njegov stav da me godinama kasnije ne sačeka neko šokantno iznenađenje.

„Zašto misliš da je njihov brak imao rok trajanja?“, pitam.

„Svi brakovi imaju rok trajanja ako u njih udeš iz pogrešnih razloga. Brak ne postaje lakši... postaje samo teži. Ako se venčaš s nekim u nadi da će to popraviti stvari, možeš slobodno da uključiš štopericu onog trena kad kažeš 'da'.“

„Koje su pogrešne razloge imali da se venčaju?“

„Mene i Les“, kaže otvoreno. „Poznavali su se manje od mesec dana kad je majka zatrudnela. Tata se oženio njom jer je mislio da je to ispravna stvar, dok je možda prava stvar bila da je nikada i ne povali.“

„Nezgode se dešavaju“, kažem.

„Znam. I zato su sad razvedeni.“

Odmahujem glavom, tužno mi je što je tako nonšalantan zbog nedostatka ljubavi između njegovih roditelja. Mada nagadam da je

prošlo osam godina. Desetogodišnji Holder možda nije bio tako ravnodušan prema razvodu u vreme kad se odigrao. „Ali ne misliš da je razvod neizbežan u svakom braku?“

Prekršta ruke preko stola i naginje se napred, čkilji. „Skaj, ako se pitaš imam li problema da se vežem za nekog, odgovor je ne. Jednog dana u dalekoj, dalekoj, dalekoj budućnosti... na primer u budućnosti posle koledža... kad te zaprosim... što ću uraditi jednog dana jer me se nećeš otarasiti... neću se oženiti tobom u nadi da će naš brak upaliti. Kada postaneš moja, to će biti zauvek. Već sam ti rekao da su mi važne samo one stvari koje traju zauvek, a to sam stvarno i mislio.“

Smeškam mu se, nekako malo zaljubljenija u njega nego pre trideset sekundi. „Ujee. Nije ti trebalo mnogo vremena da smisliš te reči.“

Odmahuje glavom. „To je zato što razmišljam o zauvek s tobom od one sekunde kad sam te video u prodavnici.“

Hrana nije mogla da nam stigne u boljem trenutku, jer nemam pojma kako bih odgovorila na ovo. Podižem viljušku da uzmem zalogaj, ali on pruža ruku preko stola i otima mi je iz ruke.

„Nemoj da varaš“, kaže. „Nismo završili i spremam se da ti postavim jedno vrlo lično pitanje.“ Uzima zalogaj i žvače ga polako dok ja čekam da mi postavi „vrlo lično“ pitanje. Otpija piće, pa uzima još jedan zalogaj i ceri mi se, namerno rasteže svoj red da bi mogao da jede.

„Postavi mi prokleta pitanje“, kažem glumeći da sam iznervirana.

Smeje se i briše usta salvetom, pa se naginje napred. „Koristiš li nešto za kontracepciju?“, pita prigušenim glasom.

Njegovo pitanje me zasmehava, pošto baš i nije tako lično kada se

postavlja devojci s kojom imaš seksualne odnose. „Ne, ne koristim“, priznajem. „Nikad zapravo nisam imala razloga za to pre nego što si uleteo u moj život.“

„Pa, hoću da počneš“, kaže odlučno. „Zakaži ove nedelje.“

Ustuknem zbog njegove grubosti. „Mogao si to da zatražiš malo ljubaznije, znaš.“

Podiže obrvu i otpija još malo svog napitka, pa ga mirno spušta na sto ispred sebe. „Pogrešio sam.“ Smeška se i seva mi svoje rupice. „Dozvoli mi onda da se drugačije izrazim“, kaže i utišava glas u promukli šapat. „Skaj, planiram da vodim ljubav s tobom. I to u velikim količinama. Manje- više u svakoj prilici koja nam se ukaže, jer sam prilično uživao u ovom vikendu, uprkos okolnostima koje su ga pratile. Pošto ću nastaviti da vodim ljubav s tobom, zaista bih veoma cenio ako bi napravila alternativnu šemu za kontracepciju da se ne bismo našli u braku zasnovanom na trudnoći sa označenim rokom trajanja. Misliš da bi mogla to da mi učiniš? Da bismo mogli da nastavimo da upražnjavamo mnogo i mnogo i mnogo seksa?“

Ne skidam pogled s njega gurajući svoju praznu čašu prema konobarici kojoj je pala vilica od čuda i sad blene u Holdera. Lice mi je ozbiljno dok mu odgovaram.

„Sad je mnogo bolje“, kažem. „I da. Verujem da mogu da se pobrinem za to.“

Klimne glavom, pa gura čašu do moje i gleda u konobaricu. Ona se konačno budi iz transa i brzo nam puni čaše, pa odlazi. Čim ode, besno gledam Holdera i odmahujem glavom. „Baš si zao, Dine Holdere“, smejem se.

„Šta je?“ , kaže nevino.

„Trebalo bi proglasiti nezakonitim da reči 'vodim ljubav' i 'seks' izlaze iz tvojih usta kada je prisutan još neki ženski stvor, sem onog koji je imao prilike da te iskusi. Mislim da nisi svestan kako utičeš na žene.“

Odmahuje glavom i pokušava da ignoriše ovu primedbu.

„Holdere, ozbiljna sam. Bez namere da izazovem eksploziju tvog ega, moram ti reći da si neverovatno privlačan za manje-više svaku žensku koja još ima puls. Hoću da kažem, razmisli malo. Ne mogu ni da prebrojim koliko sam momaka srela u životu, a ipak si jedini koji me je ikada privukao? Objasni mi to.“

Smeje se. „Lako je.“

„Kako to?“

„Tako“, kaže i gleda me odlučno. „Već si bila zaljubljena u mene i pre nego što si me videla u prodavnici onog dana. To što si uspomenu na mene blokirala u svom sećanju ne znači da si blokirala uspomenu na mene u svom srcu.“ Prinosi viljušku s hranom do usta, ali zastaje pre nego što uzme zalogaj. „Mada si možda u pravu. Možda si ti, u stvari, samo htela da lizneš moje rupice“, kaže i gura hranu u usta.

„Definitivno je bila reč o rupicama“, kažem i smeškam se. Ne mogu da prebrojim koliko me je puta naterao da se osmehnem u pola sata, koliko smo proveli ovde, i nekim čudom sam pojela polovinu hrane iz svog tanjira. Samo njegovo prisustvo čini čuda za ranjenu dušu.

Utorak, 30. oktobar 2012.

19:20

Nalazimo se jedan blok od Karenine kuće kad od njega zatražim da stane. Već je iščekivanje tokom vožnje dovde bilo tortura, a samo stizanje je apsolutni užas. Nemam predstavu šta da joj kažem ni kako se očekuje da reagujem kad uđem na vrata.

Holder staje kraj puta, ali ne gasi auto. Gleda me s brigom u očima. „Trebalo ti prekid između poglavlja?“, pita.

Klimam glavom i duboko udišem. Pruža ruku preko sedišta i hvata me za moju. „Šta te najviše plaši u susretu s Karen?“

Meškoljim se u sedištu, pa se okrenem ka njemu. „Plašim se da, bez obzira šta mi danas bude rekla, nikad neću biti u stanju da joj oprostim. Znam da mi je život ispao bolji s njom nego što bi bio da sam ostala s ocem, ali ona to nikako nije mogla da zna kad me je ukrala od njega. Ne mogu da joj oprostim zbog činjenice da znam za šta je sposobna. Ako nisam mogla da oprostim ocu ono što mi je radio... onda osećam da ne bih smela ni njoj da oprostim.“

Nežno me miluje palcem po temenu. „Možda joj nikad nećeš oprostiti ono što je učinila, ali možeš da ceniš život kakav ti je pružila posle toga. Skaj, ona ti je bila dobra mama. Seti se toga kad budeš razgovarala danas s njom, okej?“

Nervozno ispuštam dah. „To je onaj deo koji ne mogu da prebolim“, kažem. „Činjenicu da je bila dobra mama i zbog toga je volim. Volim je mnogo i smrtno sam uplašena da je posle današnjeg dana više neću imati.“

Holder me privlači ka sebi i grli. „Mala, i ja se plašim zbog tebe“, kaže ne želeći da se pretvara da će sve biti u redu kad ne može da bude. Strah od nepoznatog je ono što nas oboje obuzima. Nijedno od nas nema predstavu kojim će putem moj život krenuti nakon što prođem kroz ta vrata i da li ćemo tim putem uopšte moći da krenemo zajedno.

Odvajam se od njega i spuštam ruke na kolena, skupljam hrabrost da ovo završim. „Spremna sam“, kažem. Klima glavom pa pokreće auto, ulazi u ulicu i skreće iza ćoška, zaustavlja se na prilazu kući. Od pogleda na moj dom ruke mi drhte još više nego ranije. Kad Džek izladi napolje, Holder otvara vrata kola i okreće lice prema meni.

„Ostani ovde“, kaže. „Hoću prvo da razgovaram s Džekom.“ Holder izlazi iz auta i zatvara vrata za sobom. Ostajem unutra, kako mi je rekao, jer mi se iskreno ne žuri da izađem iz auta. Posmatram dok Holder i Džek razgovaraju nekoliko minuta. Činjenica da je Džek ovde, da je još podržava, tera me da se zapitam da li mu je Karen zaista rekla istinu o tome šta je učinila. Sumnjam da bi bio ovde da zna istinu.

Holder se vraća do kola, ovog puta do suvozačke strane na kojoj

sedim. Otvara vrata i kleči pored mene. Prelazi mi rukom preko obraza i miluje mi lice prstima. „Jesi li spremna?“ pita.

Osećam kako moja glava klima, ali osećam da nemam kontrolu nad tim pokretom. Vidim da mi noge izlaze iz auta i da ruka hvata Holderovu, ali ne znam kako se krećem kad svesno pokušavam da zadržim sebe na sedištu. Nisam spremna da uđem, ali svejedno odlazim u Holderovom naručju prema kući. Kada stignem do Džeka, on pruža ruke da me zagrlji. Čim se te poznate ruke obaviju oko mene, priberem se i duboko udahnem.

„Hvala ti što si se vratila“, kaže. „Potrebno joj je da ti sve objasni. Obećaj mi da ćeš joj pružiti priliku.“

Odmičem se od njega i gledam ga u oči. „Džek, znaš li šta je ona učinila? Da li ti je rekla?“

Bolno klima glavom. „Znam i znam da ti je teško. Ali treba da je pustiš da ti ispriča svoju stranu priče.“

Okreće se prema kući i zadržava ruku preko mojih ramena. Holder me hvata za drugu ruku i obojica me vode prema ulaznim vratima kao da sam krhko dete.

Nisam krhko dete.

Zastajem na stepeništu i okrećem se prema njima. „Moram sa njom da razgovaram nasamo.“

Iako sam prvo želela da Holder bude pored mene, ipak moram sama da se suočim s Karen. Obožavam kada me on štiti, ali ovo je nešto najteže što ću ikad morati da uradim i hoću da budem u stanju da kažem da sam to uradila sama. Ako uspem da se izborim sama s ovim, znam da ću imati hrabrosti da se izborim sa bilo čim.

Nijedan ne prigovara, zbog čega ih cenim još više, znam da obojica imaju vere u mene. Holder mi steže ruku i gura me napred s poverenjem u očima. „Biću ovde“, kaže.

Duboko udišem, pa otvaram ulazna vrata.

Ulazim u dnevnu sobu, Karen prestaje da korača po sobi i naglo se okreće, gleda me. Čim se pogledamo u oči, ona gubi kontrolu i hita ka meni. Ne znam kakav sam izraz očekivala da ugledam na njenom licu kada sam prošla kroz ova vrata, ali sigurno ne izraz olakšanja.

„Dobro si“, kaže i baca mi se oko vrata. Pritiska mi rukom potiljak i privlači me sebi plačući.

„Skaj, mnogo mi je žao. Mnogo, mnogo mi je žao što si sve sama otkrila pre nego što sam mogla da ti kažem.“ Svojski se trudi da govori, ali su jecaji nadvladali punom silinom. Kad vidim njen bol, srce mi se cepa. To što znam da me je lagala ne može u trenu da pobije trinaest godina tokom kojih sam je volela, pa gledajući njen bol, počinjem i sama da ga osećam.

Uzima mi lice u ruke i gleda me u oči. „Kunem ti se da sam nameravala sve da ti ispričam onog časa kada napuniš osamnaest godina. Mrzim što si sve morala sama da otkrivaš. Sve sam učinila da to sprečim.“

Hvatam joj ruke i sklanjam ih sa svog lica, pa obilazim oko nje. „Mama, nemam pojma kako da odgovorim na ono što si sad rekla.“ Okrećem se naglo i gledam je u oči. „Imam toliko pitanja, ali se suviše plašim da ih postavim. Ako odgovoriš na njih, kako da znam da govoriš istinu? Kako da znam da me nećeš slagati kao što si me lagala poslednjih trinaest godina?“

Karen odlazi do kuhinje i uzima salvetu da obriše oči. Nekoliko puta drhtavo uzdiše, pokušava da se kontroliše. „Dušo, dodi i sedi sa mnom“, kaže i prolazi pored mene do kauča. Stojim i dalje posmatrajući je kako seda na ivicu jastuka. Gleda me, celo lice joj je preplavljeno bolom. „Molim te“, kaže. „Znam da mi ne veruješ i da imaš pravo da mi ne veruješ zbog onog što sam učinila. Ali ako možeš negde u svom srcu da prepoznaš da te volim više od života, daćeš mi priliku da objasnim.“

Njene oči govore isključivo istinu. Zbog toga odlazim do kauča i sedam naspram nje. Ona duboko udiše, pa izdiše, kontroliše se dovoljno dugo da počne da objašnjava.

„Da bih ti objasnila istinu o tome šta ti se desilo... prvo moram da objasnim istinu o tome šta se desilo meni.“ Zastaje na par minuta, pokušava da se ne slomi ponovo. Vidim joj u očima da je ono što namerava da mi kaže za nju skoro nepodnošljivo. Hoću da joj priđem i zagrlim je, ali ne mogu. Koliko god da je volim, ne mogu tek tako da je tešim.

„Skaj, imala sam divnu mamu. Ti bi je mnogo volela. Zvala se Don i volela je mog brata i mene bezgranično. Moj brat

Džon bio je deset godina stariji od mene, pa nikad nismo bili rivali dok smo odrastali. Otac nam je preminuo kad mi je bilo devet godina, pa je Džon bio više očinska figura u mom životu nego brat. Na nesreću, kad sam napunila trinaest godina, činjenica da mi je Džon bio kao otac postala je njegova stvarnost onog dana kad nam je umrla majka.

Džon je imao samo dvadeset tri godine i tek što je završio koledž u to vreme. Nisam imala nikoga u porodici voljnog da me primi, pa je on

uradio šta je morao. U početku, stvari su bile u redu. Majka mi je nedostajala više nego što je trebalo i, da budemo iskreni, Džonu je stvarno bilo teško da se izbori sa svim što ga je snašlo. Upravo je bio počeo da radi, odmah posle koledža, i nije mu bilo lako. Nijednom od nas. U vreme kada sam napunila četrnaest, svi pritisci novog posla su ga stvarno savladali. Počeo je da pije, a ja sam počela da se suprotstavljam i bunim, ostala sam napolju duže nego što sam smela u nekoliko prilika.

Jedne noći kad sam se vratila kući, bio je vrlo besan na mene. Naša svađa se uskoro pretvorila u fizički obračun i udario me je nekoliko puta. Nikad ranije me nije fizički napao i to me je prestrašilo. Otrčala sam u svoju sobu, a on je došao nekoliko minuta kasnije da se izvini. Njegovo ponašanje prethodnih nekoliko meseci zbog preterivanja s alkoholom već me je dovelo u situaciju da ga se plašim. A kada ga je to navelo i da me fizički povredi... bila sam užasnuta od straha.“

Karen se vrpolti na kauču i pruža se da popije gutljaj vode. Gledam joj ruku dok prinosi čašu ustima i vidim da joj se prsti tresu.

„Pokušao je da se izvini, ali odbila sam da ga saslušam. Moja tvrdoglavost ga je iznervirala još više, pa me je gurnuo na krevet i krenuo da se dere na mene. Počeo je i nije prekidao, govorio je da sam mu upropastila život. Rekao je da treba da mu zahvalim za sve što je činio za mene... da mu dugujem što mora da radi tako naporno da bi se starao o meni.“

Karen se nakašljava, a nove suze joj naviru na oči dok se muči da nastavi s bolnom ispovešću o svom životu. Gleda me u oči i osećam da su reči koje su joj navrh jezika gotovo preteške da ih izgovori.

„Skaj...“ kaže s velikim bolom. „Brat me je silovao te noći. Ne samo

da je tada to uradio već je nastavio skoro svake noći pune dve godine.“

Stavljam ruke preko usta i borim se za dah. Krv mi nestaje iz glave, ali imam osećaj kao da nestaje i iz ostalih delova tela. Osećam se potpuno prazno slušajući njene reči, jer se užasavam da ću čuti ono što mislim da će mi sada reći. Pogled joj je još prazniji od onoga kako se ja sad osećam. Umesto da sačekam da mi ona kaže, izlećem se i pitam je.

„Mama... da li je Džon... on je bio moj otac, zar ne?“

Brzo klima glavom dok joj suze liju iz očiju. „Da, dušo. Tako je. Mnogo mi je žao.“

Celo telo mi se trese od jecaja i Karenine ruke su oko mene čim mi se prve suze iskradu iz očiju. Bacam joj se u zagrljaj i hvatam je za bluzu. „Mnogo mi je žao što ti je to uradio“, vičem. Karen seda do mene na kauč i držimo jedna drugu dok plaćemo zbog onoga što nam je učinio čovek kojeg smo obe volele svim srcem.

„Ima još“, kaže ona. „Hoću da ti kažem sve, važi?“

Klimam glavom dok se odmiče od mene i uzima mi ruku u svoje.

„Kad sam napunila šesnaest godina, rekla sam drugarici šta mi radi. Ona je sve ispričala svojoj majci koja ga je prijavila. Džon je do tada radio u policiji tri godine i stvarao je sebi reputaciju. Kada su ga ispitali zbog te prijave, tvrdio je da izmišljam jer mi ne dozvoljava da se vidam sa svojim dečkom. Na kraju su ga oslobodili optužbe i slučaj je odbačen, ali znala sam da nikad više ne mogu da se vratim i živim s njim. Živela sam sa nekoliko drugarica dok nisam završila srednju školu dve godine kasnije. Nikad više nisam progovorila s njim.“

Prošlo je šest godina pre nego što sam ga ponovo videla. Imala sam dvadeset jednu godinu i u to vreme bila sam na koledžu. Otišla sam u prodavnicu i bila u susednom prolazu kad sam čula njegov glas. Sledila sam se na mestu, nisam mogla da dišem dok sam slušala njegov razgovor. Bila bih u stanju da taj glas prepoznam bilo gde. Ima nešto u glasu koji te užasava što nikad ne možeš da zaboraviš, bez obzira na sve.

Ali tog dana nije me paralisao njegov glas... već tvoj. Čula sam ga kako razgovara s malom devojčicom i istog časa vratila sam se u sve one noći kad me je povređivao. Pripala mi je muka, jer sam znala za šta je sposoban. Pratila sam vas na rastojanju, posmatrala sam kako se ophodite jedno prema drugom. On je u jednom trenutku otišao nekoliko koraka od kolica i pogledala sam te u oči. Gledala si u mene dugo i bila si najlepša devojčica koju sam ikada videla. Ali bila si i najslomljenija devojčica koju sam ikad videla. Onog časa kad sam ti pogledala u oči, znala sam da ti radi tačno ono što je radio meni. Videla sam beznade i strah u tvojim očima kad si mi uzvratila pogled.

Narednih nekoliko dana pokušavala sam da saznam sve što sam mogla o tebi i tvom odnosu s njim. Saznala sam šta se desilo tvojoj majci i da te sam odgaja. Konačno sam skupila hrabrost za anonimnu telefonsku prijavu, u nadi da će konačno dobiti ono što je zaslužio. Nedelju dana kasnije saznala sam da su te ispitivali i da je Služba za zaštitu dece odmah odbacila slučaj. Nisam sigurna da li je njegov visok položaj u policiji imao uticaja da se slučaj odbaci, ali skoro sam sigurna da jeste. Bez obzira, to je bio već drugi put da se izvlači. Nisam mogla da podnesem pomisao da dozvolim da ostaneš s njim, znajući šta ti se dešava. Sugrna sam da je bilo drugih načina da nešto preduzmem, ali bila sam mlada i smrtno uplašena za tebe. Nisam znala šta drugo da

uradim jer nas je zakon već dva puta izneverio.

Nekoliko dana kasnije donela sam odluku. Ako niko drugi neće da ti pomogne da pobegneš od njega... onda ću ja. Onog dana kad sam se zaustavila kod tvoje kuće, videla sam slomljenu devojčicu koja je plakala u svoje ruke, sedeći sama na travi. Kad sam te pozvala po imenu, a ti došla do mene, pa ušla u auto... otišle smo odatle i uopšte se više nisam osvrnula.“

Karen steže moje ruke u svojim i ozbiljno me gleda. „Skaj, kunem ti se svim srcem da sam sve vreme samo želela da te zaštitim od njega. Preduzela sam sve što sam mogla da ga sprečim da te nade. Da sprečim tebe da nađeš njega. Nikad više nismo progovorile o njemu i pomogla sam ti najbolje što sam umela da prevazideš ono što ti se desilo da bi mogla normalno da živiš. Znala sam da neću uspeti većito da te krijem. Znala sam da će doći dan kad ću morati da se suočim s onim što sam uradila... ali mi ništa od toga nije bilo važno. Ništa od toga mi nije ni sad važno. Samo sam htela da budeš bezbedna dok ne odrasteš dovoljno, da te nikad ne pošalju nazad njemu.

Dan pre nego što sam te uzela, otišla sam do vaše kuće i tamo nije bilo nikoga. Ušla sam jer sam htela da nađem neke stvari koje bi mogle da te uteše kada budeš na sigurnom sa mnom. Nešto kao omiljeno ćebence ili plišani meda. A kada sam se zatekla u tvojoj sobi, shvatila sam da ništa u toj kući ne može nikako da ti donese utehu. Ako si bila imalo nalik meni, sve što je povezano s njim podsećalo te je na ono što ti je uradio. Pa nisam ponela ništa, jer nisam htela da se sećaš šta ti je uradio.“

Ustaje i ćuteći izlazi iz sobe, pa se vraća nekoliko trenutaka kasnije sa drvenom kutijicom. Spušta mi je u ruke. „Nisam mogla da odem bez

ovoga. Znala sam da ćeš, kad dođe dan da ti kažem istinu, hteti da znaš sve i o svojoj majci. Nisam našla mnogo toga, ali ono što sam našla, sačuvala sam ti.“ Suze mi naviru na oči dok prelazim prstima preko drvene kutijice koja čuva jedine uspomene na ženu za koju sam mislila da nikad neću imati prilike da zapamtim. Ne otvaram je. Ne mogu. Moram da je otvorim kad budem sama.

Karen mi sklanja kosu iza uva i ja pogledam u nju. „Znam da je ono što sam uradila pogrešno, ali se ne kajem. Da moram ponovo to da uradim samo da bih znala da ćeš biti bezbedna, ne bih dvaput razmišljala. Takode znam da me verovatno mrziš zbog toga što sam te lagala. To mi ne smeta, Skaj, jer te volim dovoljno za nas obe. Nemoj nikad da osećaš krivicu zbog onoga što sam ti učinila. Ovaj razgovor i ovaj trenutak planirala sam trinaest godina, pa sam spremna za sve što odlučiš da uradiš i kakvu god odluku da doneseš. Hoću da učiniš ono što je najbolje za tebe. Pozvaću policiju ovog časa ako hoćeš da to uradim. Vrlo rado ću im reći sve što sam upravo rekla tebi ako će ti to pomoći da nađeš svoj mir. Ako hoćeš da sačekam do tvog pravog osamnaestog rođendana da bi mogla da nastaviš da živiš u ovoj kući do tada, sačekaću. Predaću se onog trenutka kad ti bude zakonski dozvoljeno da brineš o sebi i nikad neću preispitivati tvoj zahtev. Bilo šta da odabereš, Skaj. Šta god da odlučiš, ne brini za mene. To što znam da si sad sigurna jedino je što sam oduvek želela. Šta god da bude dalje sa mnom, vredno je svake sekunde u trinaest godina koje sam provela s tobom.“

Vraćam pogled na kutiju i nastavljam da plačem, nemam predstavu šta da radim. Ne znam šta je ispravno, a šta pogrešno, ni da li je ispravno u ovoj situaciji pogrešno. Znam da ne mogu da joj odgovorim istog časa. Posle svega što mi je upravo ispričala, imam osećaj da mi je sve

što sam mislila da znam o pravdi i pravičnosti upravo udarilo šamar.

Opet gledam u nju i odmahujem glavom. „Ne znam“, šapućem. „Na znam šta želim da se desi.“ Ne znam šta hoću, ali znam šta mi treba. Treba mi predah između poglavlja.

Ustajem, a ona ostaje da sedi, posmatra me dok odlazim ka vratima. Ne mogu da je pogledam u oči dok otvaram vrata. „Treba mi vremena da razmislim“, tiho kažem dok izlazim. Čim se vrata zatvore za mnom, Holderove ruke obavijaju se oko mene. Držim drvenu kutijicu u jednoj ruci, a drugom ga grlim oko vrata, naslanjam glavu na njegovo rame. Plačem u njegovu majicu, ne znam ni kako da počnem da varim sve što sam upravo saznala. „Nebo“, kažem. „Moram da gledam u nebo.“

Ništa me ne pita. Zna tačno na šta mislim, pa me hvata za ruku i vodi do kola. Džek se vraća u kuću dok Holder i ja polazimo.

Utorak, 30. oktobar 2012.

20:45

Holder me uopšte ne pita šta je Karen rekla dok sam bila u kući s njom. Zna da ću mu reći kad budem mogla, ali baš sad, u ovom trenutku, mislim da ne mogu. Ne dok ne odlučim šta hoću da uradim.

Zaustavlja auto kad stignemo do aerodroma, ali staje mnogo dalje od mesta gde obično stajemo. Dok hodamo duž ograde, iznenadim se kad vidim otključanu kapiju. Holder podiže rezu i otvara je, pokazuje mi da prođem.

„Postoji kapija?“, pitam, zbunjena. „Zašto se uvek penjemo preko ograde?“

Lukavo mi se smeši. „Nosila si haljinu oba puta kada smo ovde dolazili. Šta ima zabavno u prolasku kroz kapiju?“

Nekako, ne znam kako, uspevam da se nasmejem. Prolazim kroz kapiju i on je zatvara za mnom, ali ostaje s druge strane. Zastajem i pružam ruku ka njemu. „Hoću da budeš sa mnom“, kažem.

„Jesi li sigurna? Zaključio sam da večeras želiš da razmišljaš

nasamo.“

Odmahujem glavom. „Sviđa mi se da budem uz tebe ovde. Ne bi bio pravi osećaj da sam sama.“

Otvara kapiju i hvata me za ruku. Idemo do piste i zauzimamo svoja uobičajena mesta pod zvezdama. Spuštam drvenu kutijicu pored sebe, i dalje nisam sigurna da imam hrabrosti da je otvorim. U stvari, trenutno nisam sigurna ni u šta. Ležim mirno duže od pola sata, ćutke razmišljam o svom životu... o Kareninom životu... o Leslinom životu... i osećam kao da odluka koju treba da donesem treba da bude jedna za sve tri.

„Karen je moja tetka“, kažem naglas. „Moja biološka tetka.“ Ne znam da li to izgovaram naglas zbog Holdera ili samo hoću da kažem naglas zbog sebe.

Holder kači svoj mali prst za moj i okreće glavu da me pogleda. „Sestra tvog tate?“, pita neodlučno. Klimam glavom i on zatvara oči, pošto razume šta to znači za Kareninu prošlost. „Zato te je uzela“, kaže s razumevanjem. To govori kao da savršeno ima smisla. „Znala je šta ti je uradio.“

Potvrđujem njegov zaključak klimanjem glave. „Holdere, ona hoće da ja odlučim. Hoće da izaberem šta će se dalje dešavati. Problem je u tome što ne znam koje rešenje je ono pravo.“

Sad me hvata za ruku, prepliće naše prste. „To je zato što nijedno od njih nije pravo“, kaže. „Ponekad moraš da izabereš iz gomile pogrešnih rešenja i nijednog pravog. Treba samo da rešiš koje ti se pogrešno rešenje čini kao najmanje pogrešno.“

Naterati Karen da plati za nešto što je uradila iz skroz nesebičnih

razloga bez sumnje je najgore pogrešno rešenje. Znam to u svom srcu, ali i dalje nikakao da prihvatim da ono što je učinila treba da prođe bez posledica. Znam da tada nije znala, ali to što me je Karen odvela od oca samo je dovelo do onoga šta se desilo Lesli. Teško je zanemariti pomisao da je Karen, time što me je odvela, indirektno izazvala ono što se dogodilo mojoj najboljoj drugarici - jedinoj drugoj devojci u Holderovom životu za koju oseća da ju je izneverio.

„Moram nešto da te pitam“, kažem mu. Ćuti i čeka da progovorim, pa sednem i gledam u njega. „Neću da me prekidaš, važi? Samo me pusti da istresem ovo iz sebe.“

Dodiruje mi ruku i klima glavom, pa nastavljam. „Znam da je Karen uradila ono što je uradila jer je samo pokušavala da me spase. Odluka koju je donela doneta je iz ljubavi... ne iz mržnje. Ali se plašim da ako ja ne kažem ništa... ako to zadržimo za sebe... da će to uticati na tebe. Jer znam da se ono što je moj otac učinio Les desilo samo zato što ja nisam bila tamo, da zauzmem njeno mesto. A znam i da Karen nikako nije mogla da predvidi šta će on da uradi. Znam da je htela da učini pravu stvar kad ga je prijavljivala pre nego što je postala očajna. Ali šta će desiti s nama? S tobom i sa mnom, kad pokušamo da se vratimo na ono kako je bilo ranije? Plašim se da ćeš večito mrzeti Karen... ili da ćeš na kraju početi da se ljutiš na mene zbog rešenja za koje se odlučim večeras. I ne kažem da ne želim da osećaš šta god treba da osećaš. Ako treba da mrziš Karen zbog onoga što se desilo Les, razumem. Valjda samo treba da znam da šta god da izaberem... moram da znam...“

Pokušavam da nađem najelokventniji način da to iskažem, ali ne mogu. Ponekad je najteže postaviti najjednostavnija pitanja. Stežem mu ruku i gledam ga u oči. „Holdere... da li ćeš biti okej?“

Izraz lica mu je nedokučiv dok me posmatra. Prepliće prste s mojima i ponovo usmerava pažnju na nebo iznad nas.

„Sve ovo vreme“, tiho govori, „u protekle četiri godine nisam radio ništa sem što sam mrzeo Les i bio ljut na nju zbog onog što je uradila. Mrzeo sam je jer smo vodili isti život. Imali smo iste roditelje koji su prošli kroz isti razvod. Imali smo sasvim istu najbolju drugaricu koja je otrgnuta iz naših života. Zajednička nam je bila i sasvim ista tuga zbog onog što se tebi desilo, Skaj. Preselili smo se u isti grad u istu kuću sa istom mamom i u istu školu. Ono što se dešavalo u njenom životu bilo je baš isto ono što se dešavalo u mom. Ali je ona uvek to primala znatno teže. Ponekad bih je noću čuo kako plače. Uvek bih otišao da legnem s njom i držim je, ali je bilo toliko prilika kada sam hteo samo da vičem na nju što je toliko slabija od mene. A onda, one noći... kada sam saznao šta je uradila... mrzeo sam je. Mrzeo sam je što se tako lako predala. Mrzeo sam je što je mislila da je njen život toliko teži od mog, kad su bili sasvim isti.“

Seda i okreće se ka meni, uzima mi ruke u svoje. „Sad znam istinu. Znam da je njen život bio milion puta teži od mog. I činjenica je da se ipak smešila i smejala svakog dana, a ja nisam pojma imao kroz kakva sranja je prošla... konačno vidim koliko je zapravo bila hrabra. A nije ni njena greška što nije znala kako da se izbori sa svim tim. Voleo bih da je zatražila pomoć ili rekla nekome šta se desilo, ali svi se s takvim stvarima bore na drugačiji način, naročito kad misle da su sami. Ti si bila u stanju da sve blokiraš i tako se izboriš s tim. Mislim da je i ona pokušala isto, ali je bila mnogo starija kada se to desilo i zato je bilo nemoguće. Umesto da blokira ono što joj se dogodilo i nikad više ne pomisli na to, znam da je radila upravo suprotno. Znam da je to uništavalo svaki deo njenog života dok prosto više nije mogla da ga

podnese. I ne možeš reći da je Karenin izbor bio direktno povezan s onim što je tvoj otac učinio Les. Da te Karen nikad nije odvela od njega, vrlo je verovatno da bi on ipak učinio te stvari Les, bila ti tu ili ne. On je bio takav. Radio je takve stvari. Pa ako me pitaš da li krivim Karen, odgovor je ne. Jedino što bih voleo da je Karen uradila drugačije...jeste da bih voleo da je odvela i Les.“

Obavija ruke oko mene i prinosi usta do mog uva. „Šta god ti rešiš. Šta god osećaš da će pomoći da ti srce brže zaceli... eto to hoću da uradiš. To i Les hoće od tebe.“

Uzvracam mu zagrljaj i guram glavu uz njegovo rame. „Hvala ti, Holdere.“

On me ćutke drži dok razmišljam o odluci koja više i nije odluka. Posle nekog vremena odvajam se od njega i podižem kutiju u krilo. Prelazim prstima po poklopcu i oklevam pre nego što dodirnem bravicu. Pritiskam je i polako otvaram poklopac dok zatvaram oči, neodlučna da vidim šta je u njoj. Duboko udišem kada se poklopac podigne, pa otvaram oči i virim dole, u oči moje majke. Podižem sliku drhtavim prstima, gledam u ženu koja ne može da bude niko drugi nego osoba koja me je stvorila. Od usta do očiju i jagodica, ja sam ona. Svaki deo mene je ona. Spuštam sliku i podižem onu ispod nje. Ova izaziva još veću navalu emocija, jer je to slika nas dve. Nemam više od dve godine i sedim joj u krilu dok su mi ruke oko njenog vrata. Ona me ljubi u obraz, a ja zurim u foto-aparat s najvećim mogućim osmehom. Suze padaju na sliku u mojim rukama, pa ih brišem i spuštam slike u Holderove ruke. Treba mi da vidi po šta sam onako očajnički htela da se vratim u kuću mog oca.

U kutiji je još jedna stvar. Podižem je i provlačim kroz prste ogrlicu.

To je srebrni medaljon u obliku zvezde. Otvaram ga i gledam svoju sliku kad sam bila sasvim mala. U medaljon je na suprotnoj strani od fotografije ugravirano: „Moj zračak nade“.

Otkopčavam ogrlicu i prinosim je uz vrat. Holder pruža ruke i hvata oba njena kraja dok podižem kosu. Kači je, a ja puštam kosu, zatim me poljubi.

„Lepa žena. Baš kao i njena ćerka.“ Pruža mi slike nazad i nežno me ljubi. Gleda u medaljon i otvara ga, zatim gleda u njega nekoliko trenutaka smešeći se. Zatvara ga i pogleda me opet u oči.

„Jesi li spremna?“

Vraćam slike u kutiju i zatvaram poklopac, pa mu samouvereno uzvraćam pogled i klimam glavom.

„Jesam.“

Utorak, 30. oktobar 2012.

22:15

Holder ovog puta ulazi sa mnom. Karen i Džek su na kauču i njegova ruka je oko nje, drži je za ruku. Ona me gleda dok ulazim na vrata, a Džek ustaje, spreman da nas opet ostavi nasamo. „U redu je“, kažem mu. „Ne treba da ideš. Ovo neće dugo trajati.“

Moje reči ga brinu, ali ne odgovara ništa na njih. Odmiče se malo od Karen da bih mogla da sednem pored nje na kauč. Spuštam kutiju na sto pred nju, pa sedam. Okrećem se prema njoj, znajući da nema predstavu šta joj budućnost donosi. Uprkos činjenici da nema pojma šta sam odlučila i šta će se desiti s njom, ipak me bodri osmehom. Hoće da znam da je njoj prihvatljivo šta god ja odlučila.

Uzimam njene ruke u svoje i gledam je pravo u oči. Hoću da oseti i veruje u ono što ću joj upravo reći, jer ne želim da među nama bude bilo šta sem istine.

„Mama“, kažem i posmatram je sa onoliko samopouzdanja koliko mogu da skupim. „Kad si me uzela od oca, znala si potencijalne posledice svoje odluke, ali si to ipak uradila. Stavila si na kocku ceo

svoj život samo da spaseš moj i nikad ne bih mogla da tražim da patiš zbog te odluke. To što si se odrekla svog života zbog mene više je nego što bih ikad mogla da tražim od tebe. Neću da ti sudim za ono što si učinila. Jedino prikladno što u ovom trenutku mogu da uradim... jeste da ti zahvalim. Zato, hvala ti. Mama, hvala ti mnogo što si mi spasila život.“

Njene suze sad liju jače od mojih. Grlimo se i plačemo. Plačemo kao majka i ćerka. Plačemo kao tetka i bratanica. Plačemo kao dve žrtve. Plačemo kao dve preživjele.

Ne mogu ni da zamislim kakav je život Karen vodila proteklih trinaest godina. Svaka odluka koju je donela bila je samo za moje dobro. Smatrala je da će mi, kad napunim osamnaest godina, priznati šta je učinila i predati se kako bi se suočila s posledicama. Sad kad znam da me voli dovoljno da bi bila spremna da odustane od svog života zbog mene, čini da se osećam gotovo nedostojnom, jer sad znam da postoje dvoje ljudi na ovom svetu koji me toliko vole. To je gotovo previše za mene.

Ispostavlja se da Karen stvarno želi da preduzme sledeći korak sa Džekom, ali je oklevala jer je znala da će mu slomiti srce kad jednom sazna istinu. Ono što nije očekivala bilo je da je Džek bezuslovno voli... isto onako kao što ona voli mene. To što je čuo ispovest o njenoj prošlosti i odluke koje je morala da donese samo ga je još više uverilo u njegovu ljubav prema njoj. Verujem da će njegove stvari biti sasvim preseljene do narednog vikenda.

Karen provodi veće strpljivo odgovarajući na sva moja pitanja. Glavno pitanje je bilo da ne razumem kako sam zakonski dobila ime i dokumente koji to potkrepljuju. Karen se nasmejala na to pitanje i

objasnila da sam, uz dovoljno novca i prave veze, baš zgodno „usvojena“ iz inostranstva i da sam dobila državljanstvo kad sam imala sedam godina. Ni ne pitam je za detalje, jer se plašim da ih saznam.

Još jedno pitanje na koje mi je trebao odgovor bilo je ono najočiglednije... možemo li sad da nabavimo televizor. Ispostavlja se da ona ne mrzi tehnologiju ni približno onoliko koliko je to godinama pokazivala. Imam osećaj da ćemo sutra u kupovinu na odeljenje elektronike.

Holder i ja smo objasnili Karen kako je on saznao ko sam. Isprva nije mogla da shvati kako smo mogli da budemo tako jako povezani kao tako mali... toliko jako da me zapamti. Ali kad posle nekog vremena vidi kako se ponašamo jedno prema drugom, mislim da je uverena da je naša povezanost prava. Nažalost, vidim i brigu u njenim očima svaki put kad se on sagne da me poljubi ili spusti ruku na moju nogu. Na kraju krajeva, ona je moja majka.

Nakon što je prošlo nekoliko sati, a mi dostigli najmirniju tačku koju je moguće dostići posle vikenda kakav smo imali, zaključujemo da je za večeras dosta. Holder i Džek se opraštaju od nas, a Holder uverava Karen da mi nikad više neće poslati poruku za izduvavanje ega. Mada mi namiguje preko njenog ramena dok to govori.

Karen me grli više nego što sam ikad bila grljena u jednom danu. Nakon poslednjeg zagrljaja te noći, odlazim u svoju sobu i zavlačim se u krevet. Navlačim pokrivač preko sebe i stavljam ruke ispod glave, gledam gore, u zvezde na plafonu. Razmišljala sam da ih poskidam, jer sam verovala da će samo da mi pobude još negativnih uspomena. Ipak ih nisam skinula. Ostavljam ih jer kad sad pogledam u njih,

podsećaju me na Houp. Podsećaju me na mene i na sve što sam morala da prebrodim da stignem do ove tačke svog života. I mada bih mogla da sedim ovde i sažaljevam sebe, pitajući se zašto mi se sve ono desilo... neću to da radim. Neću da želim savršen život. Stvari koje te obore u životu su iskušenja, teraju te da se odlučiš da li ćeš se predati i ostati na zemlji ili ćeš obrisati prašinu i ustati još viša nego pre nego što su te oborili. Biram da ustanem viša. Verovatno ću biti oborena još nekoliko puta pre nego što ovaj život završi sa mnom, ali mogu da vam garantujem da nikad neću ostati na zemlji.

Čuje se lako kucanje na prozoru moje sobe pre nego što se podigne. Smešim se i premeštam na svoju stranu kreveta, čekam ga da mi se pridruži.

„Večeras za mene nema dobrodošlice kod prozora?“ kaže prigušenim glasom i spušta prozor za sobom. Dolazi do moje strane kreveta i diže pokrivač, pa se zavlači uz mene.

„Smrzavaš se“, kažem i privijam se u njegovo naručje. „Da li si dopešaćio?“

Odmahuje glavom i steže me, pa mi ljubi čelo. „Ne, dotrčao sam ovamo.“ Klizi rukom do moje zadnjice. „Prošlo je više od sedmice, a da nijedno od nas nije vežbalo. Dupe ti postaje stvarno ogromno.“

Smejem se i udaram ga po ruci. „Probaj da zapamtiš, uvrede su smešne samo u formi tekstualne poruke.“

„Kad već pričamo o tome... da li ovo znači da dobijaš nazad svoj telefon?“

Sležem ramenima. „Zapravo i ne želim nazad taj telefon. Nadam se da će mi moj dečko papučar pokloniti ajfon za Božić.“

Smeje se i prevrće se na mene, spaja svoje ledene usne s mojima. Razlika u temperaturi naših usta dovoljna je da ga natera da zaječi. Ljubi me dok mu celo telo ne dostigne temperaturu znatno veću od sobne. „Znaš šta?“ Podiže se na lakat i pilji u mene sa svojim predivnim smeškom s rupicama.

„Šta?“

Glas mu opet pada u onu lirsku, božansku oktavu. „Nikad nismo imali seks u tvom krevetu.“ Razmišljam o tome oko pola sekunde, pa odmahujem glavom i prevrćem ga na leđa. „I tako će ostati sve dok je moja majka malo dalje niz hodnik.“

Smeje se i hvata me za struk, pa me povlači na sebe. Spuštam glavu na njegove grudi, a on obavija ruke čvrsto oko mene.

„Skaj?“

„Holdere?“, oponašam ga.

„Hoću nešto da znaš“, kaže. „Ne kažem ti to kao dečko, pa čak ni kao prijatelj. Govorim ti to jer neko treba da kaže.“ Prestaje da mi miluje ruku i zaustavlja svoju posred mojih leđa. „Strašno sam ponosan na tebe.“

Zatvaram oči i gutam njegove reči, šaljem ih pravo u svoje srce. On prinosi usne na moju kosu i ljubi me ili prvi put, ili dvadeseti put, ili milioniti, ali ko još broji?

Grlim ga jače i uzdišem. „Hvala ti.“ Podižem glavu i spuštam mu bradu na grudi, gledam u njega dok mi se smeška. „I ne zahvaljujem ti samo za ovo što si upravo rekao, Holdere. Moram da ti zahvalim za sve. Hvala ti što si mi dao hrabrosti da uvek pitam, čak i kad nisam želela odgovore. Hvala ti što me voliš tako kako me voliš. Hvala ti što

si mi pokazao da ne moramo uvek biti jaki da se nađemo jedno drugom - u redu je biti slab, sve dok smo tu. I hvala ti što si me konačno našao posle svih ovih godina.“ Prelazim prstima preko njegovih grudi dok ne stignem do ruke. Dodirujem svako slovo njegove tetovaže, pa se nagnjem i pritiskam usne na nju i ljubim je. „Ali najviše od svega, hvala ti što si me izgubio svih tih godina... jer moj život ne bi bio isti da nisi otišao.“

Telo mi se podiže i spušta s njegovim ogromnim udahom. Rukama mi obuhvata lice i pokušava da se osmehne, ali to ne dopire do njegovih bolom ispunjenih očiju. „Od svih onih prilika kad sam zamišljao kako bi izgledalo ako te ikad nađem... nikada nisam pomislio da ćeš mi na kraju zahvaliti što sam te izgubio.“

„Na kraju?“, pitam, jer mi se ne dopada izraz koji je odabrao. Podižem se i ljubim mu usne, pa se povlačim. „Nadam se da ovo nije naš kraj.“ „Dođavola, ne, ovo nije naš kraj“, kaže. Sklanja mi zalutali pramen kose iza uva i ostavlja ruku tamo. „I voleo bih da mogu da kažem da ćemo zauvek živeti srećno, ali ne mogu. Oboje treba još mnogo toga da preguramo. Sa svim što se desilo između tebe, mene, tvoje majke, tvog tate i onoga što znam da se desilo Les... biće dana kad mislim da nećemo znati kako da preživimo. Ali preživemo. Hoćemo jer imamo jedno drugo. Tako da nisam zabrinut za nas, mala. Ne brinem za nas nimalo.“

Ljubim ga u rupicu i smešim se. „Ne brinem ni ja za nas. I tek da znaš, ne verujem u to 'i živeli su srećno zauvek'.“

On se smeje. „Dobro, jer to nećeš ni dobiti. Sve što dobijaš sam ja.“

„Samo mi to i treba“, kažem. „Pa... treba mi lampa. I pepeljara. I daljinski upravljač. I onaj džojstik. I ti, Dine Holderu. Ali to je sve što mi treba.“

Trinaest godina ranije

„Šta on radi tamo?“, pitam Lesli, gledajući kroz prozor dnevne sobe u Dina. On leži na njihovom prilaznom putu, zagledan u nebo.

„Astronomiše“, kaže ona. „Stalno to radi.“

Okrećem se i gledam u nju. „Šta je to astronomisanje?“

Ona sleže ramenima. „Pojma nemam. On tako zove kad dugo pilji u zvezde na nebu.“

Ponovo gledam kroz prozor i posmatram ga malo duže. Ne znam šta je astronomisanje, ali zvuči kao nešto što bi mi se dopalo. Volim zvezde. Znam da ih je i moja mama volela, jer ih je stavila po celoj mojoj sobi. „Hoću to da radim“, kažem. „Možemo li i mi da odemo da to radimo?“ Gledam u nju, ali ona se izuva.

„Neću da idem. Idi ti, a ja ću da pomognem mami da spremi kokice za film.“

Dopadaju mi se dani kad ostanem na spavanju kod Lesli. Dopadaju mi se svi dani kada ne moram da budem kod kuće. Spuštam se sa kauča i odlazim do ulaznih vrata da se obujem, pa izlazim i ležem pored Dina na put. Čak me i ne pogleda kad sednem pored njega. Samo nastavlja

da gleda u nebo, pa i ja radim isto.

Zvezde su zaista sjajne večeras. Nikad ih ranije nisam ovako gledala. Mnogo su lepše od zvezda na mom plafonu. „Auuu. Ovo je prelepo.“

„Znam, Houp“, kaže. „Znam.“

Dugo vlada tišina. Ne znam da li posmatramo zvezde puno minuta ili sati, ali nastavljamo da ih posmatramo i ćutimo. Din, u stvari, i ne govori mnogo. Dosta je ćutljiviji od Lesli.

„Houp? Hoćeš li da mi obećaš nešto?“

Okrećem glavu i gledam u njega, ali on i dalje posmatra zvezde. Nikad ranije nisam nekome nešto obećala, sem tatici. Morala sam da mu obećam da neću nikome reći kako traži da mu zahvalim i nisam prekršila to obećanje, mada ponekad poželim. Ako ikad budem prekršila obećanje tatici, reći ću Dinu jer znam da on nikad nikome ne bi rekao.

„Da“, kažem mu.

Okreće glavu i gleda u mene, ali mu oči izgledaju tužno. „Znaš ponekad kad plačeš zbog svog tatice?“

Klimam glavom i pokušavam da ne zaplačem od same pomisli na to. Ne znam kako Din zna da je uvek tata razlog zašto plačem, ali zna.

„Hoćeš li da mi obećaš da ćeš, kada te on rastuži, misliti o nebu?“

Ne znam zašto hoće da mu to obećam, ali svejedno klimam glavom.

„Ali zašto?“

„Zato.“ Okreće lice nazad ka zvezdama. „Jer je nebo uvek lepo. Čak i kad je mračno ili kišovito ili oblačno, i dalje je divno gledati ga. Ono mi je omiljena stvar jer znam da ako se ikad izgubim ili budem

usamljen ili uplašen, samo treba da pogledam gore i ono će biti tamo bez obzira na sve... i znam da će uvek biti divno. Na to možeš da misliš kad si tužna zbog tatice, da ne moraš da misliš na njega.“

Smešim se, iako pričamo o nečemu što me rastužuje. Samo gledam i dalje u nebo kao i Din, razmišljam o onome što je rekao. Srce mi je srećno što sad imam kuda da odem kada ne želim da sam tamo gde sam. Od sad kada se uplašim, samo ću misliti na nebo i možda će mi to pomoći da se smešim, jer znam da će ono biti predivno bez obzira na sve.

„Obećavam“, šapućem.

„Dobro“, kaže. Pruža ruku i kači svoj mali prst za moj.

KRAJ

**Sometimes discovering the truth can leave you more
hopeless than believing the lies...**

That's what seventeen-year-old Sky realizes after she meets Dean Holder: a guy with a reputation that rivals her own and an uncanny ability to invoke feelings in her she's never had before. He terrifies her and captivates her all in the span of just one encounter, and something about the way he makes her feel sparks memories from a past that she wishes could stay buried.

Sky struggles to keep him at a distance knowing he's nothing but trouble, but Holder insists on learning everything about her. After finally caving to his unwavering pursuit, Sky soon finds that Holder isn't at all who he's claiming to be. When the secrets he's been keeping are finally revealed, every single facet of Sky's life will change forever.

